

Cả Nhà Thương Nhau

Contents

Cả Nhà Thương Nhau	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	77
20. Chương 20	82
21. Chương 21	86
22. Chương 22	93
23. Chương 23	98
24. Chương 24	104
25. Chương 25	110
26. Chương 26	115
27. Chương 27	121
28. Chương 28	126
29. Chương 29	131
30. Chương 30	137
31. Chương 31	143
32. Chương 32	149
33. Chương 33	153
34. Chương 34	159
35. Chương 35	163
36. Chương 36	168
37. Chương 37	175
38. Chương 38	181
39. Chương 39	190
40. Chương 40	196
41. Chương 41	202

42. Chương 42	206
43. Chương 43	212
44. Chương 44	218
45. Chương 45: Phiên Ngoại 1 : Tâm Sự Của Lý Hạ Thiên	223
46. Chương 46: Ngoại Truyện 2 : Chuyện Của Bé Thỏ Và Hổ Con	226

Cả Nhà Thương Nhau

Giới thiệu

Biên tập : DoHi Hiệu chỉnh : Mặc VũThể loại : hiện đại, 1 x 1, sinh tử văn, HECặp đôi : Lý Tường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-nha-thuong-nhau>

1. Chương 1

Trong lớp học, Lý Bác Học rướn cổ, nhiều nước miếng lết lại gần, kê miệng sát vào tai bạn ngồi cùng bàn, đùa giỡn nói : “Bé Thỏ, cậu thật xinh đẹp, cho tớ hôn một cái nha.”

Lâm Tô cúi đầu, mặt đỏ bừng, né qua một bên, chỉ còn nửa cái móng dính ở trên ghế.

Lý Bác Học liền kề sát vào, “Hôn ngay một cái nhé, được không? Đồng ý đi mà!”

Lâm Tô không còn chỗ để né nữa, mặt càng thêm đỏ, thì thầm : “Trong giờ học không thể nói chuyện.”

“A! Không phải cậu đang nói đó sao?” Lý Bác Học vui vẻ, giơ hai tay bảo đảm, “Cậu cho tớ hôn, tớ sẽ không nói chuyện với cậu nữa.”

Nói xong chu miệng như muốn hôn ngay lập tức, vừa lúc đó trong lớp vang lên tiếng rít gào của thầy chủ nhiệm.

“Lý Bác Học, Lâm Tô! Hôm nay sau giờ học hai em lên văn phòng gặp tôi!!”

. : .

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, Lâm Duyệt Minh rất không có cảm tình.

Nhìn tổng thể xong chỉ có thể tóm gọn lại bằng một từ : Tục!

Lúc ngồi vào chỗ của mình, Lâm Duyệt Minh quan sát tỉ mỉ người ngồi đối diện, trong lòng thầm phỉ nhổ :

Chắc chắn, giờ là thời đại nào rồi, mà còn chải kiểu tóc này? Vuốt nhiều gel như vậy, chẳng lẽ không sợ bị chảy vào mắt sao, thô tục không chịu được!

Chà chà, trên cổ có cái gì vậy kìa? Ngón tay thô kệch lại còn đeo một đồng nhẫn vàng! Ánh kim lóng lánh, vàng chói khiến người ta mở mắt không ra, sợ cướp không thấy chắc, thực là thô tục quá đi mất!

Thiệt tình, hắn nghĩ mình vẫn đang là một thiếu niên hay sao? Còn mặc áo len hoa hòe hoa sói, bộ không sợ làm hỏng vẻ đẹp của y phục ư, quả là tục tằn không còn lời nào để nói!

Lâm Duyệt Minh nhú mồm, ở trong lòng thầm hung hăng nguyên rủa Lưu Hồng Huy.

Việc này là lỗi của hắn!

Lâm Duyệt Minh và Lưu Hồng Huy đều là bác sĩ ở bệnh viện Nhân dân số một N thị, Lâm Duyệt Minh làm việc tại khoa chấn thương chỉnh hình, Lưu Hồng Huy ở khoa nội tiêu hóa, lúc mới vào làm, hai người cũng không mấy thân.

Lâm Duyệt Minh là người kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, lại độc miệng chết người, mỗi lần cùng người ta nói chuyện là nhất định phải chế nhạo đối phương một vài câu, bởi vậy trong bệnh viện luôn mang tiếng xấu, đồng sự nhìn thấy cậu đều tìm đường vòng mà đi, không dám chần chừ dù chỉ một giây.

Trái lại Lưu Hồng Huy nhiệt tình rộng rãi, giỏi ăn nói, thấy người ta có việc khó khăn, hắn luôn thích chen vào giúp một tay, so với cha mẹ trong nhà còn nhiệt tình hơn, vì thế được tiếng là một bác sĩ tốt, đồng nghiệp hay tìm hắn tâm sự, nói cười không ngớt.

Giữa hai người tính cách hoàn toàn khác biệt, lại chỉ bởi vì một sở thích giống nhau mà trở thành bạn bè, đó chính là chơi mạt chược. Cũng chỉ ở trên bàn mạt chược, Lâm Duyệt Minh mới có thể buông lỏng, cùng mọi người nói chuyện với nhau một cách bình thường.

Hai người đánh mạt chược với nhau vài năm, từ bạn bè bình thường trở nên thân thiết không giấu nhau điều gì, khi Lưu Hồng Huy biết Lâm Duyệt Minh một mình nuôi con suốt chín năm nay, vẫn cố gắng tìm đối tượng giúp cậu. Lâm Duyệt Minh thấy hắn quá nhiệt tình, bèn nói thẳng ra là mình thích đàn ông, không ngờ hắn chẳng bị đả kích một chút nào, ngược lại nhiệt huyết càng thêm dâng cao, bất quá đối tượng giờ đổi lại là đàn ông mà thôi.

Sở dĩ ngày hôm nay Lâm Duyệt Minh đến cuộc hẹn này, là do Lưu Hồng Huy nói với cậu, lần này hắn giới thiệu cho cậu một đối tượng sự nghiệp thành công, thành thực giàu có, là một người đàn ông tốt hiếm thấy.

Lâm Duyệt Minh vốn cũng không trông mong gì nhiều, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông này, thì thất vọng vô cùng, bộ dạng của đối phương giống như đám nhà giàu mới nổi, ngồi chung một chỗ với tên này, quả thực là hạ thấp đẳng cấp của chính mình.

Hiện tại đang là thời gian làm việc buổi chiều, quán cà phê không có mấy người khách, trong góc phòng nhạc sĩ dương cầm duyên dáng đang đàn một khúc nhạc, tiếng nhạc êm dịu nhẹ nhàng lắng đọng khắp căn phòng lớn.

Lâm Duyệt Minh cầm ly cà phê trên tay, cố gắng không nhìn tới người ngồi đối diện, trong lòng đang tìm một cái cớ để nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, hiện tại cho dù một phút cũng không muốn ngồi thêm nữa, cậu sợ mình nhịn không được lại mở miệng chế nhạo đối phương, dù sao người nọ cũng là bạn của Lưu Hồng Huy, cậu không muốn làm khó bạn bè.

Còn chưa nghĩ ra được cái cớ nào, thì người đàn ông kia mở miệng nói chuyện.

“Bác sĩ Lâm, nghe nói anh có một đứa con trai, đang học tiểu học?”

“Vâng.”

“Con trai tôi cũng mới tiểu học thôi, chúng ta thật có duyên!”

Lâm Duyệt Minh mỉm cười, nhưng trong lòng thì phẫn nộ, hữu duyên cái rắm á! Trên đời này thiếu gì người có con trai học tiểu học!

Nam nhân lại hỏi : “Bác sĩ Lâm, nghe nói anh rất thích chơi mạt chược?”

“Phải.” Cái tên Lưu Hồng Huy này sao miệng lại rộng như vậy? Chuyện gì cũng nói cho hắn nghe là sao!

“Thật là trùng hợp, tôi cũng thích chơi mạt chược, chúng ta đúng là trời sinh một đôi nha!”

Lâm Duyệt Minh nở một nụ cười giả tạo, rồi vui vẻ đầu uống cà phê.

“Bác sĩ Lâm, anh còn sở thích gì nữa không?”

“Không có.”

Cái môn Lâm Duyệt Minh cứ nhích qua nhích lại mãi, cậu thực sự sắp ngồi không yên nữa, cảm giác khi phải ngồi nghe người này nói lời vô nghĩa, quả thực là lãng phí cuộc đời.

“Tôi thì lại ham thích rất nhiều, chơi cờ phiếu, uống rượu, xem phim đề tài chiến tranh, ăn cua Đại Áp. . .”

Đây đều là những thứ yêu thích nhất đó sao?!

Thiếu chút nữa Lâm Duyệt Minh phun hóp cà phê mới uống trong miệng ra.

“Bác sĩ Lâm, cơm tối anh muốn ăn cái gì? Cứ tự nhiên nói ra, tôi dẫn anh đi ăn.”

Lâm Duyệt Minh còn lâu mới muốn ăn cơm cùng hắn, đang định từ chối, di động đột nhiên reo lên.

“Xin lỗi, tôi phải nghe điện thoại.” Lâm Duyệt Minh lấy di động ra, nhìn số hiển thị trên màn hình là từ trường của con trai gọi tới, liền nhanh chóng ấn nút nghe.

“Xin hỏi anh có phải là cha của Lâm Tô?” Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm ấm.

“Phải, là tôi.”

“Tôi là Cố Bằng, giáo viên chủ nhiệm của em Lâm Tô, làm phiền anh tới trường một chút, tôi chờ anh tại văn phòng, có chuyện liên quan đến Lâm Tô tôi nghĩ cần phải bàn với anh.” Người nói chuyện điện thoại ở đầu bên kia thái độ rất lịch sự.

“Được.” Lâm Duyệt Minh cau mày, tắt điện thoại, con trai mình nhu thuận nghe lời như vậy, cũng bị mời phụ huynh là sao?

Bất quá thừa dịp này kết thúc buổi gặp mặt cũng tốt.

Lâm Duyệt Minh nhìn người đàn ông kia, giả cười, “Thật ngại quá, tôi có việc gấp, hôm khác gặp lại!”

Nói xong, không đợi hắn trả lời, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi quán cà phê.

Khi Lâm Duyệt Minh chạy tới trường thì đã tan học, học sinh tiểu học lưng đeo balo tốp năm tốp ba đi ra cổng trường.

Cậu bước nhanh hơn, lướt qua dãy lớp học có thảm cỏ xanh mượt phía trước, đi tới cửa văn phòng, Lâm Tô và một cậu nhóc đang đứng ở đó, hai đứa nắm chặt tay nhau.

Thấy con trai mình bị phạt đứng, trong lòng Lâm Duyệt Minh khó chịu, lên tiếng gọi con, “Bé Thỏ!”

Lâm Tô ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng, nước mắt vẫn còn đang lưng tròng, vừa trông thấy cậu lập tức khóc nức nở, kêu lớn : Ba. . . Ba. . .

Lâm Duyệt Minh đi tới trước mặt Lâm Tô, ôm bé đi vào văn phòng, cậu nhóc kia cũng theo vào, vẫn nắm chặt tay của Lâm Tô, không chịu buông ra.

Lâm Duyệt Minh nhìn nhìn đánh giá đứa bé này, mặt mũi sạch sẽ trắng nõn, nét mặt ngây thơ, hai mắt linh động sáng ngời, vừa nhìn đã biết là một cậu bé thông minh.

Bước vào trong văn phòng, thấy Cố Bằng đang cắm cúi trên bàn làm việc, Lâm Duyệt Minh ho nhẹ một tiếng, xem như chào hỏi. Cậu là người cực kỳ bao che khuyết điểm, thấy con mình phải chịu ủy khuất, đối với thầy giáo này cậu rất không hài lòng.

Cố Bằng nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Duyệt Minh, lập tức tiến lên phía trước, vươn tay cười nói : “Xin chào, anh là cha của Lâm Tô?”

Lâm Duyệt Minh ừ hử một tiếng, bé con trai lên, căn bản là không định bắt tay với thầy giáo.

Cố Bằng cảm thấy xấu hổ, nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc, chậm rãi bỏ tay xuống, cũng không biết mình đắc tội vị phụ huynh này lúc nào.

Lâm Duyệt Minh lạnh nhạt mở miệng hỏi : “Xin hỏi thầy, Lâm Tô nhà tôi ở trong trường phạm vào tội gì?”

Làm giáo viên nhiều năm như vậy, Cổ Bằng cũng đã gặp qua đủ loại phụ huynh, trung thực có, nhiệt tình có, mà thờ ơ thô bạo cũng không ít, nhưng chưa thấy qua loại người ngạo mạn xấc láo này.

Cổ Bằng thở dài một hơi, “Đứa bé Lâm Tô này rõ ràng là rất cố gắng, nhưng thành tích học tập vẫn cứ ỉ ạch, đây thực sự là một vấn đề lớn a!”

Cổ Bằng sớm đã nhận ra, trong lớp học, Lâm Tô là đứa có thái độ học tập chăm chỉ nhất, thiên tính của trẻ con là hoạt bát hiếu động, vậy mà nó lại không thích chạy nhảy chơi đùa, kiên trì theo đầy đủ các tiết học, tập trung chú ý nghe thầy cô giảng bài, nhưng cho dù là vậy, thành tích học tập của bé vẫn cứ đội sổ, trí thông minh rõ ràng thấp hơn bạn bè cùng lứa, trí nhớ kém, phản ứng chậm chạp, việc học hành hết sức trầy trật.

Nghe xong lời này, Lâm Duyệt Minh cut hứng, “Ý của thầy là Lâm Tô nhà tôi rất đần độn sao?”

“Không không, ý tôi không phải như vậy!” Cổ Bằng liên tục xua tay, hần cũng biết phàm là người làm cha mẹ tất cả đều giống nhau, khó có thể chấp nhận sự thật này, suy nghĩ một chút, hần quyết đoán xoay trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, “Bình thường Lâm Tô rất nghe lời, thế nhưng hôm nay trong lớp lại vi phạm nội quy, thi học kỳ cũng sắp tới rồi, trước giờ học tôi còn dặn bọn chúng nên chăm chú nghe giảng, bởi vì . . . Tiết học này ôn lại những nội dung rất quan trọng, nhưng hai đứa trẻ này lại không nghe lời, lên nói chuyện trong lớp.”

“Vậy à, trong giờ học mà lại nói chuyện, đúng là bọn nhỏ sai rồi.” Lâm Duyệt Minh cười gật đầu, rồi đột nhiên chuyển hướng, “Nhưng mà thầy cũng không thể dùng hình phạt này được, như vậy sẽ làm cho trẻ con bị ám ảnh, không tốt!”

Cổ Bằng nghĩ thật bất công, hần chỉ kêu hai đứa nhỏ đứng ở cửa chờ ba mẹ tới đón, căn bản đâu có nghĩ tới chuyện ngược đãi bọn chúng, tội danh này hần gánh không nổi nha!

Cổ Bằng đang định giải thích, một người đàn ông thân hình cao lớn hấp tấp xông vào văn phòng.

Người đàn ông này nhìn thấy Lâm Duyệt Minh, kinh ngạc, “Bác sĩ Lâm, sao anh cũng ở đây vậy?”

Mặt Lâm Duyệt Minh sa sầm xuống, ở nơi này vậy mà cũng đụng phải đối tượng vừa mới đi xem mắt.

Nhìn thoáng qua người đàn ông, rồi quay lại ngó cậu nhóc kia một chút, so sánh thì thấy, khuôn mặt hai người này thực sự có rất nhiều điểm tương đồng, hồi nãy sao lại không nhận ra nhỉ?

Người đàn ông thấy Lâm Duyệt Minh không nói lời nào, lại hỏi : “Bác sĩ Lâm, anh không nhận ra tôi sao?”

Lâm Duyệt Minh lười cùng hần nói lời vô ích, nhìn Cổ Bằng hỏi : “Thầy à, còn chuyện gì không? Nếu không tôi đưa Lâm Tô về.”

Cổ Bằng rốt cuộc đã lĩnh giáo sự lợi hại của cậu, khoát tay nói : “Mấy anh đều đưa tụi nhỏ về đi, tôi cũng tan tâm đây.”

Lâm Duyệt Minh ôm con trai đi ra khỏi văn phòng, bước chân nhanh như gió, người đàn ông ở phía sau kêu lớn vài tiếng, cậu làm bộ không nghe, cứ tiếp tục đi về phía trước.

Mãi đến lúc ngồi vào trong xe, cậu mới thở phào một hơi, giúp Lâm Tô cài dây an toàn rồi, nhấn mạnh chân ga, xe ô tô chạy như bay ra ngoài.

Trong lúc chờ đèn xanh, Lâm Tô rối rắm nửa ngày, nhịn không được mở miệng hỏi : “Ba ba, vừa rồi chú kia nói chuyện với ba, sao ba ba lại không để ý đến chú ấy?”

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một chút rồi nói : “Cái chú kia là do đại hôi lang biến thành, con cũng không được để ý đến hần nha!”

Lâm Tô gật đầu, đột nhiên chỉ ra ngoài cửa xe la lớn : “Ba ba nhìn xem! Chú Đại Hôi Lang ở bên đó kia!”

Lâm Duyệt Minh hơi ngoái lại phía sau, quả nhiên thấy cái tên kia và con trai ngồi trong một chiếc xe màu xám bạc có rèm che đậu ở bên cạnh, cũng đang chờ đèn xanh.

Lý Bác Học rất thính tai, nghe được giọng Lâm Tô, liền vươn đầu ra ngoài cửa xe tìm kiếm xung quanh, vừa nhìn thấy Lâm Tô ngồi trong chiếc xe bên cạnh, hưng phấn hoa chân múa tay, vui mừng kêu lớn, “Bé Thỏ! Bé Thỏ! Tớ ở bên cạnh! Nhìn qua. . .”

Lâm Tô đang muốn chào hỏi, Lâm Duyệt Minh bấm điều khiển từ xa, tấm kính cửa xe chậm rãi đi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hưng phấn không thôi bị cửa xe ngăn cách ở bên ngoài, miệng vẫn còn đang lải nhải nói cái gì đó.

Lâm Tô không nghe thấy âm thanh, vẻ mặt ủ rũ chán chường, nhìn cậu một cái, bĩu môi hờn dỗi.

Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, sờ đầu con trai, “Bé Thỏ, sau này không được chơi với cậu nhóc ngốc nha, cứ ở cùng với nó lâu ngày, con cũng sẽ biến thành ngốc nghếch đó! Tối nay ba ba làm sườn xào chua ngọt cho con ăn nhé?”

Vừa nghe nói đến ăn, Lâm Tô liền hớn hở, vui vẻ vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, những chuyện không thoải mái khi nãy hoàn toàn vứt ra sau đầu.

Đèn xanh sáng lên, Lâm Duyệt Minh lái chiếc Buick rẽ phải.

Phía bên kia, chiếc Land Rover chậm rãi lặn bánh, rẽ về hướng bên trái.

Trong xe Land Rover, Lý Bác Học ngồi ngả gối trên ghế, dáng dấp tựa như một tên tiểu lưu manh, nét mặt ngây thơ đáng yêu đã hoàn toàn biến mất không còn dấu vết, cợt nhả nói : “Bố già, nhìn thấy rồi chứ, cậu bé kia chính là con dâu tương lai của ba đó, trông rất đẹp đúng không?”

Lý Tường Vũ vừa lái xe vừa nói : “Ba ba của nó cũng rất đẹp.”

Lý Bác Học nhìn hẩn, đột nhiên cười ra tiếng, “Chiều nay không phải là ba đi xem mắt sao? Làm gì mà ăn mặc như đám nhà giàu mới nổi thế này, tầm thường muốn chết!”

Lý Tường Vũ nhún vai, lười biếng nói : “Không làm ra vẻ thô tục, thì người ta đâu có chịu bỏ chạy a.”

Lý Bác Học khó hiểu, “Vậy ba còn muốn đi xem mắt làm gì?”

Lý Tường Vũ đáp : “Thì tại nhàn rồi buồn chán chứ sao!”

Lý Bác Học hai mắt trợn trắng, “Ấu trĩ! Người ta chắc bị ba dọa chạy mất dép đi?”

Lý Tường Vũ nhớ lại tình cảnh lúc ngồi với Lâm Duyệt Minh trong quán cà phê, nghĩ mà buồn cười, người nọ rõ ràng vạn phần không hài lòng, nhưng vẫn nở nụ cười với mình, thật là đạo đức giả.

Xem ra sau này muốn hẹn cậu một lần nữa, có lẽ cũng không dễ dàng.

Lý Tường Vũ cúi đầu nhìn trang phục của mình, bỗng nhiên có chút hối hận, nếu như sớm biết sẽ gặp một người thú vị như thế, cũng không cần hao hết tâm tư giả trang thành thế này.

Lý Tường Vũ nhướn mày, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, “Nếu dọa chạy mất, ba sẽ bắt về cho bằng được!”

2. Chương 2

Sau khi tan học, Lý Bác Học với khuôn mặt giận dữ ngăn Lâm Tô ở ngay cửa lớp.

“Bé Thỏ, tại sao cậu không thêm đề ý đến tớ?!”

Về mặt Lâm Tô khó xử nhìn nhóc, miệng mấp má mấp má, định nói rồi lại thôi.

“Nếu cậu không nói ra nguyên nhân, thì đừng hòng về nhà!”

Lý Bác Học thực sự chán nản, cả ngày hôm nay Lâm Tô chưa nói với nhóc một câu nào, hoàn toàn xem nhóc như là không khí vậy.

Lâm Tô mở balo, lấy ra tờ giấy và bút chì, gục đầu trên bàn viết vài chữ.

Nắn nót xong rồi, mới thở phào một hơi, cầm tờ giấy nhét vào trong tay của nhóc, sau đó chạy ra khỏi phòng học.

Lý Bác Học có chút tò mò, không biết trong hồ lô của bé đang bán thuốc gì.

Mở tờ giấy ra, trên đó viết một dòng chữ vừa nhỏ vừa xiêu xiêu vẹo vẹo — Ba ba nói không được giao nạp lúa cho bốn hài tử.

Nghiên cứu hồi lâu Lý Bác Học mới hiểu ra được, nhất thời khóc không ra nước mắt!

Ba ba tớ nói không được chơi với đứa trẻ hư? !

Trời! Có mười chữ mà viết sai hết năm!

. : .

Tại Lâm gia, trên bàn mặt chược, bốn con ma bài đang trong cơn nhiệt huyết hăng hái chiến đấu.

Con ma bài số một, Lâm Duyệt Minh, kỹ thuật khá cao, người này thích làm nhà cái, mà để được ngồi ở vị trí này cần phải có vận may, kỹ thuật, thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được, thường thì càng liều lĩnh số tiền thu vào càng cao, nếu số đỏ mọi người căn bản không áp chế được cậu, còn khi vận khí kém sẽ là người thua thê thảm nhất.

Ma bài số hai, Lưu Hồng Huy, cách đánh bài cũng giống như tính tình của hần vậy, bình thường hần là một người ba phải, cho tới bây giờ trên bàn bài cũng chưa bao giờ nóng giận, thắng không kiêu bại không nản, cho dù thua bao nhiêu tiền, cũng sẽ không phàn nàn, hay nói những lời vô ích.

Ma bài số ba, Phạm Cương, bạn thời đại học của Lưu Hồng Huy, tất cả mọi người đều gọi hần là “Thùng cơm”, đẳng cấp không cao, cũng không phải hần đánh bài hay thua, mà là tính cách quá nóng nảy, lúc vận khí không tốt, thường thích lật bàn ném bài, nhằm phát tiết buồn bực trong lòng, bất quá kỹ xảo đánh bài của hần xuất thần nhập hóa, là người giỏi nhất trong nhóm bốn người bọn họ.

Ma bài số bốn, Đàm Giai, bác sĩ thực tập khoa chấn thương chỉnh hình trong bệnh viện Nhân dân Số Một N thị, đệ tử của Lâm Duyệt Minh. Tên này là một người thành thật chất phác, sau khi làm phụ tá cho Lâm Duyệt Minh trong vài lần phẫu thuật, đã nảy sinh lòng kính phục, xem cậu là mục tiêu phấn đấu, quyết chí trở thành một bác sĩ hàng đầu trong tương lai. Lâm Duyệt Minh vẫn muốn tìm một bạn đánh bài ổn định, thấy cậu nhóc này thành thật lại nghe lời, cậu rất vừa lòng, không nói hai lời bồi dưỡng hần thành bạn bài bạc của mình. Không thể nói kỹ thuật chơi bài của Đàm Giai kém, mà là căn bản hần thường đánh theo bản năng, có đôi khi gặp ván bài lớn, ngay cả tính toán bài của mình cũng không biết, tục ngữ nói người chơi bài cần phải có vận khí tốt, đã đánh nhiều như vậy, Đàm Giai rất ít khi thua, khiến cho ba người còn lại vừa cảm thấy quái gở vừa ghen tị không thôi.

Lâm Duyệt Minh nhìn bài trong tay, trong lòng rất vui vẻ, mười ba quân bài tẩy thì có mười quân văn, rất dễ có cơ hội được ù!

Chậm chậm hé ra quân bài, thiếu chút nữa thì Lâm Duyệt Minh đã cười ra tiếng, lại là quân văn!

Tâm trạng vui vẻ khiến cậu bắt đầu cùng mọi người tán gẫu việc nhà.

“Bé Thỏ nhà tôi lần này thi kết quả rất khá.”

“A?!” Lưu Hồng Huy kinh ngạc, tay đánh ra một quân bài, “Nhị vạn, Bé Thỏ thi được bao nhiêu điểm vậy?”

“Cạch!” Phạm Cương phụ họa theo, “Đúng đó, bao nhiêu điểm a?”

Lâm Duyệt Minh quay qua kêu Lâm Tô đang ngồi ở bên cạnh xem TV : “Bé Thỏ, con nói cho mấy chú nghe điểm thi của con là bao nhiêu đi!”

Lâm Tô thành thật trả lời, “59 điểm.”

Ba tên ma bài im lặng : 59?! Còn chưa được trung bình nữa!

Đến lượt Lâm Duyệt Minh bắt bài, cậu hé ra trông thấy một quân văn nữa, càng thêm phần chán, bèn khen ngợi con trai, “Bé Thỏ, lần sau phải cố gắng hơn nữa, cứ thi như vậy là tốt rồi.”

Lâm Tô gật đầu, tầm mắt vẫn không có rời khỏi màn hình tivi.

Ba người còn lại tiếp tục cầm lặng : Sao yêu cầu của tên này lại thấp như thế a?

Lưu Hồng Huy thấy tâm tình của Lâm Duyệt Minh không tồi, nhắc lại chuyện đi xem mắt với cậu.

“Duyệt Minh, đối tượng tớ giới thiệu ngày hôm qua cậu có vừa ý không?”

Bốn người là bạn bè thân tín lâu năm, nên không cần giữ ý, cũng biết được một số chuyện riêng tư của Lâm Duyệt Minh, bọn họ đều biết cậu thích đàn ông.

Lâm Duyệt Minh vừa bốc lên một quân lục vạn vội đánh ra ngay, đã đánh thêm vài vòng, chỉ còn thiếu một quân văn nữa thôi, nhưng vẫn chưa bốc được, không khỏi có chút bực bội, “Không có cái gì để hài lòng cả, người nọ thực sự là dung tục không thể tưởng tượng!”

Lưu Hồng Huy cực kỳ kinh ngạc, “Trường Vũ rất có phẩm chất mà! Dung tục là sao? Nhất định là mắt nhìn người của cậu quá xoi mói rồi! Thật ra, tớ đã phải khuyên rất nhiều lần, cậu ấy mới đồng ý đi xem mặt đấy, tên này đi đến đâu cũng nổi bật hết, căn bản là không lo thiếu đối tượng, một người đàn ông tốt như vậy đương nhiên phải giữ lại cho cậu rồi!”

“Nổi bật?” Lâm Duyệt Minh khinh thường, “Hắn ăn mặc trang phục như vậy, không muốn nổi bật cũng khó à.”

Lưu Hồng Huy là một người đơn thuần, không nhận ra ý mỉa mai của Lâm Duyệt Minh, “Tối qua tớ gọi điện, cậu ấy đối với cậu coi như là vừa lòng, nếu vậy hai người thử gặp mặt lần nữa xem sao?”

“Quên đi, tớ không dám trèo cao đâu.” Lâm Duyệt Minh lại bốc lên một quân lục vạn, không chút nghĩ ngợi đánh ra ngay.

“Ồ! Cùng một màu!” Phạm Cương cười ngả bài xuống, hai tay duỗi ra, “Tiền đây, tiền đây.”

Lâm Duyệt Minh tức muốn chết, bài của mình cũng một màu, vì sao vạn khí lại xấu như vậy?!

Móc tiền ném xuống bàn, xoa bài chuẩn bị một ván mới.

Phạm Cương thu tiền, đứng lên cười hắc hắc, “Không còn sớm nữa, chút nữa tớ còn phải trực, đi trước nhé.”

Mất phượng của Lâm Duyệt Minh neho lại, ánh mắt lạnh lùng, “Ăn tiền rồi muốn chạy hả?”

Phạm Cương cười vẻ có lỗi, “Tớ thực sự có ca trực mà, ngày hôm nay cơm chiều cũng không được ăn, cùng các cậu đánh mấy tiếng rồi, chí cốt vậy thôi chứ còn đòi gì nữa!”

Lâm Duyệt Minh sốt ruột khoát tay, “Được rồi, không cần giải thích, biến đi.”

Thân thể Phạm Cương cường tráng, dáng vóc cao lớn, nhanh nhẹn can đảm, ở bên ngoài đánh nhau chưa sợ bất kỳ ai, duy chỉ sợ độc mỗi một Lâm Duyệt Minh, hắn biết mình được bác sĩ Lâm cho phép rời đi, nếu như còn nấn ná ở lại dù chỉ một chút xíu, bác sĩ Lâm mà mất hứng, sẽ mỉa mai châm chọc cho mà xem.

Vừa nghe được lời của Lâm Duyệt Minh, vèo một cái hắn đã đi ra khỏi nhà.

Chơi mặt chước sợ nhất là gì?

Thiếu mất một người!

Ngày mai không phải đi làm, Lâm Duyệt Minh ngay từ sáng đã nghĩ đến hôm nay phải hăng hái chiến đấu suốt đêm, hiện giờ thiếu mất một tay, trong lòng cậu khó chịu tựa như bị mèo cào, buồn bực cái gì tới cực điểm. Nhưng cậu lại không có bao nhiêu bạn bè, căn bản tìm không ra bạn đánh bài.

Đàm Giai cũng không có cách gì, hắn mới chuyển về thành phố này không bao lâu, bình thường cũng chỉ giao du với ba người này.

Vì thế nhiệm vụ tìm một tay đánh bài rơi xuống người Lưu Hồng Huy, bạn bè của hắn nhiều không đếm xuể, chỉ cần đi trên đường một vòng, mười người thì hết phân nửa là bạn của hắn.

Lưu Hồng Huy lấy di động ra, gọi vài cuộc điện thoại, thế nhưng đều bị cự tuyệt.

Khi lướt tới số điện thoại của Lý Tường Vũ, thoáng do dự trong chốc lát rồi mới ấn nút gọi.

Lý Tường Vũ rất nể tình, vừa nghe nói chơi mạt chược trong nhà Lâm Duyệt Minh, liền lập tức đồng ý.

Mà Lâm Duyệt Minh biết được người sắp tới là đối tượng xem mắt lần trước, cũng không phản đối, hiện tại chỉ cần có người cùng cậu đánh bài, cho dù là ông bà Vương nhị mặt rỗ, cũng không quan trọng.

Trong đại sảnh của Lý gia.

Lý Tường Vũ thay xong quần áo, nhìn thoáng qua Lý Bác Học đang ngồi chờ ra trên ghế sofa, “Hỗ Con, theo ba ra ngoài chơi.”

Ngay cả mí mắt Lý Bác Học cũng lười nâng lên, Bé Thỏ vứt bỏ nhóc rồi, nào có tâm tình mà đi chơi, “Ba đi một mình. . .”

Lý Tường Vũ cố ý nói : “Không đi thì đừng có hối hận nha?”

Lý Bác Học khoát khoát tay, hữu khí vô lực đáp : “Đi đi, đi một mình đi, đừng làm phiền con. . .”

“Nga, vậy lát nữa vợ con có hỏi, ba nói là con không muốn tới nhé.” Lý Tường Vũ cầm chìa khóa xe, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hai mắt Lý Bác Học lập tức sáng lên, từ trên sofa nhảy dựng lên, “Vợ của con? Ba đi gặp Bé Thỏ sao? Ba làm thế nào mà quen với cậu ấy vậy? Ba tìm cậu ấy làm gì?”

“Ba đến nhà bọn họ chơi mạt chược.”

“Chờ con, chờ con một chút, con đi lấy vài món đồ.” Lý Bác Học dường như được hồi sinh, toàn thân tràn ngập năng lượng, rất nhanh chạy ào vào phòng ngủ.

Khi nhóc quay trở ra, trên tay xách hai bọc đồ lớn.

Lý Tường Vũ nhìn nhìn, hắc! Đủ loại đồ ăn vặt và đồ chơi, tất cả đều là những món mà tên nhóc này cất dấu rất kỹ!

Ở Lâm gia bên này, ba con ma bài không chịu nổi buồn chán bèn chơi game đấu địa chủ.

Lâm Duyệt Minh không am hiểu trò chơi này lắm, để thua liên tiếp.

Lúc này cậu là chủ đất, lại bị hai đối thủ phá đến thương tích đầy mình.

Bác sĩ Lâm khó chịu trong lòng quăng cái điều khiển đi, “Không chơi nữa, nhàm chán, cái tên họ Lý kia sao còn chưa tới vậy?”

Lưu Hồng Huy nhìn đồng hồ, “Mới hơn mười phút chứ mấy, nhà của cậu ấy cách nơi này rất xa, làm sao mà tới nhanh như vậy được!”

“Vậy trong khi chờ đợi, tớ đi pha sữa cho nhóc tỳ đã.” Lâm Duyệt Minh đứng lên, tao nhả đi vào bếp.

Hai người còn lại khóc ròng : Tên này chơi xấu! Vẫn chưa có chung tiền mà!

Lâm Duyệt Minh cương chiêu con trai, đó là một sự thực không cần tranh cãi.

Từ lúc tan học đến giờ, Lâm Tô vẫn canh giữ ở trước cái TV xem mấy chương trình dành cho thiếu nhi, cái ông chưa từng nhúc nhích một chút nào, có ăn cái gì cũng là Lâm Duyệt Minh đút cho.

Mấy người bạn bài lắc đầu thở dài, tất cả đều nói cậu cương chiêu con quá thể, làm vậy sẽ khiến cho bản năng sinh tồn của đứa trẻ bị suy yếu.

Mà cậu lại không cho là như thế, chỉ cần Lâm Tô vui vẻ, cậu sẵn lòng chăm sóc bé cả đời, cho đến khi chết già mới thôi.

Lâm Duyệt Minh bưng ly sữa ngồi xuống bên cạnh Lâm Tô, “Bé Thỏ, uống đi con, uống cho mau lớn!”

Lâm Tô cầm ly sữa nhưng không uống ngay, len lén nhìn lon coke để ở trên bàn ăn cơm, “Ba ba, con có thể uống cái kia không?”

Lon coke đó là Lưu Hồng Huy đem đến cho Lâm Tô, từ nãy đến giờ vẫn để ở đó, Lâm Tô cứ liếc mãi, thế nhưng chưa được Lâm Duyệt Minh cho phép, bé cũng không dám uống.

Trong lòng Lâm Duyệt Minh thầm oán trách Lưu Hồng Huy, trẻ con đang lớn, sao có thể uống nước giải khát có ga được.

“Bé Thỏ ngoan nào, mau uống sữa đi, mấy cái thứ kia không thể uống nha, con mà uống vào lòng trên người sẽ dài thật là dài, đến lúc đó con liền biến thành tiểu quái vật rồi.”

Lâm Tô đích thị là một bé ngoan, ba ba nói cái gì bé cũng nghe cái, cầm ly sữa lên một hơi uống cạn.

Lưu Hồng Huy ngồi ở gần đấy thật sự là chịu không nổi nữa, Lâm Tô cũng đã chín tuổi rồi, Lâm Duyệt Minh vẫn xem bé như con nít ba tuổi mà lừa gạt, như vậy đối sự phát triển của bé rất có hại!

“Duyệt Minh, cậu chú ý đến phương pháp giáo dục của mình một chút đi!”

Lâm Duyệt Minh đang giúp con trai lau miệng, hừ lạnh, “Ai cần cậu lo!”

Lưu Hồng Huy bắt lực thở dài, vì tương lai của đứa nhỏ này cảm thấy lo lắng.

Lâm Tô là điểm yếu của Lâm Duyệt Minh, cậu đối với người đời lạnh nhạt hơn nữa không hề kiên trì, thế nhưng đối với Lâm Tô tựa như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, Lâm Tô muốn cái gì cậu cho cái đó, hết mực cưng chiều.

Lâm Tô ngây thơ hồn nhiên, cái gì cũng không hiểu, thuần khiết như một tờ giấy trắng, tất cả mọi người đều cho rằng đây là do sự giữ gìn quá mức của Lâm Duyệt Minh tạo thành, nhưng nguyên nhân thực sự, chỉ có chính cậu mới biết được.

Lâm Tô là một đứa bé sinh non, đầu óc chậm phát triển, ba tuổi mới biết nói, học cái gì cũng chậm hơn những đứa trẻ khác, hơn nữa tình trạng sức khỏe của bé quá kém, mỗi thời mỗi khắc đều cần có người chăm sóc.

Cho tới bây giờ Lâm Duyệt Minh chưa nói với ai về chuyện của Lâm Tô, mọi người nói cậu cưng chiều bé, Duyệt Minh cũng không phản bác, vẫn cứ làm theo ý mình. Bởi vì cậu cảm thấy hổ thẹn, Lâm Tô bẩm sinh thể nhược đa bệnh, đều là lỗi của cậu, nếu như không phải cậu mang thai trong lúc tinh thần suy sụp, không chịu chăm sóc bản thân, thì sẽ không đem lại kết quả này.

Cậu dành toàn bộ yêu thương cho Lâm Tô, như vậy mới có thể dễ chịu một chút.

Lâm Tô là do chính cậu sinh ra, là khúc ruột của cậu.

Đàn ông sinh con, nghe hoang đường đến nực cười.

Mà cậu, thật sự có khả năng này.

3. Chương 3

Từ lúc gặp được Lâm Tô đến giờ, Lý Bác Học thấy bé cứ chăm chú vào chương trình thiếu nhi trên tivi, nhóc đau khổ hiểu được đồ ăn ngon và mấy món đồ chơi ở trước mặt bé căn bản chẳng là cái gì cả, hoàn toàn không hấp dẫn được sự chú ý của bé.

Lý Bác Học bị lạnh nhạt, ngồi kế bên Lâm Tô một mình sầu não, toàn thân tản ra khí tức u oán.

Bóc một viên chocolate bỏ vào miệng, hương vị chocolate ngọt ngào và trơn mịn vào miệng nhóc cứ nhiên lại thành ra đắng chất.

Mãi tới lúc đến chương trình quảng cáo, Lâm Tô cuối cùng cũng rời mắt khỏi TV, Lý Bác Học chọn đúng thời cơ, ra sức nịnh hót.

“Bé Thỏ, tớ thật hâm mộ cậu! Có ba ba là bác sĩ, thật tuyệt vời!”

Nhắc tới Lâm Duyệt Minh, Lâm Tô có phản ứng, gật đầu tán thành, “Có ba ba làm bác sĩ thật tuyệt vời!”

Lâm Tô nói xong một câu tiếp tục không thèm để ý đến nhóc, Lý Bác Học không muốn lại bị lạnh nhạt, tìm đề tài nói chuyện, “Sao cậu không hỏi xem ba ba tớ làm nghề gì hả?”

Lâm Tô hỏi : “Vậy ba ba cậu làm nghề gì?”

Lý Bác Học đem viên chocolate đã sớm lột vỏ đút tận miệng cho bé, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói : “Ông ấy. . . bán cá, bán rượu, còn hát rong nữa!”

. : .

Bán cá? Bán rượu? Hát rong? !

Lâm Duyệt Minh nghĩ muốn bề đầu cũng không nghĩ ra được, cái nghề gì mà có liên quan đến ba điều trên.

Trên bàn đánh bài cũng có hai người khác giống như cậu, đang suy đoán nghề nghiệp của Lý Tường Vũ.

Lý Tường Vũ hé quân bài ra, nhìn dáng dấp rối rắm của ba người, mỉm cười đưa ra câu trả lời, “Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ làm ăn nhỏ mà thôi.”

Lâm Duyệt Minh liếc mắt nhìn hắn, dưới đáy lòng cảm thấy nuối tiếc.

Thì ra là buôn bán nhỏ a! Thực sự là lãng phí khí chất này mà!

Lâm Duyệt Minh phải thừa nhận, vừa rồi nhìn thấy Lý Tường Vũ, cậu thậm chí còn có cảm giác kinh hãi.

Lần này đối phương thay đổi 180 độ, không còn bóng dáng của đám nhà giàu mới nổi nữa. Một bộ trang phục đơn giản vừa vặn mặc ở trên người hắn lại lộ ra nét lười biếng gợi cảm, tóc ngắn, hơi lộn xộn, nhưng thoát nhìn lại có vẻ sôi nổi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, phong cách vô cùng nam tính, diện mạo so với lần trước hoàn toàn bất đồng, cả người tản ra sự hấp dẫn của người đàn ông thành thực, khiến cho cậu gần như không nhận ra.

Mới chỉ qua một ngày đêm mà thôi, sao lại có thể thay đổi nhanh như vậy?

Lâm Duyệt Minh cũng lười suy nghĩ về vấn đề này, hiện tại cậu cần phải dồn hết tâm trí vào bàn mặt chược.

Đánh qua vài ván, cậu rõ ràng cảm giác được Lý Tường Vũ đang đối nghịch với mình.

Lý Tường Vũ ngồi ở cửa trên, cậu đánh ra nước bài nào, đối phương dựa theo đánh cái đó, làm cho cậu ù không không được mà thăm dò cũng không xong. Vận khí của cậu vốn đã không mấy tốt, giờ lại còn bị người dễ phòng, rất khó đoán bài.

Lâm Duyệt Minh không hài lòng, cứ đánh kiểu này, khẳng định hôm nay thua mất quần là cái chắc! Ngâm châm chọc nói : “Ông chủ Lý đánh bài rất giỏi a! Ngồi cạnh anh ở chiếu dưới ngay cả bài cùng màu cũng ăn không được!”

Lý Tường Vũ cười nhẹ, đánh ra một quân bài, “Bác sĩ Lâm nói đùa hoài, tuy rằng tôi thích đánh bài, nhưng bình thường đánh cũng không nhiều lắm, kỹ thuật đương nhiên không được cao.”

Lâm Duyệt Minh rõ ràng là không tin, cười nhạo ra tiếng, rồi nhìn bài hắn vừa đánh, thiếu chút nữa thì tức chết.

Lại tứ vạn! Từ lúc mình đánh ra tứ vạn, người này cũng đánh tứ vạn liên tiếp ba lần liền, rõ ràng là cố ý mà!

Bình thường thua tiền khi vận khí xấu, Lâm Duyệt Minh cũng lắm chỉ là oán giận trong lòng một chút, nhưng hôm nay cậu thật sự rất muốn quăng bài!

Lâm Duyệt Minh tự nhắc nhở chính mình, tổ chất! Phải có tổ chất! Nghìn vạn lần đừng học cái tên thùng cơm ngớ ngẩn kia!

Lý Tường Vũ dấu bài rất kỹ, Lâm Duyệt Minh không chỉ không đoán được bài, hơn nữa cũng không thể ù. Lúc tẩy bài, để phát tiết lửa giận trong lòng, Lâm Duyệt Minh ra sức đảo mấy quân mạt chược, làm cho cái bàn vang lên tiếng bang bang, trên mặt lại không có một chút gợn sóng, thần sắc vô cùng điềm tĩnh.

Lý Tường Vũ thấy mà buồn cười, người có thể đạo đức giả đến bậc này, cũng xem như đã đạt được cảnh giới rồi nhỉ.

Cả một đêm này, Lâm Duyệt Minh bị Lý Tường Vũ khắc chế chặt chẽ, số lần thắng có thể đếm được trên đầu ngón tay, vài lần cậu định đổi vị trí, nhưng vì sĩ diện nên ngại nói ra. Tới cuối cùng, cậu đem ba cái tổ chất gì đó hoàn toàn vứt békng đi, dùng cách mà thùng cơm đã dày công tôi luyện, cộng thêm sự dẻo dẹo để hết sức của mình.

Hai người bạn lâu năm được chứng kiến một màn này cảm thấy bất ngờ, bình thường Phạm Cương mới là người đập bàn quăng bài, vì thế mà Lâm Duyệt Minh hay châm chọc nói móc hắ, thế mà nay lại làm y như hắ, xem ra lúc này bác sĩ Lâm gặp phải khắ tình rồi.

Tới rạng sáng ngày hôm sau, hội bài mới giải tán, Lý Tường Vũ ôm Hồ Con đang say giấc nồng tạm biệt mọi người.

“Đêm nay chơi rất vui, lần sau có đánh bài nhớ hú tôi nhé.”

Lưu Hồng Huy ngó ngắ đáp : “OK! Lần sau nhất định sẽ kêu anh!”

Đàm Giai đứng ở huyền quan phát tay, ” Ông chủ Lý, lần sau gặp lại!”

Mà bản thân chủ nhà Lâm Duyệt Minh lại không đi ra tiễn khách.

Lý Tường Vũ nhìn thoáng qua chủ nhà ngồi trên ghế sofa, cúi đầu cười, ôm con trai đi vào thang máy.

Cửa thang máy vừa khép lại, Lâm Duyệt Minh từ trên sofa nhảy dựng lên, hung dữ trừng mắt nhìn Lưu Hồng Huy, dồn hắ tới góc tường, “Cái đồ ngốc này! Cậu rủ một cao thủ tới chỗ bọn mình đánh bài, bộ có ý đưa tiền cho hắ xài hả? Nói thật đi, hai người thông đồng với nhau phải không?”

Lưu Hồng Huy bị hàm oan, đầu lắc như trống bỏi, “Không có mà! Kỳ thực tớ cũng không biết nhiều lắm về hắ.”

Lâm Duyệt Minh áp sát thân mình tới, cười thâm trầm, “Không quen biết vậy mà cậu dám giới thiệu cho tớ?”

Lưu Hồng Huy sợ bị hiểu lầm, nhanh miệng giải thích, “Chúng tớ gặp nhau ở một bữa tiệc, lần đó trọng tâm câu chuyện mọi người đột nhiên nói về đề tài đồng tính luyến ái, hắ nói mình thích đàn ông, cũng đã come out với gia đình, tớ nghĩ người này ngay thẳng hào phóng, các phương diện khác cũng không tồi, cho nên mới định tác hợp hai người. Nói thật ra, ngay cả hắ đang làm nghề gì tớ cũng không biết, chỉ nghe mọi người gọi hắ là ông chủ Lý, nhìn trang phục của hắ hắ là một người thành công. . .”

Lâm Duyệt Minh tựa hồ không mấy tin tưởng, “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

Lưu Hồng Huy ra sức gặ đầu, “Tớ nói thật mà! Làm sao tớ có thể thông đồng với người ngoài lừa gạt cậu đây! Hơn nữa khi này tớ gọi điện thoại ngay trước mặt cậu, nếu như. . .”

“Được rồi được rồi, chỉ đùa với cậu một chút mà thôi, nghiêm túc như thế làm gì.” Lâm Duyệt Minh không nhin được cắt ngang lời hắ nói, “Các cậu về đi, tớ còn phải thu dọn nhà cửa.”

Lưu Hồng Huy nghĩ mà tủi thân, mình lại bị cái tên bác sĩ Lâm tính cách ác liệt này đùa giỡn! Lập tức kéo Đàm Giai đi ra khỏi nhà.

Ngoại trừ chơi mạt chược, Lâm Duyệt Minh không có sở thích khác, ngày nghỉ nếu không phải ở nhà ngủ, thì là dẫn con trai đến công viên trò chơi.

Một đêm đánh mạt chược, tỉnh ngủ cũng đã bốn giờ chiều, Lâm Duyệt Minh không muốn nấu cơm, chuẩn bị đưa Lâm Tô ra ngoài ăn.

Lâm Tô vừa nghe nói đi ăn tiệm, vui vẻ vô cùng, thay một bộ đồ thật đẹp, theo ba ba ra khỏi nhà.

Lâm Duyệt Minh lái xe chậm chậm trên đường, thấy nhà hàng nào, đầu tiên là hỏi ý con trai, bé đồng ý mới ghé vào ăn.

Lâm Tô có chứng sợ lựa chọn, bé thấy nhà hàng nào cũng rất đẹp, toàn bộ bé đều thích, nhưng lại không thể đưa ra quyết định.

Lâm Duyệt Minh nhìn về mặt con trai rồi rầm, nhẹ nhàng nở nụ cười, đáy mắt chứa đầy sự ôn nhu, thoải mái nói : “Không cần vội, từ từ chọn.”

Chứng sợ lựa chọn, rõ ràng là biểu hiện của tâm lý thiếu tự tin cùng với trốn tránh trách nhiệm, thiếu ý thức tự lập, sợ thất bại. Làm cha, đương nhiên Lâm Duyệt Minh mong muốn con trai mình có thể độc lập tự chủ trong sinh hoạt, cậu biết có một số việc không thể vội vàng, tuy rằng Lâm Tô sợ lựa chọn, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn để bé tự chủ vài lần, tăng cường ý thức, tất nhiên sau này có đưa ra quyết định cũng không bị bối rối.

Thật sự là Lâm Tô không thể chọn được, gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, “Con, con không biết. . .”

Những chuyện thế này chung quy không thể vội vàng được, Lâm Duyệt Minh than nhẹ dưới đáy lòng, đậu xe ở ven đường, sờ đầu con trai, nhìn nhà hàng hải sản trước mắt bĩu môi, “Chúng ta ăn ở đây, được không?”

Lâm Tô như được đại xá, vội vã gật đầu.

Lâm Duyệt Minh khóa xe kỹ lưỡng, dẫn bé đi vào nhà hàng.

Nhà hàng này nằm trên tầng năm, mang phong cách cung đình châu Âu, nguy nga rực rỡ, đối mặt là biển xanh, ở nơi này, thực khách ngoài nhắm nháp mỹ vị còn có thể thưởng thức cảnh biển tuyệt đẹp của N thị.

Mới vừa bước vào, nhân viên phục vụ thái độ nho nhã lễ độ đón tiếp, Lâm Duyệt Minh nắm tay Lâm Tô đi theo tới một bàn nằm cạnh cửa sổ.

Lúc ngồi vào chỗ của mình, Lâm Duyệt Minh nhìn thực đơn, trong lòng thầm phỉ nhổ, giá cả ở đây không phải đất bình thường, một phần mì hải sản tới vài trăm đồng.

Lâm Duyệt Minh gọi đồ ăn xong, đang chuẩn bị cùng Lâm Tô rửa tay, một bóng dáng cao ngất quen thuộc xuất hiện ngay tầm mắt của cậu.

Lần thứ ba nhìn thấy Lý Tường Vũ, cảm giác của Lâm Duyệt Minh so với hai lần trước không giống nhau, đối phương mặc bộ âu phục màu đen, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, trên sống mũi cao thẳng là một cặp mắt kính không gọng, toàn thân toát ra một khí chất nho nhã tự nhiên, lão luyện trầm ổn.

Lúc này Lý Tường Vũ cũng thấy được cậu, đi tới mỉm cười chào hỏi, “Bác sĩ Lâm đến dùng cơm à?”

Lâm Duyệt Minh tránh đi nụ cười của hắn, nhìn xuống, quay về phía Lâm Tô nói : “Bé Thỏ, chào chú đi con.”

Lâm Tô ngoan ngoãn chào một tiếng.

“Ngao quá.” Lý Tường Vũ sờ đầu Lâm Tô, tự nhiên ngồi vào vị trí đối diện, “Hai người muốn ăn cái gì cứ kêu thoải mái, tôi mời khách.”

Lâm Duyệt Minh cười khước từ, tiền kiếm được đều là mồ hôi nước mắt, sao mà để cho hắn tốn kém được.

“Ở đây đồ ăn vặt mùi vị cũng rất ngon, kêu một ít cho bé ăn đi.” Lý Tường Vũ không quan tâm đến sự cự tuyệt của cậu, đưa tay lên ngoắc.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bước đến, lễ độ cung kính đứng ở một bên, cúi đầu mỉm cười hỏi hắn, “Ông chủ, có chuyện gì không ạ?”

Ông chủ?

Lâm Duyệt Minh chấn động! Nhà hàng này là của hắn mở?

Lý Tường Vũ nhìn dáng điệu kinh ngạc của cậu, không khỏi cười ra tiếng, quay qua nói với nhân viên phục vụ : “Bưng vài món bánh ngọt lại đây.”

Người phục vụ đáp ứng, xoay người đi vào bếp.

Lâm Duyệt Minh rõ ràng còn chưa từ trong sự kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, nhìn người đàn ông ngồi đối diện, thì thào lẩm bẩm : “Anh không phải bán cá sao?”

Lý Tường Vũ dựa vào lưng ghế, nhún vai, “Mở nhà hàng hải sản xem như là bán cá đi, thế giới nội tâm của con trẻ, người lớn chúng ta cũng không thể hiểu được.”

4. Chương 4

Mở nhà hàng hải sản được diễn tả bằng bán cá? Quả nhiên thế giới nội tâm của trẻ con, người lớn không thể hiểu được.

Kỳ thực điều Lâm Duyệt Minh muốn nói chính là, hai người cùng tuổi, nhưng nội tâm của Lý Tường Vũ cậu cũng đâu hiểu được.

Qua một ngày đêm, chỉ cần người này thay đổi trang phục thì đã vô cùng khác biệt, quả thực trình độ biến thân phải gọi là xuất thần nhập hóa!

Thức ăn đã đem lên bàn, Lâm Duyệt Minh thấy Lý Tường Vũ vẫn an ổn ngồi ở phía đối diện, không có ý định đi, vì vậy nói với hắn : “Ông chủ Lý, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Lý Tường Vũ giả mắt điếc tai ngơ, cầm lấy một cái bánh ngọt nhỏ được làm rất khéo đưa cho Lâm Tô, “Ăn thử cái này, rất ngon đấy.”

Lâm Tô nhìn Lâm Duyệt Minh, thấy cậu gật đầu cho phép, mới đưa tay cầm bánh, bỏ vào miệng cắn một miếng, vị ngọt thanh, mang theo mùi hương hoa quế thoang thoảng, vào miệng ngay lập tức cảm nhận được vị ngọt mà không ngấy.

“Ba ba, thực sự là rất ngon! ! Ba cũng ăn một miếng thử xem!” Lâm Tô đưa nửa cái bánh còn lại đến bên miệng Lâm Duyệt Minh, mắt lóe lên đầy hưng phấn, toàn bộ vẻ chờ mong viết hết lên trên mặt.

Lâm Duyệt Minh cầm tay bé ăn miếng bánh, sau khi ném qua thấy hương vị cũng không tệ lắm, quay về phía bé cười nói : “Nếu thích thì ăn nhiều một chút.”

Lý Tường Vũ lại lấy một cái bánh khác nhét vào tay Lâm Tô, “Món này cũng ngon, vừa xốp vừa giòn.”

Lâm Tô cầm lấy, ném thấy ngon miệng, khi ăn phát ra âm thanh nhai nuốt giòn khảy.

Lâm Duyệt Minh thấy con trai vui vẻ như thế, đương nhiên tâm tình khoan khoái, sau đó nhìn lại Lý Tường Vũ, thì đại loại là thấy hắn thuận mắt hơn rất nhiều, cho nên cũng không mở miệng nhắc nhở rời đi nữa.

Bữa cơm này ba người ăn vô cùng vui vẻ, lực chú ý của Lâm Duyệt Minh luôn luôn đặt trên người Lâm Tô, căn bản không phát hiện ra khúc miệng của người đàn ông ngồi phía đối diện nhếch lên lộ ra nụ cười chiến thắng.

Sau khi ăn xong, Lâm Duyệt Minh khẳng khái đòi thanh toán hóa đơn, Lý Tường Vũ cũng rất cố chấp, không cho cậu trả. Lâm Duyệt Minh nắm tay con trai đi tới quầy phục vụ phóng khoáng rút tiền thanh toán, mới vừa đi đến cửa nhà hàng, Lý Tường Vũ cầm trong tay một hộp bánh ngọt đuổi theo.

“Anh đã ủng hộ nhà hàng của tôi, hộp bánh này coi như tặng phẩm đi, mang về cho nhóc con ăn.”

Lúc này Lâm Duyệt Minh cũng không từ chối, nhận hộp bánh, quay về phía ông chủ Lý cười nhẹ, thầm tỏ ý cảm ơn, sau đó rời khỏi nhà hàng.

Trên đường về nhà, Lâm Tô vội vàng mở hộp bánh, lấy ra từng loại bánh được làm vô cùng khéo léo đẹp để trên tay ngắm nghía.

Lâm Duyệt Minh nhìn thấy, hỏi : “Hồi này ăn chưa no sao?”

Lâm Tô lắc đầu, đưa miếng bánh trên tay lên sát mũi ngửi ngửi, “Ăn no rồi, con chỉ muốn nhìn chúng nó một chút, thật đáng yêu, thơm quá à!”

Lâm Duyệt Minh nhin không được cười ra tiếng, lái xe bằng một tay, tay kia nhéo nhéo má con trai, “Nếu con thích, lần sau chúng ta lại tới đó ăn.”

Lâm Tô ngược mặt hỏi cậu, “Vậy có thể gặp lại chú Đại Hôi Lang không?”

Lâm Duyệt Minh không hiểu, “Gặp chú ấy làm gì?”

“Chú Đại Hôi Lang rất tốt, bánh này là chú ấy tận tay đưa cho con đó!”

Lâm Duyệt Minh vui vẻ, “Chỉ cần một hộp bánh là có thể mua chuộc được con rồi sao?”

Qua nhiều năm như vậy, Lâm Duyệt Minh cũng muốn tìm một người làm bạn, thế nhưng vừa nghĩ đến thể chất đặc thù của mình, lại còn mang theo một đứa con, liền quyết đoán vứt bỏ ngay ý niệm này, trên đời có mấy người sẵn sàng chấp nhận được mình đây?

Màn đêm dần buông xuống, toàn thành phố đèn hoa rực rỡ, Lâm Tô tựa lưng vào ghế, nhìn ánh đèn lay động ngoài cửa xe, đôi mắt bất giác từ từ nhắm lại, chỉ chốc lát đã rơi vào mộng đẹp.

Lâm Duyệt Minh mở hệ thống sưởi, bên trong xe chậm rãi ấm lên, lấy ra một cái chăn đắp cho Lâm Tô, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mặt của bé, tâm trạng thanh thản khoáng đạt.

Lâm Tô là món quà tốt nhất mà ông Trời đã ban cho cậu, Duyệt Minh nghĩ mình và con trai sống cùng nhau cả đời, âu cũng là một loại hạnh phúc.

Kì nghỉ ngắn ngủi kết thúc, Lâm Duyệt Minh mới vừa tiến vào phòng làm việc, người làm cùng phòng, bác sĩ Trương có vẻ thần bí sắp lại gần, “Lão Hoàng đã bị bắt.”

Lão Hoàng là chủ nhiệm khoa chấn thương chỉnh hình, người lãnh đạo của bọn họ, thái độ làm người rất thực dụng, bình thường hay lợi dụng chức vụ lên lút nhận tiền lót tay của người bệnh. Trong bệnh viện lại hay luôn cúi mồm mép trơn nhậy, Lâm Duyệt Minh biết rõ những chuyện đen tối này, cũng rất phản cảm, nhưng lại không có quyền can thiệp, chính vì vậy cậu cũng không thích lão Hoàng.

Bác sĩ Trương thấy Lâm Duyệt Minh không trả lời, tiếp tục nói : “Trước đó không lâu mua một số thiết bị y tế, lão Hoàng cầm 40% tiền hoa hồng! Bình thường hay cùng những người đó ra ngoài ăn uống hát hò, hần còn nhận rất nhiều tiền trà nước! Lần này bị người ta khai ra, hần chẳng những đánh mất việc làm, còn phải ngồi tù.”

Lâm Duyệt Minh mặc áo blouse vào, miệng thốt ra hai chữ, “Đáng đời!”

Bác sĩ Trương lại xoắn xuýt, “Anh nói xem, ai sẽ kế nhiệm chức vụ của lão Hoàng hả? Tôi nghĩ anh có cơ hội lớn nhất, kỹ thuật số một, lãnh đạo chắc chắn là biết rõ. Bất quá anh phải đề phòng Diệp Trì Hoa, hần có thể nịnh bợ lãnh đạo, đối với chức vụ chủ nhiệm khoa thềm muốn đã lâu, nói không chừng sẽ hãm hại anh đó.”

Lâm Duyệt Minh gài xong khuy áo, liếc mắt nhìn hần, “Sao bữa nay anh bà tám quá vậy? Tôi đi kiểm tra phòng đây.”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Diệp Trì Hoa nét mặt âm trầm đi vào, hung dữ trừng mắt liếc Lâm Duyệt Minh, dẫn mạnh tập hồ sơ trong tay xuống bàn. Bác sĩ Trương xấu hổ ho khan hai tiếng, đi tới trước bàn làm việc giả bộ bận rộn lu bù.

Lâm Duyệt Minh không thềm để ý tới ánh mắt tức giận của Diệp Trì Hoa, về mặt thần nhiên đi ra khỏi phòng làm việc.

Một ngày bận rộn lại bắt đầu, từ sáng cho đến tối Lâm Duyệt Minh không có thời gian để nghỉ ngơi, đến lúc tan tầm, Lưu Hồng Huy cũng xong việc, đến phòng làm việc của bác sĩ ở khoa chấn thương chỉnh hình.

“Duyệt Minh, tối nay đi hát nhé, có nhiều người cùng đi lắm đấy.”

Lâm Duyệt Minh vừa thực hiện xong một ca phẫu thuật, xoa bóp đôi vai đau nhức của mình, “Không đi, tớ còn phải đón Bé Thỏ.”

Lưu Hồng Huy nhất quyết không tha, “Tớ đi với cậu đón nhóc con, sau đó chúng ta cùng đi được không?”

“Quên đi, tớ mà đến chỉ khiến mọi người mất hứng.”

Lưu Hồng Huy ghé hông ngồi lên bàn làm việc, “Oe, cậu mà cũng biết tự ti sao? Đi đi mà, đồng nghiệp phải giao tiếp nhiều mới có thể thân nhau a!”

Lâm Duyệt Minh lạnh mắt nhìn hắn, “Tự ti cái đầu cậu ấy.”

Lưu Hồng Huy từ trên bàn nhảy xuống, nịnh nọt lại gần bóp vai cho cậu, “Đi mà đi mà, Đàm Giai cũng có mặt, tớ đã đặt phòng rồi đấy.”

“Nể mặt đi mà!”

“Được không? Có được hay không?”

. . .

Lâm Duyệt Minh bị hắn bám dính như miếng kẹo cao su không thể thoát ra được, đành phải đồng ý, nhưng giọng điệu hơi mất kiên nhẫn, “Đừng bóp nữa, cậu càng bóp càng đau hơn, chúng ta đi đón Bé Thỏ trước.”

Hai người đón Lâm Tô, rồi tìm một quán ăn đơn giản cho xong bữa, sau đó đến KTV. Đi tới trước cửa, Lâm Duyệt Minh nhìn sơ qua bảng hiệu, Golden Pond? Hình như nhà hàng lần trước cũng kêu là cái gì vàng đó.

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một hồi, nhớ không ra, đi theo Lưu Hồng Huy vào phòng.

Trên cơ bản mọi người đã đến đông đủ, đa số đều là y tá và hộ sĩ ở khoa của Lưu Hồng Huy, trong đó có một người mà hắn thầm mến. Lâm Duyệt Minh cười thầm, thì ra thằng cha này một hai kêu mình tới đây là để tiếp thêm can đảm cho hắn!

Lưu Hồng Huy bình thường hay giới thiệu đối tượng cho người khác, thế nhưng chuyện chung thân đại sự của mình thì lại không tới đâu, thầm mến cô y tá này cũng được ba tháng rồi, vẫn chưa áp dụng bất cứ hành động gì, bình thường hay rủ cô nàng đi ăn, nhưng lại kéo Lâm Duyệt Minh đi cùng, quan hệ của hai người không có một chút tiến triển nào.

Lâm Duyệt Minh dẫn theo Lâm Tô ngồi vào sofa, mấy người y tá hộ sĩ sau khi gật đầu chào cậu, liền im lặng ngồi dồn vào một bên, có vẻ hơi câu nệ, hiện tại cũng vừa lúc chấm dứt một bài hát, cả căn phòng lớn đột nhiên yên lặng.

Lâm Duyệt Minh cũng đã sớm nghĩ sẽ gặp phải loại tình huống này, nói thầm vào tai Lâm Tô vài câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa đóng cửa lại, thanh âm trò chuyện náo nhiệt mơ hồ vọng ra, Lâm Duyệt Minh đi vào toilet, dù sao thì cũng phải cho mọi người một chút thời gian để thích ứng.

Duyên phận luôn luôn trùng hợp như thế, hoặc là nói có lẽ lúc mới bước vào KTV, Lâm Duyệt Minh đã có loại dự cảm — Biết đâu đêm nay lại đụng mặt Lý Tường Vũ ở chỗ này. Ý tưởng thiết kế giống nhau, cùng một phong cách bài trí, KTV này và nhà hàng hải sản làm cho người ta cảm thấy giống nhau vô cùng, trang trí nội thất bên trong hình như là cùng một người thiết kế, hơn nữa cậu để ý thấy trước cửa đậu một chiếc xe Land Rover.

Mở KTV là hát rong? Lâm Duyệt Minh cười cười, sự tưởng tượng của con trẻ quả là phong phú.

Lý Tường Vũ mới từ toilet đi ra nhìn thấy cậu, cảm thấy kinh ngạc, “Bác sĩ Lâm, sao lại trùng hợp như vậy?”

“Đúng vậy, cùng đồng nghiệp đi hát.” Lâm Duyệt Minh cười nhạt, bước vào.

Giải quyết xong, lúc Lâm Duyệt Minh đứng rửa tay, vừa ngẩng đầu nhìn thấy bóng người trong gương, trong lòng khẽ rung động, người này sao còn chưa đi?

Lý Tường Vũ đứng tựa ở cửa, hai tay đút túi quần, nhìn có vẻ lười biếng lại gợi cảm, mỗi một cử động đều tỏa ra nét quyến rũ của người đàn ông thành đạt, trông thu hút chết người.

Lâm Duyệt Minh hạ mi mắt, lại tiếp tục rửa tay, vòi nước chảy ào ào, không hiểu sao lại khiến tim đập nhanh hơn, cậu nhin không được liếc mắt nhìn vào gương, vừa lúc Lý Tường Vũ cũng nhìn lại, trong mắt đối phương lóe lên ý cười dí dỏm, khóe miệng nhếch lên, vô cùng nham hiểm.

Lâm Duyệt Minh bị hấn nhìn rất khó chịu, lại cảm thấy được vẻ tươi cười kia có chút xấu xa, tắt vòi nước, tức giận nói : “Nhìn cái gì!” Anh không biết ánh mắt mình rất câu nhân sao?!

“Em thật đẹp a!”

Trong hai mươi tám năm làm người của bác sĩ Lâm, đây là lần đầu tiên bị người đùa bỡn, mặt lập tức sa sầm, đi ra khỏi toilet, ném lại mấy chữ, “Đồ tâm thần!”

Lý Tường Vũ nghênh ngang theo sát sau lưng cậu, “Đêm nay mọi người cứ hát bao lâu cũng được, tôi mời khách!”

Lâm Duyệt Minh cuối cùng cũng biết bộ dáng của người tài đại khí thô là như thế nào, chẳng phải phía sau có một người là minh chứng đó sao!

“Không cần đâu, thái độ làm người của ông chủ Lý thật sáng khoái hào phóng, tôi không hiểu cứ làm ăn như vậy làm sao mà lên nổi?”

Lý Tường Vũ cười nói : “Tôi chỉ hào phóng với một mình em.”

Lâm Duyệt Minh trợn mắt, bước chân nhanh như gió.

Lý Tường Vũ không có đi theo, nhìn Lâm Duyệt Minh đi vào, dòm lại số phòng rồi đi tới trước quầy tính tiền dặn dò : “Phòng 1068 khỏi cần tính tiền, tiện thể đưa thêm chút đồ ăn.”

Khi người phục vụ gõ cửa bưng trái cây và đồ ăn vặt vào chất đầy một bàn, tất cả mọi người đều hoảng sợ đến ngất người, hình như không có ai kêu mấy thứ này! Chỉ có một mình Lâm Duyệt Minh là tỉnh như ruồi, không cần nói cũng biết, còn ai ngoài ông chủ Lý tài đại khí thô kia đưa mấy thứ này vào đây.

Lúc quay trở lại phòng, bầu không khí dịu đi rất nhiều, mấy cô y tá hộ sĩ có vẻ rất thích Lâm Tô, hết giúp ca hát, lại đút đồ ăn cho bé, mọi người ở chung rất hòa hợp.

Lâm Duyệt Minh thấy Lưu Hồng Huy đang ngồi một mình chờ ra ở góc sofa, đi tới bên cạnh nói : “Ngồi ngây ngốc ở đây để làm gì? Chủ động nói chuyện với cô ấy đi chứ!”

Lưu Hồng Huy do dự, “Tôi không biết nói cái gì cả. . .”

“Đồ ngốc! Vậy cậu cứ ngồi chết rục ở đây đi há!”

“Ah. . .” Lưu Hồng Huy ừ rừ lên tiếng, bộ dạng vô cùng đau khổ.

Lâm Duyệt Minh nhìn hấn đầy xem thường, cứ lù khù như con gấu thể này, cả đời cũng đừng hòng theo đuổi được con gái.

Bác sĩ Lâm không phải là một người nhiệt tình, Lưu Hồng Huy thích chơi trò tự ngược, cậu cũng lười trông nom, cứ mặc kệ hấn đi, tìm không được lão bà thì cũng đáng đời.

Bởi vì ngày thứ hai tất cả mọi người đều phải đi làm, cho nên tới 10h đều tự động đứng lên đi về. Vui chơi cả đêm, Lưu Hồng Huy không nói được câu nào với cô y tá cả .

Nhìn cô gái cùng bạn đi xa dần, Lâm Duyệt Minh cuối cùng cũng bùng phát, “Cái đồ ngốc này! Lần sau mấy loại tụ hội này đừng có gọi tôi đi cùng nữa! Cậu than thở nguyên đêm, tớ nghe mà điếc cả tai! Thật là xui xẻo mà!!”

Lưu Hồng Huy nhìn mãi cho đến khi bóng dáng của cô y tá biến mất, hấn dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, vỗ đùi thật mạnh, vẻ mặt chán nản, “Trời ạ! Tôi thể mà lại quên đưa cô ấy về rồi!!!”

Lâm Duyệt Minh bị hấn làm cho tức chết, ôm Lâm Tô ngồi vào trong xe, ở giây tiếp theo, ô tô gầm rú vụt đi.

Đến lúc Lưu Hồng Huy kịp phản ứng lại thì, xe đã đi thật xa rồi.

Lưu Hồng Huy vô cùng tủi thân : Duyệt Minh! Sao cậu bỏ tớ lại một mình vậy?

Về đến nhà, sau khi Lâm Duyệt Minh dỗ Lâm Tô ngủ, quay lại phòng mình cũng ngủ khì.

Đêm nay cậu nằm mơ. Vẫn là cảnh xảy ra tại toilet nhưng trong mộng mở đầu là giống nhau, kết cục lại một trời một vực.

Khi Lý Tường Vũ nói ra câu “Nhìn em thật đẹp a” thì toàn bộ khuôn mặt cậu đỏ rực, cúi đầu đi ra tới cửa liền bị ôm lấy, Lý Tường Vũ gắt gao ôm cậu vào trong ngực, không để ý sự giãy dụa phản kháng của cậu, điên cuồng hôn loạn trên mặt cậu, cuối cùng mới hôn lên môi, đầu lưỡi tàn sát bờ môi trong miệng, hơi thở nóng rực phả lên mặt, làm cho cậu dần dần bỏ đi ý định phản kháng, mềm nhũn ngã vào lòng của đối phương. Đột nhiên quần bị kéo xuống. Thân thể hoàn toàn tiếp xúc với không khí, một vật vừa cứng lại nóng như lửa nhắm ngay hậu huyệt của cậu. Ngừng lại một chút, rồi chậm rãi thẳng tiến.

Thoáng một cái cậu hoảng hốt lo sợ! Không thể đi vào như thế! Phải mang áo mưa! Nếu không sẽ mang thai đó!

Lâm Duyệt Minh giật mình tỉnh giấc, hồi tưởng lại cảnh xảy ra trong mộng, nội tâm vẫn còn sợ hãi, vén chăn ra, nở một nụ cười gượng gạo, thật mất mặt. Tiểu huynh đệ phía dưới tinh thần hưng phấn, bên trong quần lót từ lâu sớm dội lên một túp lều nho nhỏ.

5. Chương 5

Lý Bác Học có một giấc mơ ngọt ngào đẹp đẽ đầy màu sắc lộng lẫy.

Trong mộng nhóc và Lâm Tô ngồi trên sofa xem TV, nhóc vừa dứt đồ ăn vặt cho Lâm Tô, vừa nắm tay Lâm Tô giảng giải nội dung kịch truyền hình, mà ba ba của hai đứa ngồi kế bên chơi mạt chược, trong tiếng cười tràn ngập, mọi người rất thân thiết, tựa như kiểu người một nhà hòa thuận.

Xem TV một hồi, hai đứa nằm ngủ luôn trên sofa. Trong cơn buồn ngủ mông lung, Lý Bác Học có cảm giác được ôm tới giường, vừa xoay người liền đụng phải một thân hình ấm áp, mềm mại, làn da bóng loáng nhẵn nhụi.

Lý Bác Học mở mắt, trong ngực vô cùng kích động, bởi vì Lâm Tô đang nằm trong lòng nhóc, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, lồng ngực phập phồng đều đặn do hô hấp, giấc ngủ yên tĩnh của một đứa trẻ. Trên khuôn mặt bình thường trắng nõn nổi lên một mặt hồng nhợt, khiến cho người ta yêu thương, đôi môi mọng hé mở, hơi thở ấm áp phả trên mặt Lý Bác Học, làm cho nhóc ngất ngây, cả người hồi hộp run rẩy hôn lên.

Lý Bác Học vừa hưng phấn vừa căng thẳng, đây là nụ hôn đầu tiên của hai đứa! !

Mộng đẹp vẫn đang tiếp diễn, Lý Bác Học cười khúc khích trở mình, chìm đắm trong giấc mơ khó có thể thoát ra được. . .

Tình huống thực tế lại là như thế này, đêm đó Lâm Tô ngồi ở sofa hết sức chăm chú xem TV, căn bản không đếm xỉa gì tới nhóc, cuối cùng nhóc buồn bực ngủ mất. Khi Lâm Duyệt Minh ôm Lâm Tô vào trong phòng ngủ, đã làm rơi chăn đắp trên người của nhóc, sau đó vội vã quay lại chơi mạt chược, mà ba ba của nhóc đang tập trung tinh thần để trêu cợt Lâm Duyệt Minh, cũng không rảnh để ý tới con trai mình, thậm chí thay cho Tiểu Hổ phải ngủ trên sofa tròn một đêm.

. . .

Lâm Duyệt Minh ngồi ở đầu giường hít sâu, nỗ lực làm cho mình tỉnh táo lại, thế nhưng không có chút hiệu quả nào, phân thân vẫn thẳng cứng như cũ. Có lẽ nhu cầu cấp bách bây giờ là tìm một người để phát tiết.

Kim đồng hồ báo thức chỉ 0 giờ, cậu từ trên giường đứng dậy, thay quần áo, đi vào phòng con trai. Lâm Tô ngủ ngon và rất say, có lẽ thật lâu cũng không tỉnh lại. Cậu kiểm tra cửa nẻo cẩn thận, choàng thêm áo ba – đờ – xuy đi ra ngoài.

Đêm mùa đông, gió thổi ù ù lạnh thấu xương, Lâm Duyệt Minh dựng cao cổ áo lên, che mắt nửa khuôn mặt, đi rất nhanh về phía bãi đỗ xe.

Lâm Duyệt Minh lái xe đi thẳng tới gay bar lớn nhất thành phố, lần gần đây nhất cậu ghé qua cũng đã hơn nửa năm trước, lâu không đến, hình như quán đã đổi chủ, chẳng những thay bảng hiệu, nội thất và trang trí bên trong rực rỡ hẳn lên, phong cách sang trọng, nguy nga tráng lệ.

Lâm Duyệt Minh ngồi xuống trước quầy bar, gọi bartender pha cho một ly rượu, ánh mắt lướt nhanh chung quanh tìm tòi, cho dù là tình một đêm, cũng phải hợp với sở thích của cậu, nếu như thật sự tìm không được người phù hợp, cậu dự định uống hết ly rượu thì rời khỏi đây.

Lâm Duyệt Minh là một người cầu kỳ, cho dù có muốn cũng phải tìm người có phẩm chất cao, nếu không thì thà nhịn chứ không thể quơ đại.

Trước hết cậu đánh giá cao vẻ bề ngoài, quá nữ tính cậu sẽ không để mắt, thô lỗ cục mịch cậu cũng không thích, phải là một người đàn ông tướng mạo anh tuấn thành thực chừng mực, không những có khuôn mặt coi được, hơn nữa phải có phong độ, tao nhã lịch sự, tác phong nhẹ nhàng, làm cho người ta đã gặp qua là không thể quên được.

Thêm một điều nữa là vóc người, cách ăn mặc và tuổi tác, thấp hoặc gầy hơn cậu đều không duyệt; Ăn mặc cầu thả hay quá nề nếp cũng no; Tuổi còn nhỏ không chấm, mà già quá lại càng không chấp nhận. Tốt nhất là lớn hơn cậu vài tuổi, cao khoảng một thước tám trở lên, vóc người cân đối, cường tráng mạnh mẽ một chút, cơ bắp vừa phải, không được mập, hơn nữa phải có lực, khi cần có thể ôm cậu lên giường. Ăn mặc giản dị, không kiểu cách, cũng không thể lôi thôi, sạch sẽ là yêu cầu tối thiểu.

Cuối cùng là nội hàm và khí chất, phải có tài, khí chất tao nhã, thái độ đúng mực, không được bủn xỉn, có trình độ, không thể là người đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cử chỉ ưu nhã giỏi ăn nói, tính cách rõ ràng dứt khoát.

Điều quan trọng nhất là, mọi việc đều phải nghe theo cậu, đặc biệt lúc trên giường, muốn thân mật phải được cậu đồng ý, chưa cho phép không được tự ý làm bất cứ cái gì. Kỹ thuật của đối phương không được quá kém, màn dạo đầu phải làm cẩn thận, không thể gây ra đau đớn cho cậu, phải mặc áo mưa, rồi mới làm. Khi “yêu nhau” không được nói lời thô tục, cũng không thể nói chuyện phiếm, nếu như giữa chừng cậu mất hứng không muốn làm, phải dừng lại ngay, hơn nữa không được nói cho dù là nửa câu oán hận.

Bác sĩ Lâm tìm đối tượng tình một đêm còn phiền phức hơn so với chọn lão công, đó cũng là lý do tại sao cậu cảm dục lâu như vậy. Ban đầu cậu cũng tìm được vài người đàn ông miễn cưỡng hợp ý, nhưng cá tính xoi mói của cậu không ai có thể chịu đựng được, đặc biệt khi lên giường, ở đây không thể hôn, nơi nọ không được sờ, tìm mọi cách bắt bẻ, chuyện phiến toái rất nhiều, khiến cho đối phương đang hăng hái giảm đi mười phần, cuối cùng tan rã chẳng vui vẻ gì. Mấy người đàn ông kia làm một tổng kết, bác sĩ Lâm ngoại trừ khuôn mặt đẹp ra, thì không tìm được bất cứ ưu điểm gì, ưa làm bộ làm tịch, quá khó đeo đuổi, đạo đức giả còn hơn phụ nữ!

Một ly rượu sắp uống xong, Lâm Duyệt Minh nâng ly nhìn toàn bộ xung quanh thêm một lần, rất đáng tiếc không có ai khiến cậu vừa ý cả. Có một vài người đến gần bắt chuyện, cậu cầm ly rượu lên chậm rãi uống, kiêu căng tựa như chim khổng tước, căn bản cũng không thèm nhìn dù chỉ bằng nửa con mắt.

Thế giới này chẳng lẽ đàn ông tốt chết hết rồi sao? Nhìn những người này, Lâm Duyệt Minh một chút hứng thú cũng không có, uống cạn ly rượu, chuẩn bị về nhà. Mới vừa đứng lên cảm giác đầu óc có hơi choáng, để tiền lên trên quầy bar, bước chân đi ra cửa, mới được hai bước cậu có cảm giác hình như mình đang bay trên những đám mây, hai chân mềm như bông, không có một chút lực nào.

Rượu này sao lại cao độ như vậy? Lâm Duyệt Minh thầm nghĩ, có lẽ ngồi lại nơi quầy bar, chờ tỉnh rượu rồi đi, hiện tại đang trong tình trạng này căn bản không có khả năng lái xe.

Lúc này một người đàn ông đi tới bên cạnh cậu, “Bác sĩ Lâm, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu, phát hiện tầm nhìn không rõ mấy, người đứng gần ngay trước mắt, chỉ có thể mơ hồ thấy đại khái hình dáng, là một người đàn ông tướng mạo anh tuấn, bắt quá giọng nói của hắn nghe rất quen tai.

“Ông chủ Lý. . .” Lâm Duyệt Minh nhẹ nhàng kêu hân một tiếng, ngả đầu trên quầy bar, cười khanh khách, “Chủ quán bar là bán rượu? Quán bar này sẽ không phải là anh mở đấy chứ?”

Lý Tường Vũ bình tĩnh trả lời : “Đúng là của tôi, mới mua cách đây không lâu.”

“Trong bar nhiều người như vậy vì sao không tìm được một người hợp ý. . .” Lâm Duyệt Minh quả thực uống say rồi, bình thường cậu tuyệt đối sẽ không nói tùy tiện như vậy, đã lâu rồi mới uống rượu, đầu gối tới tửu lượng mình kém như vậy, cứ úp mặt ở trên quầy bar, toàn thân mềm nhũn không có một chút khí lực nào.

Lý Tường Vũ nhìn dáng cậu say như chết, trong lòng có điểm khó chịu.

Lúc Lâm Duyệt Minh mới bước vào quán bar Lý Tường Vũ đã trông thấy cậu, bởi vì đang cùng bằng hữu trò chuyện, cho nên không có đi qua chào hỏi.

Muộn như thế này mới vào quán bar chắc không đơn giản chỉ để uống rượu chứ? Lý Tường Vũ thấy Lâm Duyệt Minh vừa ngồi vào ghế hai con mắt liền bắt đầu đảo loạn nhìn xung quanh, giống như trẻ con muốn tìm chuyện vui thú vậy! Hơn nữa khi cậu bước vào hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, tiếc là bản thân cậu lại không ý thức được điều này, vừa uống rượu vừa quan sát đàn ông, động tác rất thanh lịch, nâng ly rượu lên, đặt vào giữa đôi môi, mắt phượng hơi nheo lại có vẻ khiêu khích, sóng mắt đen như mực lấp lánh chuyển động, toát ra vẻ quyến rũ không cần bàn cãi.

Lý Tường Vũ có phần chán nản, đặc biệt là khi thấy có người đến gần nói chuyện với cậu, trong ngực cảm thấy rất khó chịu. Giờ này em không ở nhà trông nom con trai, chạy đến quán bar quấy rối cái khỉ gì? ! Hơn nữa tửu lượng kém cỏi, còn uống rượu là sao? Lại còn kêu rượu cao độ như vậy nữa chứ! Bây giờ say như một đồng bần nhão, phỏng chừng bị người khiêng đi, chính mình cũng không biết!

“Tôi đưa em về nhà.” Lý Tường Vũ đỡ cậu đứng lên.

Lâm Duyệt Minh gật đầu, đem toàn bộ trọng lượng thân thể dựa vào người Lý Tường Vũ, móc từ trong túi ra một chùm chìa khóa, “Chiếc Buik màu trắng là xe của tôi.”

Lý Tường Vũ cầm chùm chìa khóa, lập tức dìu cậu đi ra ngoài.

Vóc dáng của Lâm Duyệt Minh hơi cao, thể nhưng trên người lại không có mấy lạng thịt, Lý Tường Vũ rất dễ dàng nhét cậu ngồi vào ghế phó lái, cài dây an toàn cho cậu, sau đó lái xe rời đi.

Vào trong rồi, Lý Tường Vũ chỉ lo lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước, ngay cả chớp mắt cũng không có.

Lâm Duyệt Minh tựa lưng vào ghế ngồi, mở to đôi mắt, ánh nhìn mông lung quan sát sườn mặt của Lý Tường Vũ, hơi sững sờ, hình ảnh trong mộng lại hiện ra quanh quẩn trong đầu, thật lâu cũng không loại bỏ được.

Lâm Duyệt Minh đưa tay lên xoa xoa mi tâm, quyết định khơi chuyện để dời đi lực chú ý. Tuy rằng Lý Tường Vũ rất hợp với tâm ý của cậu, thể nhưng cậu không muốn cùng đối phương phát sinh cái loại quan hệ này.

“Ông chủ Lý, có người nào nói anh rất đẹp trai chưa?”

“Ai cũng nói vậy.”

“Phốc —” Lâm Duyệt Minh phì cười, “Anh thật đúng là không biết xấu hổ ha!”

Lý Tường Vũ nhìn cậu qua kính chiếu hậu, đột nhiên trong lòng lướt qua một cảm giác khác thường, giống như bị một cái lông chim mềm mại quét lên. Bộ dáng Lâm Duyệt Minh khi uống say đặc biệt quyến rũ, hai gò má hơi phồng hồng, ánh mắt mơ màng, dáng vẻ lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, trong nét gợi cảm lại nhẹ toát lên vẻ đáng yêu, đặc biệt hấp dẫn, phối với giọng nói giàu âm điệu, nghe rất thoải mái, có loại ma lực chết người.

Lần đầu tiên Lý Tường Vũ nhìn thấy cậu đã rất thích, tuy rằng không phải dạng nhất kiến chung tình, nhưng cũng có ý định chung sống với cậu.

Đến nay Lý Tường Vũ cũng đã ba mươi một tuổi rồi, vừa tốt nghiệp đại học liền kích động come out với người nhà, khi đó thực sự là điều gì cũng đều nói ra, suy nghĩ quá giản đơn, chỉ cần người nhà chấp nhận, cho dù họ đưa ra bất cứ yêu cầu gì hắn đều đáp ứng. Mẹ của Lý Tường Vũ sắp đặt cho anh một cuộc hôn nhân, không có yêu cầu gì khác, chỉ cần sinh cho bà một đứa cháu đích tôn là được, bà sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì nữa. Lý Tường Vũ cũng không còn cách nào khác, sau khi kết hôn, sinh con, tiếp đó lại ly hôn, hiện tại con trai cũng đã chín tuổi, mà hắn vẫn chưa tìm được người ý hợp tâm đầu, đã qua thời thanh xuân sôi nổi, đối với giấc mơ tình yêu phai nhạt rất nhiều, hiện tại phần lớn chỉ còn là trách nhiệm, hắn phải chăm sóc tốt cho gia đình và con trai, mong muốn tìm được một nửa kia có thể cùng mình đỡ đần, quan tâm, cùng nhau đi hết cuộc đời này.

Xã hội hiện nay đầy những kẻ ham muốn hưởng thụ vật chất, Lâm Duyệt Minh có phải là người mà mình vẫn chờ đợi hay không, hắn cũng không dám xác định. Nhưng từ miệng Lưu Hồng Huy biết được, hắn và Lâm Duyệt Minh có chung một quá trình, sống cùng với con trai đã chín năm, trong lòng cô đơn lạnh lẽo như nhau, bọn họ hẳn là có thể hiểu được tâm tình của nhau, dễ cảm thông và an ủi lẫn nhau.

Có đôi khi Lý Tường Vũ cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều rồi, dè dặt còn có số hưởng chi là người ta, hơn nữa suy nghĩ của Lâm Duyệt Minh như thế nào hắn cũng không biết, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

“Ông chủ Lý, sao anh không nói gì hết? Suy nghĩ cái gì vậy?”

Một tiếng gọi khẽ của Lâm Duyệt Minh làm Lý Tường Vũ tỉnh táo lại, điều chỉnh lại tâm trạng, trên mặt lộ ra nét tươi cười ấm áp, “Em nghĩ tôi có hợp không?”

Lâm Duyệt Minh không hiểu, “Hợp cái gì?”

“Không phải em đang tìm một người hợp ý sao? Tôi có thể chứ?”

Lâm Duyệt Minh nao nao, chẳng rõ những lời này có ý gì, không biết là giỡn hay thật?

Rượu làm cho người ta choáng váng, cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này đầu càng thêm đau nhức, trước mắt mông lung mơ hồ, Lâm Duyệt Minh nhắm mắt lại, cười nói : “Đừng đùa chứ, nếu như tôi và anh không quen biết nhau thì tốt rồi, nhưng hiện tại chúng ta là bạn bè, cùng bằng hữu có quan hệ tình một đêm, sau này sẽ khó mà gặp mặt.”

. . .

Lý Tường Vũ nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng gợi lên ý cười, “Tôi nói đùa thôi, em cứ ngủ đi, khi nào tới tôi sẽ gọi.”

Ô tô chạy đến dưới lầu nhà Lâm Duyệt Minh, Lý Tường Vũ cũng không đánh thức cậu dậy, mà cởi áo khoác đắp cho cậu, sau đó lấy điện thoại di động ra chơi game.

Khoảng một tiếng sau, Lâm Duyệt Minh tỉnh giấc, ngủ được một chút, cảm giác say nhạt đi không ít, chậm rãi mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn ra ngoài cửa xe, “Tối rồi à, tôi ngủ có lâu không?”

Lý Tường Vũ đang chơi game Sokoban, đi đến cảnh 8 thì Game over, đang bực bội muốn quăng điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên nói : “Ngủ không lâu, đầu của em hết choáng chưa?”

“Tạm ổn.” Lâm Duyệt Minh thấy vẻ mặt của hắn chăm chú, ghé mắt nhìn qua liền vui vẻ, “Anh mà cũng chơi trò này sao?”

“Đúng vậy, chơi đã được nửa ngày rồi.” Trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Game Over, Lý Tường Vũ vẻ mặt chán nản, “Lại chết, một cửa này chơi hơn mười lần vẫn không qua được!”

Một câu nói rất bình thường, Lâm Duyệt Minh nghe được lại thấy cảm động, nhất thời ấm áp trong lòng, thì ra mình đã ngủ lâu như vậy, thế mà hắn không nở làm phiền đến mình, cho nên mới chơi game để giết thời gian sao?

“Đưa di động cho tôi.” Lâm Duyệt Minh đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Lý Tường Vũ nghi hoặc hỏi lại nhưng vẫn đưa di động cho cậu.

Lâm Duyệt Minh cầm điện thoại di động, tùy tiện nhấn nhả vài cái, một lát sau trả điện thoại lại, kiêu ngạo hất cằm, liếc mắt nhìn hắn, “Chậm chạp muốn chết!”

Lý Tường Vũ nhìn vào màn hình, cửa thứ tám đã qua! Kinh ngạc nói : “Em làm sao mà hay vậy?”

“Trò con nít!” Lâm Duyệt Minh đem cái áo khoác ở trên người để lên lưng ghế, “Cảm ơn anh đã đưa về, tôi lên nhà đây, xe anh cứ lái đi, ngày mai tôi sẽ liên lạc với anh, 138xxxxxxx, đây là số di động của tôi, bây giờ anh gọi cho tôi đi.”

Lý Tường Vũ có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, vội vàng ấn nút điện thoại trên tay.

Nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên, đợi một lát Lâm Duyệt Minh ấn nút tắt, “Mau quay về đi, lái xe cẩn thận.”

Vào ban đêm, gió thổi rất lạnh, Lâm Duyệt Minh mới từ trong xe ra, hơi lạnh như đập vào mặt, làm cậu rung mình một cái, quần chặt áo khoác, cúi đầu đi về phía trước.

“Bác sĩ Lâm —” Lý Tường Vũ lên tiếng gọi, bước tới bên cạnh cởi áo khoác đưa cho cậu, “Mặc vào đi, không thôi cảm lạnh đó.”

“Được.” Lâm Duyệt Minh liếc mắt nhìn hắn thật sâu, cầm áo khoác mặc vào, không thêm khách khí, khoát khoát tay nói : “Đi đi.”

“Bác sĩ Lâm —” Lý Tường Vũ lại gọi, “Vừa rồi em quan tâm tôi sao? Nói lái xe cẩn thận. . .”

Lâm Duyệt Minh giở giọng xem thường, khóe miệng nhếch lên như đang cười, “Tôi lo lắng cho xe của mình thôi!”

6. Chương 6

Lý Bác Học vừa ngồi vào chỗ thì thấy Lâm Tô lấy từ trong balo ra một cây búa nhỏ, hai cái đinh be bé và một sợi dây kẽm.

Lý Bác Học vô cùng kinh ngạc hỏi : “Bé Thỏ, cậu đem mấy thứ này vào trường làm gì vậy?”

Lâm Tô không thêm để ý đến nhóc, trước tiên ở chính giữa bàn học trên dưới đóng vào hai cái đinh, sau đó cột sợi dây kẽm vào chúng, hai đứa lập tức bị ngăn lại bằng sợi dây kia.

Cái sợi dây này thật đáng ghét! Lý Bác Học khó chịu trong lòng, có nó, ở trong lớp nhóc không thể dễ dàng quần lấy Lâm Tô được nữa.

“Bé Thỏ, tại sao cậu lại cột sợi dây này ở giữa bàn của tui mình vậy?!”

“Đây là đường ranh giới! Cậu không được xâm phạm! !”

Lâm Tô hơi hơi đắc ý, biện pháp này bé phải suy nghĩ thật lâu mới ra đó! Lần nào cũng vậy, cứ vào giờ học là Lý Bác Học đặc biệt không thành thật, rất thích dán trên người của bé, làm hại bé không chuyên tâm nghe giảng bài. Trước đó không lâu, trong cuộc thi thử cả khối chỉ có hai người không đạt tiêu chuẩn, mà bé là một trong số đó, tuy rằng Lâm Duyệt Minh không trách mắng, nhưng trong lòng bé rất khó chịu, cũng muốn thành tích của mình tốt hơn để ba ba thêm vui vẻ, thế nhưng Lý Bác Học cứ làm phiền hoài, quá bức bách bé mới nghĩ ra biện pháp bắt đắc dĩ này.

Nói thật ra, bé rất hâm mộ Lý Bác Học, nhóc này đi học đã không nghe giảng rồi, nếu không ngủ thì chính là quấy rầy mình, thế nhưng mỗi lần thi đều lấy điểm tối đa, tất cả thầy cô giáo đều rất thích nhóc, thường biểu dương trước lớp.

Lâm Tô cũng thích được thầy giáo khen ngợi, muốn vậy thì phải nâng cao thành tích học tập, cột sợi dây ngay chính giữa, là để ngăn chặn hoàn toàn sự quấy rối của Lý Bác Học!

Lý Bác Học hiểu được ý nghĩ của bé, đem sợi dây vứt đi, lừa bịp nói : “Hành động này là phá hoại của công, lát nữa thầy vô mà nhìn thấy, chẳng những phê bình, có khi còn mời phụ huynh nữa đó!”

Lâm Tô bị dọa sợ hãi vô cùng, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt luống cuống, “Thật không, thật vậy hả?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Lý Bác Học ở trong lòng cười trộm, lão bà của mình thiệt khờ, ngốc đến đáng yêu! o(v)o

~~Lâm Tô lau nước mắt, tháo hai cái đinh xuống, lẩm bẩm : “Hay là nói thầy đổi chỗ cho mình. . .”

(o) A! Lý Bác Học trợn tròn mắt! Nhất thời hắc tuyến đầy mặt

~~. : .

Ngày thứ hai, đầu tiên Lâm Duyệt Minh đưa Lâm Tô đến trường, sau đó đón xe bus đi làm, may mắn bắt kịp chuyến xe, cho nên đến nơi làm việc vừa đúng giờ, xe bus thì nhỏ mà bên trong hành khách bị nhét như cá mè, kiếm được một chỗ đặt chân cũng khó, cứ mỗi lần đến trạm dừng, có vài người xuống xe, nhưng cũng rất nhiều người liều mạng chen chúc lách vào, chiếc xe này hiển nhiên là quá tải nghiêm trọng, thế nhưng tài xế lại vẫn quát tháo mọi người : “Dồn ra phía sau đi, ở đó có chỗ trống kìa! Đừng đứng ở cửa!” Hành hạ hành khách làm cho tiếng oán than vang trời, trong xe ồn ào không chịu nổi.

Lâm Duyệt Minh đứng giữa đám đông, mắt nhìn chằm chằm bảng điện tử phía trên trạm xe, chợt nhớ lại chuyện quá khứ, những kí ức nặng nề cứ thế tràn dâng như nước lũ. . .

Như sống lại những tháng năm điên cuồng ngày ngày chen chúc trên xe bus.

Lâm Duyệt Minh là trẻ mồ côi, lớn lên ở cô nhi viện. Trong lòng cậu vẫn canh cánh một câu hỏi, vì sao cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ mình sau đó biến mất chẳng thấy bóng dáng?

Mãi đến khi cậu có thai, câu hỏi này, mới có lời giải đáp.

Hóa ra mình là quái vật, không có người nào chấp nhận một quái vật, bao gồm cả người mà cậu yêu nhất.

Khi người yêu biết được cậu mang thai, đó là giây phút tất cả đều tan vỡ, gã đã mắng cậu là “Đồ quái vật” sau đó biến mất không xuất hiện trước mắt cậu, chẳng thấy tăm hơi.

Cậu đã từng nghĩ tới việc tự sát, sẽ từ độ cao hơn mười tầng nhảy thẳng xuống, hay là cắt cổ tay rồi nằm trong bồn tắm để máu chảy cho đến chết. Thế nhưng trong nội tâm còn sót lại một chút hi vọng làm cho cậu không đi đến bước cuối cùng này, ở trong bụng mình có một sinh mệnh nhỏ nhoi đã hình thành, đang dần dần phát triển, đây là một loại cảm nhận kỳ diệu, tiếp thêm can đảm để cậu tiếp tục sống.

Cậu quyết đoán làm thủ tục bảo lưu kết quả, thuê một căn phòng nhỏ vừa tự học, vừa đi làm thêm kiếm tiền duy trì cuộc sống.

Bụng mỗi ngày một lớn, buồn lo trong lòng cũng càng ngày càng nhiều, đứa trẻ này làm sao mà sinh ra đây? Đến bệnh viện dám chắc là không được, thứ nhất cậu không có tiền, thứ hai cậu sợ gây ra chấn động.

Cũng may mà cậu học y, lúc gần sinh, từ lâu cậu đã chuẩn bị tốt mọi thứ, tự mình đỡ đẻ, rồi tự tay cắt cuống rốn.

Khi nhìn thấy cục cưng mới sinh ra còn dính bết máu, trong lòng vô cùng mừng rỡ, tâm hồn trống rỗng dường như được một luồng cảm xúc mang tên hạnh phúc lấp lể lấp đây, trên khuôn mặt cậu lộ ra vẻ an ổn cùng thỏa mãn

Cục cưng mới sinh ra chỉ nằm vừa trong lòng bàn tay, nhỏ xíu, các bộ phận trên khuôn mặt đều nhỏ hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, mắt nhắm nghiền nằm ở trong lồng ngực của cậu, không khóc cũng không quấy, rất yên tĩnh.

Khi đó cậu mới mười chín tuổi, không chỉ chăm sóc con trai, còn phải hoàn thành việc học của mình, nhưng trong tay cậu cái thiếu hụt nghiêm trọng nhất chính là tiền, tuy rằng giành được học bổng cũng đủ để đóng học phí, thế nhưng lại không có tiền mua sữa.

Cậu tìm được một công việc làm thêm, mỗi ngày cứ sáng sớm bao bọc con trai thật kín, buộc vào trước ngực ngồi xe bus đi làm công, nếu đến muộn sẽ bị trừ lương, cậu đã luyện được công phu chen lấn để chiếm

một chỗ trong xe. Đoạn tháng ngày đó rất khổ cực, mỗi ngày đều chạy đua với thời gian, làm xong công việc này còn phải đi làm thêm một việc khác, xong xuôi về đến nhà cũng đâu được nghỉ ngơi, còn phải dành thời gian cho học tập, bởi vì đối với cậu học bổng vô cùng quan trọng, phần lớn chỉ có thể tự học. Thời gian khổ cực nhất đó, cậu cũng không bao giờ nghĩ tới việc buông xuôi, chỉ cần nhìn thấy con trai, cậu nghĩ tất cả mọi khổ cực đều đáng giá, cực cùng mỗi ngày một lớn, những nỗ lực của mình cũng không phải vô ích.

Lâm Tô khi còn bé chậm phát triển, hai tuổi biết đi, ba tuổi mới có thể gọi tiếng ba ba đầu tiên, ở những gia đình khác phỏng chừng người lớn đã lo muốn chết, nhưng cậu lại rất thỏa mãn, chỉ cần con trai thân thể khỏe mạnh, đối với cậu đó là niềm an ủi lớn nhất.

Lâm Tô phi thường đeo cậu, căn bản một khắc cũng không rời, cậu mang theo con trai làm công bên ngoài bốn năm, cũng bằng ấy năm chen chúc trên xe bus, mãi cho đến khi hoàn thành công việc học tập.

Sau đó nhờ thành tích ưu tú cậu được trường học đề cử đến thực tập ở bệnh viện Nhân dân Số Một N thị, qua một năm rèn luyện, cuối cùng được bệnh viện lựa chọn giữ lại làm bác sĩ ở khoa chấn thương chỉnh hình.

Đúng là khổ tận cam lai.

Hiện tại cuộc sống đã tốt lên rất nhiều rồi, không còn thiếu tiền nữa, nhưng cậu vẫn thường xuyên nhớ tới những ngày tháng khó khăn kia, tuy khổ cực nhưng đáng nhớ.

Xe dừng lại, Lâm Duyệt Minh theo dòng người xuống xe, thở ra một hơi thật dài, sửa sang lại y phục, ưỡn ngực đi vào bệnh viện.

Mới vừa vào cửa, một cô y tá vội vã chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói : “Bác sĩ Lâm, anh tới thật đúng lúc, có một bệnh nhân chân trái bầm tím, xương mác bị gãy, cần phải lập tức phẫu thuật, anh ta cứ khẳng định chỉ định người mổ phải là anh!”

7. Chương 7

Bạn mới ngồi cùng bàn với Lâm Tô là một nữ sinh có hình dáng tròn trịa, tên gọi Viên Viên, so với Lý Bác Học thì cô bé này khủng bố hơn nhiều.

Viên Viên : Lâm Tô, bạn thật là đẹp trai!

Lâm Tô : ha ha.

Viên Viên : Tô Tô, nhìn tớ có đẹp không?

Lâm Tô : Đẹp.

Viên Viên : Vậy chúng ta kết hôn nha! (^o^)/

~Lâm Tô : Há? !

Tròn tròn : Chồng ơi, em yêu anh!

Lâm tô : Áh!

Viên Viên : Chồng à, anh yêu em không?

Lâm Tô : Uh —

Viên Viên : Chồng yêu, chúng ta sinh em bé nha! o(v)o

~~Lâm Tô : . . .

Lâm Tô nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô bé cứ liên tục lải nhải, trong lòng vô cùng buồn bã, bắt đầu hoài niệm khoảng thời gian tươi đẹp khi ngồi cùng bàn với Lý Bác Học.

. : .

Lâm Duyệt Minh làm xong các công việc tiền phẫu thuật, để hai tay trước ngực đi vào phòng phẫu thuật.

Có mấy y tá và hộ sĩ đang tiến hành xử lý và khử trùng vết thương của người bệnh, Lâm Duyệt Minh đi tới trước bàn phẫu thuật kiểm tra sơ lược vết thương trên đùi bệnh nhân, thật may mắn, không phải đặc biệt nghiêm trọng. Những ca phẫu thuật giống như thế này một năm cậu mổ rất nhiều, theo lý thuyết không thể nào có áp lực mới đúng, nhưng khi cậu vừa nhìn thấy người nằm trên giường, trong ngực tự nhiên có chút khẩn trương.

Lâm Duyệt Minh hít sâu một hơi, hỏi : “Chuẩn bị xong rồi chứ?”

Y tá đứng bên cạnh ngay lập tức trả lời : “Tất cả đã sẵn sàng.”

Vậy thì bắt đầu thôi!

Lâm Duyệt Minh quay đầu lại vừa lúc chạm phải ánh mắt của bệnh nhân.

Đối phương lẳng lặng nhìn cậu, thần sắc tự nhiên, không có dấu vết sợ hãi, vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt có vẻ tái nhợt, đôi môi khô khốc hơi mở ra, tựa như muốn nói cái gì.

“Ông chủ Lý, muốn gì thì cứ nói đi.” Lâm Duyệt Minh cúi người xuống, kê lỗ tai đến gần miệng của hắn.

“Bác sĩ Lâm, phần dưới của cơ thể giờ tôi trao vào tay em, xin em hãy nhẹ nhàng. . .”

Thanh âm của Lý Tường Vũ cũng không lớn, thậm chí còn có chút suy yếu, thế nhưng bên trong phòng phẫu thuật rất yên tĩnh, cho nên vang lên rõ mồn một, truyền vào trong tai mỗi một người có mặt ở đây.

Mọi người chấn động! Không khỏi vì hắn mà đổ mồ hôi lạnh, người này to gan thật, lại dám đùa giỡn bác sĩ phụ trách phẫu thuật cho mình, bộ anh ta chán sống rồi sao? !

Lâm Duyệt Minh đen mặt đứng thẳng lên, quay về phía bác sĩ gây mê nói : “Tiêm thuốc tê cho anh ta ngay lập tức.”

Ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, ba tiếng rưỡi sau, Lý Tường Vũ được đưa vào phòng bệnh cao cấp.

Ăn xong bữa trưa, Lâm Duyệt Minh đi tới phòng bệnh thì hắn đã tỉnh, trong phòng có thêm một người, mặc một cái áo khoác màu đỏ rực, phối hợp với quần jean bó và một đôi giày màu xanh, nhìn rất trẻ trung, sôi nổi, tràn ngập sức sống.

Người nọ ngồi ở trước giường đưa lưng về phía cửa phòng, trong tay cầm một cái gương nhỏ, đang không ngừng soi khuôn mặt của mình, đột nhiên kêu lên có vẻ hoảng sợ, “Trời đất! Sao lại nổi một cái mụn ở giữa chân mày thế này! Anh à, anh ngó dùm em xem, có phải là nhìn rất rõ hay không? !”

Lý Tường Vũ yếu ớt mở mắt ra, nhìn kỹ một hồi, mới phát hiện một cái mụn nhỏ giống như lời hắn nói, còn nhỏ hơn cả hạt mè, căn bản là nhìn thật kỹ mới thấy, “Chỉ là một cái mụn nhỏ xíu mà thôi, lại còn được lông mày che đi, ai mà thấy.”

“Em không muốn — Không muốn — ngàn vạn lần không muốn —” Áo khoác đỏ kêu la dậy trời dậy đất, “Ghét nhất là bị mọc mụn và vân vân! Lát nữa em phải đi mua mặt nạ lột mụn mới được! !”

Lý Tường Vũ nghe hắn huyền thuyên đau hết cả đầu, dời ánh mắt nhìn ra phía khác, vừa lúc thấy Lâm Duyệt Minh đứng ở trước cửa, kinh hỉ nói : “Bác sĩ Lâm, em đến rồi.”

Lâm Duyệt Minh gật đầu cười với hắn, đi tới trước giường, “Giải phẫu rất thành công, cứ từ từ điều dưỡng, mấy thứ cần phải kiêng kỵ gì đó y tá đều nói với anh rồi chứ? Sau khi thuốc tê tan hết sẽ cảm thấy đau, cảm giác đau đớn của mỗi người là khác nhau, nếu như đau quá chịu không nổi thì sớm nói một tiếng, tôi sẽ cho thuốc giảm đau.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn em.”

“Tốt lắm, tôi bận, đi trước đây.”

“Bác sĩ Lâm.” Lý Tường Vũ thấy cậu định đi, lập tức gọi lại, “Em ăn cơm chưa? Ở đây tôi có ít điểm tâm, em cầm lấy mà ăn.”

“Tôi vừa ăn xong, anh mới giải phẫu, không nên ăn mấy thứ này, chỉ có thể dùng thức ăn lỏng.”

Lời quan tâm, dễ dàng nói ra khỏi miệng, ngay chính Lâm Duyệt Minh cũng không phát hiện ra, như vừa rồi cậu mới ăn cơm xong, bất giác đi tới trước phòng bệnh, tựa như phải ngó qua một chút mới cảm thấy yên lòng.

So với cậu, Lý Tường Vũ thấu đáo rất nhiều, một ca tiểu phẫu dường như kéo quan hệ của hai người lại gần nhau hơn. Về lo lắng trên khuôn mặt của Lâm Duyệt Minh, hắn đều thu hết vào mắt. Một tình cảm ấm áp theo mạch máu chảy khắp toàn thân, thật giống như đột nhiên được bao quanh bởi tầng mây, thoải mái và dễ chịu, cả người cũng trở nên ấm áp hẳn lên.

“Tiểu Duệ, em cầm điểm tâm đưa cho bác sĩ Lâm.” Lý Tường Vũ sai áo khoác đỏ, lại quay về phía Lâm Duyệt Minh vui vẻ nói, “Bác sĩ Lâm, có chuyện này muốn nói nhưng xin em đừng nóng giận.”

“Chuyện gì?”

“Xe của em bị tôi đụng banh chành rồi, chờ sau khi tôi xuất viện nhất định sẽ bồi thường cho em! Tạm thời em lái xe của tôi đi.” Lý Tường Vũ chỉ chỉ chìa khóa xe để trên tủ đầu giường.

“Cái gì?!” Trước khi giải phẫu, Lâm Duyệt Minh có nghe y tá nói, bệnh nhân bị thương vì tai nạn xe cộ phải nhập viện, lúc đó vội vàng làm giải phẫu, không có tìm hiểu kỹ, té ra là xe của mình cũng bị ảnh hưởng.

“A, thì ra chiếc Buik là của anh.” Áo khoác đỏ đứng kế bên nói chen vào, “Tối hôm qua ở quán bar của anh trai có người gây sự, khi anh ấy xử lý xong mọi chuyện thì cũng gần sáng, đáng lẽ anh ấy thức cả đêm thì không nên lái xe, nhưng anh ấy sợ trễ quá anh không có xe để sử dụng, nhất định phải trả xe trước khi anh đi làm, như vậy không xảy ra tai nạn sao được! May là tài xế xe tải phản ứng nhanh, phanh lại đúng lúc, thế nhưng xe theo quán tính vẫn đụng vào nhau, đầu xe Buik bị bẹp dúm, anh trai của tôi chân trái cũng bị kẹt bên trong, đúng là trong cái rủi cũng có cái may a! Nếu như tốc độ xe nhanh hơn một chút hoặc là tài xế xe tải không phanh kịp, chắc anh trai của tôi coi như xong đời! !”

Lâm Duyệt Minh cả kinh trong lòng!

Cắn chặt khớp hàm, thân thể không kiềm được run nhẹ.

Tuy rằng cậu yêu thích chiếc xe này, thế nhưng nếu bị hư hỏng, khả dĩ còn có thể sửa chữa được.

Người mất rồi, ông Trời cũng bất lực.

Hơn nữa nguyên nhân người này gây ra tai nạn thực quá buồn cười, lái xe sau một đêm không được ngủ, chỉ để đem xe trả lại cho mình.

Cũng may mà không thành đại họa, nếu không mình sao có thể yên lòng! !

Lâm Duyệt Minh tay cầm cái chìa khóa xe, miệng hung ác ném lại hai chữ, “Đáng đời!”

Nói xong xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ để lại một bóng lưng tiêm gậy.

Lý Tường Vũ rất muốn đuổi theo, thế nhưng chân bị bó thạch cao khiến cho hắn không thể nhúc nhích. Nhìn cái bóng lưng kia, trong ngực đột nhiên sinh ra cảm giác buồn bã khi xa cách.

Cửa phòng chậm rãi đóng lại, Lý Tường Vũ nhìn cánh cửa lặng im mà dờ ra, bóng dáng của Lâm Duyệt Minh khi ẩn khi hiện trong đầu tựa như là ảo ảnh, giống như gần ngay bên cạnh, xinh đẹp nhưng lại không thể chạm đến.

Hắn không rõ bác sĩ Lâm vì sao lại tức giận?

Là vì chiếc xe, hay là vì mình?

“Hú ba hồn chín vía anh cả quay về!” Áo khoác đỏ đi đến bên cạnh Lý Tường Vũ, đưa tay quơ qua quơ lại trước mắt vài cái.

Lý Tường Vũ lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn em trai mình, “Hơn hai giờ rồi, em không đi học đàn sao?”

“Ngày hôm nay em không muốn đi, đợi lát nữa nếu như bà già có hỏi, em sẽ nói mình ở bệnh viện chăm sóc anh.” Áo khoác đỏ có hơi đặc ý.

Lý Tường Vũ tức giận, “Thằng nhóc xấu xa, dám lấy anh làm lá chắn.”

“Anh à, anh cũng biết em không thích học đàn mà, em đã hẹn với bạn học một lát nữa đi luyện yoga, xong rồi còn phải đi chăm sóc sắc đẹp, nói dối giúp em một xíu đi mà.” Áo khoác đỏ tiếp tục làm nũng, “Vừa rồi trước mặt bác sĩ em toàn nói tốt cho anh, vội một đêm còn xách xe đi trả, thật là vĩ đại biết bao nhiêu! Cho dù là ai cũng không khỏi bị làm cho cảm động đi!”

“Cảm động cái rắm á! Nhớ kỹ lần sau không được viện cớ này nữa, lát nữa về nhà sớm một chút.” Lý Tường Vũ dờ khóc dờ cười, hẳn có thể xác định Lâm Duyệt Minh không những không cảm động, trái lại còn rất tức giận, tất cả đều do thằng nhóc này làm hại.

Bà Lý có hai bảo bối, một là Lý Bác Học cháu đích tôn của bà, người còn lại chính là con trai út Lý Tường Duệ.

Bà Lý sinh ba người con.

Đứa lớn nhất là Lý Tường Vũ thích đàn ông, làm tâm hồn bà bị tổn thương triệt để.

Con gái thứ hai Lý Tuyết Linh còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông, đã ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn, quả thực làm bà thất vọng cực độ.

Giờ chỉ còn đứa con út là niềm vui của bà, nhu thuận nghe lời, khiến cho người ta yêu mến.

Tính cách của bà Lý đặc biệt mạnh mẽ hơn người, hai người con đầu cũng không thua kém là mấy, nhất định không sống theo ý bà sắp đặt, cho nên tất cả hi vọng đều đặt ở trên người đứa con út. Bà sinh hạ Lý Tường Duệ năm ba mươi tám tuổi, ngay lập tức từ bỏ công việc ở nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc đứa nhỏ, muốn bồi dưỡng cậu thành một đứa con ưu tú nhất theo suy nghĩ của bà.

Từ khi bắt đầu biết nhận thức, Lý Tường Duệ chưa từng có một ngày nghỉ ngơi thật sự, bà Lý đăng ký cho cậu đủ các môn học, cầm kỳ thi họa, tiếng Anh, toán, văn học, vi tính, phong phú đa dạng, làm cho cậu nhóc không theo kịp. Mỗi ngày đều sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, học xong môn này lại tiếp tục một môn khác, hoàn toàn không có thời gian nghỉ ngơi. Cho tới bây giờ cậu nhóc cũng đã mười tám tuổi, vẫn sinh hoạt và học tập dựa theo kế hoạch của mẹ, bị dày vò trong đau khổ, giống như một con rối bị điều khiển, ngoan ngoãn học hành, sống không mục đích, căn bản là không thể tự do theo ý mình.

Kỳ thực nhóc này chỉ yêu thích hai thứ, một là chứng diện, hai là luyện yoga. Con trai mà thích chứng diện, bà Lý miễn cưỡng có thể chấp nhận, còn chuyện luyện yoga, làm thế nào bà cũng không đồng ý. Có lẽ là bà bị ám ảnh bởi chuyện của Lý Tường Vũ, sợ đứa con út của mình cũng thành đồng tính luyện ái, nghe người ta nói đàn ông mà nhìn nữ tính thì khả năng có khuynh hướng đồng tính luyện ái rất lớn, vì vậy tuyệt đối không cho phép đứa con út nhìn trông ẻo lả. Bà nghĩ yoga là môn vận động dành cho phái yếu, quá mức nữ tính, có nhiều tư thế chỉ thích hợp với xương khớp của phụ nữ trời sinh mềm dẻo, vì vậy bà kiên quyết phản đối đứa con trai út luyện yoga. Hiển nhiên suy nghĩ của bà là sai lầm, Lý Tường Duệ giải thích rất nhiều lần, nhưng bà không chịu nghe, tư tưởng bảo thủ không thay đổi, còn cứng rắn hơn tảng đá, không ai thuyết phục được.

Bề ngoài Lý Tường Duệ thoát nhìn nhẵn nhụi chịu đựng, không dám cãi lời mẹ, kỳ thực bình thường sau lưng len lén luyện yoga, thậm chí đăng ký một khóa học yoga, việc này chỉ có một mình Lý Tường Vũ biết.

Lý Tường Vũ tận mắt nhìn em trai mình lớn lên, đương nhiên rất thương yêu cậu. Em trai chịu khổ hẳn đều biết rõ, nhưng cũng đành bất lực, chỉ có thể giúp đỡ bằng cách giấu diếm để nó làm chuyện mà mình thích.

Lý Tường Vũ thở dài, nếu mẹ mà biết con trai bảo bối của bà không đi học đàn, mà là đi luyện yoga, nhất định là sẽ làm âm ỉ ngất trời!

Công tác buổi chiều tương đối nhàn nhã, Lâm Duyệt Minh pha một ly trà, ngồi ở bàn làm việc đọc báo.

Rất nhanh đã đến năm giờ, Lưu Hồng Huy về mặt như đưa đám xông vào phòng làm việc.

“Duyệt Minh, tớ lại thất tình. . .”

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu liếc hẩn một cái, rồi cúi xuống tiếp tục xem báo.

Lưu Hồng Huy nhắc một cái ghế ngồi kế bên cậu, thút thít kể rõ tình sử bi thảm của mình.

Thì ra người mà Lưu Hồng Huy quần quýt mấy tháng nay, rốt cục tối hôm qua quyết tâm thổ lộ, nào ngờ cô y tá đã có bạn trai, hơn nữa còn sắp kết hôn.

Lưu Hồng Huy tưởng như trời sập, nuốt ngược lệ vào lòng, gượng cười tiếp tục làm việc, bận bịu xong rồi, lập tức chạy đến chỗ Lâm Duyệt Minh tố khổ.

Lâm Duyệt Minh uống một ngụm trà, vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo, không một chút lưu tình đả kích hẩn, “Mến cũng chưa phải là yêu, sao lại gọi là thất tình?”

Lưu Hồng Huy vốn là muốn tìm người để được an ủi, nghe được lời đả kích này, một lần nữa kêu rên, “Cậu đúng là không phải người tốt bụng mà! ! Cũng không biết an ủi tớ một câu! !”

“Trên đời này nữ nhân nhiều như vậy, hà tất đi treo cổ trên một thân cây.” Lâm Duyệt Minh nhìn đồng hồ, đã đến giờ đi kiểm tra phòng, xếp tờ báo lại, vừa đi ra ngoài cửa vừa nói : “Ông chủ Lý bị tai nạn xe cộ phải nhập viện, cậu không đi thăm hẩn một chút sao?”

“A! Xảy ra khi nào vậy?” Lưu Hồng Huy đang ngồi trên ghế đứng vụt dậy, “Chờ với, tớ đi cùng cậu, có cần mua cái gì đến thăm hẩn không?”

“Đồ ngốc!” Lâm Duyệt Minh nhin không được trừng hẩn.

Khi hai người đi tới phòng bệnh, bên trong đang cãi vã ồn ào, thật sự là rất náo nhiệt.

Một người đẹp vóc dáng thanh mảnh đang dương nanh múa vuốt hướng về phía áo khoác đỏ rít gào, “Thằng nhóc hư hỏng! Mày không đi học đàn, ngâm mình trong phòng bệnh chơi cả một buổi chiều, đợi lát nữa về nhà xem mày ăn nói thế nào với mẹ đây!”

Lý Tường Duệ cười cười, đối với lời của cô mắt diếc tai ngơ, cầm một cái gương nhỏ sẫm soi, “Anh cả bị bệnh, em phải chăm sóc anh ấy!”

“Nói thôi không chịu nổi! !” Người đẹp vóc dáng thanh mảnh giật cái gương trên tay cậu nhóc, tiếp tục rống, “Lúc tao tới đây, mày đang làm gì? ! Nằm ngủ khò ở trên giường của anh cả chứ gì? ! Mày còn dám dõ giọng nói là chăm sóc anh ấy sao? ! Chân của anh ấy còn bị mày đè lên, lỡ xảy ra vấn đề mày có gánh được không?”

Lý Tường Duệ đứng lên đoạt lại cái gương, “Anh cả còn chưa từng la em, chị nhiều chuyện như thế để làm gì!”

Lý Tường Duệ vốn đang phiền muộn, vừa mới tỉnh ngủ, khóa học yoga mà mình yêu thích nhất đã kết thúc, định nhàn hạ chơi trong phòng bệnh một lát, ai ngờ mù phũ thủy này lại tìm đến mình gây phiền phức.

Người đẹp vóc dáng thanh mảnh đi hai bước tới bên cửa sổ, mở ra, ném cái gương ra ngoài.

Lý Tường Duệ nóng nảy, “Bà gái già! Chị đừng quá đáng a!”

Lời này đương nhiên là phạm vào điều kiêng kỵ tối cao của người đẹp, cô nhất thời nổi trận lôi đình, giơ chân lên đá vào cẳng chân của cậu nhóc, “Thằng này loạn mất rồi! Bây giờ đi về với tao, để xem lát nữa tao trừng phạt mày ra sao!”

Nói xong không thèm để ý đến sự giãy dụa phản kháng của cậu nhóc, lôi người ra khỏi phòng bệnh, hai người lôi lôi kéo kéo vừa đúng lúc đụng vào Lưu Hồng Huy đang đứng ở cửa, người đẹp né đầu qua một bên, lớn tiếng quát, “Anh không có mắt à? ! Cút qua một bên!”

Trong suy nghĩ của Lưu Hồng Huy, phụ nữ thì phải ôn nhu như nước, nữ nhân nhanh nhẹn mạnh mẽ như thế này lần đầu tiên hẩn nhìn thấy, nhanh chân nép sát vào một bên, không dám cản trở lối đi của cô.

Chờ hai người đi xa, Lâm Duyệt Minh mới đi tới trước giường, nhìn về phía Lý Tường Vũ vui vẻ nói, “Anh nằm bệnh viện mà cũng náo nhiệt dữ.”

Lý Tường Vũ gượng cười, “Một đứa là em gái kế, đứa kia là em út, náo loạn cả một buổi chiều, làm tôi nhưc đầu muốn chết, khiến em chê cười rồi.”

8. Chương 8

Lý Bác Học hận không thể biến thân thành một dã thú, đem con nhỏ Viên Viên béo tròn kia xé nát ra từng mảnh vụn.

Con nhỏ ục ịch này suốt ngày cứ quần quít lấy Lâm Tô, làm hại nhóc bình thường cũng không thể cùng Lâm Tô nói chuyện với nhau.

Lý Bác Học : Bé Thỏ, cậu xin thầy chuyển về vị trí cũ đi.

Viên Viên : Không được! Ai cũng không thể khiến tớ và chồng yêu xa nhau được!

Lý Bác Học : Bé Thỏ, kẹo này tớ mang từ nhà đến, ăn rất ngon đó!

Viên Viên : Mấy viên kẹo nhìn thật đáng yêu, chúng tớ nhận, tớ thay mặt chồng yêu cảm ơn nhé!

Lý Bác Học : Bé Thỏ, tan học tới nhà của tớ chơi nhé.

Viên Viên : Thật ngại quá, tan học tớ và chồng yêu phải quay về sinh đứa nhỏ.

(__)# Lý Bác Học nổi trận lôi đình : Nhỏ mập kia! Lâm Tô nếu muốn có con cũng là cùng với tớ sinh, mắc mớ gì tới cậu? ! Cút qua một bên đi!

Lâm Tô lau mồ hôi lạnh, ngơ ngác nhìn bọn họ, đột nhiên nghĩ đến chuyện chuyển trường.

. : .

Lâm Duyệt Minh mở cửa chiếc xe Land Rover màu xám bạc trông rất công kênh ra, vội vã lái tới trường học, miệng không ngừng phàn nàn.

Cậu không nghĩ tới Lý Tường Vũ cư nhiên da mặt dày như thế, nhờ cậu đi đón con giúp hần!

Lâm Duyệt Minh mới vừa đi đến cửa phòng học, thì trông thấy Hổ Con và một cô bé béo tròn đang đứng giữa phòng học chẳng biết cãi nhau chuyện gì mà đỏ mặt tía tai, còn Lâm Tô ngơ ngác đứng ở một bên, vẻ mặt luống cuống.

Mấy đứa nhỏ này làm sao vậy?

Lâm Duyệt Minh đi đến gần để nghe cho rõ, thì vừa lúc Lý Bác Học đang rống hống nói ra một câu truyền tới tai cậu.

“Con nhỏ mập! Lâm Tô nếu muốn sinh con cũng phải là cùng với tớ, mắc mớ gì tới cậu? ! Cút qua một bên đi!”

Lâm Duyệt Minh nhìn Lý Bác Học cười nhạt, thẳng nhóc xấu xa! Mi mà cũng dám có chủ ý với con của ta sao? Lại còn muốn nó giúp mi sinh con nữa chứ? ! Xem ta làm thế nào trừng phạt mi đây!

Lông mày nhướn lên, trong đầu nghĩ ra một quỷ kế.

” Hổ Con, Bé Thỏ, ba tới đón các con về nhà.” Lâm Duyệt Minh hướng về phía hai nhóc con mỉm cười, trông rất có dáng vẻ của một người hòa ái dễ gần.

Về mặt Lý Bác Học đầy hoài nghi, đi tới cửa, lộ đầu ra nhìn xung quanh, “Ba ba của con đâu? Tại sao lại không tới đón con?”

Lâm Duyệt Minh nghiêm trang, “Ba ba của con bị tai nạn xe, chân bị gãy, hiện tại vẫn còn đang hôn mê.”

Cho dù Lý Bác Học là một cậu nhóc kiên cường, nghe xong lời này cũng chịu không nổi đả kích.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên trắng bệch, môi run run, nước mắt lăn chả rơi xuống, “Ba có sao không, có nguy hiểm đến tính mệnh hay không?”

“Cũng có thể, chúng ta đi ăn trước, sau đó vào bệnh viện thăm ba ba của con.”

Lâm Duyệt Minh đối với biểu hiện của nhóc cảm thấy rất vừa lòng, ôm Lâm Tô đi ra cửa, cố ý bước thật nhanh, khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, thì ra bắt nạt con nít lại chơi vui như vậy.

Lý Bác Học lúc cút chạy ở phía sau, vừa khóc, vừa lau nước mắt, đi tới nơi đậu xe đã thở hào hển.

Trong xe, Lý Bác Học vô lực nằm ở băng sau, hai mắt nhìn lên nóc xe, không nhúc nhích lấy một cái.

“Chú Lâm, khi nào thì chúng ta đến bệnh viện. . .”

“Cơm nước xong rồi mới đi.” Lâm Duyệt Minh bỏ đĩa CD vào máy, vừa nghe nhạc, vừa lái xe, nhàn nhã tự tại.

“Bé Thỏ, con muốn ăn cái gì? Đi ăn lẩu hay là tiệc đứng?”

“Cái nào cũng được.” Lâm Tô xoay người, nhìn Lý Bác Học nằm cuộn mình ở băng sau, ngực có chút lo lắng.

“Lý Bác Học, cậu muốn ăn cái gì?”

“Sao cũng được.”

“Chúng ta đi ăn lẩu nhé?”

“Được.”

“Hay là thôi đi, ăn tiệc đứng vậy.”

“Ừ.”

“Nếu không, ăn món khác cũng được, cậu cho ý kiến đi.”

“Tở cái gì cũng không muốn ăn! !” Lý Bác Học hét lớn một tiếng, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, tội nghiệp nhìn Lâm Duyệt Minh, vẻ cầu xin nói : “Chú Lâm, chúng ta tới bệnh viện nha, con muốn đi thăm ba ba.”

“Ăn tiệc đứng, ăn xong rồi mới tới bệnh viện được.” Lâm Duyệt Minh thản nhiên nói, lại liếc mắt nhìn qua phía Lâm Tô, được lắm, con trai thật không có tiền đồ, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt thương tâm khổ sở.

Lý Bác Học đổ xúp xuống ghế đang ngồi, căn bản không biết một tiếng gào thét lúc nãy đã làm Lâm Tô đau lòng.

Lúc ăn cơm, Lâm Duyệt Minh cố ý ăn thật chậm các món ngon ở trên bàn, còn cố ý mỗi món có trong nhà hàng đều nếm qua một lần.

Lý Bác Học vội đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, ngồi một bên luôn miệng thúc giục, căn bản chẳng ăn uống được cái gì.

Ba người ăn xong tiệc đứng, đi tới bệnh viện, cũng đã tám giờ tối.

Lý Bác Học nhanh chóng vọt tới phòng bệnh, vừa đẩy cửa ra nước mắt tràn mi ngay tức khắc, nhìn thấy Lý Tường Vũ chân trái bị bó thạch cao nhắm mắt nằm an tĩnh ở trên giường bệnh, mũi đau xót, từng giọt từng giọt nước mắt to tướng lộp đập rơi xuống.

“Ba ba — Ba tỉnh lại — Tỉnh lại đi! !” Lý Bác Học nhào tới trên người bệnh nhân, cố sức lay bờ vai của hắn.

Lý Tường Vũ một đêm trước không được ngủ, sau đó mất nửa ngày làm giải phẫu, rồi lại bị em trai em gái náo loạn đến quá ngợp. Lúc này mới vừa ngủ chưa được bao lâu, đột nhiên bị người đánh thức, trong lòng có chút bức bối, “Làm gì vậy!”

“Ba ba, rốt cục ba cũng tỉnh rồi!” Lý Bác Học ôm hắn gào khóc, “Ba yên tâm! Cho dù ba có bị cụt chân, con cũng sẽ chăm sóc ba cả đời! !”

Lý Tường Vũ không hiểu ra sao, “Chân bị cụt? Ba chỉ bị gãy xương, dưỡng thương mấy tháng thì tốt rồi!”
“Dạ? ! ! !”

Lý Bác Học đích thị là một cậu nhóc thông minh, ngay lập tức ý thức được mình bị lừa bỡn!

Lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, mỉm cười đứng lên, “Không bị gì là tốt rồi, thật sự quá tốt, con vừa nghe nói ba bị tai nạn xe, cho nên kích động mà thôi.”

Xoay người quay về phía Lâm Duyệt Minh cười khúc khích, “Chú Lâm, vừa rồi ăn còn chưa no, con dẫn Bé Tho đi ra ngoài mua đồ ăn.”

Nói xong không đợi cậu trả lời, túm tay Lâm Tô chạy ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Duyệt Minh lo lắng, đang định đuổi theo, Lý Tường Vũ gọi cậu lại, “Để cho mấy đứa nhỏ tự do một chút đi.”

Chân vừa dậm bước đi liền thu trở về, Lâm Duyệt Minh chậm rãi quay đầu, nhìn hẩn bình tĩnh nói : “Lâm Tô không giống như những đứa trẻ khác.”

Lâm Tô không có khả năng tự lo liệu, căn bản sẽ không chiếu cố được chính mình.

Chín năm nay, ngoại trừ ở trường, bình thường Lâm Duyệt Minh vẫn theo sát Lâm Tô mọi lúc mọi nơi, ngay cả khi trực đêm cũng không dám để bé ở nhà một mình.

Bạn bè từng đề nghị mời một bảo mẫu, như vậy mới có thể an tâm công tác. Nhưng Lâm Duyệt Minh lại lo lắng, cậu không tin được người ngoài, chỉ có tự tay mình chăm sóc mới là lựa chọn tốt nhất.

Con trai là toàn bộ thế giới của cậu, là động lực sống của cậu suốt chín năm nay.

Cậu muốn dốc hết toàn lực để bảo vệ Lâm Tô, những chuyện mà cậu đã trải qua không phải bất luận kẻ nào cũng có thể chịu đựng được.

Nếu như có thể, cậu mong ước Lâm Tô vĩnh viễn giống như bây giờ, đơn thuần như trẻ con mới sinh ra, ngây thơ hồn nhiên, không rành thế sự.

Chẳng cần hiểu được chuyện tình yêu, chỉ cầu vô tư tự tại là được, như vậy mới có thể hạnh phúc.

Tuy rằng Lâm Duyệt Minh là một người kiên cường, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ không thương tâm khổ sở.

Ngay thời điểm người yêu xoay người bước đi, tâm của cậu cũng chết theo kể từ đây.

Tình yêu, là thứ thật đáng sợ!

Một khắc trước còn là người yêu ôn nhu sẵn sàng, ngay sau đó có thể dễ dàng vứt bỏ mình mà đi.

Những lời thề non hẹn biển tất cả đều là giả tạo sao?

Đoạn tình cảm lưu luyến khắc cốt铭心 tâm kia, chỉ lưu lại cho cậu nỗi đau thương thấm tận xương tủy.

Thời gian mang thai con trai, cậu ở trong nhà làm việc gia công để sinh sống, có đôi lúc mặc danh kỳ diệu lại khóc lên, nhốt mình trong phòng nhỏ khóc nức nở, khóc đến chết đi sống lại.

Khóc đã đời, rửa mặt, lại tiếp tục làm việc.

Bởi vì cậu muốn sống, vì đứa con trong bụng mình phải sống sót.

Tình yêu thực sự rất đáng sợ!

Nếu như có thể, cậu mong muốn Lâm Tô vĩnh viễn không bao giờ chạm đến tình cảm này.

“Trong mắt cha mẹ bọn trẻ giống nhau cả thôi, đều là bảo bối, ai cũng không muốn chúng bị thương tổn. Thế nhưng trẻ con cũng có thế giới riêng của mình, cái mà chúng ta cần làm là chậm rãi nhìn chúng lớn lên, dành không gian, để cho chúng độc lập tự chủ mau chóng trưởng thành, lúc cần thiết thì khuyến khích và hỗ trợ, để chúng nó phát triển tốt hơn.”

Lý Tường Vũ cười nhẹ, làm cha, hẳn có thể hiểu được ý nghĩ của Lâm Duyệt Minh. Ý thức trách nhiệm không thể ít, nhưng coi như là một loại ràng buộc sâu nặng, không riêng gì con trẻ, cũng là ràng buộc chính mình.

Lâm Duyệt Minh nhìn người đàn ông trước mắt, cho dù trên mặt có thương tích, thế nhưng thoát nhìn vẫn rất anh tuấn. Nét tươi cười ôn hòa còn vương bên khóe miệng, giống như gió xuân vào tháng ba, làm trái tim cảm thấy ấm áp.

Lâm Duyệt Minh ngồi vào trước giường, chẳng hiểu vì sao, đột nhiên có loại xúc động nói ra hết sự thật, muốn nói ra toàn bộ câu chuyện. Có một số việc chôn giấu ở trong lòng lâu lắm rồi, giống như được che phủ bởi một lớp cỏ dại, dường như đang sinh sôi nảy nở không ngừng, quấn quýt liên quan với nhau, cắt đi nhánh này, lại mọc ra một nhánh khác, không thể loại bỏ, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

“Vợ của anh đâu? Cô ấy đang ở nơi nào?” Lâm Duyệt Minh đột nhiên đặt câu hỏi, vô cùng trực tiếp, không có một chút nào gọi là tinh tế.

“Đã li hôn từ lâu rồi, đó là một cuộc hôn nhân sai lầm.”

“Trước khi kết hôn anh đã biết tính hướng của mình chưa?”

“Biết, cho nên đây là việc làm hoang đường nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Vậy sao?” Lâm Duyệt Minh bỗng nhiên hứng thú, “Kể nghe đi.”

Lý Tường Vũ cười khổ, “Khi tuổi còn trẻ rất bốc đồng, come out với người nhà, bị ép phải kết hôn, sinh con, sau đó là ly hôn.”

“Người phụ nữ kia cũng đồng ý sao?”

“Làm sao mà không muốn được, theo nhu cầu mà thôi. Mẹ của tôi có được tôn tử, cô ta được một số tiền, còn tôi thì được tự do.”

“Phốc!” Lâm Duyệt Minh phì cười, “Kỳ thực anh là người đáng thương nhất.”

“Vì sao?”

“Một người đàn ông đồng tính luyến ái bị buộc phải quan hệ với phụ nữ còn không đủ đáng thương sao?”

“Vậy còn em?” Lý Tường Vũ cố ý làm khó dễ, “Con trai là em cùng với ai sinh ra?”

“Chính tôi sinh!”

Lý Tường Vũ cười khanh khách, “Không thể nào đâu!”

Lâm Duyệt Minh khiêu khích nhìn hắn, “Tôi nói sự thật đấy!”

“Đừng nói đùa.” Đàn ông sinh con, làm thế nào có thể tin được.

Lâm Duyệt Minh rũ mí mắt xuống, cười nhạt, sau lại mở to hai mắt nhìn hắn, “Tôi cũng không có nói đùa.”

Nói xong, tận lực trưng ra dáng vẻ tự nhiên, kỳ thực trong lòng vô cùng bồn chồn.

Lý Tường Vũ bị giọng điệu trịnh trọng của cậu chọc cười, “Nếu như em thực sự có thể sinh con, tôi đây sẽ cưới về, yêu thương em cả đời.”

Lâm Duyệt Minh cũng cười, “Đàn ông sinh con mà anh cũng có thể chấp nhận sao?”

Lý Tường Vũ cười thẳng thắn, “Đây chính là chuyện tốt, vì sao không thể chấp nhận? !”

Lâm Duyệt Minh biết rõ hẳn cho rằng mình đang nói đùa, thế nhưng nghe xong những lời này, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Thì ra vẫn còn có người chấp nhận bản thân mình.

Tuy rằng chỉ là một lời nói đùa, nhưng làm cho cậu cảm thấy thoải mái.

9. Chương 9

Mới vừa đi ra khỏi phòng bệnh Lâm Tô liền không chịu nắm tay Lý Bác Học nữa.

Lòng bàn tay đột nhiên trống trải, tâm trí cũng theo đó mà hoảng hốt, Lý Bác Học kinh ngạc hỏi: “Bé Thỏ, cậu làm sao vậy?”

Lâm Tô quay đầu sang một bên, nghĩ đến chuyện vừa rồi, dường như cảm thấy túi thân, con mắt xon xớt, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Lý Bác Học sợ hãi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt giọt ngắn giọt dài, trái tim như bị ai bóp chặt, “Bé Thỏ, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

Lâm Tô chỉ lo khóc không nói lời nào, nước mắt chảy dài trên má, há to miệng, khóc không ra hơi.

Lý Bác Học vươn tay giúp bé lau nước mắt, nhưng dù thế nào cũng lau không hết, dứt khoát kéo bé ôm vào trong lòng, mặc cho bé vùi mặt vào trong ngực mình khóc một trận đã đời, nhẹ nhàng vuốt lưng, cố gắng vỗ về bé, “Chậm một chút, khóc chậm thôi, khóc nhiều quá sẽ bị lả người.”

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng khóc dần dần nhỏ lại. Lâm Tô ngẩng đầu, đôi mắt sưng như hai quả đào, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

Lý Bác Học nhìn mà buồn cười, cẩn cẩn dục dục hỏi, “Rốt cuộc vì sao cậu khóc vậy?”

“Cậu nạt tớ. . .” Lâm Tô bĩu môi, cổ họng khô khốc nói có chút vất vả, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

(+ +)~ Khi này căn bản cũng đâu phải là nạt? Trái tim của lão bà nhà mình quả nhiên mỏng manh như pha lê!

Trong nháy mắt trên mặt Lý Bác Học tràn đầy vẻ tươi cười ngọt ngào chết người, nhìn bé một cách nịnh nọt, chỉ thiếu một cái đuôi ve vẩy mà thôi, “Bé Thỏ, tớ sai rồi! Tớ sẽ không bao giờ. . . Nạt cậu nữa! Cũng sẽ không nói chuyện lớn tiếng với cậu! Không thì cậu nạt tớ đi, đánh cũng được, nhưng nghìn vạn lần đừng nóng giận a! Nghìn vạn lần không cần không để ý tới tớ! !”

Lâm Tô gật đầu, hít hít cái mũi, vừa rồi khóc quá lợi hại, nước mũi cứ chảy xuống hoài.

Lý Bác Học đặc biệt muốn lấy lòng người ta, đưa một cánh tay ra, “Nè, chùi vào tay áo của tớ.”

Lâm Tô sững sốt, mắt to chớp chớp hai cái, nắm tay áo của nhóc lên, bao nhiêu nước mắt nước mũi chùi sạch sẽ vào đó.

Ổng tay áo trắng nõn phút chốc bị dính dơ, Lý Bác Học tuyệt không để bụng, ngược lại còn thấy rất hạnh phúc. ~()/

~Buổi tối, trong phòng bệnh rất an tĩnh, chỉ có một ngọn đèn không thể chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Hai người mỉm cười nhìn nhau, lần nói chuyện này đã đưa khoảng cách của bọn họ gần lại một chút, trong sự yên lặng bầu không khí ấm áp tràn ngập cả gian phòng.

. . .

Thích một người liền muốn biết mọi chuyện về người đó.

Lý Tường Vũ cũng không ngoại lệ.

Hắn và Lâm Duyệt Minh quen biết thời gian cũng không lâu lắm, nhưng mỗi một lần gặp mặt thiện cảm tăng thêm vài phần.

Lý Tường Vũ thừa nhận mình là một người nông cạn, ban đầu hắn vừa ý đối phương chính là bởi vì dung mạo.

Lâm Duyệt Minh là điển hình của vẻ đẹp cổ điển chỉ thuộc về người phương Đông. Khuôn mặt hình trái xoan, cằm thon. Đôi mắt dài nhỏ, đuôi mắt hơi xếch nhìn rất duyên dáng, con ngươi to tròn, ánh mắt mơ màng câu hồn đoạt phách, có lẽ do không được nghỉ ngơi tốt, bông mắt luôn luôn có một quang thâm nhân nhật. Mũi thẳng, chóp mũi hơi tròn, toàn bộ khuôn mặt cho người ta cảm giác hài hòa và cân xứng. Môi mỏng, khóe miệng hơi vểnh lên, hồng hồng, phối hợp với làn da trắng nõn, là một nét đẹp có thể gây họa.

Khuôn mặt tưởng như có thể dễ dàng nắm bắt được, ban đầu hẳn còn tưởng rằng Lâm Duyệt Minh là một người hướng nội văn tĩnh nhu nhược. Khi tiếp xúc qua mới biết được, quả nhiên khuôn mặt phối sai tính cách rồi, cậu còn kiên cường hơn rất nhiều nam nhân khác, độc lập, tự chủ có thừa. Tính cách cao ngạo lạnh lùng, rất khó tiếp cận, bình thường cũng ít nói, nó mang lại cảm giác xa xôi lạnh lùng.

Càng khó tiếp cận lại càng muốn tới gần, Lý Tường Vũ muốn biết về quá khứ, hiện tại, nói chung là tất cả mọi thứ về cậu, chỉ có như vậy mới hiểu được nội tâm của cậu.

“Bác sĩ Lâm. . .”

“Ông chủ Lý. . .”

Hai người cùng lên tiếng.

Lâm Duyệt Minh cười yếu ớt, “Anh nói trước đi.”

“Tôi muốn biết mọi chuyện về em.” Lý Tường Vũ nhìn cậu, đôi mắt trong suốt sáng ngời.

Trong giây phút đó Lâm Duyệt Minh thoáng hoảng hốt, hình ảnh này quá quen thuộc. Nhiều năm trước có một thanh niên cũng nhìn mình như thế và thốt ra những lời y như vậy.

Nhưng kết quả thì sao?

Lâm Duyệt Minh cười có vẻ tự giễu. Đối mặt với người đàn ông anh tuấn ôn nhu này, vừa rồi đích xác có mong muốn kể ra sự thật, nhưng khi định nói ra, lại không thể thốt nên lời.

“Tôi? Có thể có chuyện gì. . . Cùng với người bình thường giống nhau thôi, mỗi ngày rời giường, ra khỏi nhà, đưa con trai đến trường, đi làm, tan tầm, đón con về nhà, ăn, ngủ, không ngừng lặp đi lặp lại. Giống như ngồi xe bus vậy, từ lúc xe bắt đầu lăn bánh cho tới khi đến nơi, sẽ không đổi xe, cũng sẽ không xuống xe giữa đường, loại hành trình sinh hoạt này đã kéo dài chín năm.”

“Vậy em. . .” Lý Tường Vũ không vừa lòng với câu trả lời của cậu, có rất nhiều điều muốn hỏi, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người.

Người tới là một phụ nữ hơn năm mươi tuổi, vóc người hơi mập mạp, quần áo sang trọng, toàn thân phục trang đẹp đẽ. Tóc búi cao, làm lộ rõ hai bên tóc mai đã hoa râm và nếp nhăn nơi khóe mắt, trên khuôn mặt mũm mĩm mang theo vẻ kiêu kì, đôi mắt rất sáng, chân mày cao, khi nhìn người khác từ một góc nghiêng, ánh mắt bén nhọn, khí thế kiêu ngạo, dáng dấp điển hình của một bà lớn giàu có.

Người phụ nữ này chính là mẹ của Lý Tường Vũ, là lão thái bà trong miệng ba đứa con.

Lý lão thái vừa đi vào phòng bệnh thì thấy một người đàn ông xa lạ ngồi ở trước giường của con trai, điều đầu tiên nghĩ đến là tên này tuyệt đối là bạn trai của thằng cả nhà mình. Tuy rằng bà biết con mình thích đàn ông, thế nhưng nhìn thấy tận mắt vẫn rất khó tiếp nhận.

Lý lão thái liếc mắt đánh giá Lâm Duyệt Minh, giống như đang xem mắt con dâu vậy, càng nhìn càng không thích, không khỏi nhíu mày. Cằm nhọn môi mỏng là điển hình của dạng khắc phụ! Mắt ướm át, toàn thân toát ra vẻ kiêu mị, một người đàn ông trưởng thành mà có dáng dấp này quả thực chính là kẻ gây tai họa, thích hẳn không bằng đi thích nữ nhân!

Lâm Duyệt Minh đương nhiên không biết ý nghĩ của bà, chỉ cảm thấy thái độ của vị lão thái thái này không thân thiện, ánh mắt hàm chứa ý coi rẻ và khinh thường, tựa hồ rất không thích nhìn mình.

Lâm Duyệt Minh mất hứng, bà ta dựa vào cái gì mà coi thường mình?

Hai người cao ngạo ở cùng một chỗ, bầu không khí ảm áp hài hòa trong phòng bệnh lập tức bị phá vỡ. Bốn mắt nhìn nhau, tựa như trong không khí có hai đạo hàn quang hội tụ cùng một chỗ, khi chạm vào nhau

phát ra tia lửa điện, đồng thời cả hay cùng bày ra tư thế thủy hỏa bất dung, đều xem đối phương không vừa mắt.

Ở hai người toát ra địch ý quá mức rõ ràng, Lý Tường Vũ ngồi một bên nhìn thấy dở khóc dở cười, chuyện gì thế này? Ho nhẹ một tiếng, “Mẹ, mẹ đã đến rồi.”

Lý lão thái lạnh lùng hừ mũi một tiếng, ánh mắt ngó quanh phòng tìm tòi một vòng, hỏi : “Hổ Con đâu?”

“Ra ngoài mua đồ rồi.” Lý Tường Vũ chỉ vào Lâm Duyệt Minh giới thiệu : “Mẹ, vị này chính là. . .”

“Mẹ đi tìm Hổ Con.” Lý lão thái không chút khách khí cắt ngang lời hần nói, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Khi âm thanh đóng cửa vang lên, Lý Tường Vũ quay qua Lâm Duyệt Minh áy náy cười nói : “Đừng để bụng, mẹ của tôi là vậy đó, bà ấy cũng không có ác ý.”

“Không sao.” Lâm Duyệt Minh đứng lên, “Tôi cũng nên đi thôi, anh nghỉ ngơi đi.”

Lý Tường Vũ không muốn cậu đi, nhưng vừa nghĩ đến lão thái bà sắp quay lại, sợ cậu khó xử thêm một lần nữa, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Lâm Duyệt Minh còn chưa đi ra khỏi cửa, như chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng bước.

Trước khi xoay người hình như thấy trán của anh ta lấm tấm mồ hôi.

Lẽ nào vết thương lại đau?

Lâm Duyệt Minh quay đầu lại hỏi : “Vết thương có đau không?”

“Không sao, tôi chịu được.” Lý Tường Vũ cười có vẻ miễn cưỡng.

Lâm Duyệt Minh thần nhiên liếc mắt nhìn hần, ở trong lòng tính toán thời gian, hiện tại tác dụng của thuốc tê có lẽ đã hết, phải nắm chắc thời gian lúc nào cơn đau dữ dội nhất, nếu không ban đêm làm sao có thể ngủ say được.

“Được rồi, khi nào đau quá nhớ kêu y tá.”

“Tôi biết rồi.”

“Đi à.”

Sau khi Lâm Duyệt Minh ra khỏi phòng bệnh, thì nhanh chóng đi thẳng tới phòng trực, trong phòng ngoại trừ một y tá, Diệp Trì Hoa cư nhiên cũng ngồi ở trong này, hai người rúc ở trong góc, ngồi nghiêng với cửa, chụm đầu vào nhau nói cười thật là vui vẻ. Không biết Diệp Trì Hoa nói cái gì, mà mặt cô y tá thoáng chốc trở nên đỏ bừng, sau đó e thẹn cúi đầu.

Thì ra có tin đồn Diệp Trì Hoa trắng hoa cũng không phải là không có căn cứ, có lửa thì mới có khói chứ, Lâm Duyệt Minh nhìn lịch, ngày hôm nay là hần trực ban, người này không ngồi ở vị trí của mình, cư nhiên lợi dụng chức vụ tiện lợi tán tỉnh y tá là sao?

Cứ như vậy, Lâm Duyệt Minh đối với hần càng thêm phản cảm, bất động thanh sắc đi tới sau lưng hai người, dặn bảo : “Tiểu Ngô, một chút nữa chích thuốc giảm đau cho bệnh nhân phòng 308, đừng dùng thuốc nhiều quá, buổi tối để ý tình huống của hần một chút.”

Có lẽ là trò chuyện rất tập trung, hai người căn bản không phát hiện ra sự có mặt của Lâm Duyệt Minh, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh làm bọn họ lại hoảng sợ. Cô y tá thất kinh đứng lên, cúi đầu lui ra sau vài bước, quay người đi lấy thuốc. Diệp Trì Hoa có chút chột dạ, nhưng càng nhiều hơn là tức giận, trừng mắt nhìn Lâm Duyệt Minh, vẻ mặt không thân thiện.

Lâm Duyệt Minh không để ý đến hần, chuẩn bị đi ra ngoài tìm Lâm Tô, vừa mới nhấc chân, Diệp Trì Hoa lên tiếng châm chọc khiêu khích, “Bác sĩ Lâm thực sự là một thầy thuốc tốt tận chức tận trách a ! ! Vì bệnh nhân cư nhiên bận rộn đến giờ này, lẽ nào hần đưa phong bì rất dày?”

Đưa phong bì cho bác sĩ trước khi mổ đã trở thành một hiện tượng biến tướng của xã hội, tuy rằng bệnh viện đã sớm ra quy định không cho bác sĩ nhận phong bì, thế nhưng lâu nay hiện trạng này vẫn đang như

nước lủ cảm không được, hơn nữa lại biến thành xu thế ngày càng nghiêm trọng. Nói trắng ra là, đây là Chu Du gài Hoàng Cái, một người nguyên đánh một người nguyên chịu, rất nhiều người bệnh nghĩ rằng nếu bác sĩ nhận phong bì thì phẫu thuật cũng tiến hành tốt hơn nhiều, làm như vậy cũng là vì để an tâm, nếu là những bác sĩ theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân, cho rằng số tiền này không thể nhận, mọi người sẽ cho rằng người đó là đồ ngu, không hợp thời.

Vừa vặn Lâm Duyệt Minh lại là một người không hợp thời như vậy, nói cậu thanh cao cũng tốt, cao ngạo cũng được, cậu chỉ là dựa theo bản tính và mức sống của mình, cho nên cậu không được chào đón, mọi người vẫn lên gọi cậu là kẻ ngu si.

Lời của Diệp Trì Hoa nói hiển nhiên đụng vào điểm mấu chốt, cậu cười nhạt, nói không lưu tình chút nào, “Anh nghĩ tôi và anh giống nhau sao? Anh làm việc xấu xa trong bệnh viện có ai mà không biết? Đừng quá đắc ý, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.”

“Anh! !” Diệp Trì Hoa từ trên ghế nhảy dựng lên, chỉ tay vào cậu, toàn thân tức giận đến phát run.

“Tôi cũng lười cùng anh nói lời vô ích, ngày nào đó sự việc bại lộ, tẩy sạch cái mông vào trong tù ngồi chơi với lão Hoàng đi.” Lâm Duyệt Minh cao ngạo hất cằm lên, bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

“Lâm Duyệt Minh!” Diệp Trì Hoa không giận trái lại còn cười, “Vừa rồi tôi thấy con trai anh nhào vào trong lòng một thằng nhóc khóc đến chết đi sống lại, anh có biết vì sao nó khóc không?”

Nhắc tới Lâm Tô, Lâm Duyệt Minh trở nên không thể bình tĩnh và lý trí, hung hăng và căm tức nhìn hằm, “Anh muốn nói cái gì! !”

Diệp Trì Hoa rất đắc ý, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười châm chọc, “Chỉ bởi vì thằng nhóc kia nạt một tiếng nó liền khóc thảm thương như vậy, tôi thực sự hoài nghi con trai anh là một đứa ngu ngốc!”

Con trai anh là một đứa ngu ngốc!

Con trai anh là một đứa ngu ngốc!

. . .

Đại não của Lâm Duyệt Minh giống như bùng nổ, hoàn toàn mất đi lý trí, gân xanh nơi thái dương đập liên hồi, đột nhiên như biến thành dã thú. . . Vừa điên cuồng vừa dữ tợn, hướng về phía Diệp Trì Hoa dấn tới. . .

10. Chương 10

Lý bác học đang hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Sau khi đi ra khỏi bệnh viện, Lâm Tô chủ động nắm tay nhóc, giống như sợ làm mất vậy, chẳng những nắm thật chặt, cơ thể cũng dán trên người của nhóc.

Được Lâm Tô ỷ lại, loại cảm giác này thật quá kì diệu! Lý Bác Học mong sao được như thế này mãi.

Nhóc dẫn Lâm Tô đến chợ đêm ở gần bệnh viện, trên đường mua rất nhiều đồ ăn ngon nhưng vẫn luyến tiếc chưa muốn quay lại, vừa lúc nhìn thấy phía trước có quầy hàng bán thú nhồi bông bằng nhung, hai mắt vụt sáng ngời, kéo Lâm Tô đến bên quầy hàng, vung tay lên một cách khí thế, nói : “Bé Thỏ, cậu thích con nào, chọn đi.”

Tạo hình của mấy món đồ chơi trên quầy trông rất đáng yêu, chủng loại đa dạng, mỗi một món đều làm cho người ta yêu thích không thể buông tay. Chứng sợ lựa chọn của Lâm Tô lại bắt đầu tái phát, ngồi xổm trước quầy hàng cầm mấy món đồ chơi lên so sánh cân nhắc, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nhăn nhúm lại.

Lý Bác Học thấy bé không đưa ra quyết định, ngồi xổm xuống bên cạnh cầm lấy một con thỏ nhỏ hỏi : “Con này cậu thích không?”

“Thích.”

Lại cầm lên một chú gấu be bé, “Con này thì sao?”

“Thích.”

Chỉ chỉ mèo con ở trước mắt.

“Thích.”

Chỉ qua một chú hổ con nằm trong góc.

“Thích.”

Lý Bác Học thần nhiên liếc mắt nhìn bé, sau đó chỉ vào tất cả các món đồ có trên quầy.

“Thích.”

“Thích.”

“Thích.”

...

Lý Bác Học khóc ròng : Trên người tớ đâu có nhiều tiền như vậy. /(o)/

~~Lý lão thái mới vừa đi ra tới cửa bệnh viện đã trông thấy thằng cháu đích tôn của mình và một thằng nhóc đi tới, đứa nhỏ kia một tay túm vạt áo của nhóc, tay còn lại đút trong túi áo khoác, còn Hổ Con lại ôm đầy nhóc đồ, hai tay bị lạnh đến đỏ bừng.

Lý lão thái cực kỳ đau lòng, kêu lên một tiếng “Hổ Con” rồi tiến đến bên hai đứa.

Lý Bác Học vừa nhìn thấy bà nội yêu quý, liền đưa hết mấy món trong tay tới trước mặt bà, “Cầm dùm cháu.”

Lý lão thái nhìn qua mấy món này, thấy có cả đồ ăn và đồ chơi, liền hỏi : “Cháu mua mấy thứ này làm gì vậy? Trước giờ cháu cũng đâu có thích thú bông?”

Lý Bác Học kéo Lâm Tô vào trong lòng ngực, vẻ mặt đắc ý, “Đây là mua cho vợ của cháu mà!”

Lý lão thái giống như bị sét đánh, trừng to mắt không thể tin nổi mà nhìn, thớ thịt trên mặt run rẩy, “Cháu nói cái gì? !”

Lý Bác Học tiếp tục dả kích bà, “Đây là Bé Thỏ mà cháu thường hay nhắc với mọi người, vợ của cháu!”

So với mấy đứa nhóc cùng tuổi thì Lý Bác Học người lớn hơn nhiều lắm, mới học lớp bốn nhưng đã rất to con, thoát nhìn còn tưởng là học sinh trung học cơ sở. Bình thường lúc ở nhà, cô chú thường nửa đùa nửa thật ở trước mặt nhóc vui đùa, hỏi nhóc ở trường có thích người nào hay không. Mỗi lúc như vậy, Lý Bác Học đều đặc biệt đắc ý, kiêu ngạo mà nói với mọi người rằng bạn ngồi cùng bàn chính là vợ tương lai của nhóc, mai này sẽ cưới bạn ấy về. Lý lão thái nghe xong chỉ cười cười, không đem chuyện này để ở trong lòng, Lý gia là một gia đình cởi mở, không phản đối chuyện con cái yêu sớm, thế nhưng bà trăm triệu lần không ngờ tới vợ trong lời của Lý Bác Học lại là một thằng con trai!

Lý lão thái nghiêm mặt, lớn tiếng răn dạy, “Nói bậy nói bạ cái gì đó hả! Còn nhỏ mà vợ vợ gì chứ! !”

Lâm Tô nghe bà quát mà run bắn lên, Lý Bác Học thì không để tâm đến lời của bà, ôm lấy Lâm Tô đi về phía trước, cúi đầu ghé vào lỗ tai bé thì thầm.

“Đừng sợ, bà không phải la cậu.”

“Không được khóc, đừng mếu!”

“Lạnh không? Bỏ tay vào túi áo của tớ nè.”

...

Lý lão thái cầm một đồng đồ đi phía sau lũ nhóc, sắc mặt rất khó nhìn.

Lý Bác Học ở nhà là ông trời nhỏ, trong trường là tiểu bá vương, nhưng trước mặt thằng con trai này lại trở thành tiểu tức phụ!

Cứ nhìn nọt vụng về tựa như tiểu thái giám trong cung đình thời cổ đại vậy, thấy chủ tử là sắp lại cúi đầu khom lưng, chỉ còn thiếu dập đầu quỳ lạy mà thôi.

Lý lão thái thấy mà tức giận, ở trong lòng quyết liệt mắng : Đúng là cha nào con nấy, cả hai tại sao đều thích nam nhân thế này? Hơn nữa lại còn là đồ sợ vợ khiếp nhược nữa chứ!

Khi ba người ra khỏi thang máy đi tới hành lang chợt thấy một đám người tụ tập tại cửa phòng trực ban, đang sôi nổi bàn luận cái gì đó, hình như là xảy ra chuyện nào nhiệt.

Ghé mắt nhìn vào, thì thấy Lâm Duyệt Minh đang cùng một người đàn ông đánh nhau, hiện trường vô cùng hỗn loạn, trên mặt hai người đều bị thương, đánh qua đánh lại đụng vào cái bàn, có cái gì đó rớt xuống gây ra tiếng vang khiến cho người ta giật mình, đồ đạc trên bàn vung vãi tùm lum.

Thấy một màn như vậy, phản ứng của ba người không giống nhau.

Mới Lâm Tô bấu ra, chỉ chốc lát sau liền khóc lên thất thanh.

Lý Bác Học gấp đến độ xoay tròn tròn, vừa muốn đỡ dành Lâm Tô lại vừa muốn chạy vào hỗ trợ.

Về mặt của Lý lão thái thì có chút hả hê, đứng nhìn chế giễu, ẩn tượng trong lòng đối với Lâm Duyệt Minh lại kém đi vài phần.

Lâm Tô khóc rất lớn, Lâm Duyệt Minh nghe tiếng khóc của con trai, trở nên rối loạn, cũng đánh không nổi nữa, buông tay, kết thúc cuộc chiến.

Nếu không phải làm cho con trai sợ, cậu thật muốn liều mạng với Diệp Trì Hoa bằng bất cứ giá nào.

Cho dù là ai, mắng cậu thì có thể, nhưng không được phép mắng Lâm Tô.

Lâm Duyệt Minh về mặt âm trầm nhìn Diệp Trì Hoa, lạnh lùng nói : “Con tôi không phải là đứa ngu ngốc.”

Đi tới trước mặt Lâm Tô, lau nước mắt cho bé, cũng không thềm để ý đến ánh mắt vô cùng kinh ngạc của những người xung quanh, ôm bé đi ra ngoài.

Lý Bác Học vốn định đưa thú nhồi bông cho Lâm Tô, nhưng chẳng biết tại sao, lại không thể nhấc chân lên được. Nghe lời nói vừa rồi, nhóc ít nhiều cũng có thể hiểu được nguyên nhân bọn họ đánh nhau. Trong mắt Lâm Duyệt Minh toát ra vẻ bi thương khiến nhóc cảm thấy khó chịu, Lý Bác Học không thể hiểu được ý nghĩ của người lớn, người này vì sao lại muốn lấy nhược điểm của con cái để đả kích cha của nó chứ?

Nhóc thật sự là nghĩ không ra.

Lý Bác Học về mặt chán nản đi vào phòng bệnh, Lý lão thái đi sát phía sau nhóc.

Lý Tường Vũ nhìn thấy biểu tình của bọn họ có vẻ kỳ quái liền hỏi : “Làm sao vậy? Hồ Con, con lại chọc cho bà nội tức giận hả?”

Lý Bác Học lắc đầu đang định nói, Lý lão thái đã giành nói trước : “Con quen thứ người gì vậy? Vừa mặt trắng mày tròn ngồi ở chỗ này thế mà chỉ trong nháy mắt đã đánh nhau với người khác ở bên ngoài rồi!”

Lý Tường Vũ trong lòng căng thẳng, trách không được bên ngoài nghe tiếng cãi nhau, thì ra là bác sĩ Lâm xảy ra chuyện.

“Hồ Con, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Con cũng không biết, chúng con mới vừa vào tới đã thấy chú Lâm đánh nhau với người khác, hình như người kia mắng Bé Thỏ là ngu ngốc.”

Lý Bác Học rất buồn, ghé vào nằm cạnh Lý Tường Vũ, nhỏ giọng lầm bầm : “Ba ba, Bé Thỏ đâu có ngu ngốc, không phải mà. . .”

“Ừ, không phải.” Lý Tường Vũ cũng không chịu nổi, sờ đầu con trai, “Không còn sớm nữa, mau cùng bà nội về nhà đi.”

Bầu không khí trong phòng bệnh thoáng chốc trở nên nặng nề, tuy rằng bình thường Lý lão thái có hơi chanh chua, nhưng cũng không phải là loại người không có đạo lý, đối với Lâm Duyệt Minh bà không mấy cảm tình, nhưng cũng chưa tới nỗi ghét cay ghét đắng, hiện tại nghe Lý Bác Học nói như thế, lại nghĩ cậu cũng có chút đáng thương, thở dài, dắt Hồ Con đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, Lý Tường Vũ mở ngăn kéo lấy điện thoại di động ra, hẩn lo lắng cho Lâm Duyệt Minh, rất muốn an ủi cậu vài câu. Đối phương yêu thương con mình như vậy, xảy ra loại chuyện này trong lòng hẳn là rất khó chịu đựng.

Gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng không ai bắt máy.

Lý Tường Vũ nhìn màn hình, trong đầu đột nhiên nảy ra một cái ý tưởng, hẩn bị ý nghĩ của chính mình dọa làm cho sợ mất rồi, sau đó lắc đầu cười cười, hẩn cũng không thể tin được mình vậy mà lại giống như một thanh niên, khát vọng tình yêu, muốn dùng cảm theo đuổi tình yêu này.

Đêm phương Bắc gió lạnh thấu xương, ngoài trời đang có mưa phùn. Vào mùa đông mưa thường không lớn nhưng lại rất lạnh, độ ẩm tương đối cao, như một lưỡi dao mềm mà lạnh lẽo trực tiếp xuyên qua thân thể của mọi người, lấy đi tất cả độ ấm ở trên người.

Đi ra khỏi khu ngoại trú, Lâm Duyệt Minh dùng áo ba-dờ-xuy của mình quàng cho Lâm Tô, quần rất chật, rồi băng mình vào màn mưa.

Sau khi ngồi vào xe, di động reo mấy lần, cậu dường như không nghe, cũng không thèm liếc mắt, yên lặng lái xe. Nước mưa từng giọt từng giọt rơi trên kính chắn gió, làm cho tầm nhìn không được rõ lắm.

Phụ tử tâm linh tương thông, đau thương ở sâu trong nội tâm của cậu lúc này đây Lâm Tô cảm thụ được hết, không tự chủ được mắt lại thấy xót xa, nước mắt rơm rớm.

Lâm Tô quay đầu qua một bên, len lén lấy tay lau nước mắt, bé không muốn Lâm Duyệt Minh thấy mình khóc, làm ba ba càng thêm khổ sở.

Ngoài cửa xe màn mưa mông lung làm mờ đi mọi thứ, tựa như một tấm màn nhung nặng nề chặn hết những tiếng động phía bên ngoài. Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi sần sật trên nóc xe.

Sau khi về đến nhà, Lâm Duyệt Minh cũng từ từ bình tĩnh lại, vừa nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của con trai, ngực cảm thấy đau nhói, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đối với bé bày ra một bộ mặt tươi cười dịu dàng, “Đêm nay ngủ cùng với ba ba nhé? Chúng ta cùng tắm trước đã.”

Lâm Tô gật đầu, nhoén miệng cười.

Tắm rửa xong, Lâm Duyệt Minh ôm bé lên giường, di động để trong tủ đầu giường lại vang lên. Là Lý Tường Vũ gọi tới.

Đưa điện thoại đến bên tai alo một tiếng, đầu bên kia truyền đến thanh âm lo lắng.

“Bác sĩ Lâm, em có sao không? Tôi gọi điện thoại cho em mấy lần nhưng em không bắt máy.”

“Tôi không sao.” Lâm Duyệt Minh đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

“Thật không?”

“Thật mà.”

Đầu bên kia điện thoại nam nhân cười nghe có vẻ ngây ngô, “Tôi chỉ sợ em luẩn quẩn trong lòng.”

“Anh là đồ ngốc à, có cái gì mà phải luẩn quẩn. Đánh thì cũng đánh rồi, bực tức gì cũng xả ra hết, tôi đâu cần giữ làm gì.”

“Vậy thì tốt quá! Tôi đã sớm nhận ra, em là một người đặc biệt mạnh mẽ!”

“Bớt lắm mồm đi.” Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, nghe hẩn nói đùa, tâm tình tốt lên rất rất nhiều.

“Lâm Duyệt Minh. . .”

“Ừ?” Lâm Duyệt Minh hơi sững sốt, lần đầu tiên đối phương gọi thẳng tên đầy đủ, khiến cậu có chút không quen.

“Hãy để tôi chăm sóc cho em.”

...

“Tôi tuyệt đối sẽ không để em chịu thiệt thòi.”

...

“Nếu như có người dám dèm pha Bé Thỏ, không cần em ra tay, tôi sẽ xông lên liều mạng với họ.”

...

“Có được không?”

Không được. Lâm Duyệt Minh ở trong lòng nhắc nhở chính mình, hẳn sợ dĩ nói như vậy là bởi vì hoàn toàn không hiểu rõ về cậu, nếu như hẳn biết rồi, liệu còn có thể nói ra như vậy được không?

Lâm Duyệt Minh hít sâu một hơi, tận lực giữ cho giọng nói nghe rất nhẹ nhàng, tựa như đùa giỡn mà cự tuyệt : “Chân của anh còn bị bó thạch cao sao có thể chăm sóc tôi, làm thế nào liều mạng với người ta?”

...

“Được rồi, tôi buồn ngủ, good night.”

...

Lâm Duyệt Minh tắt di động, nằm vùi vào sofa, nhìn trần nhà đờ ra.

Nói không động tâm chính là gạt người.

Thế nhưng tình cảm nếu như tới quá nhanh, tất nhiên đi cũng vội.

Hơn nữa cậu căn bản chưa chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận một tình cảm lưu luyến mới.

Cậu không tin được người khác, càng không tin được chính mình. Thân thể đặc thù như vậy sẽ có người chấp nhận được sao?

11. Chương 11

Lý Bác Học ôm hai con thú nhồi bông đi vào lớp học, thoáng cái đã hấp dẫn ánh mắt của mấy nữ sinh cùng lớp.

Bạn nữ cùng lớp A : Tiểu lão hổ này nhìn thật đáng yêu

~Lý Bác Học hừ lạnh : Nói thừa.

Bạn nữ cùng lớp B : Nè nè cái con thỏ nhỏ trông thật ngoan nha

~Lý Bác Học tức giận : Đó là đương nhiên.

Bạn nữ cùng lớp A, bạn nữ cùng lớp B : Cho bọn tớ đi! Cho đi mà!

Lý Bác Học phát hỏa : Lăn qua một bên hết đi.

Bạn nữ cùng lớp A, bạn nữ cùng lớp B : Lý Bác Học là người đáng ghét nhất ~O()O

Lý Bác Học đi tới bên Lâm Tô, đổi sắc mặt nhanh như gió, lấy thú bông nhét vào trong tay bé, cười trông như một kẻ ngu si, “Bé Thỏ, ngày hôm qua cậu quên mang mấy con này về, hôm nay nghìn vạn lần đừng quên nữa nhé, mau để vào trong balo đi. Kỳ thực tớ còn có chuyện muốn thương lượng đây, cậu xem hai con thú bông này đi, một con là tiểu thỏ, con kia là tiểu lão hổ, rất giống chúng ta phải không? Nếu vậy tớ

đem tiểu thổ về nhà mình, còn tiểu lão hồ cậu cầm đi, như vậy lúc nào tớ cũng có thể nhìn thấy cậu, ngược lại cậu cũng luôn thấy tớ, có được không?”

“Oh. . .” Lâm Tô đang làm đề số học, tiện tay cầm món đồ chơi nhét vào ngăn tủ, tầm nhìn vẫn không rời khỏi trang sách giáo khoa, vẻ mặt rối rắm.

Lý Bác Học lại gần giật cuốn sách giáo khoa của bé, bất mãn nói : “Tớ đang hỏi cậu mà! Oh cái gì mà oh!”

Lâm Tô ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn nhóc, “Cậu vừa hỏi cái gì vậy?”

Lý Bác Học : -_-|||

Viên Viên ngồi kế bên nhìn có chút hả hê : O(_)O ha ha ~ Ngốc ghê!

. : .

Lý Tường Vũ biết mình xúc động, nóng vội làm hỏng chuyện, lần ngỏ lời qua điện thoại kia hiển nhiên đã làm Lâm Duyệt Minh sợ.

Lúc kiểm tra phòng vào buổi sáng, Lâm Duyệt Minh theo đúng trình tự hỏi han về bệnh trạng của hắn, sau đó dẫn mấy người phụ tá đi ra ngoài, không có nán lại trò chuyện vài câu.

Ngỏ lời thất bại, hoặc là từ bỏ, còn không thì cứ mặt dày mày dạn tiếp tục theo đuổi.

Đương nhiên Lý Tường Vũ chọn phương án sau.

Hắn nghĩ trước kia mình đối xử với Lâm Duyệt Minh rất khách khí, hòa nhã, mà Lâm Duyệt Minh lại là một người trong ngoài bất nhất, cứ tiếp tục như vậy, quan hệ của hai người có qua một trăm năm nữa cũng không có tiến triển gì, xem ra không áp dụng thủ đoạn cứng rắn thì không đem được vợ về nhà.

Sau này, thỉnh thoảng Lý Tường Vũ nhớ lại chuyện diễn ra trong khoảng thời gian này, luôn cảm thấy mình đã làm những chuyện quả thực mất mặt tới cực điểm, đem mấy từ người không có lòng tự trọng nói một cách vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng cũng phải công nhận, đó đã thành một tấm gương cho những đối tượng không xem trọng sĩ diện tham khảo học tập.

Lâm Duyệt Minh đi kiểm tra phòng xong thì bị gọi vào phòng làm việc của viện trưởng, Diệp Trì Hoa cũng có mặt ở đó.

Lão viện trưởng ngồi ở trước bàn làm việc, vừa thấy cậu đi vào khuôn mặt nghiêm khắc hẳn lên.

“Biết nguyên nhân tôi gọi các cậu tới rồi chứ hả? Tôi muốn nghe hai cậu giải thích! Lâm Duyệt Minh cậu nói trước đi!”

Lâm Duyệt Minh nhìn thẳng, thản nhiên mở miệng, “Không có gì để giải thích cả.”

Lão viện trưởng sắc mặt càng thêm khó coi, nhìn về phía Diệp Trì Hoa, “VẬY còn cậu!”

Diệp Trì Hoa ôm thắt lưng, cười đến hai mắt thành một đường thẳng, “Mọi chuyện đều là hiểu lầm, tôi và bác sĩ Lâm chỉ đùa giỡn thôi.”

“Đùa giỡn? !” Lão viện trưởng cao giọng, “Đánh nhau mà cũng gọi là đùa giỡn sao? Hai cậu là bác sĩ vậy mà trước mặt bệnh nhân và trẻ em lại ẩu đả với nhau, còn ra thể thống gì nữa! Uy tín của bệnh viện đã bị các người phá hủy mất rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đều là lỗi của chúng tôi, lúc đó không có chú ý nhiều như vậy, đại nhân xin ngài bớt giận.” Diệp Trì Hoa ngoan ngoãn phụ họa. Chìa tay ra trước mặt Lâm Duyệt Minh, nhìn cậu cười cười cười, trên nét mặt tràn ngập vẻ chân thành, “Bác sĩ Lâm, chuyện hôm qua anh đừng để trong lòng, tôi xin lỗi, chúng ta bắt tay làm hòa.”

Lâm Duyệt Minh liếc hắn, hừ lạnh.

Cho dù bị rơi vào tình huống tên tò, Diệp Trì Hoa vẫn tỉnh bơ, rút tay lại quay về phía lão viện trưởng cam đoan, “Đại nhân ngài yên tâm, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.”

Lãnh đạo ai cũng vậy cả, thích cấp dưới kính trọng mình. Tuy rằng Lâm Duyệt Minh năng lực làm việc rất cao, nhưng cậu lại là loại người cao ngạo lạnh lùng đương nhiên thái độ không làm cho người ta ưa thích, đổi lại, lão viện trưởng đối với biểu hiện của Diệp Trì Hoa cảm thấy rất vừa lòng.

” Chuyện ân oán cá nhân của các cậu tôi không có quyền can thiệp, thế nhưng không được làm ảnh hưởng đến công việc, càng không thể làm xấu bộ mặt của bệnh viện! Việc này xem như quên đi, nhớ kỹ, chỉ lần này thôi đó!” Lão viện trưởng nhìn bọn họ, sắc mặt cũng hòa hoãn đi rất nhiều, “Được rồi, Diệp Trì Hoa cậu về làm việc đi, Tiểu Lâm ở lại, tôi còn có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vâng ạ, tôi biết rồi, tôi đi ra ngoài trước.” Diệp Trì Hoa cười đầy vẻ nịnh nọt, chậm rãi đi ra ngoài, ra khỏi văn phòng, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó liền dán lỗ tai lên cửa nghe trộm.

Lâm Duyệt Minh đang còn nghi hoặc không biết nguyên nhân lão viện trưởng giữ cậu lại là gì, thì ông đã lên tiếng.

“Đối với chuyện lão Hoàng nhận tiền hoa hồng rồi bị bắt cậu có ý kiến gì không?”

“Vẫn chưa làm triệt để.”

Lâm Duyệt Minh từ trước đến nay chỉ biết ăn ngay nói thật, lão Hoàng bị đi tù đích thực làm cho người ta hả dạ, thế nhưng việc thu tiền hoa hồng không có khả năng chỉ có một hai trường hợp, bệnh viện nhiều phòng ban như vậy, làm sao dám chắc tất cả mọi người đều trong sạch?

“Tiểu Lâm à! Tính cách của cậu thật đúng là phải sửa mới được!” Lão viện trưởng cười to, âm thanh vang vọng trong phòng làm việc, “Cậu làm việc tại bệnh viện được năm năm rồi nhỉ?”

“Vâng ạ.”

Mới năm năm mà có thể đạt được thành tích như vậy là điều không phải bất luận kẻ nào cũng có thể làm được. Lão viện trưởng thầm cảm khái trong lòng, ông đánh giá cao Lâm Duyệt Minh, thằng nhóc này kỹ thuật chuyên nghiệp vượt trội, thái độ làm người chính trực, có trách nhiệm, mới vài năm ngắn ngủi mà đã trở thành bác sĩ mổ chính trẻ tuổi nhất của khoa chấn thương chỉnh hình, tất cả những điều này đều là do chính cậu ta nỗ lực phấn đấu mà có. Tuy rằng tính cách có chút lập dị, thế nhưng năng lực của cậu ta cũng dư sức đảm nhiệm được chức trưởng khoa.

“Lão Hoàng đi rồi, vị trí trưởng khoa vẫn để trống. Cậu và Diệp Trì Hoa đều có tư cách đảm nhiệm vị trí này, thời gian công tác của cậu tuy không lâu, nhưng trình độ kỹ thuật thì tất cả mọi người đều thấy được, việc này cũng không phải một mình tôi quyết định, cứ làm việc cho tốt đi, tôi rất coi trọng cậu đấy!”

“Vâng.” Lâm Duyệt Minh cười nhẹ, đối với vị trí chủ nhiệm, cậu cũng không mấy mặn mà, tuy nhiên được lão viện trưởng đánh giá cao và tín nhiệm, cậu cảm thấy rất sung sướng.

“Đi làm việc được rồi.” Lão viện trưởng cười phất tay với cậu.

“Vâng ạ.”

Lâm Duyệt Minh đi ra khỏi phòng làm việc vừa vặn trông thấy bóng lưng của Diệp Trì Hoa cũng vừa rời đi.

Nói vậy hẳn nghe trộm được toàn bộ mấy lời vừa rồi sao?

Đồ ti tiện!

Sự chán ghét của Lâm Duyệt Minh đối với hắn tăng thêm vài phần.

Ngày hôm nay công việc tương đối nhẹ nhàng, ăn xong bữa trưa, Lâm Duyệt Minh theo thói quen đi tới phòng 308, tay vừa đụng tới nắm đấm cửa, cậu đột nhiên giật mình, nghĩ thầm mình bị làm sao vậy, rõ ràng đã quyết định duy trì khoảng cách với Lý Tường Vũ, nhưng trong vô thức vẫn muốn tới gần hắn một chút.

Lâm Duyệt Minh rút tay về, đổi hướng đi về phía phòng trực, tâm tư nhất thời rối loạn.

Ngay khi cậu quyết định giữ khoảng cách với đối phương, Lý Tường Vũ đã sớm vạch xong phương án theo đuổi vợ của mình, đồng thời cũng bắt đầu hành động.

Một ngày, hai ngày, vô số ngày. . .

Mỗi ngày sáng sớm, Lâm Duyệt Minh vừa vào đến văn phòng sẽ thấy trên bàn làm việc đặt một bó hoa hồng mơn mẩn tươi đẹp, còn giắt một tấm thiệp được làm tinh xảo bằng sợi tổng hợp, trên đó viết mấy dòng sến súa, mỗi ngày một kiểu, chưa từng lặp lại.

Tỷ như :

Giây phút trông thấy em, tôi biết mình đã không còn cô đơn nữa; Mãi tới khi gặp em, tôi hiểu được rằng tình yêu đầu tiên của mình giờ mới bắt đầu và cũng là mãi mãi; Ngay từ lần đầu gặp mặt, hình bóng của em luôn xuất hiện trong tâm trí tôi; Từ lúc quen biết em, tôi chỉ muốn nắm chặt bàn tay của em vĩnh viễn không buông. — Tình yêu của em, Tường Vũ.

Nếu không có em, thế giới trong tôi là một màu xám xịt; Cuộc đời này chán chường và đơn điệu vì thiếu em; Sống không em, linh hồn tôi sẽ lìa xa thể xác; Vắng em rồi, lời yêu tôi biết nói cùng ai. — Định mệnh của đời em, Tường Vũ.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ thành một câu : Cuộc đời đẹp nhất khi có em. — Tình yêu của em, Tường vũ.

. . .

Lâm Duyệt Minh đọc mà khoe miệng co rút, tất cả những thứ này thật là loạn ngôn xảo ngữ mà!

Nếu như không phải sợ ảnh hưởng tới tiếng tăm của bệnh viện, cậu hận không thể vọt tới phòng 308 nhè người nằm trong đó hung hăng mà đập, tựa như đập gián vậy, xong rồi còn lấy chân chà đạp, hành hạ cho đến chết!

Người đã trải qua thời gian khốn khó, tự nhiên sẽ có tính tiết kiệm. Lâm Duyệt Minh không bắt chước được tình huống kịch tính trong mấy bộ phim ngôn tình, có thể tiêu sái mà ném hoa vào thùng rác, cậu cũng không có khả năng cầm mấy bó hoa này mang về nhà, trong quan niệm của cậu một người đàn ông trưởng thành, ôm một bó hoa hồng đi bộ trên đường thực sự là một người vừa ngốc vừa ngớ ngẩn, cậu vẫn chưa muốn bị mất mặt. Vì vậy những bó hoa này vẫn để trên bàn làm việc, càng ngày càng nhiều, trên bàn để không hết thì xếp trên mặt đất, phòng làm việc biến thành một biển hoa, hương hoa nồng nặc trong phòng. Dì lao công cách vài ngày sẽ vào phòng làm việc dọn đi những bó hoa hồng héo rũ, lần nào cũng nhìn Lâm Duyệt Minh với cặp mắt oán giận, cần nhằn cậu làm tăng thêm lượng công việc, nhưng tiền lương thì cứ ì một chỗ.

Tối buổi trưa, chàng trai của nhà hàng hải sản bên ngoài cứ đúng giờ sẽ đưa tới một phần cơm hải sản thượng hạng, còn đính kèm bức ảnh tự chụp của ông chủ Lý, mỗi ngày là một khẩu phần ăn khác nhau, ảnh chụp đáng vẻ tươi cười cũng không đồng nhất.

Có tấm thì cười thoải mái, mặt mày rạng rỡ, ngoái đầu nhìn lại cười, tựa tiểu phi tiểu. . . Dáng cười càng ngày càng quý dị, càng ngày càng đáng sợ, kinh khủng nhất chính là một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi lại giả trang thành tiểu Lori, cúi đầu bủi môi trùm mắt chụp selca, quả thực trông giống như một đứa trẻ dẫn độ.

Nhìn những ảnh chụp này, cho dù cơm hải sản có thượng hạng cỡ nào, ăn ngon ra sao, Lâm Duyệt Minh cũng ăn không vô.

Buổi chiều trước khi tan tầm, chàng trai đem cơm buổi trưa lại tới đem theo hộp điểm tâm vào văn phòng, tuy rằng không đính kèm ảnh, thế nhưng lại cầm theo máy ảnh, cũng không cần biết Lâm Duyệt Minh có đồng ý hay không, “Tách tách” bấm nút tốc độ, chụp ảnh được rồi liền trốn mất, đến và đi không một dấu vết, tựa như cơn gió.

Lâm Duyệt Minh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tự nói với chính mình, chịu đựng! Dù sao cũng không mất gì, vừa lúc có thể mang điểm tâm về cho con trai!

Vì vậy mỗi ngày đều có điểm tâm ăn không hết, để đầy trên bàn trà, tủ lạnh cũng nhét chặt cứng, đủ loại, thêm chút nữa chắc có thể mở được cửa hàng.

Cuối cùng cũng tới buổi tối, Lâm Duyệt Minh đang chuẩn bị ngủ, điện thoại di động reo vang, mở ra nhìn, thì ra là một tin nhắn chúc ngủ ngon, lúc nào cũng chỉ có một câu duy nhất :

Nằm mơ thấy tôi — Tường Vũ.

Lâm Duyệt Minh nửa muốn khóc, nửa muốn cười, còn muốn quăng điện thoại di động.

Nhưng trong tâm hồn lại cảm thấy rất ấm áp. .

12. Chương 12

Giờ nghỉ, Lý Bác Học cầm một cuốn sổ nhỏ lén lút đi đến trước mặt Lâm Tô.

“Bé Thỏ tớ muốn hỏi thăm cậu một việc.”

Lâm Tô nhìn nhóc, “Chuyện gì?”

“Ba ba cậu thích ăn cái gì?”

“Chocolate.”

“Ba ba cậu thích màu gì?”

“Màu hồng phấn.”

“Chú ấy thích làm gì?”

“Xem TV.”

“Ba ba cậu thích xem chương trình TV nào?”

“Dê con vui vẻ và sói xám.”

“Ba ba cậu thích bài hát nào?”

“Mặc dù tôi chỉ là một con dê.”

“Thần tượng của ba ba cậu là ai?”

“Dương dương lười biếng.”

“Ba ba cậu có tâm nguyện gì?”

“Thi được một trăm điểm.”

. . .

Lý Bác Học càng hỏi càng thấy kỳ quái, “Hừm, mấy thứ này đều là cậu thích mà phải không?”

Lâm Tô trả lời như là chuyện đương nhiên, “Cái gì mà tớ thích, ba ba cũng thích.”

-_-||| Lý Bác Học không nói gì : Có lẽ phải hỏi vấn đề khác thôi!

“Mẹ cậu đâu?”

“Tớ không có mẹ.”

“Tớ nói là, mẹ của cậu hiện nay ở đâu? Dì ấy ly hôn với ba ba của cậu, nhưng. . .”

“Tớ không có mẹ mà.”

Lý Bác Học choáng váng, “Cậu không có mẹ chẳng lẽ là từ tảng đá chui ra sao?”

“Tớ là từ trong bụng của ba ba mà ra đấy.”

. . .

“Ba ba tớ nói, ba ba ở nhà một mình sinh ra tớ, không có đến bệnh viện đâu!”

. . .

“Ba ba còn nói, lúc sinh ra tớ chỉ cỡ hai bàn tay, rất nhỏ nha!”

. . .

“Ba ba tớ còn nói. . .”

“Ha ha ha —” Lý Bác Học cắt ngang lời bé, cười đến nỗi không thẳng thắt lưng lên được, “Ngốc! Đàn ông làm sao mà sinh con được chứ? !”

o(> <)o lâm=“” tô=“” đỏ=“” mặt=“” hét=“” to,=“” “đáng=“” ghét,=“” tớ=“” sẽ=“” không=“” bao=“” giờ.=“” .=“” .=“” thêm=“” chơi=“” với=“” cậu=“” nữa!=“”>

Lý Bác Học sợ nhất là Lâm Tô không để ý tới nhóc, nhất thời luống cuống, cúi đầu gập người xuống nhận lỗi, “Tớ sai rồi, tớ sai rồi! Tớ mới là đồ ngốc! Cậu là do ba ba sinh ra, tớ cũng do ba ba sinh ra luôn, trên đời này phàm là đàn ông đều có thể sinh đứa nhỏ! ! Đừng nóng giận, đừng bỏ mặc tớ!”

Lâm Tô ghé vào trên bàn, cầm sách giáo khoa che khuất mặt, chết sống cũng không chịu ngoảnh nhìn nhóc.

Tiếng chuông vang lên, thầy chủ nhiệm lớp đi vào phòng học, “Tối giờ rồi, mời các học sinh nhanh lên một chút trở lại chỗ ngồi nào.”

Lý Bác Học đem lời thầy giáo nói như gió thoảng qua tai, chân hình như bị đóng đinh trên mặt đất, nhìn Lâm Tô bằng vẻ tội nghiệp, cũng không nhúc nhích.

Chủ nhiệm lớp hướng về phía nhóc rít gào : “Lý Bác Học! Quay về chỗ ngồi ngay! !”

Lý Bác Học tâm không cam lòng không nguyện quay lại chỗ ngồi, trong lòng oán giận lão ba của nhóc : Lão đầu xấu xa, ông theo đuổi vợ làm chi mà cũng kéo luôn con xuống nước! Thông tin không thu thập được, còn đắc tội với bé Thỏ nữa chứ! /(o)/

~~Lão đầu xấu xa trong miệng Lý Bác Học lúc này đây đang thực sự phiền muộn.

Hơn một tháng nay, hần mỗi ngày thay đổi phương thức đa dạng lấy lòng bác sĩ Lâm cũng không thấy một chút hiệu quả nào, nhiều tin nhắn như vậy, tựa như đá chìm nơi đáy biển, không có một tin hồi đáp.

Ông chủ Lý rất thương tâm, buồn rầu, ngoại trừ sớm chiều hai buổi kiểm tra phòng thì có thể nhìn thấy người trong lòng, thời gian còn lại đến bóng cũng chẳng thấy, mà mình thì không thể đi lại, làm hại hần chỉ có thể dựa vào ảnh chụp để giải nỗi buồn tương tư.

Phiền muộn được vài ngày, Lý Tường Vũ một lần nữa phần chấn trở lại. Bỏ đi thạch cao, hần mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì, liền chống nạng khốn khổ đi tới phòng làm việc của Lâm Duyệt Minh ôm cây đợi thỏ.

Nhiều lần Lâm Duyệt Minh làm xong phẫu thuật trở về thấy hần đang ngồi ở trước bàn làm việc, nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì, cứ để hần tiếp tục ngồi ngốc ở đó, cũng không phản ứng gì cả.

Lúc phòng làm việc có người, Lý Tường Vũ tương đối thành thật, Lâm Duyệt Minh làm cái gì, hần chỉ ngồi một bên nhìn, tuyệt không quấy rối. Thỉnh thoảng lãnh đạo tới, hần còn có thể làm bộ cùng Lâm Duyệt Minh thảo luận bệnh tình của mình, miệng không ngừng tán dương tay nghề của bác sĩ Lâm thật giỏi, thái độ hòa ái quan tâm tới bệnh nhân, là một thầy thuốc tốt. Lãnh đạo thoả mãn cười tươi rói, trong lòng nghĩ Tiểu Lâm rất tốt a, có thể được người bệnh tín nhiệm cũng không phải là chuyện dễ dàng nha!

Khi phòng làm việc không có ai, Lý Tường Vũ liền lộ nguyên hình, tố chất buồn nôn trong người tăng theo cấp số nhân trong nháy mắt, chảy nước miếng, tiến gần lại Lâm Duyệt Minh nói bên tai những lời lăng mạn. Lâm Duyệt Minh nghe vào thấy rất quen, ngẫm nghĩ một hồi nguyên lai là khi online đã thấy qua, hình như gọi là “Cắm nang những lời yêu thương kinh điển”, nói vậy những. . . Lời tâm tình này tất cả đều ăn cắp ý tưởng trong sách mà ra.

Lâm Duyệt Minh đen mặt, một khắc sau đuổi hần ra ngoài.

Hôm nay, ông chủ Lý thay chàng trai đưa cơm làm nhiệm vụ, xách theo hai phần cơm hải sản thượng hạng đi tới phòng làm việc.

Lâm Duyệt Minh đang đọc báo, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, rồi tầm mắt liền quay lại tờ báo.

Lý Tường Vũ đặt cà men lên bàn, ngồi xuống đối diện với cậu, sốt sắng bắt chuyện, “Bác sĩ Lâm, chắc đói bụng rồi, nhanh ăn cơm đi.”

Lâm Duyệt Minh buông tờ báo, cầm đôi đũa ăn không có một chút khách khí.

Nhìn người yêu ăn kỳ thực là một việc hạnh phúc nhất trên đời

Tâm tình của Lý Tường Vũ lúc này chính là như vậy, chỉ yên lặng ngồi nhìn, cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

Tướng ăn của Lâm Duyệt Minh cũng không hoàn toàn ưu nhã, vùi đầu mà ăn, rất nhanh, gặp phải đồ ăn không thích sẽ cau hạ mày lại, sau đó gấp cho vào miệng, lúc nhai nuốt, biểu tình có vẻ khổ sở, tựa như ăn tâm sen không bằng, khiến người nhìn cũng thấy khó chịu.

Nếu không thích ăn thì thôi, ép mình làm gì.

Lý Tường Vũ lắc đầu cười, gấp hết tôm trong chén của cậu để vào chén của mình, “Ăn không vô thì thôi đừng miễn cưỡng, bỏ qua đây, tôi thích ăn tôm.”

Lâm Duyệt Minh thờ ơ nói : “Tôi không muốn lãng phí đồ ăn.”

Lý Tường Vũ lập tức gấp hết toàn bộ tôm mực qua bên này, sau đó lại trút hết thịt qua cho cậu.

Lâm Duyệt Minh hơi sững sốt, rồi tiếp tục vùi đầu ăn.

Khi Lý Tường Vũ thấy Lâm Duyệt Minh gấp thịt ăn vào trong miệng quả thực có chút kích động, nhưng hấn che dấu rất tốt, không nói một lời lẳng lặng ngồi ăn cơm, lồng ngực lại tựa như nổi áp suất, bên trong sôi trào mạnh mẽ, bên ngoài lại không nhìn ra được động tĩnh gì.

Bác sĩ Lâm không có từ chối sự tiếp cận của mình thật là tốt, cũng không bài xích đồ ăn có dính qua nước bọt gì đó, có phải là em ấy đang từ từ tiếp nhận mình hay không?

Nghĩ tới đây, Lý Tường Vũ vui mừng hoan ca.

Sau khi ăn xong, Lý Tường Vũ mặt dày nhờ Lâm Duyệt Minh dìu hấn vào WC.

Lâm duyệt minh tuy rằng đồng ý, nhưng ngoài miệng nói cũng không êm tai, “Mới ăn xong thì đi, ruột của anh bị thẳng hay sao vậy? !”

Lý Tường Vũ nghiêm mặt nói : “Ruột của tôi có thẳng hay không tôi cũng không rõ lắm, thế nhưng em hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn đi tiểu mà thôi.”

Một Lâm Duyệt Minh miệng lưỡi uôn luôn bén nhọn cứ nhiên bị hấn nói cho cứng họng.

Hai người đi tới WC, Lâm Duyệt Minh đưa hấn tới trước bồn tiểu, đầu nghiêng sang một bên, tức giận nói : “Nhanh lên một chút.”

Lý Tường Vũ tựa ở trên người cậu, chậm rãi đưa tay về hướng đũng quần, tựa như người vừa phục hồi sau cơn đột quỵ, tay bị co rút, động tác chậm chạp, rất không lưu loát, giằng co nửa ngày, khóa quần cũng chưa kéo xuống.

Đứng hơn một phút đồng hồ, không nghe tiếng nước, Lâm Duyệt Minh cảm thấy buồn bực. Cúi đầu nhìn xuống, vừa lúc trông thấy được Lý Tường Vũ đem tiểu huynh đệ từ trong quần lột ra, khí thế bồng bồng. So với đàn ông bình thường thì dài hơn một chút. Quy đầu hơi lộ ra, như ẩn như hiện.

“Bác sĩ Lâm, em đừng nhìn, tôi đi không được.”

Bên tai vang lên thanh âm trêu chọc, Lâm Duyệt Minh nheo mắt, nhanh chóng dời đi tầm nhìn.

Lý tường vũ cười xấu xa, nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cậu, cứ nhiên phát hiện tai đỏ hồng lên, giống như khối ngọc, trong suốt bóng loáng, tinh xảo đáng yêu.

Lý Tường Vũ rất có tinh thần, kê sát vào cơ thể cậu, có luồng khí khô nóng rần rật trong cơ thể, không tự chủ được nghiêng qua, vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên cái tai đỏ hồng kia.

Bên tai truyền đến cảm giác ấm áp, hô hấp nóng rực phả lên trên mặt, Lâm Duyệt Minh giật mình, quay đầu lại, chớp mũi hai người chạm vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng khê động, Lâm Duyệt Minh thùy hạ mí mắt, không nghĩ tới lại nhìn thấy phía dưới của Lý Tường Vũ. Tiểu huynh đệ đang cao cao đứng đứng.

Sắc mặt từ trắng đổi sang hồng, từ hồng thành xanh, rồi lại từ xanh biến thành màu đen, một loạt các biến hóa sang nhiều màu sắc.

Lâm Duyệt Minh đẩy người ra, bày ra khuôn mặt đen còn hơn đáy nồi bỏ đi ra ngoài.

Đột nhiên mất đi chống đỡ, Lý Tường Vũ thiếu chút nữa té xuống đất, chậm rãi dựa vào tường, bất đắc dĩ cười cười.

Lần này thực sự không thể trách mình a, ai kêu bác sĩ Lâm mê người quá làm chi!

Bị đùa giỡn, Lâm Duyệt Minh càng thêm buồn bực, vốn mấy ngày nay cậu đang gặp sẵn chuyện phiền muộn.

Gần đây bệnh viện tiếp nhận một bệnh nhân bị chấn thương nghiêm trọng, cô là phụ nữ ở nông thôn, hơn ba mươi tuổi, không cẩn thận ngã xuống từ nóc nhà phơi hạt giống, lúc cô rơi xuống hai chân chạm đất trước rồi đập lưng xuống đất, lực đánh vào hai chân rất mạnh, xương đùi hướng về phía trước, làm cho cột sống gãy và vỡ vụn, tình trạng rất nghiêm trọng, phải nhanh chóng phẫu thuật.

Thế nhưng người phụ nữ này từ chối điều trị, cô khổ sở cau mặt, nước mắt đầm đìa, sợ hãi nói với Lâm Duyệt Minh : “Bác sĩ, không cần điều trị cho tôi, giúp tôi gọi điện thoại đi, nói đồng hương đến đón tôi về.”

Lâm Duyệt Minh không muốn nói lời vô nghĩa, kêu cô nhanh gọi người nhà đến.

Mà người phụ nữ này nhập viện ba ngày, không có người nào đến thăm, mấy người đồng hương đưa cô đến bệnh viện vào ngày đầu tiên, cũng không có ai quay trở lại. Cô ta nói chồng mình đi làm công bên ngoài, bà ngoại ở nhà chăm sóc cháu nhỏ, còn phải làm việc đồng áng, mọi người không có thời gian chăm sóc cho cô.

Cô kiên trì đòi xuất viện, nằm một ngày đêm, tiền trong tài khoản cũng không đủ, còn nói mình không muốn dùng tiền bữa bãi.

Lâm Duyệt Minh bối rối, nếu như không phẫu thuật, sẽ bị liệt nửa người, thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Tiền quan trọng hơn mạng sống sao?

Lâm Duyệt Minh khuyên cô, phải tin tưởng vào tiến bộ y học, tin tưởng bác sĩ, chắc chắn sẽ chiến thắng được bệnh tật.

Nào ngờ cô ta lúng túng nói, “Chồng của tôi kiếm tiền không dễ dàng, tôi không thể liên lụy đến anh ấy, không muốn tổn thêm tiền. . .”

Nghe cô nói xong, Lâm Duyệt Minh trong ngực chua xót, kiên trì giảng giải cho cô hậu quả nếu không chịu điều trị, khuyên cô an tâm chữa bệnh.

Cô ấy lại nói, “Tôi đã liên hệ với chồng của mình, chờ hần tới, làm ơn nói rằng tình trạng của tôi bác sĩ đã bó tay rồi, để cho hần không còn hi vọng gì nữa.”

Người phụ nữ này ngoan cố như vậy, Lâm Duyệt Minh không thể khuyên nhủ được nữa, chỉ có thể trầm mặt, cậu quyết định chờ chồng của cô tới, sẽ kêu anh ta thuyết phục vợ mình.

Cô ta nằm viện sang ngày thứ năm. Trước khi tan tầm, một người đàn ông ăn mặc loè loẹt vóc dáng thấp bé đến phòng làm việc của Lâm Duyệt Minh.

Qua giới thiệu mới biết được, đây là chồng của người phụ nữ ở nông thôn kia.

Lâm Duyệt Minh cảm thấy bất ngờ, cậu cứ tưởng rằng đối phương là một người đàn ông trung niên thật thà, mà người trước mắt này rõ ràng là nhìn giống kiểu nhà giàu mới nổi, trên mặt tràn ngập vẻ nịnh nọt và hợm hĩnh, làm cho người đối diện thật khó chịu, cùng với người phụ nữ thiện lương kia rất không xứng.

Nam nhân hỏi tình trạng của người phụ nữ, sau đó hỏi có vẻ bí hiểm : “Bác sĩ, bệnh của vợ tôi có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Lâm Duyệt Minh nói thẳng, “Đương nhiên là có, nếu thật sự không điều trị sẽ bị liệt nửa người, khả năng là phải chịu tàn tật cả đời, không thể tự lo liệu sinh hoạt cá nhân, nghiêm trọng nhất còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

Nói xong, Lâm Duyệt Minh phát hiện khoe môi người đàn ông kia thoáng qua một nụ cười.

Hắn cười cái gì chứ?

Trong lòng Lâm Duyệt Minh có loại dự cảm xấu.

Người đàn ông khép cửa, dầm dúi móc trong túi ra một phong bì tiền đưa cho Lâm Duyệt Minh, khuôn mặt cười đến các thớ thịt nhăn nhu lại với nhau, “Bác sĩ, anh cầm cái này đi.”

Lâm Duyệt Minh cau mày phẫn nộ, lạnh lùng nói : “Anh yên tâm, tôi sẽ dốc hết sức điều trị cho chị nhà, thứ này cất đi.”

Nam nhân liên tục xua tay, thần bí nói một câu làm cho Lâm Duyệt Minh vừa sốc vừa tức tức giận.

“Bác sĩ, chỉ cần kê cho cô ta một ít thuốc đông dược là được, không cần phẫu thuật.”

Lâm Duyệt Minh áp chế nổi tức giận trong lòng, lại một lần nữa giải thích cho hắn hậu quả nếu không điều trị kịp thời.

Lúc này, tên đàn ông kia cuối cùng cũng lòi mặt chuột, hắn nhìn Lâm Duyệt Minh cười, trên mặt lộ vẻ ra không kiên nhẫn, “Bác sĩ, chúng ta đều là đàn ông cả, tôi nói thật với anh vậy. Mấy năm nay tôi cũng kiếm được ít tiền, kiểu vợ già chán ngắt này tôi đã sớm ngấy tới tận cổ rồi, cô ta bị thương nghiêm trọng như vậy, còn tốn tiền chi cho uống phí, cô ta mà chết, coi như cả hai chúng tôi đều được giải thoát.”

Lâm Duyệt Minh trong lòng chấn động, ngực như bị người ta cho một đấm, đau đớn khó chịu.

Hắn cho rằng người phụ nữ kia không còn giá trị gì.

Mà người phụ nữ này lại một lòng suy nghĩ cho hắn, sợ tốn tiền mà không chịu trị liệu.

Nhưng tên khốn kiếp này lại ước gì vợ mình chết mau một chút, tàn nhẫn đẩy cô ta vào vực thẳm chết chóc.

Lâm Duyệt Minh nắm chặt tay, cắn chặt răng, mở cửa, trực tiếp tiễn khách.

Nam nhân mỉm cười, đi tới cửa lại đưa phong bì tiền tới, “Bác sĩ không nói lời nào tôi xem như anh đồng ý rồi, cái này anh cầm lấy đi.”

Lâm Duyệt Minh vốn định hung hăng cho hắn ăn đấm, nhưng lại nghĩ, sao không lấy tiền này nhập vào tài khoản của người phụ nữ kia, làm phí điều trị cho cô ta.

Lâm Duyệt Minh nghiêm mặt, cầm phong bì, nhét vào trong ví.

Người đàn ông thấy cậu nhận tiền, trong mắt lóe lên một tia giả dối, nét tươi cười trên mặt tự nhiên có chút ý vị sâu xa.

Tên kia đi rồi, Lâm Duyệt Minh nhìn bao thư tiền. Tâm, mơ hồ bất an.

Ngày thứ hai Lâm Duyệt Minh còn chưa kịp nhập tiền vào tài khoản của người phụ nữ kia, thì nghe được tin cô ta xuất viện, là được vài người đàn ông đưa đi trong đêm.

Lâm Duyệt Minh đang nghĩ sự tình có gì đó không thích hợp, đã bị gọi vào phòng làm việc của viện trưởng.

Lão viện trưởng mặt mày nghiêm trọng rút ra một loạt ảnh chụp lên bàn làm việc, Lâm Duyệt Minh cầm lên nhìn, chính là hình ảnh mình nhận tiền rồi nhét vào túi.

13. Chương 13

Lý Bác Học nghĩ Lâm Tô đầu thai lộn rồi.

Khuôn mặt, tính cách và cả sở thích đều giống y như con gái.

Cụ thể là, đã qua một tuần rồi, mà bé vẫn còn đang tức giận.

Lý Bác Học bất lực, quyết định cùng bé chân thành nói chuyện với nhau một lần.

“Bé Thỏ, cậu định cả đời cũng không để ý đến tớ sao?” Lý Bác Học đi tới bên cạnh, nghiêm túc nhìn bé.

Kỳ thực Lâm Tô rất ít khi giận người khác, Lý Bác Học chê cười chuyện của mình, bé đã sớm không còn nghĩ đến, chỉ là có chút mất tự nhiên. Có lẽ là tại vì Lý Bác Học rất cưng chiều, làm cho bé sinh ra tính ỷ lại, chỉ có ở trước mặt Lý Bác Học bình thường bé mới làm nũng đùa giỡn hay thể hiện tính tình nhỏ mọn, mấy ngày nay làm như vậy cũng là muốn Lý Bác Học an ủi, dỗ dành bé.

Lâm Tô ghé vào trên bàn, hết nhìn trần nhà, lại quay xuống nhìn mặt đất, ánh mắt đổi tới đổi lui, chỉ là không ngó tới người đứng ở trước mặt.

“Được rồi, không để ý tới thì thôi, tớ sẽ không bao giờ. . . Ám cậu nữa.” Lý Bác Học cũng là con nít, tính tình sẽ có chút nhỏ mọn, để lại một câu rồi tức giận quay về chỗ ngồi.

Lâm Tô len lén nhìn nhóc một cái, trong lòng cảm thấy tủi thân.

Quả thực, Lý Bác Học nói được thì làm được, không nói với bé một câu nào.

Buổi chiều, là hoạt động ngoại khóa, Lý Bác Học chuẩn bị đi ra ngoài đá cầu, khi ngang qua chỗ Lâm Tô ngồi đột nhiên bị người kéo lại.

Lý Bác Học kinh ngạc quay đầu lại, nhìn xuống, thấy vạt áo của mình bị một bàn tay nhỏ bé túm chặt.

“Có chuyện gì?” Trong lòng Lý Bác Học kích động, nhưng bề ngoài lại ra vẻ rất bình tĩnh.

“Chúng ta làm lành nha. . .” Lâm Tô ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nỗi chờ mong.

Hả! Mặt trời mọc ở hướng Tây sao? Lý Bác Học quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, thử thăm dò một câu, “Cậu không giận tớ nữa chứ?”

Lâm Tô khẳng định gật đầu, “Ừ! ! Chúng ta cùng tham gia hoạt động ngoại khóa đi.”

“Được rồi, cậu muốn chơi cái gì? Tớ chơi với cậu!” Lý Bác Học vội vã tiến đến trước mặt bé, cười khúc khích một cách ngây ngô.

Lúc này, mấy đứa bé trai đứng ở cửa phòng học la to : “Lý Bác Học, nhanh lên một chút! Chỉ còn thiếu một mình cậu thôi đó! Có đá hay là không?”

Lý Bác Học cũng không quay đầu lại, “Không đá! Tớ phải đi với vợ của mình!”

Cứ như vậy, Lý Bác Học cùng Lâm Tô ngồi xổm ở sân thể dục nghịch cát.

Mấy đứa con trai đá cầu thấy một màn này, tất cả ở trong lòng khinh bỉ nhóc : Hừ! Thật không đáng mặt đàn ông!

. . .

“Nói đi! Tôi muốn được nghe lời giải thích của cậu! !” Lão viện trưởng đập bàn, hét to, vì tức giận mà ngũ quan trở nên vẩn vơ.

Không thể trách ông vì sao lại bùng phát cơn giận lớn như vậy, Lâm Duyệt Minh là người mà ông coi trọng nhất, xảy ra việc này, ông không chỉ cảm thấy thất vọng, còn đau lòng và tiếc nuối sâu sắc.

Lâm Duyệt Minh cầm ảnh chụp đứng ở trước bàn làm việc, không nói một câu nào, biểu tình trên mặt băng lãnh đến đáng sợ.

Quả nhiên là một cái bẫy.

Lâm Duyệt Minh không muốn biện giải bất cứ cái gì, nếu rơi vào trong bẫy rập được người ta tỉ mỉ bố trí, còn bị chụp được chứng cứ, như vậy có giải thích cũng là thừa.

Muốn trách chỉ có thể tự trách mình quá bất cẩn.

Lão viện trưởng thấy cậu không nói lời nào, lại rống lên : “Không nói lời nào là có ý gì? Thừa nhận sao? Cậu thực sự thu tiền người bệnh? !”

Lâm Duyệt Minh bình tĩnh hỏi ngược lại : “Nếu tôi giải thích, ngài sẽ tin sao?”

Chân mày của lão viện trưởng càng nhíu chặt hơn, nói không ra lời. Kỳ thực sâu trong nội tâm, ông vẫn tin tưởng Lâm Duyệt Minh, chỉ là chứng cứ sờ sờ ngay trước mắt, ông phải theo lẽ công bằng mà làm việc.

“Cho dù là nguyên nhân gì, đích xác tôi đã nhận tiền, nhưng nhất định tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục.”

Nói ra những lời này, trong lòng Lâm Duyệt Minh cũng không có bao nhiêu chắc chắn, hiện tại người phụ nữ kia đã biến mất, cậu cũng không biết bắt đầu điều tra từ đâu.

“Được, tôi cho cậu ba ngày, mấy ngày này cậu tạm nghỉ việc đi, ba ngày sau tôi muốn nghe câu trả lời thuyết phục của cậu.” Lão viện trưởng phát tay ý bảo cậu ra ngoài. Ở trong lòng ông đã quyết định, tạm thời ém chuyện này lại, không nói ra ngoài, cho Lâm Duyệt Minh một ít thời gian để xử lý vấn đề.

Chỉ là lão viện trưởng cũng không ngờ tới, từ lúc ông nhận được ảnh chụp, chuyện này cũng đã bị tiết lộ, hiện nay tất cả mọi người trong bệnh viện đang bàn tán rất ồn ào.

Lâm Duyệt Minh đi ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng, phát giác mọi người đều nhìn mình với vẻ rất kỳ quái.

Không cần phải nói, khẳng định là do Diệp Trì Hoa gỡ trò quỷ!

Trong lòng Lâm Duyệt Minh hiểu rõ, đi tới phòng làm việc tra cứu tư liệu, quyết định đi tìm người đàn bà kia.

Vừa ra khỏi khu vực điều trị, liền gặp Diệp Trì Hoa ngay tại cửa.

Lúc hai người đi lướt qua, Diệp Trì Hoa thản nhiên nhả ra một câu, “Giờ thì anh đã không còn cơ hội trở mình.”

Lâm Duyệt Minh quay đầu nhìn hẩn một cái, không đáp lời, cũng chẳng thêm dừng bước.

Lâm Duyệt Minh lái xe vòng quanh một thị trấn nhỏ ở N thị, căn cứ vào tư liệu tìm được địa chỉ của người đàn bà kia. Đi vào hỏi thăm mới biết được tất cả đều là ngụy tạo, ở đây căn bản không có người nào bị chấn thương cột sống.

Sự tình quả nhiên đúng như mình dự liệu, trước khi đến đây Lâm Duyệt Minh cũng nghĩ địa chỉ này là giả, nhưng cậu vẫn ôm hi vọng biết đâu mình gặp may mà thử một lần. Hiện tại manh mối duy nhất cũng vô vọng, trong lòng một cảm giác vô lực dần dần xâm chiếm, cậu ngày ngày ngăn hết cả người, giống như đứa bé lạc vào mê cung, trong khoảng thời gian ngắn chẳng biết đi hướng nào.

Hồi lâu, cậu trở vào trong xe, tựa lưng vào ghế thở ra một hơi thật dài, mở cặp làm việc, rút từ bên trong ra một điều thuốc, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi đốt lên.

Sau khi có Lâm Tô, cậu chưa từng hút, nhưng trong cặp lúc nào cũng để một gói thuốc.

Khi nào cảm thấy phiền muộn, châm một điều, cũng không hút hơi nào, lẳng lặng nhìn điều thuốc từ từ cháy hết.

Thói quen kì quặc này có từ lúc nào, cậu cũng không nhớ rõ.

Nhãn hiệu thuốc này là bạn trai trước kia của cậu thích nhất.

Lúc đầu châm điều thuốc, nhìn làn khói xanh lượn lơ bay lên, ngửi được hương vị quen thuộc, cậu lại nhớ đến khoảng thời gian tươi đẹp mà hai người đã từng trải qua, tìm kiếm một chút an ủi cho tâm hồn.

Cậu vẫn từng ngây thơ cho rằng bạn trai trước kia chỉ là nhất thời không chấp nhận được thể chất đặc thù của mình, sau khi suy xét, sẽ quay lại tìm cậu.

Mãi cho đến khi sinh con trai rồi, người kia cũng không xuất hiện, cậu đặt tên con là “Lâm Tô”, lấy họ của cậu và đối phương.

Khi Lâm Tô được ba tuổi, cậu cũng hoàn thành việc học tập, đến tận khi ấy cậu mới triệt để cắt đứt ý niệm này trong đầu.

Thêm bốn năm nữa, cho dù tình cảm có sâu đậm như thế nào, cũng bị thời gian như nước lũ cuốn đi không còn dấu vết.

Ở trong lòng cậu thầm lập lời thề, vĩnh viễn không quay đầu lại.

Lúc này, lại một lần nữa châm thuốc, chỉ là theo thói quen, không có ý niệm nào khác, tâm phiền thì đốt một điếu, nhìn điếu thuốc nơi đầu ngón tay chậm rãi cháy hết, dành cho chính mình một chút thời gian, bình tĩnh mà suy xét vấn đề, tựa hồ có thể xua tan phiền não trong lòng.

Điếu thuốc lụi tàn, Lâm Duyệt Minh vút đầu thuốc ra ngoài, khởi động xe.

Trên con đường nhỏ quay về nhà, gió lạnh thổi qua cuốn bụi đất bay tán loạn trong không khí, lá vàng khô tại vùng nông thôn trống vắng chập chờn rơi xuống, mùa đông đã về, trong trẻo nhưng lạnh lùng và điều tàn.

Lâm Duyệt Minh nhìn cảnh sắc trước mắt, nỗi phiền muộn lại tràn dâng, trái tim theo lá khô rụng chậm rãi héo tàn.

Điện thoại di động đột nhiên reo vang, cậu gấn tai nghe, nhận cuộc gọi.

“Bác sĩ Lâm, em đang ở đâu vậy? ! Chuyện của em tôi đã biết rồi! Hiện giờ em ở đâu? !”

Thanh âm của Lý Tường Vũ có vẻ rất lo lắng, liên tiếp lập lại câu “Em đang ở đâu” khiến Lâm Duyệt Minh bật cười.

“Ở một thôn nhỏ của huyện XX.”

“Em đi đến đó làm gì?”

“Vốn là muốn đi tìm người đàn bà kia, đáng tiếc là địa chỉ giả.”

Người ở đầu bên kia điện thoại kích động hẳn lên, Lâm Duyệt Minh nghe được tiếng giường kéo kẹt, phỏng chừng là hắn ở trên giường nhảy dựng nên phát ra thanh âm.

“Xảy ra loại sự tình này sao em không bàn bạc với tôi? Người khác nếu muốn hãm hại em khẳng định sẽ không để lại bất cứ sơ hở gì, em lại còn chạy đi tìm bọn họ? Đúng là nguốc hết thuốc chữa mà!”

“Làm sao anh biết tôi bị hãm hại?”

“Tôi tin tưởng thái độ làm người của em.”

Lâm Duyệt Minh khẽ cười, khái quát kể lại sự tình, cuối cùng thở dài, “Tiền là chính tay tôi nhận, bọn họ có chứng cứ trong tay, lúc này thực sự là có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc trong chốc lát, sau đó Lý Tường Vũ dùng một loại giọng điệu khẳng định bảo đảm với cậu, “Yên tâm đi! Việc này cứ giao cho tôi, tôi sẽ đòi lại công bằng giúp em, mấy ngày này em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lâm Duyệt Minh nghe được thấy choáng váng, nhưng trong lòng lại nảy lên một tình cảm ấm áp. Cho dù lời này không đúng như vậy, đối phương có tâm đối với mình cũng làm cậu thỏa mãn rất nhiều.

“Tôi đến trường đón con trai, thuận tiện giúp anh đón Hồ Con luôn.”

“Được, được.”

“Vậy nhé, cúp máy đây, tôi vẫn đang lái xe.”

“Ừ, chú ý an toàn.”

Lâm Duyệt Minh tắt điện thoại, gỡ tai nghe ra, nhìn về phía trước, khoe miệng không ngừng cong lên.

Lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ, Lâm Duyệt Minh mới tới trường, học sinh còn chưa tan học.

Cậu đi đến trước phòng học mới phát hiện không có ai, tới sân thể dục thì trông thấy hai cậu nhóc đang ngồi chồm hổm nghịch cát.

Lâm Duyệt Minh không có đi vào, mà ngồi ở bồn hoa lẳng lặng nhìn hai đứa chơi với nhau.

Mãi cho đến lúc tiếng chuông tan học reo vang cậu mới đứng lên, đi lại đường biên cạnh sân thể dục, chờ hai nhóc tí chậm rãi tới gần.

Khoảng cách khá xa, vậy mà Lâm Tô chỉ liếc mắt là đã nhìn thấy cậu, vui mừng chạy tới, dùng đôi tay nhỏ bé dơ dơ dính đầy cát ôm lấy cậu, “Ba ba, sao hôm nay tới sớm vậy?”

Lâm Duyệt Minh sờ đầu con trai, nhìn về phía Lý Bác Học cười nhẹ, “Ba tới đón các con về nhà, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Con muốn ăn sườn xào chua ngọt.” Lâm Tô ở trong lòng cậu không nhẽo, quay đầu nhìn Lý Bác Học, hỏi : “Cậu muốn ăn cái gì? Ba ba tớ sẽ nấu cho ăn.”

“Cái gì cũng được! Tớ không kén ăn.” Lý Bác Học ngây ngô cười, có thể cùng ăn cơm chiều với Lâm Tô, cho dù ăn cái gì với nhóc mà nói đều là mỹ vị cả.

“Được rồi, lại chào thầy giáo đi, chúng ta còn phải đi mua thức ăn.”

“Dạ!” Hai nhóc nhất tề gật đầu.

Lâm Duyệt Minh mua đồ ăn xong, về nhà trước tiên gọi điện cho Lý Tường Vũ, nói cho hắn biết Lý Bác Học ở nhà mình ăn cơm, sau đó cậu sẽ đưa thẳng về nhà, không quay lại bệnh viện.

Lý Tường Vũ nghe xong, trong điện thoại ồn ào đòi đến nhà ăn cơm.

Một người đàn ông trưởng thành sao lại ấu trĩ như thế chứ! Lâm Duyệt Minh bất đắc dĩ đành phải cắt điện thoại, bắt đầu chuẩn bị làm cơm.

Hai nhóc tí ngồi trong phòng khách làm bài tập về nhà. Lý Bác Học chỉ cần hơn mười phút là đã làm xong, mà Lâm Tô mới làm vài bài số học.

Lý Bác Học đưa sách bài tập để trước mặt bé, cười phóng khoáng, “Cầm lấy mà chép! Động não làm chi cho cực a!”

Lâm Tô nhìn sách bài tập ở trước mặt, chậm rãi đưa tay qua.

Chỉ cần mở ra, sẽ không còn vì mấy bài số học này mà phiền não nữa rồi.

Thế nhưng. . .

Làm như vậy là không đúng.

Lâm Tô do dự thật lâu, cuối cùng rút tay lại, nhỏ giọng nói : “Để tớ tự làm.”

Lý Bác Học cảm thấy bất ngờ, ngộ nha, “Vậy được rồi, tớ ngồi bên cạnh, chỗ nào không hiểu thì hỏi nhé.”

Lâm Tô cắn bút, tiếp tục chiến đấu với mấy bài số học.

Lần đầu tiên gặp Lâm Tô, Lý Bác Học tưởng bé là con gái.

Sau khi biết bé là nam sinh, thường xuyên bắt nạt, rồi thì càng bắt nạt lại càng thấy bé thật đáng yêu.

Giọng nói nhỏ nhẹ, thậm chí khi quát người ta cũng không thể lớn tiếng, cái loại âm thanh mềm mại ngọt ngào này không hề có nửa lực sát thương.

Hở một chút là đỏ mặt, mỗi lần mặt đỏ lên, lỗ tai và cái cổ cũng nhảy vô góp vui, ửng hồng theo, tựa như một trái cà chua chín, khiến người ta yêu thích.

Đầu óc thì ngốc ngốc, một bài toán đơn giản, bé phải tính toán theo công thức rất nhiều lần mới cho ra kết quả, hơn nữa cũng chưa chắc sẽ đúng.

Cho dù như thế nào, Lý Bác Học vẫn thích, thích giọng nói nhỏ nhẹ, thích nhìn bé đỏ mặt, thích dáng điệu ngơ ngác ngốc ngốc. Cho dù bé là một đứa con trai, thì mức độ thích của nhóc cũng không giảm đi một chút nào.

Lý Bác Học vẫn ngồi bên cạnh nhìn bé làm bài tập, chờ làm xong rồi, cơm cũng chín tới.

Lý Bác Học cầm sách lên nhìn, vẻ mặt hắc tuyến, hai mươi mấy bài toán, bé chỉ làm đúng được hai bài.

Thừa dịp bé chưa quay trở lại, Lý Bác Học cầm bút viết đáp án đúng vào, sau đó bình tĩnh đi đến bàn ăn.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Lý Bác Học quay về phía phòng bếp kêu to, “Chú Lâm, có người tới.”

Lâm Duyệt Minh bưng đồ ăn đi ra, nói : “Con mở cửa đi, hẳn là ba của con tới.”

14. Chương 14

Mười lăm năm sau.

Lý Bác Học tan tầm về nhà, Lâm Tô đứng đón ở cửa, cầm cặp hồ sơ trên tay Lý Bác Học, lại còn dâng lên một nụ hôn ngọt ngào.

“Chồng yêu, mừng anh về nhà.”

Lý Bác Học thuận thế kéo Lâm Tô, cúi đầu nói khẽ bên tai, “Có nhớ anh không?”

Lâm Tô cúi đầu xuống, đỏ mặt nói : “Nhớ.”

. . .

Lý Bác Học tâm hồn nhộn nhạo, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười ngây dại.

Đột nhiên bị vỗ vào đầu, làm nhóc trở lại hiện thực.

“Thằng ngốc này, làm gì mà dờ ra đó! Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm!” Lý Tường Vũ bắt đắc dĩ lắc đầu, thằng nhố này càng ngày càng ngơ ngác, khi gần người mà cũng chảy nước miếng. -_-|||

Mộng đẹp tan biến, Lý Bác Học rất phiền muộn, buồn bã. ()

Lâm Duyệt Minh nhìn ba vị khách không mời mà đến này, thản nhiên nói : “Tôi không nấu nhiều đồ ăn như vậy.”

Đàm Giai giờ túi thức ăn trong tay lên, cười nói : “Chúng tôi có đem theo.”

“Vậy được, vào đi.” Lâm Duyệt Minh xoay người đi về phía phòng bếp, “Tôi đi dọn chén.”

Đàm Giai đi theo, “Bác sĩ Lâm, lấy thêm vài cái đĩa đi, để tôi bày thức ăn ra.”

Lý Tường Vũ đứng ở cửa cảm thấy thương tâm. Bác sĩ Lâm chưa liếc mắt nhìn hắn một lần nào!

Trên bàn cơm, mọi người cố gắng tạo ra bầu không khí vui vẻ, không hề đề cập tới công việc.

Toàn bộ đều được Lâm Duyệt Minh thu vào mắt, có một luồng khí ấm áp chậm chậm lan tỏa trong lòng. Từ lúc ba người vừa vào cửa đã bắt đầu không ngừng cười cười nói nói, toàn những chuyện không đầu. Kỳ thực bọn họ chỉ muốn làm cho mình vui vẻ một chút.

Mặc dù trong công việc gặp trở ngại, thế nhưng Lâm Duyệt Minh tuyệt không khổ sở, có bạn bè tri kỷ như vậy, bất luận phiền não hay ưu sầu gì cũng trở thành nhỏ bé không đáng kể.

Lưu Hồng Huy gấp một miếng thịt cho vào trong miệng, khoa trương kêu to, “Chà! Ăn ngon thật! Duyệt Minh, tay nghề của cậu thật không tồi! Sau này ai lấy được cậu đúng là có phúc!” Quay đầu nhìn về phía Lý Tường Vũ cười khúc khích, “Anh nói có phải không? Ông chủ Lý?”

“Điều đó là đương nhiên! Bác sĩ Lâm không chỉ có bộ dạng đẹp, lại còn nấu ăn ngon, nếu có thể sống cùng với em ấy thì thật là may mắn a!” Lý Tường Vũ ngồi ở đầu bàn bên kia gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, nhai nuốt xong rồi hai con mắt liền mở lớn, “Thực sự là rất ngon a! So với đầu bếp trong nhà hàng còn muốn ngon hơn!”

Được khích lệ, Lâm Duyệt Minh cũng không hưng phấn, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, tiếp tục ăn.

Đàm Giai ngồi một bên nhỏ giọng nhắc nhở, “Món thịt này là chúng ta mang đến mà! !”

Không khí có vẻ lặng xuống, hai người trầm mặc giây lát, đột nhiên cười ha hả, sau đó cùng lên tiếng : “Kỳ thực món ăn này cũng bình thường thôi.”

Lâm Duyệt Minh rốt cục nhin không được nữa, buông đũa, nhìn mọi người, “Muốn gì thì nói thẳng ra đi, cứ hi hi ha ha như vậy không thấy kỳ cục hay sao?”

Cậu biết trong lòng mọi người có rất nhiều nghi vấn, thế nhưng không ai dám hỏi, sợ nói ra sẽ làm mình bị tổn thương, không thể làm gì khác hơn là kiểm chuyện nói, ra sức nghĩ ra một ít chuyện mà nghe xong không biết nên khóc hay cười.

Kỳ thực cậu không yếu đuối như trong suy nghĩ của bọn họ. Hơn nữa trước mặt mọi người cũng không cần phải giấu diếm bất cứ cái gì.

Lưu Hồng Huy là người dễ bị kích động nhất, đập mạnh vào bàn, “Mẹ kiếp! Diệp Trì Hoa đúng là đồ chết tiệt! Vừa rồi nếu Đàm Giai không giữ tở lại, hẳn bây giờ chắc cũng đang nằm trên giường bệnh rồi.”

“Đánh hấn đâu giải quyết được vấn đề.” Đàm Giai cũng muốn đánh người, nhưng so với Lưu Hồng Huy hẳn bình tĩnh hơn nhiều lắm, nếu như thực sự động thủ đánh Diệp Trì Hoa, sự tình càng trở nên rắc rối, chưa nói là chẳng giúp gì được Lâm Duyệt Minh, còn có thể mang đến phiền phức cho cậu.

Đàm Giai cẩn cẩn dục dục hỏi thăm : “Bác sĩ Lâm, cái bao thư tiền kia cậu xử lý như thế nào rồi?”

“Tôi giao cho viện trưởng.”

“Phải, đưa cho viện trưởng là đúng rồi.” Đàm Giai gật đầu, lại hỏi : “Vậy ông ấy nói sao?”

“Cho tôi thời gian ba ngày để điều tra.”

“Không thể nào? Lão già này thật nhỏ mọn! Cậu cũng đâu phải thám tử, ba ngày có khả năng điều tra ra sao?” Lưu Hồng Huy cảm giận bất bình.

“Đến lúc đó rồi nói sau.” Lâm Duyệt Minh cầm đũa, thần sắc buồn bã, “Không nói chuyện này nữa, ăn cơm đi.”

Bác sĩ Lâm đã lên tiếng, mọi người liền kết thúc câu chuyện này, tiếp tục ăn.

Lưu Hồng Huy chính là không cam lòng, đụng phải Lý Tường Vũ ngồi bên cạnh, nhỏ giọng nói, “Anh sao không nói lời nào? An ủi cậu ta đi chứ, sao mà cứ ngồi chơi điện thoại hoài vậy? Anh nhắn tin với ai đó?”

Lý Tường Vũ cúi xuống nhìn tin nhắn vừa nhận được, ngẩng đầu nhìn hắn cười, “Bí mật.”

Lưu Hồng Huy khinh thường nói : “Làm gì mà thần thần bí bí, anh cứ từ từ chơi đi ha, tôi ăn đây, sắp chết đói rồi.” Sau đó liền vui đầu và cơm lia lịa.

Trong phòng lại yên lặng, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng đũa lách cách vang lên, nhất thời không có ai nói chuyện. Bầu không khí có vẻ ngưng ngập.

Đúng lúc này, Lâm Tô nói một câu phá vỡ sự im lặng này.

Bé nghiêm túc nói với mọi người, “Con là do ba ba sinh ra, ở tại nhà mà sinh đó.”

Bé bỗng nhiên nói ra một cách bất ngờ lại càng khiến mọi người hoảng sợ.

Lý Bác Học ghé vào lỗ tai bé, hỏi : “Tự nhiên sao cậu lại nhắc tới chuyện này?”

Lâm Tô nói : “Đột nhiên nhớ tới thì nói ra thôi.”

Mấy người lớn nghe bọn nhỏ nói chuyện, cảm thấy không nói nên lời.

Lâm Tô lại nói : “Con là do ba ba sinh thật mà!”

Mọi người đều co rút khóe miệng, biểu tình trở nên đặc biệt phong phú.

Lý Bác Học sợ Lâm Tô tức giận, muốn cười nhưng lại không dám, xoa xoa khuôn mặt của mình, vùi đầu ăn cơm.

Lý Tường Vũ cười nhẹ, trong mắt lóe lên sự hưng phấn, ánh mắt nhìn Lâm Duyệt Minh có chút suy tư.

Đàm Giai ráng nhịn xuống, chỉ cười ra tiếng một xú, sau đó nhìn lên Lâm Duyệt Minh, rồi cũng bắt chước vùi đầu ăn cơm.

Lưu Hồng Huy rất không nể tình, thoáng cái cơm trong miệng đều phun ra, còn giậm chân cười ha hả, cực kỳ khoa trương.

Lâm Duyệt Minh ngồi đối diện với Lưu Hồng Huy, cơm phun ra vừa nãy đều dính vào trên mặt cậu.

Đưa tay phủi cơm xuống, Lâm Duyệt Minh nhìn hấn cười nhạt, “Cậu thấy Bé Thỏ nói chuyện mắc cười lắm hả?”

Lưu Hồng Huy cười đến nói không thành lời, chỉ gật gật đầu.

“À, vậy là cậu đang chê cười nó chứ gì?”

Lưu Hồng Huy sững sốt, lắc đầu thật mạnh.

“Vậy là đang chế giễu tớ phải không?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Vậy khi nãy sao lại gật đầu?”

Lưu Hồng Huy choáng váng, hấn cũng không muốn đắc tội bác sĩ Lâm. Cúi đầu, vẻ mặt nhún nhún giọng nói : “Tớ sai rồi. . .”

Mấy người khác cũng không dám cười nữa, toàn bộ vùi đầu mà ăn.

Lý Bác Học nhìn thấy mà sững sốt, nghĩ thầm, Lâm thúc thúc khí thế thật mạnh nha, ba ba mình nếu như ở cùng với chú ấy, bảo đảm đâu không lại, tìm vợ là phải như Bé Thỏ vậy mới được!

Nghĩ như vậy liền nhìn Lâm Tô, Lý Bác Học vui vẻ, đứa ngốc này sau khi nói ra một việc gây chấn động cỡ như ném một quả bom, lúc này thản nhiên ngồi ăn cơm tựa như không có việc gì, còn ăn rất ngon lành, quả nhiên lão bà của mình là đáng yêu nhất!

Ăn cơm tối xong, Lưu Hồng Huy cuối cùng cũng thở phào một hơi, lập tức dọn chén đĩa dơ vào bếp, nhận lấy trách nhiệm rửa chén nặng nhọc.

Lúc đang ăn cơm, Lâm Duyệt Minh nhìn chăm chăm vào mình, rồi lại cười nhạt, làm hại mình như ngồi trên đồng lửa, cả người không được tự nhiên, không dám gấp đồ ăn, chỉ ăn cơm trắng, còn được có mỗi một chén, giờ này vẫn còn đói meo.

Đáng thương thay cho bác sĩ Lưu mượn việc rửa chén, chính là để ăn vụn, trốn trong phòng bếp ăn sạch toàn bộ thức ăn thừa còn lại.

Sau khi ăn uống no đủ, mấy con ma bài này thật lâu rồi không có đánh, cảm thấy tay chân ngứa ngáy, cho nên rất nhanh đã bày bàn ra, bắt đầu ngồi xoa mặt chườm.

Lâm Duyệt Minh lúc này mắt cứ dòm chừng, chờ Lý Tường Vũ ngồi xuống rồi, mới bắt đầu chọn vị trí, chọn tới chọn lui làm thế nào cũng phải ngồi chiếu trên, như vậy không những đề phòng được hấn, còn có thể báo thù lần trước.

Đương nhiên Lý Tường Vũ thừa biết cậu đang tính toán cái gì, nhưng không vạch trần, hơn nữa còn cố ý thua, thấy cậu muốn con gì liền đánh ra con đó. Đêm nay số lần ù của ba người còn lại không bằng phân nửa của bác sĩ Lâm.

Bác sĩ Lâm hài lòng, ba người kia sờ ví, tuy nhẹ đi không ít nhưng cũng vui theo.

Dù sao mục đích cuối cùng của mọi người chẳng phải là cậu được vui vẻ sao, hiện tại mục đích đã đạt được, cũng coi như nhiệm vụ hoàn thành.

Tối gần sáng, sòng bài mới vắng. Lưu Hồng Huy định đưa Lý Tường Vũ về bệnh viện.

Bất ngờ chính là Lâm Duyệt Minh cư nhiên đi trước một bước đỡ Lý Tường Vũ lên, rồi nói : “Bây giờ quay về bệnh viện cũng không tiện lắm, ông chủ Lý ngủ lại nhà tôi đi, sáng mai tôi đưa anh ấy vào bệnh viện.”

“Được, được.” Lưu Hồng Huy cười có vẻ ám muội, kéo Đàm Giai ra ngoài, “Vậy chúng tôi đi trước đây.”

Cánh cửa được đóng lại, Lý Tường Vũ có chút bồn thần, dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra được lý do Lâm Duyệt Minh giữ mình lại, nhìn cánh tay vẫn đang đỡ mình, hắn hỏi : “Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Tắm rửa rồi đi ngủ.” Lâm Duyệt Minh đỡ hắn vào toilet, mở nước nóng, giúp hắn lau sơ thân thể.

Trong quá trình này, Lý Tường Vũ vẫn luôn nghi hoặc, Lâm Duyệt Minh giúp hắn rửa mặt, lau chùi cơ thể, nhưng không nói một câu nào, hơn nữa cũng không cười. Hai người nhìn như rất gần, nhưng lại có một bức tường vô hình chắn ở chính giữa, khó có thể vượt qua. Khiến cho hắn nghĩ cậu làm như vậy chỉ là xuất phát từ trách nhiệm, cũng không có gì khác, tựa như bác sĩ chăm sóc bệnh nhân, chủ nhân chiếu cố thú cưng mà thôi.

Ý nghĩ một khi có trong đầu, Lý Tường Vũ trở nên chán nản, hắn thừa nhận mình rất tham lam, Lâm Duyệt Minh đã giữ hắn lại, còn dốc lòng chăm sóc, đã là rất không tồi rồi, nhưng vẫn thấy thiếu một cái gì đó, hắn mong muốn đối phương có thể mở rộng trái tim để tiếp nhận mình, hoặc là phát sinh tình cảm thực sự.

Nào có dễ dàng một bước lên trời như vậy, việc gì cũng phải từ từ mà tới. Lý Tường Vũ thăm thở dài, xem ra con đường theo đuổi vợ của mình sẽ còn rất dài.

Lau rửa sạch sẽ xong, Lâm Duyệt Minh đỡ hắn đi ra, rồi lại tắm cho Lâm Tô.

Lý Tường Vũ càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình, sở dĩ Lâm Duyệt Minh làm như vậy chỉ bởi vì trách nhiệm, đối đãi với con trai hay với mình đều như nhau, nguyên nhân mình là bệnh nhân cử động bất tiện mà thôi.

Tắm rửa cho Lâm Tô xong, Lâm Duyệt Minh sắp xếp : “Hai cha con ngủ trên giường Bé Thỏ nhé, tôi đi lấy thêm gối.”

Lý Bác Học phản đối, “Con không chịu! Tụi con đều đã chín tuổi rồi sao có thể ngủ chung với ba ba được chứ? ! Cậu nói có phải không, Bé Thỏ?”

Lâm Tô gật đầu, “Ừ, không ngủ chung với ba ba.”

“Sao cũng được, hai con về phòng trước, ba đi lấy thêm gối.” Lâm Duyệt Minh vừa nói vừa đi vào phòng ngủ của mình.

Lý Bác Học lại gần Lý Tường Vũ, cười gian, “Bố già, con tạo cơ hội cho ba ba đó! Ba cần phải tận dụng cho thật tốt nha!”

“Thằng nhóc xấu xa!” Lý Tường Vũ néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, dở khóc dở cười.

Lý Tường Vũ là một người luôn nắm chắc cơ hội trong tay.

Sau khi Lâm Duyệt Minh đỡ hắn lên giường trong phòng ngủ thì đi tắm.

Mà hắn cấp tốc cởi hết y phục của mình, ngay cả quần lót cũng không chừa lại, chồm chắn chờ bác sĩ Lâm.

Lâm Duyệt Minh tắm rửa xong, đi vào xem hai đứa con trai, kéo lại góc chăn, nhìn chúng ngủ rồi mới trở lại phòng, lúc chui vào ổ chắn đung phải một thân thể ấm áp.

Lâm Duyệt Minh trong lòng cả kinh, ngồi bật dậy trên giường, xốc chăn lên, mở đèn ở đầu giường lên, vừa nhìn thấy mặt liền tái nhợt.

“Anh cời ra hết làm gì? !”

Lý Tường Vũ hai tay chắp sau đầu tựa ở đầu giường, mặt dày có vẻ hứng thú nhìn cậu, nhếch môi cười nói : “Tôi có thói quen lờn ngủ.”

15. Chương 15

Nhàn lai vô sự tối thường nằm mơ, bởi vì mộng đẹp trở thành hiện thực, tư vị này thật sự là quá đẹp.

Ngủ với Lâm Tô trên cùng một cái giường là ước mơ tha thiết nhất của Lý Bác Học.

Giờ khắc này cuối cùng đã đến, Lý Bác Học vô cùng kích động vừa khấn trương lại vừa hưng phấn. . .

Trong lòng như có vạn mã đang lao về phía trước, mang theo tiếng sấm ầm ầm vang dội, khiến cho nhóc mãi không bình tĩnh lại được.

Hơn nữa hạnh phúc tới quá bất ngờ, làm cho nhóc có cảm giác không thật.

Lý Bác Học mạnh tay cấu bắp chân của mình. Đau, nhưng mà ngọt ngào.

Ngây ngốc cười ra tiếng, Lý Bác Học kéo chăn lên che miệng lại, cuộn mình lại mà cười khúc khích. Nếu không phải sợ dọa đến Lâm Tô, nhóc thật muốn đứng trong phòng ngủ quay vài vòng.

Cười đã đời cũng hơn mười phút, Lý Bác Học bắt đầu tự hỏi việc kế tiếp là làm gì.

Nếu vậy chơi hôn nhẹ đi?

Hai người cậu hôn tở một cái, tở đáp lại một lần, thật là tốt!

Đúng vậy! Quyết định chơi trò hôn nhẹ đi!

Lý Bác Học xoay người, đối mặt với Lâm Tô, nhỏ giọng nói :

“Bé Thỏ, tụi mình chơi trò này nha.”

. . .

“Bé Thỏ?”

Người bên cạnh không có bất cứ động tĩnh gì.

Lý Bác Học đẩy nhẹ bé một cái, kêu lớn hơn :

“Bé Thỏ?”

. . .

“Lâm Tô?”

. . .

“Cậu lên tiếng đi.”

Người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, trong bóng tối truyền đến tiếng hít thở đều đều.

“Trời ạ! Bé Thỏ, cậu ngủ rồi sao?”

. . .

“Ai! Sao lại ngủ nhanh như vậy chứ!”

Lý Bác Học thất vọng thở dài, đưa tay kéo Lâm Tô vào trong lòng, lập tức cao hứng trở lại.

Ôm vợ yêu ngủ cũng là điều tuyệt vời mà! o(v)o

~~Từ khi quen biết Lâm Duyệt Minh, Lý Tường Vũ cảm thấy mình không những nông cạn, tham lam, lại còn là một người háo sắc nữa chứ.

Giống như hiện tại mà nói, chỉ nhìn bộ dạng thở hổn hển của Lâm Duyệt Minh, cả thể xác và tinh thần của hắn lại bắt đầu rục rịch, hận không thể lập tức nhào qua, đem người trước mắt ăn vào bụng.

Thế nhưng làm như vậy có phải là quá nóng vội hay không? Sợ Lâm Duyệt Minh hiểu lầm mình, hắn thực sự muốn chiếm được đối phương, không riêng gì thân thể, mà còn cả tâm hồn. Từ trước đến nay, hắn làm việc gì đều rất nghiêm túc, theo đuổi vợ cũng vậy thôi, cho dù quá trình kia có bao nhiêu gian nan, hắn cũng chỉ quan tâm đến kết quả, hắn muốn trái tim của cậu, hắn đã quyết định phải sống cùng đối phương cả đời không rời xa. Cả hai đều là nam nhân, cho dù có phát sinh chuyện kia cũng chỉ là trong nháy mắt, sau này Lâm Duyệt Minh không chịu chấp nhận hắn, mối quan hệ của hai người có phải là chưa hợp đã tan không? Kết quả này hắn không hề muốn. Hắn mong đối phương tín nhiệm mình, như vậy mới có thể đi cùng nhau cả đời này, đương nhiên đây là ý tưởng tích cực hướng về tương lai. Kỳ thực trong lòng hắn còn có một ý nghĩ gian tà khác, chính là nhất định phải được đối phương tin tưởng, như vậy mới có thể phát sinh n lần chuyện kia, mặc kệ là trong trường hợp nào hay ở đâu, chỉ cần hắn muốn là có thể tìm đối phương đòi cho bằng được.

Lý Tường Vũ mạnh mẽ áp chế xao động trong lòng xuống, cười nói : “Ngủ thôi, em cứ ngồi như vậy cả hai ta đều bị cảm đấy.”

Lâm Duyệt Minh nhìn người đàn ông không có miếng vải che thân này, hít sâu một hơi, mệt mỏi đã một ngày đêm, bây giờ cậu rất muốn nghỉ ngơi, ôm cái gối bước xuống giường, “Tôi ra phòng khách ngủ vậy.”

Lý Tường Vũ lôi cậu lại, hơi dùng sức một chút kéo cậu vào trong lòng, một tay giữ eo, tay kia đắp chăn cho cả hai, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói : “Em là chủ nhà sao mà ngủ phòng khách được, hơn nữa tôi sẽ đau lòng đấy.”

Tư thế của hai người rất mờ ám, khiến Lâm Duyệt Minh không được tự nhiên. Nửa người cậu dựa vào Lý Tường Vũ, mặt nóng bừng bừng. Ngực trần, cho nên tiếng tim đập rõ ràng hữu lực truyền vào trong tai, làm hai cậu tim bắt đầu đập nhanh hơn, không có quy tắc gì cả. Thân thể hai người dán chặt vào nhau, tuy rằng cách một lớp áo ngủ cậu vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, cơ thể có một luồng nhiệt lưu chuyển, thân thể cứ như bị đốt cháy, nóng rực lên, khiến cậu hơi khó chịu. Hơn nữa cánh tay đặt ở thắt lưng cứng rắn như đá, có cảm giác bị cản rất khó chịu.

“Buông tay!” Lâm Duyệt Minh bắt đầu giãy dụa, gỡ cánh tay của hắn ra.

Lý Tường Vũ nghiêng qua, đưa hai tay kéo người vào trong ngực, ôm rất chặt, hai người đối mặt nhau, không có một kẽ hở.

“Đừng lộn xộn, tôi chỉ muốn ôm em, cái gì cũng không làm. Chế ngự em là chuyện rất dễ dàng, cho dù chân còn chưa lành, nhưng cũng không cản trở được tôi.”

Thanh âm trầm thấp thuần hậu vang lên phía trên đầu, tựa hồ đang cảnh cáo, trong lời nói lộ ra khí phách không thể xem nhẹ.

Lâm Duyệt Minh ngẩn ra, quên cả giãy dụa. Đã quen nhìn một Lý Tường Vũ ôn nhu và tươi cười, hiện tại đối phương dùng loại khẩu khí bá đạo này nói với mình, khiến cậu thấy bất ngờ.

Tuy rằng chỉ thấp hơn Lý Tường Vũ vài cm, nhưng cậu tương đối yếu ớt, không cường tráng như đối phương, lấy cứng đối cứng, khẳng định đấu không lại. Hơn nữa cậu cũng sợ đụng tới vết thương trên đùi Lý Tường Vũ.

Lâm Duyệt Minh không giãy dụa nữa, tức giận nói : “Lấy cái tay của anh ra, cộm lưng muốn chết.”

Lý Tường Vũ buông một tay xuống, nhưng lại chuyển qua quàng lên cổ, như vậy có thể ôm vào trong ngực, cũng sẽ không làm cậu khó chịu.

“Để tôi xoay lại.” Tư thế càng ngày càng ám muội, hai người nếu như vẫn đối mặt với nhau như này, căn bản đêm nay vô phương ngủ.

“Không được!” Lý Tường Vũ nói như đinh đóng cột, giọng nói khẳng định không cho bàn cãi.

Lâm Duyệt Minh dở khóc dở cười, “Như thế này làm sao mà ngủ được a? Kì quặc quá chừng!”

“Tâm an tĩnh, tự nhiên ngủ được.”

Mắt Lâm Duyệt Minh trợn trắng, nhin không được tức giận, “Nói sao mà dễ nghe, tôi ngủ không được.”

“Nếu thật sự ngủ không được, tôi nói chuyện cùng em một hồi.” Biểu hiện của Lý Tường Vũ rất hùng hồn, hào phóng.

Chuyện gì xảy ra thế này? Hai người người đàn ông ngủ cùng một giường, trong đó một người không mặc gì hết, kết quả cái gì cũng không làm, chỉ thuần khiết nói chuyện phiếm, ai mà tin chứ?

Lâm Duyệt Minh nghĩ đến đây đầu có hơi đau nhức, hỏi, “Nói chuyện gì?”

“Em vẫn còn đang phiền não chuyện kia sao?”

“Không hẳn, chỉ có chút không cam lòng. Ngày mai tôi đi mấy bệnh viện khác hỏi thăm một chút, coi có thể tìm được người phụ nữ kia hay không.”

“Không cần đi, giao hết cho tôi là được.”

“Giao cho anh á? Anh đừng quên, mình vẫn còn đang nằm viện đó!” Lâm Duyệt Minh cười khê.

“Em phải tin tôi!” Lý Tường Vũ nhìn cậu, biểu tình nghiêm túc chăm chú, trong ánh mắt toát ra vẻ kiên định, đôi mắt đen như bầu trời đêm đầy sao, rạng rỡ lấp lánh, chiếu rọi vào tâm hồn cậu.

Thường nói khi người đàn ông chăm chú là quyến rũ nhất, lúc bốn mắt nhìn nhau, Lâm Duyệt Minh cảm giác trái tim mình lồi nhịp. Đối phương thu lại thần tình tươi cười hay đùa giỡn, trên khuôn mặt tuần láng tuy rằng yên tĩnh, lại toát ra sức quyến rũ, chỉ mới nhìn thôi, đã làm cậu an tâm.

“Mấy ngày tới em cứ ở nhà nghỉ ngơi, cũng có thể đến bệnh viện thăm tôi, thế nhưng không được suy nghĩ về chuyện không vui này nữa.”

Lý Tường Vũ thấy trong mắt cậu hiện lên vẻ tín nhiệm và cảm kích, cười vô cùng hài lòng, nghiêng đầu, ghé mặt sát vào miệng cậu khẽ nói, “Tôi muốn hôn em.”

Vừa dứt lời, căn bản không đợi cậu cự tuyệt, đã hôn lên, một nụ hôn thật nhẹ rơi trên môi cậu, tựa như chuồn chuồn lướt nước, chỉ chạm vào một chút, rất nhẹ và mềm, nhẹ đến nỗi như không hề có cảm giác.

Sau nụ hôn, Lâm Duyệt Minh mới kịp phản ứng, tròn mắt há miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Bình thường không ai dám đùa cợt với cậu, bởi vì cậu luôn dùng thái độ cao ngạo và lạnh lùng để bảo vệ mình, làm cho người khác không dám tiếp cận. Mà Lý Tường Vũ này da mặt quá dày, không thèm để ý sự cao ngạo và lạnh lùng của cậu, hết lần này đến lần khác đùa giỡn, đêm nay cư nhiên còn hôn mình nữa chứ!

Lần đầu bị người ta cưỡng hôn, cậu không có một chút kinh nghiệm, thật không biết nên ứng phó như thế nào. Biện pháp duy nhất nghĩ được là lập tức trốn tránh, giống như bình thường, cúi đầu định tránh qua một bên. Nhưng tình huống hôm nay không giống như mọi khi, hiện tại cậu đang bị đối phương ôm vào trong ngực.

Lý Tường Vũ đâu có đoán được ý nghĩ của cậu, chỉ cảm thấy Lâm Duyệt Minh đặc biệt khả ái, giống như con thỏ bị giật mình, bàng hoàng luống cuống, làm cho người ta càng muốn bắt nạt, “Làm sao bây giờ, em nhìn tôi như thế, lại khiến tôi muốn hôn nữa rồi.”

Còn muốn!

Lâm Duyệt Minh giận, la lớn : “Anh đừng có được một tắc lại tiến một thước. . . Đừng. . . Đừng. . .”

Câu chưa nói hết, miệng liền bị che lại.

Nụ hôn lần này không đơn giản giống như vừa nãy, trực tiếp mà lại nhiệt tình, mang theo sự độc đoán. Bàn tay hấn đỡ dưới ót, khiến cậu không thể tránh né, một. . . Bàn tay khác chế trụ dưới lưng không cho giấy dựa, chân trái bị thương lại khéo léo một cách thần kỳ đè lên trên đùi, khiến cho cậu cả người đều không thể nhúc nhích.

Đầu lưỡi mạnh mẽ mở khớp hàm, thoáng cái trượt vào, dây dưa với đầu lưỡi của cậu, dùng sức mà mút vào.

Lâm Duyệt Minh cứng đờ người, trong lúc nhất thời quên cả hô hấp, để đầu lưỡi đối phương ở trong miệng mình mặc sức chơi đùa.

Ban đêm tĩnh lặng chỉ còn lại thanh âm hôn môi và tiếng thở dốc, ở trong căn phòng kín càng có vẻ khoa trương và kịch liệt. . .

Sau khi nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, Lý Tường Vũ lưu luyến tách ra, vươn đầu lưỡi liếm môi, có chút tiếc nuối.

Không phải hấn không muốn tiếp tục, chỉ là nếu còn hôn nữa, hấn sợ không khống chế được chính mình làm đối phương tổn thương. Việc gì cũng một vừa hai phải, hấn tự an ủi, thật vất vả mới lấy được một chút tín nhiệm, không thể cứ đánh mất như vậy, ngày hôm nay trước tiên nhịn xuống, sau đó sẽ tìm cơ hội đòi lại.

Lý Tường Vũ sờ sờ mặt Lâm Duyệt Minh, cười nói : “Đừng tức giận, cũng đừng vì chuyện này mà không đếm xỉa gì đến tôi, bây giờ chúng ta ngủ thôi, tôi hứa sẽ không. . . Làm bất cứ chuyện gì nữa, ngủ ngon.”

Nói xong đưa tay tắt đèn nơi đầu giường, ôm người trong lòng chuẩn bị ngủ.

Trong bóng tối, đôi mắt Lâm Duyệt Minh mở to, hai tay nắm chặt. Trong lòng có ngọn lửa đang thiêu đốt, cũng không phải tình cảm mãnh liệt, mà là hừng hực lửa giận!

Thành thật mà nói, hiện tại cậu rất muốn giết người! Là một người đàn ông bình thường, bị người kia kích hôn, thân thể tự nhiên có phản ứng. Hạ vật cao cao dựng thẳng lên, nóng rực, lại không thể phóng thích và phát tiết, cảm giác này khiến cậu cảm thấy mình như sắp bùng nổ!

Nếu như đối phương không bị thương, Lâm Duyệt Minh hận không thể một cước đá hấn vắng khỏi giường cho rồi!

Nói cái gì mà chỉ ôm thôi, cái gì cũng không làm. Loại chuyện này có ma quỷ mới tin!

Lâm Duyệt Minh muốn đâm đầu vào tường.

Nãy giờ tiện nghi bị hấn chiếm hết, lại còn trêu chọc khiến cậu nổi lên dục vọng. Lửa nóng khó nhịn, ngay lúc này hấn lại nói buồn ngủ? ! Loại trạng thái này mà cũng có thể ngủ được sao? !

Bây giờ phải làm gì?

Lâm Duyệt Minh cắn hận nghĩ nghĩ, quyết định đếm cừ!

Một con cừ, hai con cừ, ba con. . . Một trăm hai mươi tám con cừ. . .

Lâm Duyệt Minh càng đếm tâm càng phiền, ngừng lại trong chốc lát, tiếp tục đếm, nhắm mắt lại nghiêng răng nghiêng lợi mà đếm.

Tiếp tục mười tám con cừ, ah, sai rồi, sai rồi, một trăm hai mươi tám con cừ, một trăm hai mươi chín. . . Năm trăm sáu mươi bảy con cừ, năm trăm sáu mươi tám. . .

Lâm Duyệt Minh chịu không nổi nữa, từ trên giường bật dậy, mở đèn, nhắm ngay móng Lý Tường Vũ đập một cước, rống to : “Anh rút ra sô pha ngủ cho tôi! !”

16. Chương 16

Hết một học kì, nghỉ đông cũng đến, tất cả học sinh đều mong chờ ngày nghỉ này, ngoại trừ Lý Bác Học, nhóc rất buồn phiền, bởi vì nghỉ rồi sẽ không được nhìn thấy Lâm Tô mỗi ngày.

Một ngày không gặp như cách ba thu, kì nghỉ đông là hai mươi mấy ngày, quá dài! Lý Bác Học khẳng định mình bị bệnh tương tư rồi.

Buổi trưa, Lý Bác Học vừa đi tới nhà ăn liền trông thấy Lâm Tô ở bên trong đi tới đi lui dường như đang tìm cái gì đó.

Nhóc bèn đi tới kế bên hỏi : “Bé Thỏ, cậu đang tìm cái gì vậy? Sao lại đi mua cơm một mình? Không chờ tớ một chút!” Bình thường đều là nhóc dẫn Lâm Tô tới căn tin, còn mua đồ ăn ngon cho bé, thật xem đối phương như tổ tông mà hầu hạ.

“Vừa rồi tớ thấy cậu và thầy giáo nói chuyện nên mới đi trước.” Lâm Tô vừa nhìn thấy Lý Bác Học thì tựa như gặp được người cứu mạng, đôi mắt hồng hồng nói với nhóc, “Tớ vừa mua cơm xong đặt ở trên bàn, sau đó đi lấy bánh kem, khi quay trở lại thì đã không thấy tăm hơi rồi.”

“Cậu để ở bàn nào?”

Lâm Tô chỉ vào cái bàn bên cạnh cửa, “Hình như là để ở trên đó.”

“Bàn đó không phải có người ngồi rồi sao, cậu còn hình như cái gì, có khi nào đặt ở chỗ khác không?”

Lâm Tô suy nghĩ một chút, lại chỉ vào phía góc phòng, “VẬY chắc là để ở chỗ kia.”

“Ồ đó cũng có người a.”

Lâm Tô bĩu môi, “Tớ không nhớ rõ nữa. . .”

Cơm ngon vừa mua chưa kịp ăn thì đã làm mất, cậu ngốc như thế làm sao mà tớ yên tâm được đây! Lý Bác Học thở dài trong lòng.

“Chắc là bị người dọn vệ sinh lấy rồi, quên đi, chúng ta mua cái khác vậy.”

Lý Bác Học lôi kéo tay bé đi tới trước quầy mua hai phần cơm.

Sau khi tìm một cái bàn trống ngồi xuống, gấp miếng thịt gà vào trong bát của bé, nhóc thở dài: “Sắp nghỉ rồi.”

Lâm Tô vui vẻ, “Tớ thích được nghỉ!”

Lý Bác Học nhắc nhở : “Nghỉ rồi cậu không gặp được tớ đâu.”

“Oh.”

Lý Bác Học côi lòng đầy chờ mong hỏi : “Đến lúc đó mỗi ngày tớ tìm cậu đi chơi được không?”

“Không được đâu.”

Lý Bác Học bị đả kích, “Sao vậy?!”

“Tớ phải đi học thêm.”

“Học thêm cái gì?”

“Văn, toán.”

“Học ở đâu?”

“Trường Ngôi Sao Nhỏ.”

“VẬY à, ăn cơm nhanh lên.”

Lý Bác Học lại gấp cho bé một miếng thịt, ở trong đầu cũng ra một quyết định quan trọng.

. : .

Lý Tường Vũ đang nằm trên giường ngủ bù, đột nhiên bị tiếng ồn ào đánh thức.

Một đám thanh niên trang phục kì dị xách theo lăng hoa và hoa quả xông vào phòng bệnh.

Lý Tường Vũ nhìn đồng hồ, mười hai giờ trưa, mới ngủ được hai tiếng. Đêm qua hắn không ngủ được, cũng không biết đặc tội Lâm Duyệt Minh ở chỗ nào, nằm trên sofa suy nghĩ suốt cả đêm mà không ra. Bây giờ vừa mới ngủ được một chút, bỗng nhiên bị đánh thức, làm hắn phát cáu, “Các người tới đây làm gì?”

Dẫn đầu là một thanh niên nhuộm tóc màu vàng, cậu đặt lăng hoa lên tủ đầu giường, cúi đầu khom lưng nói : “Lý ca, chuyện anh phân phó bọn em đã làm xong rồi.”

“Tốt, gọi điện thoại cho tôi là được rồi, hà tất phải đến đây.”

Thanh niên tóc vàng cười nói : “Anh nằm viện đã lâu như vậy, các huynh đệ đều muốn đến thăm anh mà.”

Lý Tường Vũ cười mắng : “Một đám ngu xuẩn, ở đây là bệnh viện, nếu muốn đến thăm, cũng phải thay đổi trang phục chứ!”

Đám người trước mắt này, quần áo thì lố lăng, tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, trên quần còn đeo dây xích, thậm chí còn có người mang một cây đao.

Lý Tường Vũ chỉ vào người mang thanh đao nói : “Cậu tới thăm tôi đeo thanh đao làm gì?”

Thanh niên sờ sờ thanh đao cười cười, “Đây là vật tùy thân.”

Lý Tường Vũ khoát khoát tay, “Mọi người về đi, tôi còn phải nghỉ ngơi.”

Tóc vàng lại cười, “Chưa đi được, Lý tỷ bảo bọn em ở bệnh viện chờ.”

“Nó nói sẽ tới à?”

“Dạ, chị ấy làm việc xong sẽ tới đây, anh cứ ngủ đi, bọn em sẽ không quấy rầy.”

Quá buồn ngủ, Lý Tường Vũ lười cùng hắn đông dài, hắn quyết định chùm chần, tiếp tục giấc ngủ bị phá rối.

Lúc Lý Tuyết Linh tới phòng bệnh thì đã bốn giờ chiều, Lý Tường Vũ cũng vừa thức. Đám thanh niên kia thấy cô tới, vội vàng đứng lên chào hỏi.

Lý Tuyết Linh hướng về phía bọn họ phân phó : “Mấy người ra bên ngoài chờ tôi.”

Mọi người dạ ran, thành thành thật thật đi ra ngoài phòng bệnh.

Lý Tường Vũ nhìn em gái mình vui vẻ nói, “Em bây giờ rất có phong cách đại tỷ a!”

Lý Tuyết Linh cười nhạt, “Anh cả, anh em trong đường đều mong anh quay trở lại nắm đại cuộc, anh cũng đừng chê cười em mà.”

“Anh hay em chủ trì đều như nhau thôi.” Lý Tường Vũ không thích thảo luận vấn đề này, thuận miệng hỏi : “Hôm nay em dẫn theo nhiều người như thế định làm gì vậy?”

Nhắc tới chuyện này, Lý Tuyết Linh bỗng trở nên dửng dưng trong nháy mắt, “Mẹ kiếp! Bên Đông Nguyên kia lại tìm tới gây sự, lát nữa đi thương lượng với bọn họ.”

“Chú ý an toàn.” Lý Tường Vũ bắt đầu dĩ thử dài, hạ giọng căn dặn.

Lý gia ở thành phố này nổi danh là thế gia hắc đạo, cha của Lý Tường Vũ, Lý Quý Bách, lập nghiệp bằng phương thức thuần túy của hắc đạo : Mở sòng bạc, thu phí bảo kê, tổng tiền. . . Thái độ làm người của ông rất tàn bạo, đối với địch thủ không nương tay, bởi vậy kết thù chuốc oán rất nhiều, chính nguyên nhân đó cũng đã cắt đứt đường lui của ông, khiến ông chết dưới họng súng của kẻ thù. Lý Tường Vũ và Lý Tuyết Linh lớn lên trong hoàn cảnh chém chém giết giết, đương nhiên cũng bước trên con đường này, sau khi cha mất đi, Lý Tường Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, đã định giải tán bang phái một lần, dù sao đây cũng là con đường một đi không trở lại. Lý Tuyết Linh là người đầu tiên đứng ra phản đối, sau đó đến Lý lão thái, hai người không muốn phá hủy thứ mà Lý Quý Bách đã đánh đổi bằng mạng sống của mình. Lý Tường Vũ thuyết phục không được, không thể làm gì khác hơn là buông tay, Lý Tuyết Linh tiếp nhận vị trí đại tỷ, dẫn

theo anh em đệ tử trong bang tiếp tục cuộc sống nhấm nháp máu tanh, chỉ khi gặp phải chuyện khó giải quyết, thì hần mới trở về chủ trì đại cục.

Lý Tường Vũ muốn mọi người tẩy trắng hoàn lương, cho nên đã mở nhà hàng, quán bar, từng chút một đưa anh em vào quỹ đạo, tuy rằng hiện tại hiệu quả vẫn chưa quá rõ ràng, nhưng hần biết cho dù là gia nhập bang phái cũng đều là vì miếng ăn, nếu có công việc rõ ràng, tránh được làn tên mũi đạn, có ai còn tình nguyện chém chém giết giết.

Người mà Lý Tường Vũ lo lắng nhất chính là Lý Tuyết Linh, cô em gái này tính cách kiên cường, nóng nảy, hần sợ cô ở trong môi trường phức tạp như thế sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Mà Lý Tuyết Linh lại xem bang hội là quan trọng nhất trong cuộc đời mình, giống như cha của bọn họ vậy, vì bang hội không tiếc hi sinh tất cả.

Từ nhỏ hai anh em tình cảm đã rất tốt, Lý Tuyết Linh biết rõ lúc này Lý Tường Vũ đang nghĩ gì, biểu tình chậm rãi khôi phục về bình thường, để tránh cho anh trai lo lắng, liền đổi trọng tâm câu chuyện.

“Anh cả, bác sĩ kia anh theo đuổi được chưa?”

“Chưa được.”

Lý Tuyết Linh cười ha hả, “Không ngờ nha! Lâu như vậy mà còn chưa thu phục được sao? Không giống tác phong của anh chút nào! Trực tiếp ném hần lên giường là được chứ gì!”

Lý Tường Vũ cười nhạt, lắc đầu, Lâm Duyệt Minh vĩnh viễn nằm ở nơi sáng sủa mềm mại nhất trong tim hần, nhẹ nhàng đụng một cái, liền ảnh hưởng đến các dây thần kinh, “Đối mặt với em ấy trước sau anh đều không nở nhãn tâm, anh muốn chậm rãi tác động, để em ấy quen với sự tồn tại của anh trong cuộc sống.”

“Sén muốn chết!”

Lý Tường Vũ có chút đắc ý, “Em không hiểu đâu, kỳ thực quá trình theo đuổi cũng rất hay.”

Lý Tuyết Linh chợt rung mình, “Anh cả, anh thay đổi rồi! Trở nên buồn nôn thấy sợ! Cũng không xem lại mình thử đi! Anh vốn là một người rất tàn nhẫn a!”

“Nói bậy, anh tàn nhẫn lúc nào đâu?” Lý Tường Vũ hạ giọng giáo huấn cô, đáng vẻ nhìn nghiêm túc, kỳ thực trong mắt lóe ra ý cười.

“Ở trước mặt em còn làm bộ cái rắm á!” Lý Tuyết Linh chẳng chịu thua, “Vậy bác sĩ có biết thân phận của anh không?”

“Không biết, trong mắt em ấy anh là một thương nhân chính tông.”

Lý Tuyết Linh không nói gì, đại ca hắc đạo lại biến thành thương nhân chính tông, chuyện này nghe mắc cười quá.

“Được rồi, người hãm hại kia anh định xử lý như thế nào?”

“Giao cho em, cứ theo quy củ mà làm.”

Lý Tuyết Linh chắc lưỡi ngạc nhiên, “Anh vẫn muốn chúng ta hoàn lương mà, bây giờ người trong lòng có phiền phức lại muốn bọn em đứng ra xử lý, khiến cho. . . Đám thủ hạ này muốn làm người tốt cũng khó a!”

Lý Tường Vũ cười nhạt, trong mắt chợt lóe hung quang âm lãnh, “Đó là hần tự chuốc lấy.”

Lý Tuyết Linh choáng váng, trong nháy mắt, cô như thấy được hình dáng tàn nhẫn của anh cả thời thanh niên trai tráng.

Đã quen nhìn sóng to gió lớn, nhớ tới chuyện này, trong lòng cô chợt ớn lạnh.

Xem ra, lại phải chuyển trọng tâm câu chuyện một lần nữa. So sánh thì, cô vẫn thích mặt ôn hòa tình cảm của Lý Tường Vũ hơn.

Sau đó, hai anh em ôn lại chuyện cũ năm xưa, tựa hồ đã quên mất đám thanh niên đứng ở ngoài kia.

Lâm Duyệt Minh ở nhà một ngày đêm làm tổng vệ sinh, thu dọn toàn bộ từ trong ra ngoài một lần. Cậu không đến bệnh viện khác hỏi thăm người phụ nữ bị té, cậu tin tưởng Lý Tường Vũ, tối hôm qua khi đối phương nghiêm túc nói ra câu kia, cậu đã tin ngay lập tức, không có bất cứ lí do gì.

Sắp đến giờ tan học, cậu đến trường đón hai đứa nhỏ, sau đó đi thẳng tới bệnh viện.

Ra khỏi thang máy, Lâm Tô đột nhiên muốn ăn quà vặt, Lý Bác Học chủ động nói muốn dẫn bé đi mua, Lâm Duyệt Minh cười cười, cũng không ngăn cản. Cậu còn nhớ rõ lần trước Lý Tường Vũ có nói qua, cho con cái một ít tự do, để chúng có thể tự lập, không cần phải theo sát từng chút một.

Cậu mở bóp rút tiền ra nhét vào trong tay Lý Bác Học, căn dặn : “Các con muốn ăn cái gì thì tự mua, đi nhanh lên rồi về.”

Lý Bác Học gật đầu kéo Lâm Tô trở vào thang máy một lần nữa.

Lâm Duyệt Minh mới vừa đi đến cửa phòng bệnh, liền bị mấy thanh niên ăn mặc quái dị chặn lại.

Trong đó có một người rút dao bên hông ra huơ huơ trước mặt khiến cậu hoảng hồn, tên đó rống to hỏi : “Anh tìm ai? !”

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu nhìn số phòng, 308 không sai, sao lại có một đám côn đồ thế này?

“Tôi tìm Lý Tường Vũ.”

Người nọ lại cầm dao quơ tới quơ lui, “Anh là ai? Tìm Lý ca làm gì?”

Lâm Duyệt Minh cố gắng nhẫn nại đáp : “Tôi là bạn của anh ấy.”

“Gì mà bạn bè chứ? Sao tôi chưa thấy anh bao giờ?”

Kiên nhẫn cạn kiệt, Lâm Duyệt Minh xoay người bỏ đi.

Cửa đột nhiên mở ra, Lý Tuyết Linh từ bên trong đi ra gọi cậu lại, “Anh là bác sĩ Lâm hả?”

Lâm Duyệt Minh quay lại gật đầu, cậu nhớ rõ hình dáng của em gái Lý Tường Vũ.

Trên mặt Lý Tuyết Linh hiện lên nét tươi cười, “Tôi là Lý Tuyết Linh, em gái của Lý Tường Vũ.”

Lâm Duyệt Minh khách khí bắt tay với cô.

“Anh cả của tôi chờ anh ở bên trong, mau vào thôi.” Lý Tuyết Linh nói xong thì lập tức đổi sắc mặt, hét lên với đám người kia : “Đám tụi bây không có mắt hả! Anh ấy chính là bác sĩ Lâm!”

Đám thanh niên như bừng tỉnh đại ngộ, lập tức cười tươi như hoa, “Ya! Thì ra là đại tẩu a! Bọn em có mắt như mù, vừa rồi thực sự thất lễ!!”

Khóe miệng Lâm Duyệt Minh run rẩy, cậu đối với kiểu xưng hô này rất không hài lòng, nhưng cũng chỉ có thể đen mặt đi vào phòng bệnh.

Hiệu quả cách âm của phòng bệnh không tốt, đối thoại ở bên ngoài vừa rồi của bọn họ Lý Tường Vũ nghe được toàn bộ, vừa nhìn thấy bộ mặt lạnh tanh của Lâm Duyệt Minh, liền cười trộm ở trong lòng.

Bác sĩ Lâm không thích kiểu xưng hô này, nhưng mà hắn thì lại rất thoải mái.

Ngoài miệng thì ra vẻ thoải mái nói : “Đừng để ý, bọn họ nói giỡn thôi.”

Lâm Duyệt Minh ngồi xuống cạnh giường, “Nghĩ không ra anh lại là xã hội đen.”

Lý Tường Vũ nghiêm trang, “Tôi chỉ là thương nhân thôi.”

“Coi tôi là đồ ngốc à? Bọn họ ăn mặc cổ quái như vậy, người nào cũng kêu Lý ca, không phải xã hội đen thì là cái gì?”

“Xã hội đen không phải đều mặc áo khoác đen mang kính râm sao, em không xem truyền hình à?”

Lâm Duyệt Minh không nói gì, mình cũng thuộc dạng khéo mồm khéo miệng nhưng ở trước mặt người này hình như mất tác dụng, biết rõ hẳn đang nói bậy, lại không nghĩ ra lời nào để phản bác, mỗi lần tranh luận đều thua thảm hại. Hơn nữa hẳn có là xã hội đen hay không cũng chẳng quan hệ gì với mình.

Tranh luận không lại thì đơn giản là im lặng, Lâm Duyệt Minh cúi đầu nhìn hai tay của mình, ánh mắt xao động không ngừng. Sau khi hôn qua, một lần nữa đối diện đối phương, cậu cảm thấy xấu hổ, đang định bỏ đi, nhưng lại không tìm ra cớ, hướng hồ trước khi đến bệnh viện cậu không nghĩ nhiều như vậy, thu dọn xong nhà cửa, đón mấy đứa nhóc, thì nghĩ ngay đến việc đi thăm đối phương, tất cả phát sinh một cách tự nhiên, làm hại cậu căn bản không có thời gian suy nghĩ về vấn đề này.

Lý Tường Vũ thấy có một mình cậu tới, liền hỏi : “Bọn nhỏ đâu?”

“Đi mua đồ ăn rồi.”

“Đúng rồi, ngày mốt em có thể đến bệnh viện đi làm, sự việc đã được giải quyết.”

“Giải quyết xong?” Lâm Duyệt Minh khó tin mở to hai mắt, “Giải quyết như thế nào? Tìm được người phụ nữ kia rồi sao?”

“Người phụ nữ kia hiện tại đang điều trị ở một bệnh viện khác, bọn họ bị người ta xúi giục diễn kịch, ngày mai sẽ tới đây thú tội với viện trưởng, em còn có thể nghỉ ngơi ở nhà thêm một ngày đêm nữa.”

“Cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

“Không phải ở N thị, ngày mai mới tới được.”

“Vậy Diệp Trì Hoa sẽ thừa nhận sao?”

“Hắn không thừa nhận cũng không sao, có người đưa tiền làm chứng cho em là được.”

“Anh làm thế nào mà tìm được bọn họ?”

“Đương nhiên là được bạn bè giúp đỡ, mỗi ngày tôi đều nằm trên giường bệnh nào có khả năng mà đi tìm.”

“Vậy sao.” Lâm Duyệt Minh trong lòng mình bạch, cho dù là ai tìm ra, người đàn ông trước mắt này tuyệt đối không phải một thương nhân bình thường, hơn nữa sự việc cũng không nhẹ nhàng như hắn nói, không có bất cứ đầu mối nào chỉ trong một ngày đêm đã tìm được người, phỏng chừng ngay cả cảnh sát cũng không có năng lực này, huống chi người này còn không ở tại N thị. Hơn nữa, cho dù tìm được rồi, thì cũng chưa chắc có thể thuyết phục được người ta đứng ra làm sáng tỏ sự thực cho mình.

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên. Lâm Duyệt Minh nhớ lại lúc ở ngoài cửa gặp đám thanh niên kia, càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Quả thật là xã hội đen, đối với bọn họ mà nói việc tìm người không phải là khó.

Nếu Lý Tường Vũ đã không muốn tiết lộ tin tức, cậu cũng không nên tiếp tục truy vấn, chỉ thản nhiên nói : “Sự việc được giải quyết rõ ràng là tốt rồi, không nên làm khó bất luận người nào, bao gồm cả Diệp Trì Hoa.”

Trong mắt Lý Tường Vũ hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, lạnh giọng nhắc nhở : “Hắn hãm hại em đó!”

“Quên đi.” Cậu chỉ thản nhiên đáp lại hai chữ.

Lâm Duyệt Minh cũng không phải là thánh nhân, lúc ban đầu bị vu oan, cậu hận Diệp Trì Hoa muốn chết, hận không thể băm thầy đối phương thành trăm mảnh mới có thể hóa giải mối thù trong lòng, thế nhưng cậu không muốn liên lụy tới Lý Tường Vũ, không muốn người đàn ông này vì mình mà làm chuyện trái pháp luật.

“Được!” Lý Tường Vũ cắn răng đồng ý. Ở trong lòng tự nhủ, chờ sau khi xuất viện rồi trừng phạt hắn cũng không muộn!

Lâm Duyệt Minh không biết ý nghĩ này của hắn, cho nên thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Mãi cho tới hôm nay Lâm Duyệt Minh mới biết được căn bản mình không hiểu rõ người đàn ông này. Đối phương khi thì ôn nhu, lúc thì bá đạo, đại đa số thời gian đều bày ra trước mặt mình một bộ dáng mặt dày.

Thế mà hiện tại hân hoan nằm trên giường bệnh, mặt không chút biểu tình, làm người ta chẳng thể nhìn ra tâm tình của hân, chỉ có đôi mắt sâu đen thâm thúy lộ ra vẻ lạnh lùng.

Rốt cuộc người nào mới đích thực là hân, Lâm Duyệt Minh không dám xác định. Cậu bị sát khí tự nhiên trên người đối phương tấn công ra làm cho giật mình, đột nhiên cậu thấy người đàn ông này rất xa lạ.

Trong phòng có điều hòa, nhưng Lâm Duyệt Minh lại không cảm thấy ấm áp, xiết chặt áo khoác ngồi im lặng, không nói thêm một câu nào nữa.

Hai người cúi đầu, đều có tâm sự, sự trầm mặc làm cho bầu không khí trở nên có chút áp lực.

Mãi tới lúc hai nhóc tì trở về, bầu không khí mới dịu đi rất nhiều.

Lý Bác Học vừa vào liền ồn ào đòi đi học thêm trong kì nghỉ.

Tuy rằng Lý Tường Vũ không phản đối, nhưng cũng cảm thấy khó xử. Vào kì nghỉ, Lý lão thái luôn dẫn theo Lý Bác Học và Lý Tường Duệ đi du lịch, lần này bà cũng đã sắp xếp hành trình xong xuôi, nếu như Lý Bác Học không đi, bà nhất định sẽ rất giận dữ.

Lý Bác Học nhào vào lòng Lý Tường Vũ vừa khóc vừa nhõng nhẽo,

Nhóc muốn ba mình đi thuyết phục Lý lão thái.

Vừa kiên trì vừa nhõng nhẽo, Lý Tường Vũ đành phải đáp ứng.

Lâm Duyệt Minh ngây người trong phòng bệnh một hồi, thì dẫn theo Lâm Tô trở về nhà.

Trước khi đi, còn quay về phía Lý Tường Vũ, thật lòng nói : “Cảm ơn anh.”

Kỳ hạn ba ngày đã đến, Lâm Duyệt Minh vừa vào tới bệnh viện thì được lão viện trưởng gọi vào phòng làm việc, sự tình đúng như Lý Tường Vũ nói, ngày hôm qua hai người kia đến bệnh viện vì hân làm sáng tỏ chân tướng sự việc. Diệp Trì Hoa tuy rằng không thừa nhận việc mua chuộc bệnh nhân hãm hại cậu, nhưng vì có hai người làm chứng, bệnh viện vẫn ra quyết định kỉ luật, hơn nữa hân cũng không có tư cách tranh cử chức chủ nhiệm.

Lão viện trưởng công bố thư bổ nhiệm Lâm Duyệt Minh, cậu được thăng chức trưởng khoa chấn thương chỉnh hình.

Sau khi Lý Tường Vũ biết, không tiếc lời chúc mừng cậu.

Lâm Duyệt Minh cười tiếp nhận ý tốt của đối phương, bất tri bất giác, cậu đã quen với sự tồn tại của người đàn ông này, mặc cho hân dung nhập vào cuộc sống của mình, cho dù hi vọng ái ố cũng muốn cùng hân chia sẻ.

Sau khi đương nhiệm chức trưởng khoa, công tác của Lâm Duyệt Minh bận rộn lên rất nhiều, có được thời gian rảnh, cậu sẽ đến phòng 308 ngồi một chút, chỉ là cùng Lý Tường Vũ tùy đùa giỡn vài câu cho thoải mái.

Lý Tường Vũ vẫn vậy, thích chọc ghẹo cậu, cách thức của ông chủ Lý vẫn buồn nôn như trước, nhiều khi chọc cậu tức giận đến hàm răng đánh vào nhau lập cập, chỉ còn thiếu không bị tức đến thổ huyết tử vong.

Sau khi qua cơn giận dữ, Lâm Duyệt Minh ngồi trong phòng làm việc, thường nhớ tới chuyện trước đó chọc rồi phì cười, tình cảm bị kích thích, cậu cảm thấy dường như mình đang được nếm trải một tư vị ngọt ngào.

Thời gian hạnh phúc luôn luôn qua mau, trong nháy mắt đã đến ngày Lý Tường Vũ xuất viện.

Lâm Duyệt Minh hơi cảm thấy mất mát, mấy tháng nay cậu đã quen với người đàn ông đầy vẻ côn đồ lưu manh nhưng không thiếu sự ôn nhu này ở bên cạnh, đối phương đột nhiên xuất viện, cậu vậy mà lại không muốn một chút nào.

Tuy nhiên cậu cũng không biểu hiện ra bất cứ tâm trạng kì lạ nào, cười khi nói lời chúc mừng, vui vẻ nhìn hân và người nhà rời khỏi bệnh viện.

Trong lòng cảm thấy trống vắng.

Ban đêm, không thể ngủ được, rốt cuộc động tâm lúc nào, cậu một chút cũng không phát hiện ra.

Ngày thứ hai, sau khi tan tầm, Lâm Duyệt Minh đang định đi đến trường đón con trai, thì thấy Lý Tường Vũ mở cửa một chiếc Buik màu trắng mới tinh có rèm che dẫn Lâm Tô đến trước mặt cậu, nhẹ nhàng nói, sau này sẽ giúp đỡ cậu, đón con trai, chờ cậu tan tầm rồi cùng về nhà, để cho cậu ổn định cuộc sống.

Lâm Duyệt Minh cúi đầu xuống, cười nhạt, cậu nghe được tiếng trái tim mình đập, rất mãnh liệt và hỗn loạn, tâm tựa hồ đã rơi vào tay giặc.

Nhưng lý trí lại nhắc nhở, từ lâu cậu đã mất đi tư cách yêu và được yêu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, năm mới sắp đến rồi. Cơn mưa tuyết đầu đông tới một cách yên lặng, như những sợi bông miên man rơi xuống, nhẹ nhàng phủ trên mặt đất, lãnh đăng phía trên là một tầng sương mù, toàn bộ thành phố như biến thành một tấm gương phủ bạch ngọc.

Hàng tết về chợ ngày một nhiều, mỗi gia đình già trẻ lớn bé đều nô nức chuẩn bị chào đón năm mới, siêu thị lớn nhỏ ở N thị đều là cảnh tượng nhộn nhịp.

Lâm Duyệt Minh dẫn theo Lâm Tô đi vào khu chợ rực rỡ muôn màu mua đồ tết, tuy rằng nhà bọn họ không náo nhiệt như người ta, nhưng chuẩn bị thức ăn và đồ tết thì nhất định phải có.

Tới 29 tháng chạp mới xong xuôi mọi chuyện, lau chùi dọn dẹp nhà cửa lại một lần, trước cửa sổ, cửa lớn, trên tường dán đầy các loại câu đối tranh tết đủ mọi kiểu dáng, khắp nơi rực một màu đỏ đầy hân hoan. Các món ăn ngày tết cũng chuẩn bị tương đối phong phú, trong nhà người ta có cái gì, nhà bọn họ cũng sẽ không ít hơn.

Tuy rằng không thể cho Lâm Tô một gia đình hoàn chỉnh, nhưng Lâm Duyệt Minh cũng làm hết mọi biện pháp khiến bé cảm thấy vui sướng.

Buổi tối, Lâm Duyệt Minh giúp bé tắm rửa, mặc vào bộ đồ mới, từ trong ra ngoài tất cả đều là màu đỏ hạnh phúc.

Hai cha con ra ngoài đắp người tuyết, đứng ở hai bên trái phải người tuyết lấy tay làm điệu bộ chụp ảnh.

Hai người cười khúc khích, dáng tươi cười sung sướng xuất phát từ nội tâm.

Sáng ngày 30, tiếng pháo làm Lâm Duyệt Minh tỉnh giấc, cậu ngồi dậy, chuẩn bị điếm tâm, xong mới đánh thức Lâm Tô.

Hai người ăn điếm tâm xong, Lâm Tô đòi đi shopping.

Lâm Duyệt Minh do dự chốc lát, mang bao tay đội mũ cho bé, nắm tay bé đi ra khỏi nhà.

Ngoài đường rất lạnh, hầu như toàn bộ cửa hàng đều đóng cửa, không thấy một bóng người, thỉnh thoảng có người vội vã lướt qua, không có những âm thanh rầm rì như ngày thường.

Trên mặt đường tuyết Lâm Tô đặt chân ấn xuống, một hàng dấu chân, lắng nghe tiếng tuyết kèn kẹt, bé vừa chạy vừa cười, “Ba ba, những . . vết chân này tất cả đều là do con lưu lại, đều là của con hết.”

Lâm Duyệt Minh đứng một bên nhìn bé chơi, căn dặn : “Chạy chậm một chút, coi chừng trượt chân.”

Lâm Tô chạy đến trước mặt cậu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hỏi, “Vì sao mỗi lần Tết đến đều không thấy người trên đường vậy?”

“Trời lạnh như thế này, mọi người không muốn ra khỏi nhà.” Câu trả lời này cậu đã nói rất nhiều lần.

“Ai, con muốn nhìn mọi người đón năm mới như thế nào.”

“Vì sao?”

“Bạn học của con nói đêm 30 là náo nhiệt nhất, sẽ gặp lại những người mà bình thường không nhìn thấy được.”

Lâm Duyệt Minh chưa xót trong lòng, nhìn con trai, không biết nên trả lời như thế nào, muốn cười nhưng không nổi. Khóe miệng run rẩy, gượng nhếch lên một nụ cười cứng ngắc.

Lúc trước khi Lâm Tô hỏi, nhà người ta đều có ông bà, chú dì, còn thân nhân của chúng ta rốt cuộc ở đâu?

Cậu không muốn Lâm Tô nghĩ mình cô độc, cũng không muốn cho Lâm Tô biết bọn họ và nhà người khác không giống nhau, liền lừa bé nói, thân nhân của họ ở nơi rất xa.

Lâm Tô sẽ chậm rãi lớn lên, học được cách quan sát và suy nghĩ, như vậy một ngày nào đó lời nói dối sẽ tự sụp đổ.

Cậu chỉ hy vọng đến lúc đó Lâm Tô sẽ không quá thương tâm.

Lâm Duyệt Minh bế con trai lên, “Chúng ta về nhà thôi, tối tối ba dẫn con đi xem bắn pháo hoa, lúc đó sẽ rất náo nhiệt!”

Lâm Tô ra sức gật đầu.

Lâm Duyệt Minh hôn lên khuôn mặt của bé nói : “Con béo lên nhiều, ba ba sắp không bế con nổi nữa rồi.”
“Mai một lớn, con sẽ bế lại ba ba.”

Lâm Duyệt Minh mỉm cười, “Đứa nhỏ ngốc này!”

Buổi chiều, Lâm Duyệt Minh bắt đầu chuẩn bị cơm tối, Lâm Tô ngồi xem TV, chốc lát lại chạy đến phòng bếp ăn vụng.

Trước khi ăn, người trong tiểu khu bắt đầu đốt pháo, âm thanh râm ran vang lên, pháo nổ ở khắp nơi, nghe đình tai nhức óc.

Lâm Duyệt Minh bế Lâm Tô xuống dưới lầu, cũng đốt một dây.

Lâm Tô đứng xa xa, nhìn xác pháo phủ đầy trên mặt đất, bưng tai vui cười, giọng cười bị tiếng pháo át đi. Thời khắc này, bé cảm thụ được bầu không khí náo nhiệt ở tứ phía.

Viên pháo cuối cùng tan tã, hai cha con quay về nhà, rửa tay xong, vừa chuẩn bị ăn, chuông cửa lại reo lên.

Mở cửa ra, đứng ở bên ngoài là hai cha con Lý gia.

Lý Tường Vũ cầm hai chai rượu đỏ, cười nói : “Năm mới vui vẻ, không ngại nếu chúng tôi đến ăn chực chứ?”

17. Chương 17

Trong trí nhớ của Lâm Tô, tết âm lịch năm nay là vui nhất từ trước tới nay.

Lần đầu tiên bé được nhận tiền lì xì từ người ngoài, thật lớn, lại nặng nữa chứ.

Bé cầm bao tiền lì xì ở trong tay, hết nắn lại bóp, nhìn chán chê rồi, đưa cho Lâm Duyệt Minh : “Ba ba, cho ba nè.”

Lâm Duyệt Minh cười, “Con cứ cất đi.”

“Vậy con đem đi giấu đây.” Lâm Tô hai mắt sáng ngời, lập tức chạy vào phòng ngủ.

Lý Bác Học theo sát phía sau bé.

Lâm Tô mở ngăn kéo, đem tiền lì xì bỏ vào một cái hộp gỗ.

Hộp gỗ được làm rất tinh xảo, trên nắp có khắc hoa văn rất đẹp, bên trong để nhiều đồ vật này nọ.

Lý Bác Học ngạc nhiên, “Bé Thỏ, cái hộp này thật đẹp, đựng cái gì ở trong vậy?”

Lâm Tô giống như khoe của, đổ toàn bộ đồ bên trong ra, “Tất cả đều là báu vật của tớ!”

Có vài vật trang trí nhỏ, yo – yo, kẹo, mấy tấm card, còn có một quyển nhật ký.

Cầm lấy một con thỏ nhồi bông nhỏ, Lý Bác Học vui vẻ, “Cái này là của tớ tặng cho cậu đây mà! Cậu cũng cất vào đây nè!”

“Đúng vậy, tớ rất thích.”

Lý Bác Học nhộn nhạo, Bé Thỏ thích con thú nhồi bông này, mà món đồ này là mình đưa cho cậu ấy, như vậy có thể đưa ra kết luận, cậu ấy cũng rất thích mình?!

Lý Bác Học móc túi quần lấy tiền lì xì ra, một xấp thật dày, “Cho cậu hết này, cất hết đi.”

Mắt Lâm Tô trừng to, “Sao cậu thu được nhiều tiền lì xì thế?”

Lý Bác Học xòe tay ra tính : “Của ba nè, bà nội, cô chú, còn có mấy người đến nhà tớ chúc tết nữa.”

“Wa! Thật tốt quá!” Lâm Tô trầm trồ.

Lý Bác Học bỏ xấp tiền lì xì vào hộp gỗ, “Của tớ cũng là của cậu, ra ngoài ăn trước đi, tớ giúp cậu thu dọn đồ đạc.”

Lâm Tô gật đầu, chạy ra ngoài.

Thấy bé ra ngoài rồi Lý Bác Học mới lộ ra một nụ cười giảo hoạt, dáng vẻ thực hiện được gian kế, trước tiên cất kỹ mấy món đồ trên bàn vô hộp, đem cuốn nhật ký nhét vào trong ngực, sau đó để hộp vào ngăn kéo, rồi trịnh trọng đi ra.

Trên bàn có rượu vang đồ ăn ngon, ngoài cửa sổ pháo hoa nổ rộ, tiếng pháo râm ran.

Lý Tường Vũ nâng ly rượu, ánh mắt dừng ở trên mặt Lâm Duyệt Minh, trong mắt tràn ngập ôn nhu, “Chúc mừng năm mới!”

Hai người cụng ly, tiếng ly chạm vào nhau nghe thanh thúy, chất lỏng màu đỏ sậm đọng trong ly có chân dài nhẹ nhàng sóng sánh.

Rượu đỏ trôi xuống cổ, mang theo vị chua ngọt xen lẫn cay đắng, Lâm Duyệt Minh hé miệng nuốt xuống, cười nhẹ, “Năm mới vui vẻ.”

Thanh âm trong trẻo mà nhiều từ tính truyền vào tai, sau đó thấm vào tận trong tim, Lý Tường Vũ xuất thần nhìn cậu, không muốn dời tầm mắt.

“Ba ba đang uống cái gì vậy? Con cũng muốn uống.” Chất lỏng màu đỏ ánh lên màu sắc mê người, đơn giản hấp dẫn lòng hiếu kỳ của thằng bé.

Lâm Duyệt Minh cầm chiếc thìa chấm một chút dút vào miệng bé, Lâm Tô lập tức nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, “Cay đắng muốn chết!”

Lâm Duyệt Minh cười khê, gấp cho bé một miếng cá, “Ăn cơm nhanh đi, xong rồi chúng ta đi đốt pháo hoa.”

“Dạ! !”

Bữa cơm tất niên này mọi người đều rất hài lòng, tay nghề nấu ăn của Lâm Duyệt Minh thật tốt, mỗi một món ăn đều được làm rất tinh xảo, bên góc bàn còn để một đĩa trái cây cắt tỉa khéo léo, tỏa hương tứ phía, chẳng những đẹp mắt mà còn ngon miệng.

Nhai miếng đồ ăn do cậu làm, Lý Tường Vũ quyết tâm nhất định phải cưới được người này về nhà. Đàn ông biết nấu ăn cũng không nhiều lắm, cậu không những biết, mà lại còn nấu ngon như vậy, càng đáng quý hơn là cậu lại bỏ công trang trí mỗi món ăn trông như một tác phẩm nghệ thuật, từ đó có thể thấy được cậu là người cẩn thận tỉ mỉ.

Lý Tường Vũ để ý thấy, cậu không những cẩn thận tỉ mỉ, mà còn rất chu đáo, mỗi lần gấp đồ ăn cho Lâm Tô, cũng không quên phần của Lý Bác Học, sau khi gấp mỗi món một lần, liền đẩy những đĩa thức ăn mà Lý Bác Học thích đến trước mặt nhóc.

Lâm Duyệt Minh không thích nói nhiều, cho dù quan tâm người khác cũng sẽ không để lộ ra, khi bọn nhỏ ăn quá nhanh, cậu sẽ múc canh cho chúng, đặt ở trước mặt hai đứa. Thấy tụi nhóc tay cầm đũa gà, cậu vội vàng chuẩn bị khăn để lau tay.

Lý Tường Vũ có chút ghen tị, lực chú ý của Lâm Duyệt Minh đều đặt trên người hai thằng bé, rất ít nhìn đến hắn, làm hắn có hơi buồn bực.

Lý Tường Vũ miệng thì nhai thức ăn, ánh mắt một mực đảo quanh trên người Lâm Duyệt Minh. Đêm nay Lâm Duyệt Minh cười đặc biệt nhiều, khóe miệng lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười, so với vẻ lạnh lùng trước kia, trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Lý Tường Vũ càng nhìn càng thích, vừa ăn vừa uống rượu, mắt thì nhắm nghiền, vô cùng khoái hoạt.

Bị người khác nhìn chăm chăm, là ai cũng sẽ không được tự nhiên, Lâm Duyệt Minh ăn một miếng, vừa ngẩng đầu lại chạm phải ánh mắt của Lý Tường Vũ, để khỏi xấu hổ, cậu nhanh tay cầm ly rượu, uống một ngụm.

Lý Tường Vũ đều thu tất cả vào đáy mắt, cười nói, “Rượu này mùi vị như thế nào?”

“Hương vị thuần khiết, nồng đậm vị trái cây, rất ngon.”

“Đây là của một người bạn tặng cho tôi, hắn đam mê sưu tầm rượu đỏ, ngày kết hôn hắn từ nước ngoài gấp trở về trao tận tay tôi, nói rượu này là để dành khi nào tôi gặp được người mình thích thì hãy uống. Hắn tức giận vì sự mềm lòng của tôi, nhất thời xung động nghe theo sắp xếp của người nhà. . . Hôm nay tôi nâng ly, là muốn nói cho em biết, tôi đã tìm được người có đủ tư cách thưởng thức chai rượu đỏ này.”

Lời tỏ tình không tính là lãng mạn, đơn giản nhẹ nhàng nhưng lại làm rung động con tim Lâm Duyệt Minh.

Lý trí và tình cảm tranh đấu lẫn nhau, cũng không có bên nào dành chiến thắng, tâm nhức buốt từng cơn, rượu này đột nhiên trở nên khó mà nuốt trôi.

Lý Tường Vũ thấy cậu nhú mày, rót thêm rượu, thoải mái nói : “Không nên có áp lực, thưởng thức rượu cũng là một loại lạc thú, em chỉ cần tinh tế thưởng thức là tốt rồi, không cần nghĩ đến chuyện khác.”

Lâm Duyệt Minh cảm kích nhìn hắn, ngẩng đầu lên uống cạn ly rượu.

Cậu rất cảm kích đối phương không có ép buộc mình phải trả lời dứt khoát, đồng thời cậu cảm thấy chán ghét đối với sự nhát gan của mình.

Ăn xong bữa cơm, chai rượu cũng cạn thấy đáy.

Lâm Duyệt Minh hơi say, gương mặt bắt đầu phỉm hồng.

Lý Tường Vũ kêu cậu ngồi trên sofa nghỉ ngơi, chủ động thu dọn chén đĩa.

Sau khi bận rộn, thấy ánh mắt chờ mong của hai nhóc tì, Lý Tường Vũ cầm chìa khóa xe nói : “Đi nào, chúng ta đi đốt pháo hoa.”

Bốn người lái xe tới bờ sông, trên bờ dề người ta tùm năm tùm bảy, tất cả mọi người đều tới đây để đốt pháo hoa.

Tìm được một khoảnh đất trống, Lý Tường Vũ cắm mấy cây pháo hoa lớn trên mặt đất, hai cậu bé liền bu lại.

Lý Bác Học châm cho Lâm Tô một cây pháo đuôi chó để bé cầm chơi, còn chính mình thì chạy đến châm mấy cây pháo xuân lôi.

Xuân lôi nổ rất to, Lâm Tô không kịp bưng lỗ tai, sợ hãi núp sau lưng Lâm Duyệt Minh.

Lý Bác Học cười ha hả, kéo bé ra, tay cầm một nắm pháo hoa mang tới bờ sông chơi.

Từng chùm pháo hoa được phóng lên bầu trời, xẹt qua thành một đường cong mỹ lệ, rực sáng bầu trời đêm, pháo bông nhiều màu như trăm hoa đua nở, rực rỡ và lộng lẫy.

Lâm Duyệt Minh nhìn pháo hoa tỏa trên bầu trời, khóe miệng không ngừng cong lên.

Âm thanh của pháo hoa, gió thổi lá cây xào xạc, tiếng nước bị khuấy động đan xen vào nhau, như cùng tấu lên khúc nhạc hân hoan.

Một luồng hơi ấm áp chậm rãi không ngừng cuộn cuộn chảy trong tim, cho đến khi dâng tràn đầy lồng ngực.

“Ồ bên tôi nhé?”

. . .

“Tôi muốn được bảo vệ em.”

. . .

Thanh âm ôn hòa thoảng qua tai, mang theo một chút dịu dàng, như khoan thẳng vào trong ngực, trái tim mạnh mẽ rung động. Lý trí vào giờ khắc này triệt để tan rã, một tiếng “Được” thiếu chút nữa thì thốt lên.

Lâm Duyệt Minh ngẩng nhìn mặt sông, nỗ lực đè xuống sự kích động trong lòng, thật lâu thật lâu sau mới nói : “Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Ừ, không cần phải trả lời ngay, tôi sẽ chờ.” Lý Tường Vũ rất hài lòng, em ấy không từ chối thẳng thừng, điều đó chứng minh mình hoàn toàn có cơ hội.

Chỉ cần có hi vọng, nhất định sẽ không từ bỏ.

Hai người ngồi trên bờ đê, nhìn bọn nhỏ tươi cười vui vẻ, cảm thấy hạnh phúc ngập tràn tận đáy lòng. Lâm Duyệt Minh quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh sáng của pháo hoa chiếu rọi khuôn mặt hân hoan, nụ cười ôn hòa làm bừng sáng nét đẹp trai.

Một người vừa ôn nhu sẵn sàng lại vừa yêu trẻ con, hẳn là đáng giá để mình dựa dẫm.

Đốt hết pháo hoa, năm mới sắp đến rồi.

Bốn người chạy tới quảng trường thành phố, cùng nhau đếm ngược với mọi người đón tân niên.

Khi tiếng chuông rung lên lần thứ mười hai, trên quảng trường người người xôn xao sôi nổi hẳn lên.

Lý Bác Học nắm tay Lâm Tô, bắt chước mọi người cùng hoan hô.

Lý Tường Vũ đứng ở bên cạnh Lâm Duyệt Minh, nhẹ nắm tay cậu, có chút lạnh lẽo.

Sau đó nâng tay lên, thổi hơi sưởi ấm cho cậu.

“Tay em lạnh quá, hiện tại có ấm hơn không?”

Lâm Duyệt Minh khẽ gạt đầu, bên tai lặng lẽ phấp phồng.

Người trên quảng trường dần dần phân tán đi, Lâm Tô vốn định thức đêm, kết quả mới vào xe ngồi được một chút thì ngủ mất, Lý Bác Học thấy bé ngủ, không có hứng chơi đùa, một lát sau cũng tiến nhập mộng đẹp.

Lâm Duyệt Minh bất đắc dĩ nói : “Xem ra đêm nay chỉ có hai chúng ta thức đêm rồi, nếu vậy gọi Lưu Hồng Huy tới chơi mạt chược nhé?”

Lý Tường Vũ có động cơ thâm kín, không muốn người khác tới quấy rối thế giới hai người, vừa lái xe vừa nói : “Có lẽ hẳn cũng phải thức đêm ở nhà, lát nữa tôi với em đánh bài cũng được mà.”

Lâm Duyệt Minh gạt đầu, ở trong lòng cân nhắc xem chơi loại bài nào mới thú vị.

Về đến nhà, bọn họ đặt hai cậu nhóc lên giường, tén chăn cẩn thận, đóng cửa phòng lại.

Lâm Duyệt Minh thấy trên bàn cơm còn một chai rượu đỏ, cười nói : “Thực ra, rượu này hương vị rất thuần khiết, là loại rượu đỏ ngon nhất mà tôi từng uống từ trước tới nay.”

Lý Tường Vũ cầm chai rượu lắc lắc, búng vài cái lên thành chai rượu, “Nếu thích thì hôm nay chúng ta uống luôn chai này.”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu, khi nãy uống nhiều như vậy cậu đã có chút say, tuy rằng đi ra ngoài gió lạnh, thanh tỉnh hơn rất nhiều, nhưng đầu của cậu vẫn còn hơi choáng, đang định mở miệng cự tuyệt, Lý Tường Vũ đã vịn nút chai.

Rót hai ly rượu, Lý Tường Vũ đưa tới trước mặt cậu, “Uống đi, ngày hôm nay là ngày đáng chúc mừng, không cần phải bận tâm nhiều như vậy.”

Lâm Duyệt Minh cầm ly rượu, uống một hớp, “Phải, hôm nay là năm mới, khó có được thoải mái một lần.”

Rượu đỏ uống hết ly này tới ly khác, tựa như uống nước, Lâm Duyệt Minh ngã người trên sofa, nhìn người trước mắt có chút mờ mịt.

Đầu bắt đầu choáng váng, ánh mắt trở nên mơ màng, nhưng cậu lại không thể dừng động tác trong tay được, cho nên không ngừng nâng cốc trút rượu vào trong bụng.

Tửu lượng Lý Tường Vũ tốt hơn cậu, đoạt lấy ly rượu, khuyên nhủ, “Đừng uống nữa, em say rồi.”

“Đoán mò, trả ly lại đây, tôi mới không có say, còn nhận ra người mà, anh là Lý Tường Vũ, tôi chính là Lâm Duyệt Minh, con trai anh là Hồ Con, con tôi là Bé Thỏ.” Lâm Duyệt Minh nhào lên trên người hắn định đoạt lại ly rượu, “Nói đúng rồi chứ, tôi không có say mà! Trả lại cho tôi!”

Lý Tường Vũ nâng cái ly để lên bàn trà, ở trong lòng thở dài, người này tửu lượng quá kém, mới uống có ba ly mà đã bắt đầu nói nhăng nói cuội.

“Ngồi yên đừng nhúc nhích, tôi đi pha trà cho em.” Đỡ người ngồi ngay ngắn lại, hắn bước nhanh vào phòng bếp.

Lúc Lý Tường Vũ bưng ly trà đi vào phòng khách liền thấy Lâm Duyệt Minh ôm chai rượu uống từng ngụm từng ngụm.

Giật chai trong tay cậu, rượu bên trong đã bị uống hết.

Lâm Duyệt Minh ngã vào sofa, cười có vẻ ngớ ngẩn, rượu theo khóe miệng chảy xuống, rót xuống áo, trong nháy mắt màu áo trắng bị nhuộm thành một mảnh đỏ sẫm.

Lý Tường Vũ khom thắt lưng giúp cậu lau miệng.

Lâm Duyệt Minh thuận thế ôm cổ, nhìn hắn cười, khóe mắt hướng về phía trước cong lên, ánh mắt mơ màng, nhẹ nhẹ toát ra mị ý.

Lý Tường Vũ trong lòng khẽ động, trong cơ thể nổi lên một luồng khí nóng, nhỏ giọng mắng, “Fuck, em còn định quyến rũ tôi nữa sao!”

Lời còn chưa dứt, Lâm Duyệt Minh đã kéo hắn sát lại, dâng lên đôi cánh hoa môi, đem một ít rượu đỏ còn lại trong miệng đẩy qua miệng của hắn.

Sau khi mút mát, Lâm Duyệt Minh đẩy hắn ra, kéo áo, than nhẹ, “Nóng, nóng quá. . .”

Mở được nút áo ra, Lâm Duyệt Minh lột áo khoác, đứng lên, lắc lư đi vào phòng ngủ, miệng còn thì thào, “Tôi muốn tắm.”

Lý Tường Vũ gằng nhẫn nhịn, đưa tay kéo người phía trước lại, dìu vào trong phòng tắm, “Em đi nhắm hướng rồi! Chết tiệt, em rõ ràng đang quyến rũ tôi mà! Một lát nữa cũng đừng trách tôi!”

18. Chương 18

Vào ngày mừng một Tết, Lý Bác Học tỉnh giấc rất sớm, lúc ấy Lâm Tô vẫn đang còn ngủ say.

Lý Bác Học len lén trộm hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, rồi lập tức toét miệng cười khúc khích.

Sau khi ngồi cười một hồi, Lý Bác Học đứng lên, mặc quần áo, móc trong túi ra cuốn nhật ký, bắt đầu đọc lên.

Muốn đọc hiểu được nhật ký của Lâm Tô không phải là chuyện dễ, nhiều lỗi chính tả còn không nói, câu cú không lưu loát, đọc rất lao lực.

Lý Bác Học lật vài trang, tựa hồ thấy không xong, quyết định đem cuốn nhật ký mang về nhà chậm rãi nghiên cứu.

Giờ thì rảnh rồi, Lý Bác Học lại ngồi trên đùi Lâm Tô. Lúc thì gọi tên của bé, khi thì xoa bóp khuôn mặt, mười phút sau, thành công khiến bé thức dậy.

Lâm Tô dụi mắt, không muốn rời giường.

Lý Bác Học xốc chần, kéo bé ngồi lên, giúp mặc y phục, dỗ dành bé, “Mau dậy đi, đợi lát nữa tụi mình ăn sáng xong rồi, tớ dẫn cậu xuống dưới lầu đốt pháo.”

“Tớ không thích đốt pháo, tụi mình chơi pháo hoa nhé.” Lâm Tô lắc đầu, hơi hơi sợ, tối hôm qua tiếng nổ của viên pháo sấm mùa xuân thực sự là dọa bé không ít.

“Ban ngày đốt pháo hoa không nhìn thấy hiệu quả.”

“Sao vậy?”

“Uh. . .” Lý Bác Học cũng không biết giải thích như thế nào, loại kiến thức này ai cũng hiểu được mà, “Được rồi, cậu muốn đốt pháo hoa cũng được, trước tiên đi rửa mặt cái đã.”

Hai nhóc vừa đi vào toilet liền bị làm cho hoảng sợ, trong toilet là một đồng hồ hỗn độn, vài món quần áo và đồ dùng hàng ngày ném tán loạn trên mặt đất, vòi nước không đóng, nước nóng từ vòi sen trên tường ào ào phun xuống, sữa tắm thì nghiêng ra đổ hết vào bồn rửa mặt.

Lâm Tô chỉ vào cái áo len trên mặt đất nói : “Đây là quần áo mà ba ba tớ mặc ngày hôm qua!”

Rồi lại chỉ vào mấy món khác, “Còn có quần, nội y giữ ấm, quần soóc, bít tất kia là của ba. Vậy mấy cái y phục, bít tất, nội y còn lại là của ai?”

Lý Bác Học đỡ trán, “Đó là của ba tớ. . .”

. . .

Lâm Duyệt Minh lúc mới tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ, vừa định nhúc nhích thân thể một chút, nhưng lại phát hiện toàn thân hình như không phải của mình nữa, cả người đau nhức vô lực, ngay cả cong một ngón tay thôi cũng rất khó khăn.

Cổ sức mở mắt ra, một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện ngay tầm nhìn của cậu, hai người đối mặt tương đối gần, chớp mũi gần như chạm vào nhau.

Như có một tiếng sấm nổ tung trong đầu, Lâm Duyệt Minh đột nhiên bừng tỉnh, trợn to hai mắt nhìn người trước mắt, theo bản năng muốn đẩy người kia ra. Kết quả cậu kinh ngạc phát hiện hai người vẫn đang trần truồng quần cùng một chỗ, chân của mình gác ở trên người đối phương, bên trong bấp đùi còn có vài vết hôn ngân rất sậm màu.

Lâm Duyệt Minh không thể tin được chuyện đã phát sinh trước mắt, giống như con thỏ bị kinh hách, thất kinh muốn từ trong lòng đối phương trườn ra ngoài, chỉ là cử động nhỏ này cũng đồng thời đánh thức Lý Tường Vũ.

Lý Tường Vũ mở mắt ra, ôm lại càng chặt hơn, nhìn cậu cười nhẹ, “Em tỉnh rồi.”

Vùi đầu hôn lên môi cậu, trong mắt nhu tình như nước, “Ngủ ngon không?”

Lâm Duyệt Minh đưa tay ra phía sau, ở hai bên đùi và hậu đình. Cơ hồ ở mọi nơi đều là tinh dịch đã khô. Tim phẳng phất như bị một vật nặng hung hăng đánh vào, cơn đau âm ỉ, khiến cậu không thở nổi.

“Tôi. . .” Cổ họng khô đến khó chịu, vừa nói liền đau rát, Lâm Duyệt Minh nuốt nước bọt, nỗ lực nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua.

Một số đoạn ngắn rời rạc quay về trong đầu. Cậu còn nhớ rõ tối hôm qua mình uống rất nhiều rượu, sau đó say khướt, cậu cũng không nhớ nổi mình lên giường bằng cách nào, dường như cậu có một giấc mơ, trong mộng cậu ở dưới thân Lý Tường Vũ rên rỉ cầu hoan, vô cùng phóng đãng.

Thì ra không phải là mộng, mà là chuyện xảy ra thật.

Lâm Duyệt Minh chờ ra nhìn trần nhà, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Nhìn cậu thất hồn lạc phách, Lý Tường Vũ luống cuống, vội vã hỏi, “Em làm sao vậy?”

. . .

Hồi lâu không có tiếng trả lời.

Từng nụ hôn khẽ in lên mặt cậu.

“Rất khó chấp nhận sao?”

. . .

“Em đánh tôi đi, đừng như vậy nữa.”

. . .

“Tôi sẽ không buông tay đâu.”

. . .

“Xin lỗi, đừng nóng giận mà.”

. . .

“Tức giận cũng được, nhưng đừng làm lơ tôi.”

. . .

“Xin lỗi. . .”

Lý Tường Vũ cũng không biết nói gì bây giờ, bộ dạng Lâm Duyệt Minh hồ hững khiến hắn cảm thấy sợ, từ trong đáy mắt đối phương hắn thấy được sự tuyệt vọng, điều này làm cho hắn sinh ra một loại ảo giác, dường như người lúc này đang nằm trong lòng hắn không có linh hồn.

Sợ hãi sâu tận trong tâm hồn, hắn thầm lo lắng người trong lòng một khắc sau sẽ rời đi. Hắn đột nhiên hận chết bản thân mình, thật vất vả mới mở được cánh cửa tâm hồn của đối phương, chỉ vì một khắc sung sướng, hắn đã đánh mất đi phần tín nhiệm vừa có được.

Hắn cúi đầu nói hết những suy nghĩ chân thực nhất trong nội tâm, nói năng lộn xộn không có mở đầu cũng chẳng có kết thúc, đồng nói một câu, tây một câu, nhưng chính là vẫn biểu đạt một ý duy nhất, cho dù như thế nào cũng sẽ không buông tay.

Thời gian bỗng nhiên như trôi chậm lại, rõ ràng mới chỉ có vài phút, mà hắn tưởng như đã trải qua một thế kỷ.

Một lúc lâu, Lâm Duyệt Minh mới nhàn nhạt thốt lên : “Tôi muốn tắm.”

“Được, tôi ôm em đi.” Lý Tường Vũ lập tức từ trên giường đứng bật dậy.

“Tôi tự mình đi.”

Lâm Duyệt Minh cố nén cảm giác yếu ớt của bản thân chậm rãi bước xuống giường, Lý Tường Vũ vốn định lại gần đi, lại bị cậu bắt động thanh sắc né tránh. Sau khi lấy từ tủ quần áo ra một bộ y phục sạch sẽ cậu chậm rãi ra khỏi phòng ngủ.

Lý Tường Vũ lo lắng, cũng lấy ra một cái quần soóc, theo sát gót cậu đi vào phòng tắm.

Quần áo hai người mặc ngày hôm qua vẫn còn chất đống trên bồn rửa mặt, Lâm Duyệt Minh mở vòi nước, cởi y phục, đứng ở dưới vòi sen, nhắm mắt lại để cho dòng nước chảy tràn trên cơ thể của mình, hoàn toàn không để ý đến Lý Tường Vũ đang đứng ngốc một bên.

Nước nóng làm cho làn da đỏ ửng lên, cậu đưa tay vói vào trong hậu đình. Khuỷa loạn ở phía trong, dường như muốn đem tinh dịch lưu lại bên trong rửa cho sạch sẽ. Liên tục vài lần hoan ái kịch liệt qua đi. Hậu huyết vốn đã bị thương, sưng đỏ lên, căn bản không chịu được việc cậu khuỷa lung tung, móng tay sượt qua thành ruột, lập tức liền bị xuất huyết. Tơ máu trộn lẫn với nước, chảy dọc theo chân xuống phía dưới.

Lý Tường Vũ nhìn thấy thương chết đi được, trong lòng càng nhiều hơn là sự tức giận, phát cáu vì cậu không biết thương cơ thể của chính mình, bèn tiến lên chế trụ bờ vai của cậu, quát : “Trong lòng em nếu thấy tức giận thì cứ nhaim tôi mà phát tiết! Đừng ngược đãi chính mình!”

Lâm Duyệt Minh nhìn về phía trước, hai mắt không hề có tiêu cự, thì thào, “Sẽ mang thai. . .”

“Cái gì? !” Thanh âm quá nhỏ, Lý Tường Vũ nghe không được rõ ràng.

Lâm Duyệt Minh đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, “Không, không có gì.”

Lý Tường Vũ thì nghĩ rằng cậu bị kích thích cho nên hồ ngôn loạn ngữ, không muốn lè mề cùng cậu, tắt vòi nước đi, ôm cậu vào phòng ngủ. Giúp cậu lau khô thân thể, mặc quần áo, xong rồi cứ lẳng lẳng ôm cậu không nói một câu.

Lý Tường Vũ không thể nào hiểu được suy nghĩ của cậu, hai người xảy ra quan hệ dường như cậu cũng không để bụng, mà lo lắng vì tinh dịch còn để lại trong cơ thể. Có thể nói là cậu khiết phích, nhưng hình như cũng không giống, vừa rồi khi cậu tẩy rửa hậu đình, trong mắt toát ra sự sợ hãi, giống như đang sợ cái gì đó, làm cho mình bị thương mà cũng không biết, cứ không ngừng tẩy rửa.

Rốt cuộc em ấy đang lo sợ điều gì?

Lý Tường Vũ rất muốn biết. Thế nhưng hiện tại ở trong tình huống này, cho dù có hỏi, cũng không biết được đáp án.

Một cảm giác vô lực ập đến, Lý Tường Vũ mệt mỏi ôm cậu, muốn nói, nhưng lại không biết phải nói gì, tâm trí có một nỗi buồn không nói nên lời.

Lần thứ hai thời gian trôi chậm lại, Lâm Duyệt Minh nằm ở trong ngực Lý Tường Vũ, lòng đầy tâm sự.

Nghe tiếng tim mình đập hỗn loạn, cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của đối phương đang không ngừng đổ mồ hôi, tim của cậu cũng bị nắm giữ.

“Tôi không có trách anh.”

Lâm Duyệt Minh thực sự không oán hận hẳn. Chỉ là không biết như thế nào đối mặt mà thôi.

Nếu như mang thai thì phải làm sao bây giờ?

Bí mật này nếu một ngày bị phát hiện, hậu quả thiết tưởng không chịu đựng nổi.

Đã đau đớn qua một lần, Lâm Duyệt Minh không muốn lại thêm một lần nữa. Sau khi nói ra những lời này, nhìn trên mặt Lý Tường Vũ hiện lên một nụ cười tươi, cậu quyết tâm nói thêm : “Chỉ là tôi muốn yên tĩnh suy nghĩ thêm một chút.”

“Ừ.” Lý Tường Vũ hôn lên trán cậu, nhẹ nhàng buông cậu ra, “Quên chuyện phát sinh tối qua đi, tôi lại bắt đầu một lần nữa theo đuổi em.”

Ngữ khí kiên định, mang theo khí phách không cho phép từ chối, từng chữ một khắc sâu tận đáy lòng.

Tâm tư tựa như biến thành nước, tự do xuôi dòng, trong lòng ngực tràn đầy cảm xúc hạnh phúc cùng xúc động. Lâm Duyệt Minh hé miệng muốn nói, nhưng lại kiên cường mà nuốt xuống.

Lâm Duyệt Minh đột nhiên nghĩ mình rất ích kỷ, thật tầm thường. Không dám chấp nhận đối phương, lại chẳng chịu buông tay. Một người đàn ông tốt như vậy, hẳn là nên có người càng tốt hơn yêu anh mới đúng.

“Bọn nhỏ đâu? Vừa nãy hình như không nhìn thấy chúng nó?” Lâm Duyệt Minh lựa chọn lảng tránh, dời đi trọng tâm câu chuyện.

“Hình như không ở trong nhà.” Lý Tường Vũ nhìn ra cậu có chút lo lắng, thoải mái nói : “Yên tâm đi, Hồ Con hiểu chuyện lắm, nó sẽ chăm sóc tốt cho Bé Thỏ, chúng ta đi ra ngoài tìm chúng nhé.”

“Được.”

Hai người mặc y phục, rửa mặt xong đi xuống dưới lầu, Lâm Duyệt Minh nhìn người đàn ông bên cạnh mỉm cười, “Quần áo này mặc ở trên người của anh nhìn cũng đẹp chán.”

Quần áo Lý Tường Vũ mặc hôm trước đã bị ướt, hiện tại đồ hắn mặc chính là y phục của Lâm Duyệt Minh, tuy rằng đã lựa size lớn nhất, thế nhưng mặc ở trên người hắn vẫn hơi nhỏ, áo thì như bó sát vào người, nút áo như sắp bung ra, quần cũng quá ngắn, chỉ vừa chấm giày, vừa bước đi liền lộ ra bít tất.

Đối với sự trêu ghẹo của cậu, Lý Tường Vũ cười nhẹ, “Đó là do tôi mặc cái gì cũng đẹp.”

“Đúng là da mặt dày.”

“Tôi vốn da mặt dày, em cũng biết mà.”

“Đúng vậy, so với vách tường còn dày hơn!”

. . .

Hai người nói chuyện vô thưởng vô phạt, mới vừa đi ra cổng tiểu khu thì thấy Lý Bác Học và Lâm Tô đứng bên đường đốt pháo hoa.

Lý Bác Học châm một cây pháo hoa, rồi chạy đến bên cạnh Lâm Tô cùng nhau đứng xem.

Pháo hoa bay vào không trung thì cháy bùng thành một tia lửa, căn bản không thấy được nhiều màu rực rỡ, sau khi cháy hết, chỉ còn lại một làn khói mỏng.

Lâm Duyệt Minh đi tới trước mặt tụi nhóc, hỏi : “Bé Thỏ, sao hai đứa không để dành pháo hoa đến tối hằng chơi?”

Lâm Tô nhìn thấy Lâm Duyệt Minh việc đầu tiên là nhào vào trong lòng cậu, “Ba ba, pháo hoa thật là đẹp! Con rất thích!”

Lý Bác Học ở một bên nói chen vào, “Bé Thỏ thích chơi mà, buổi tối hay ban ngày đều giống nhau cả, chỉ cần cậu ấy vui vẻ là được rồi.”

Lâm Duyệt Minh bị hai cậu bé chọc cười, “Ừ, các con thích là tốt rồi.”

Lý Tường Vũ nghe ba người bọn họ nói chuyện cảm thấy buồn cười, người này cưng chiều con quá thực cưng chiều đến vô biên.

Lâm Duyệt Minh nắm tay Lâm Tô, quay về phía Lý Tường Vũ nói : “Chúng tôi về trước, anh cũng mau về thôi.” Ngỡ khí khách sáo mà xa cách, mang theo sự lạnh lùng đến tận cùng.

Đột nhiên thái độ chuyển biến, làm cho Lý Tường Vũ nao nao, vừa rồi hai người không phải ở chung rất hòa hợp hay sao?

Lâm Duyệt Minh nhìn hắn cười, còn trêu ghẹo nữa chứ. Khiến hắn nghĩ rằng cậu đã không so đo chuyện lúc trước nữa. Chỉ trong chớp mắt Lâm Duyệt Minh tựa như thay đổi thành một người khác, thực sự làm hắn không thể chấp nhận.

Lý Tường Vũ không muốn suy đoán ý nghĩ của đối phương nữa, đang chuẩn bị hỏi nguyên nhân, thì di động lại reo lên.

Lý Tường Vũ nhìn thoáng qua số gọi tới, nhăn mày lại, đi tới một bên nghe điện thoại.

Chờ hắn nói chuyện điện thoại xong quay đầu lại, Lâm Duyệt Minh đã dắt tay Lâm Tô đi vào trong.

Lý Tường Vũ thở dài, nếu không phải quán bar đột nhiên xảy ra việc gấp, hắn đúng là muốn đuổi theo tới cùng.

“Đi thôi con trai! Để ba chở con về nhà trước.” Lý Tường Vũ vỗ vỗ đầu Lý Bác Học, thằng nhóc này còn đang ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của Lâm Tô.

“Hả, thế ba không về nhà sao?” Lý Bác Học phục hồi lại tinh thần, gắt gao theo sát phía sau hắn.

“Quán bar có người gây sự, ba phải đến xử lý.”

“Mới mừng một Tết thôi, mà đã có người gây sự rồi sao?”

“Ừ, vẫn là đám người lần trước.”

Lý Bác Học không có hỏi tiếp, đi vượt lên nắm chặt tay hắn, ngực có chút lo lắng.

Có lần Lý Bác Học trong lúc vô ý nghe được Lý Tường Vũ và Lý Tuyết Linh nói chuyện, thì ra lần trước Lý Tường Vũ chạy tới quán bar xử lý công việc xong sau đó xảy ra tai nạn xe cộ, nguyên nhân là bởi vì xe đã bị người động tay động chân, bọn họ không để chuyện này lọt ra ngoài, chỉ công bố là hắn một đêm không ngủ cho nên khi lái xe thì xảy ra việc ngoài ý muốn. Bọn họ cũng chắc chắn là đám người nào lên động tay động chân trên xe, có điều còn chưa tìm ra được chứng cứ.

Lý Bác Học sợ lão ba lần thứ hai lọt vào vòng hãm hại, tuy rằng biết mình chẳng giúp được gì, nhưng nhóc lại nói : “Con đi với ba đến quán bar.”

Lý Tường Vũ cười, “Con đi làm gì, chuyện của người lớn con nít biết gì mà xía vào, nhanh đi, ba đưa con về nhà.”

19. Chương 19

Khi Lâm Tô phát hiện cuốn nhật ký biến mất, thì lúc này Lý Bác Học đang đọc trộm nhật ký của bé ở nhà mình.

Mất rất nhiều công phu mới có thể đọc xong, Lý Bác Học nhú chặt vùng xung quanh chân mày, trong đó có nhiều điều khiến nhóc có cảm giác đang xảy ra nguy cơ.

Đó là trang nhật ký mới viết trước lễ mừng năm mới, Lâm Tô tại trường học thêm làm quen với một người bạn mới, thằng nhóc kia lớn hơn bé hai tuổi, đẹp trai, thông minh, thường hay giúp bé làm bài tập, mỗi ngày còn mua đồ ăn vặt, sau đó biết bé thích xem phim hoạt hình, cũng vẽ một bộ tranh màu sắc rực rỡ cho Lâm Tô.

Trong trang nhật ký Lâm Tô viết : Tiểu Đào thực sự tuyệt vời! Bộ tranh rất đẹp! Đồ ăn vặt cực ngon! Mình rất thích anh ấy!

Đọc những dòng chữ này, Lý Bác Học hận không thể xé cuốn nhật ký ra, sau đó kêu cái tên Tiểu Đào kia ra cho nó ăn mấy đấm!

Dám có chủ ý với vợ của ta sao? ! Đồ nhóc xấu xa người không muốn sống nữa chắc! (#)

. : .

Cả ngày hôm nay Lâm Duyệt Minh chẳng có tinh thần gì cả, sau khi về đến nhà cậu định lên giường ngủ một chút, kết quả lật qua lật lại mãi mà không ngủ được, tối qua không làm bất cứ công việc chuẩn bị nào, cậu lo lắng khả năng có thể mang thai, trong ngực không yên rất khó mà bình tĩnh.

Nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, cũng không có thuốc trị hồi hận, cậu chỉ có thể an ủi chính mình, hắn là sẽ không trùng hợp như thế chứ, chỉ có một lần chắc không sao đâu.

Đã tới giờ ăn chiều, Lâm Duyệt Minh ngồi dậy, đi ra khỏi phòng thấy Lâm Tô đang lục tung cả nhà lên tìm cái gì đó.

“Bé Thỏ, con tìm cái gì vậy?”

“Cuốn nhật ký của con đâu mất tiêu rồi.” Lâm Tô ngó nghiêng trong tủ để TV tìm mà vẫn không thấy, thất vọng bĩu môi.

Lâm Duyệt Minh nhắc nhở bé, “Nhật ký không có khả năng ở ngoài phòng khách, con hẳn là phải vào phòng ngủ của mình mà tìm.”

“Con tìm rồi mà không có a!” Mọi ngóc ngách trong phòng ngủ bé đều đã tìm qua, bao gồm gầm giường, nóc tủ quần áo, toàn bộ căn phòng đều bị mình đảo lộn, nhưng không nhìn thấy hình bóng nhật ký đâu cả.

“Tìm không được thì thôi, để mai mốt ba sẽ giúp con tìm, hôm nào mua quyển mới dùng tạm cũng được.” Lâm Duyệt Minh có chút mệt, hiện tại không có tinh lực tìm giúp bé, nghĩ thầm nhật ký khẳng định là bé tiện tay nhét ở trong góc nào đó, bữa nào thu dọn nhà cửa tự nhiên sẽ tìm được.

“Vâng a.” Cuốn nhật ký đã sử dụng gần một năm, Lâm Tô có chút luyến tiếc.

“Ba ba, con muốn ăn McDonald, chúng ta đến đó ăn được không? Thuận tiện đi mua nhật ký luôn.”

“Được, vậy thay quần áo đi.”

Lâm Duyệt Minh vốn định ở nhà ăn đại chút gì đó, thế nhưng Lâm Tô đưa ra yêu cầu cậu không đành lòng từ chối.

Ba ngày nay N thị đều có tuyết rơi, lại còn có mưa nữa, trên mặt đất kết một lớp băng thật dày.

Đi ra khỏi tiểu khu, gió lạnh quất trên mặt đến phát đau. Lâm Duyệt Minh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tô bị lạnh đỏ bừng lên, lập tức kéo khăn quàng trên cổ xuống, quấn kín khuôn mặt của bé, chỉ chừa lại hai con mắt.

“Còn lạnh không?”

Lâm Tô lắc đầu, nháy mắt mấy cái.

“Vậy là tốt rồi.” Gió thổi lọt vào trong áo, cảm giác lạnh lẽo lan ra toàn thân, Lâm Duyệt Minh rung mình, dựng thẳng cổ áo, xiết chặt áo khoác, kéo tay con trai đi tiếp.

Nhà hàng McDonald có mở hệ thống sưởi, vừa bước vào hơi ấm liền ập vào mặt, Lâm Duyệt Minh thở hắt ra một hơi, nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này đang là Tết, cửa hàng vắng tanh, chỉ có thừa thớt mấy người khách, mua đồ ăn xong, hai cha con tìm một bàn gần sân chơi dành cho trẻ em ngồi xuống.

Lâm Tô rất nhanh đã ăn xong, liền chạy đi chơi cầu trượt. Bình thường ở đây có rất nhiều trẻ con, bé không dám chơi cùng với đám trẻ kia, chỉ có thể dỗi mắt – trông mong mà nhìn. Ngày hôm nay ở đây gần như chỉ có một mình bé, không có ai tranh giành, hết leo lên lại tuột xuống, bé chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Lâm Duyệt Minh ngồi một bên uống cà phê nhìn bé chơi đùa, tâm tình bình an hơn rất nhiều.

Con trai là liều thuốc tinh thần tốt nhất của cậu, chỉ cần bé vui vẻ, cậu cũng hạnh phúc, cho dù có nhiều phiền não cũng sẽ tựa như gió thổi chậm rãi bay đi mất.

Ở nhà hàng này cà phê được miễn phí, Lâm Duyệt Minh này giờ đã uống mấy ly rồi, Lâm Tô vẫn còn đang chơi cầu trượt, dường như chưa muốn đi.

Lâm Duyệt Minh cũng không giục bé, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, âm u hoa tuyết bay ngập trời, trên đường hầu như không có người. Hiện giờ, đại đa số mọi người đều ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên, hay là kéo nhau xách theo quà biếu đi thăm hỏi thân bằng quyến thuộc, mà bọn họ lại ở trong nhà hàng bán thức ăn nhanh vắng vẻ lạnh lùng này.

Mình có khổ cũng không sao cả, Lâm Duyệt Minh chỉ sợ Bé Thỏ tủi thân.

Nhiều năm như vậy, cậu vẫn thấy mình có lỗi với Lâm Tô, cho dù có yêu thương nhiều cách mấy, cậu cảm thấy vẫn còn chưa đủ. Cậu muốn cho Lâm Tô một gia đình hoàn chỉnh.

Thế nào mới có thể gọi là hoàn chỉnh? Cậu tự thâm hỏi chính mình.

Mình là đồng tính luyến ái, lại còn là một quái nhân, căn bản không có khả năng cho con trai một gia đình hoàn chỉnh.

Cũng may Lâm Tô không để trong lòng việc này, cậu cũng có thể thoải mái một chút. Chỉ có đôi khi Lâm Tô sẽ đột nhiên nhắc tới sự tồn tại của mấy người thân nhân không có thật làm cậu cảm thấy khó xử, chờ con trai lớn hơn một chút, sẽ phải giải thích như thế nào với nó đây?

Lâm Duyệt Minh bỗng nhiên nghĩ tới Lý Tường Vũ, lúc trưa sau khi chia tay, hai người cũng chưa liên lạc lần nào. Cậu nghĩ rằng đối phương sẽ đến vào bữa cơm chiều, cho nên đáp ứng Lâm Tô ăn McDonald cũng là vì muốn tránh né đối phương.

Hiện tại đã tám giờ rồi, nếu như Lý Tường Vũ thực sự đi tìm cậu, một khi không thấy người khẳng định sẽ gọi điện thoại tới hỏi.

Điện thoại trong tay này giờ vẫn yên lặng, Lâm Duyệt Minh nhìn màn hình di động, trong lòng có điểm mất mát.

Cậu thật không hiểu chính mình nữa, muốn cắt đứt quan hệ với đối phương, nhưng lại vẫn mong ngóng điện thoại của hắn.

Nội tâm đấu tranh mâu thuẫn khiến cho cậu thấy thống khổ, cậu nhìn qua cửa kính thấy khuôn mặt mình đầy vẻ u tối, trong lòng nổi lên niềm chua xót nhẹ nhẹ.

Cầm không được bỏ không xong, càng ngày cậu càng chán ghét chính mình.

Ngay lúc cậu đang đau đớn tự mắng chửi mình, Lý Tường Vũ đột nhiên gọi điện thoại tới.

Chỉ mới reo lên hai tiếng chuông cậu đã nhanh chóng nghe điện.

“Bác sĩ Lâm?”

“Phải?”

“Ăn cơm tối rồi chứ?”

“Ăn rồi, có việc gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn nghe giọng nói của em mà thôi.”

. . .

“Mấy ngày tới tôi không thể đến gặp em được.”

Tâm tình đang vui vẻ lập tức ỉu xìu xuống, Lâm Duyệt Minh muốn hỏi lý do, nhưng lời không thốt ra khỏi miệng được. Một lát sau mới ừ một tiếng nhỏ xíu.

“Quán bar xảy ra chuyện, tôi phải bận rộn xử lý.”

“Vậy à.”

“Xong việc tôi lại tới tìm em.”

“Không cần.” Lâm Duyệt Minh nhìn một chút khung cảnh xung quanh nói : “Tôi dẫn con trai đi Hải Nam chơi vài ngày, hiện tại vừa tới sân bay, anh cứ làm việc của mình đi.”

Người ở đầu bên kia điện thoại có chút kinh ngạc, “Trước đây không nghe em nhắc tới chuyện này mà?”

“Vừa mới quyết định đây thôi, tôi được nghỉ đông, vừa lúc muốn dẫn con trai đi chơi cho thoải mái.”

“Cũng được, chơi vui vẻ nhé.”

“Cám ơn, sắp lên máy bay rồi, tôi cúp máy đây, trong khoảng thời gian này tôi sẽ tạm thời không mở máy.”

“Ừ. . .”

Tắt điện thoại xong, Lâm Duyệt Minh gọi Lâm Tô lại, đưa cho bé một ly nước trái cây, hỏi : “Bé Thỏ con có muốn đi chơi không?”

“Đi đâu ạ?”

“Chúng ta đi Hải Nam, ở đó thời tiết ấm áp, còn có thể ra biển chơi nữa.”

Lâm Tô trợn to hai mắt, vẻ mặt hưng phấn, “Thích quá ! con muốn đi bơi ở biển nữa! !”

“Không thành vấn đề.”

“Nhưng còn khóa học thêm làm sao bây giờ? Không đi nữa sao?”

“Xin phép nghỉ, chúng ta đi chơi vài ngày sẽ quay lại học tiếp.”

“Hay quá!” Lâm Tô vỗ tay khoái chí!

“Để đặt vé máy bay đã, ngày mai chúng ta sẽ đi.”

“Vâng! !”

Lâm Duyệt Minh không phải có ý định lừa Lý Tường Vũ, gặp nhau càng nhiều, sẽ chìm đắm vào càng sâu, có một số việc cậu vẫn còn chưa thông suốt, cậu nghĩ hai người tạm thời không gặp nhau một thời gian để bình tĩnh lại thì tốt hơn.

Vì trót nói dối, cho nên cậu quyết định đi du lịch một chuyến, vừa lúc có thể điều chỉnh lại tâm tình. Loại thời tiết hàn lãnh âm u này ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của mình, tâm tình và thời tiết âm u như nhau, làm thế nào cũng không tốt lên được.

Sau khi về nhà, Lâm Duyệt Minh gọi điện đặt vé, sắp xếp hành lý, rồi đi tắm.

Lâm Tô hưng phấn đi tới đi lui trong nhà, tay thì thu xếp đồ đạc và miệng thì khê hát ngâm nga, khó lắm mới được đi du lịch, bé muốn mang rất nhiều đồ, tỷ như máy ảnh kĩ thuật số, quần bơi, nón, bé còn muốn mang theo cả cuốn nhật ký mới mua, tiện thể cầm thêm vài cái bút vẽ, như vậy có thể phác họa toàn bộ những gì nhìn thấy vào nhật ký.

Toàn bộ thu thập xong rồi, bé kiểm tra vali thêm một lần nữa, nhìn xem có thiếu cái gì hay không. Sau đó bé dùng điện thoại bàn gọi cho Lý Bác Học.

Lý Bác Học đang chán nản cả một buổi chiều, trước đó nhóc gọi điện thoại vài lần nhưng chẳng có ai bắt máy, giờ vừa ấn nút nghe, không đợi bé nói gì đã bắt đầu tra khảo.

“Tiểu Đào là ai?”

“Là bạn của tớ a, anh ấy thật là lợi hại, vẽ rất đẹp, còn giúp tớ vẽ một bộ truyện tranh nữa. . .”

“Được rồi, những. . . Cái này tớ đều biết cả!” Lý Bác Học cắt ngang lời bé, “Biết vẽ truyện tranh thôi mà có gì đặc biệt hơn người đâu.”

“Tớ cũng muốn học vẽ truyện tranh.”

“Không cần học tên đó! Tớ sẽ dạy cho cậu!”

“Cậu cũng biết vẽ truyện tranh hả?”

“Đương nhiên!” Lý Bác Học trợn mắt nói dối, “Tớ mà vẽ khẳng định đẹp hơn so với hần nhiều.”

“Hai người thật lợi hại!”

“Liên quan gì đến tên kia, chỉ có tớ lợi hại thôi!”

“Vậy sao!”

“Chứ còn gì nữa! Nghe cho rõ nè, sau này nhất định không được để ý đến tên đó nữa, không ăn đồ của nó mua, không nhờ nó giúp cậu học, không nên nhận truyện tranh tên đó vẽ, nói tóm lại chỉ cần là nó cho cái gì cậu cũng không được lấy!”

“Oh, sao cậu biết anh ấy giúp tớ học còn mua đồ ăn vặt nữa chứ? Ba ba tớ còn không biết nữa là.”

“Ừm, tớ đoán vậy mà. . .” Lý Bác Học lau mồ hôi lạnh, rất sợ Lâm Tô phát hiện ra điều gì, lập tức nói sang chuyện khác, “Cậu gọi điện thoại có chuyện gì không?”

“Ngày mai tớ đi Hải Nam chơi, ba ba dẫn tớ đi!” Trong điện thoại Lâm Tô cười đến là vui sướng.

“Không tồi nha, đi chơi vui vẻ nhé, chụp ảnh thật nhiều mang về cho tớ xem.”

“Được, tớ có mang theo máy chụp hình, quần bơi, ba ba tớ nói sẽ đi bơi ở biển! Phải rồi, tớ còn đem theo cả nhật ký nữa, là ba ba mới mua cho tớ, đẹp lắm đấy!”

Nhắc tới nhật ký Lý Bác Học chợt dạ, “Cậu mang theo nhật ký làm gì?”

“Vẽ tranh a! Cuốn nhật ký cũ mất tiêu rồi.”

Lý Bác Học cười gượng, “Kiểm không thấy thì thôi, mai một tớ mua cho cậu cuốn mới.”

“Ừ, tìm hoài mà chẳng thấy, tớ nhớ rõ là đặt ở trong hộp gỗ mà.”

Lý Bác Học quấy nhiễu bé, “Khăng định là cậu để ở chỗ khác rồi, trí nhớ cậu rất kém! Nhóc ngốc!”

Lâm Tô biết trí nhớ của mình rất tồi, lập tức bị nhóc lừa gạt, “Chắc là vậy rồi, tớ cúp điện thoại đây, còn phải đi tắm nữa.”

“Được rồi, chừng nào về nhớ gọi cho tớ.”

Lý Bác Học sau khi cúp điện thoại, thở ra một hơi thật dài, nhớ lại cuộc nói chuyện khi nãy cảm thấy mắc cười. Hồi nãy mình cũng lỡ miệng, vậy mà tên ngốc kia cũng không phát hiện ra, quả nhiên người hơi ngốc ngốc là đáng yêu nhất.

Lý Tường Vũ nhìn nhóc cười ngây ngô, đột nhiên thấy hiếu kỳ.

“Ai vậy? Trò chuyện vui vẻ như thế.”

Lý Bác Học vô cùng đắc ý, “Bé Thỏ! Cậu ấy ngày mai đi Hải Nam chơi, gọi điện thoại báo cho con biết.”

Ngày mai?

Tim thót lên một chút, Lý Tường Vũ nghi hoặc nhìn nhóc, hỏi : “Bé đi với ba ba hả? Hiện tại hai người đó đang ở đâu?”

“Đúng vậy, hiện tại họ đang ở nhà thu xếp đồ đạc.”

“Lão ba, nếu ông không bị thương, chúng ta đã có thể đi chơi chung với họ rồi.”

Lý Bác Học có chút thất vọng, tại quán bar Lý Tường Vũ và đám người kia xảy ra xung đột, tuy rằng vấn đề đã được giải quyết, nhưng lại bị thương, cánh tay bị người ta chém một đao. Nếu như không xảy ra chuyện này, vừa rồi nhóc sẽ nói với Lâm Tô cùng đi Hải Nam chơi, nhóc tin tưởng hai người bố khẳng định sẽ không từ chối, dù sao lúc trước mọi người ở chung rất hòa hợp, cũng vui vẻ, hơn nữa nhóc cảm giác được Lâm Duyệt Minh đã chậm rãi chấp nhận lão ba của nhóc rồi.

Nhóc rất thích Lâm Duyệt Minh, người này tuy rằng thoát nhìn hơi khó ở chung, đối với người khác lạnh như băng, kỳ thực sau khi tiếp xúc mới có thể hiểu mặt ôn nhu của chú ấy, đối với người khác cẩn thận tỉ mỉ sẵn sàng, xứng đáng là một người cha tốt, nhóc rất thích có một người “Mẹ kế” như vậy.

“Sau này còn có cơ hội mà.” Lý Tường Vũ an ủi con trai, nhưng trong lòng thì cảm thấy khó chịu.

Hắn không rõ Lâm Duyệt Minh vì sao phải nói dối, lẽ nào muốn tránh né mình?

Bấm cái dây số quen thuộc kia, điện thoại tắt máy.

Tâm thoảng cái trống rỗng, xem ra em ấy thực sự trốn tránh mình.

Lâm Duyệt Minh tắm rửa xong đi ra, thấy Lâm Tô vừa buông điện thoại, thuận miệng hỏi : ” Gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Lý Bác Học, con nói cho cậu ấy biết ngày mai đi Hải Nam chơi.”

“VẬY à, con thu xếp đồ xong chưa?”

“Xong rồi ạ.”

“VẬY thì tắm đi.”

Thấy Lâm Tô đi vào phòng tắm, Lâm Duyệt Minh bất đắc dĩ cười, Lý Bác Học biết bọn họ còn chưa có xuất phát, có lẽ là Lý Tường Vũ cũng sẽ biết.

Mình gạt hân, chẳng biết hân sẽ cảm thấy như thế nào.

Như vậy cũng tốt, nói trắng ra rất xấu hổ. Tỉnh mộng đi, sau này cũng không phải bận tâm tránh né hân nữa.

20. Chương 20

Lâm Tô mới đi du lịch từ Hải Nam trở về liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Lý Bác Học, kể cho nhóc nghe tường tận những điều mà bé mắt thấy tai nghe trong chuyến du ngoạn.

Lý Bác Học kiên trì lắng nghe, lâu lâu lại hỏi vài câu. Tỷ như, đi bơi phơi nắng có bị đen không, ăn cá có bị hóc xương hay không, đi chơi lâu như vậy có nhớ nhóc không, có mua cho nhóc vật lưu niệm nào không a. . .

Lâm Tô sờ sờ đầu, cười khúc khích : tớ quên mua quà lưu niệm cho cậu rồi, bất quá tớ mang về một lọ cát cậu có lấy không?

Chỉ cần đồ Lâm Tô cho Lý Bác Học đều thích : Lấy!

Lâm Tô : Làm thế nào đưa cho cậu được?

Lý Bác Học : Chờ nào khai giảng cậu đem vào trường cho tớ.

Lâm Tô : O(_)O~ Ủa.

Lý Bác Học : Gửi ảnh chụp cho tớ xem.

Lâm Tô : Làm thế nào để gửi?

Lý Bác Học : Dùng QQ gửi qua cho tớ.

Lâm Tô : QQ là gì?

Lý Bác Học : Ừm! Lần trước không phải tớ đã giúp cậu đăng kí rồi sao, chúng ta dùng mật khẩu tình nhân! Cậu còn nhớ dãy số đó không? !

Lâm Tô : Ah, cậu đang nói con chim cánh cụt nhỏ đó hả! Dãy số vẫn lưu trong máy tính, thế nhưng tớ không biết gửi a.

Lý Bác Học : Trước tiên cậu đi mở máy tính lên, dùng cúp điện thoại, để tớ nói cho cậu cách làm.

Lâm Tô : Ủa.

Mười phút sau.

Lý Bác Học muốn hôn mê : quên đi quên đi, dùng chương trình trợ giúp từ xa, tớ tự làm.

Tiếp tục mười phút nữa trôi qua, cuối cùng Lâm Tô cũng tìm được ứng dụng hỗ trợ từ xa trong thanh ứng dụng, Lý Bác Học đã khống chế thành công máy tính của bé.

Lại thêm mười phút nữa.

Lý Bác Học muốn điên đầu : Tiểu ngốc, cậu đã đem ảnh trong máy chụp hình kỹ thuật số lưu vào máy tính chưa? !

Lâm Tô nghiêng đầu, nghi hoặc : Lưu bằng cách nào?

(+ +)~ Lý Bác Học muốn thổ huyết, suy yếu thều thào : gọi ba ba cậu tới giúp. . .

Lý Bác Học xem mớ ảnh trong máy vi tính hết mấy lần, xong rồi chọn một tấm ảnh của Lâm Tô đổi làm hình nền máy vi tính, như vậy vừa mở máy ra là có thể thấy hình ảnh Lâm Tô tươi cười ngọt ngào, thật là quá hạnh phúc đi!

Giống như được nhận vật báu nhóc kéo Lý Tường Vũ vào phòng ngủ, cùng nhau xem ảnh.

Lâm Duyệt Minh dường như không thích chụp ảnh, hơn hai trăm tấm ảnh mà chỉ có ba cái có mặt của cậu.

Một tấm chụp cậu đang đứng trên bờ biển, nét cười nhàn nhạt, ý cười không thấy nơi đáy mắt.

Một tấm khác cậu và Lâm Tô chụp chung, hai cha con ngồi bên nhau, cười rất vui vẻ, hai người kề đầu sát vào nhau, thoạt nhìn rất hạnh phúc.

Tấm còn lại hẳn là do Lâm Tô chụp lên, cậu ngồi ở trên bờ cát hờ hững nhìn về phía xa xa, hình như đang có tâm sự, đôi mắt ánh lên vẻ u buồn, ánh mắt trống rỗng, lộ ra nét ưu thương.

Nhìn tấm ảnh này, ngực Lý Tường Vũ cảm thấy chua xót, hẳn nhìn ra được trong lòng Lâm Duyệt Minh không vui vẻ gì, hẳn muốn xóa đi nét ưu thương đó của cậu, chỉ là đối phương chưa cho mình cơ hội này.

Gọi điện vô số lần, di động của cậu vẫn ở tình trạng tắt máy.

Hắn nghĩ hoài không ra, rốt cuộc mình làm sai chỗ nào, vì sao Lâm Duyệt Minh lại trở nên lạnh nhạt như thế.

Copy ba tấm ảnh kia vào di động, Lý Tường Vũ nhìn người trong ảnh, tự nhủ trong lòng : Em muốn trốn cũng được, tôi chỉ cho em thời gian một tháng thôi đó.

Sau khi nghỉ đông, bắt đầu đi làm lại bình thường.

Lâm Duyệt Minh khôi phục nếp sinh hoạt như trước, mỗi ngày đưa Lâm Tô đến trường học thêm, đi làm, tan tầm lại rước bé về nhà, buổi tối cơm nước xong xem TV rồi đi ngủ.

Cuộc sống khô khan đơn điệu, không có biến động. Tâm tình bình tĩnh như nước, cho dù phát sinh chuyện gì đều không có khả năng gợn sóng.

Điều duy nhất khiến cậu cảm thấy kinh ngạc chính là, Lý Tường Vũ đột nhiên biến mất trong cuộc sống của cậu. Sau khi từ Hải Nam trở về, đã qua hai mươi mấy ngày, đối phương vẫn không liên lạc với cậu, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có.

Nghỉ đông đã kết thúc, sau khi khai giảng, mỗi ngày đến trường đưa đón Lâm Tô thì lại sợ gặp mặt Lý Tường Vũ, chỉ có điều sự lo lắng của cậu hình như dư thừa rồi, khai giảng lâu như vậy, mà hai người chưa một lần đụng mặt nhau.

Hôm nay là ngày nghỉ của cậu, nên đưa Lâm Tô đến trường rất sớm, nhưng cậu không có đi ngay. Lâu rồi không nhìn thấy Lý Tường Vũ, cậu đột nhiên rất muốn gặp đối phương. Đứng ở một vị trí tương đối bí mật đối diện với cổng trường, ngồi ở trong xe lẳng lặng chờ đợi, cho dù chỉ là liếc mắt một cái, như vậy cũng đủ rồi.

Mặt trời dần dần chiếu rọi, học sinh lục tục tiêu sái đi vào sân trường.

Lâm Duyệt Minh nhìn đồng hồ, đã hơn mười phút rồi, người cần phải đợi vẫn chưa thấy đến.

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cậu thấy chiếc Land Rover màu xám quen thuộc dừng lại trước cổng trường, cũng không biết đến từ lúc nào. Tim đập thình thịch, cậu hạ thấp đầu, núp trong xe, tầm nhìn chuyển qua ngoài cửa sổ, len lén nhìn chiếc xe kia.

Cậu thấy Lý Bác Học từ trong xe nhảy xuống, đóng cửa, đứng tại chỗ vẫy vẫy tay, rồi xoay người đi vào trường.

Trong lòng cảm thấy mất mát, cậu biết ô tô sẽ lập tức ly khai, vậy là vẫn không trông thấy đối phương.

Ngồi thẳng lên đang chuẩn bị rời đi, cậu lại thấy Lý Bác Học bỗng nhiên quay trở lại. Cửa bên ghế điều khiển mở ra, tâm của cậu cũng theo đó kích động hẳn lên, thế nhưng người từ trong xe đi ra cũng không phải Lý Tường Vũ, mà là Lý Tuyết Linh.

Xem ra khi mình tránh né đối phương thì song song đó, đối phương cũng lẩn tránh chính mình.

Một tia khổ sở chưa xót từ tận đáy lòng nhanh chóng bốc lên toàn thân, cậu đập chân ga, chậm rãi khởi động xe.

Chiếc Buick màu trắng lướt qua Land Rover xám đậm, cậu nhìn qua kính chiếu hậu thấy khoảng cách của hai chiếc xe càng ngày càng xa.

Lý Tuyết Linh nhìn chiếc Buick vừa chạy qua nói : “Chiếc xe kia nhìn quen quá, biển số xe cũng rất quen thuộc.”

Lý Bác Học nhìn theo ánh mắt của cô, “Đó là xe của chú Lâm, do ba con mua mà, cô thấy quen mắt là phải rồi.”

“Hèn chi, trách không được!” Lý Tuyết Linh bưng tỉnh đại ngộ, “Ba của con thật vô dụng, xe cũng tặng rồi, tân tân khổ khổ theo đuổi lâu như vậy, thế mà vẫn không thu phục được người tới tay!”

Lý Bác Học cải lại : “Ai nói, chú Lâm rất thích lão ba đó!”

“Chắc chắn, cô lại không nghĩ vậy.”

“Cô không có tiếp xúc với chú ấy, đương nhiên là nhìn không ra rồi.”

Lý Tuyết Linh cười cười, hắc hắc! Thăng nhóc này bảo vệ cha mình kỹ quá nhỉ!

“Con quay trở lại làm gì? Còn có chuyện gì sao?”

“Cô à, buổi chiều không cần tới đón, con sẽ tự mình về nhà, con phải mua một số thứ nữa.”

“Được rồi!” Lý Tuyết Linh rất hài lòng, “Cậu còn không được, mỗi ngày đưa đón mệt mỏi muốn chết! Cô thực bội phục lão ba của con, đưa đón nhiều năm như vậy cũng không thấy phiền phức!”

Lý Bác Học mắt trợn trắng, “Sau này chờ cô có con rồi thì mỗi ngày cũng phải đưa đón nó đến trường thôi.”

Lý Tuyết Linh khí phách mười phần hừ một tiếng, “Mai mốt cô có con ấy hả, loại chuyện này đương nhiên để lão ba của nó lo!”

Lý Bác Học muốn ói, ba ba của bé con ở đâu ra? Đã ba mươi tuổi rồi còn chưa có mối tình vắt vai, thực thảm!

Đương nhiên Lý Bác Học chỉ dám nói thầm ở trong lòng, không có người đàn ông nào dòm ngó chính là điều kiêng kỵ nhất của gái lơ thì.

“Cô hai, ba con đi ra ngoài làm gì vậy, chừng nào về?”

“Ba của con là một người bận rộn, có nhiều ý tưởng làm ăn, tại A thị mở một chuỗi nhà hàng hải sản, hiện nay đang vội vàng trang trí, phỏng chừng sau khi khai trương, chờ nhà hàng đi vào quỹ đạo anh ấy mới có thể trở về.”

Nói đến chuyện này, Lý Tuyết Linh rất chán nản. Lý Tường Vũ lần này quyết tâm để mọi người bắt đầu một cuộc sống mới, anh em thủ hạ trong bang đều bị thuyết phục, đi theo anh ấy cùng kinh doanh nhà hàng hải sản.

Một đám côn đồ đi làm người phục vụ không phải là đang làm trò cười sao? !

Lý Tuyết Linh nghĩ việc này thật bất cập. Đám người kia suốt ngày chém chém, giết giết, chỉ hơi không hài lòng chuyện gì là đại phát đòi đánh đòi giết, hiện tại kêu bọn hắn vắng lời đi hầu hạ khách hàng, bọn chúng khẳng định thích ứng không được. Nếu như xảy ra xung đột với khách, vậy nhà hàng còn tồn tại được sao!

“Đi vào quỹ đạo? Vậy còn phải đợi bao lâu nữa?”

“Tối đa là ba tháng.” Lý Tuyết Linh thở dài, “Cô cũng muốn lão ba của con trở về nhanh lên một chút, phải thế cô mới được tự do, mỗi ngày phải thức sớm như vậy, còn những một tháng nữa, nhớ tối là ớn muốn chết. . .”

“Ai kêu cô buổi tối đi ngủ trễ làm chi, đáng đời! Con vào lớp đây.” Lý Bác Học bỏ lại một câu rồi chạy vào trường.

Lý Tuyết Linh ở phía sau lưng nhóc cười mắng, “Thằng nhóc xấu xa! Coi buổi tối về nhà ta trừng trị người thế nào đây!”

Cuộc sống đơn điệu lại tiếp tục, ngày không có Lý Tường Vũ, chán chường rất nhiều, cũng cô đơn vô hạn. Thời gian đột nhiên trôi thật chậm, rất khó thích ứng.

Mùa xuân tới rồi, vạn vật như hồi sinh, khí trời cũng trở nên ấm áp hẳn lên. Nhưng Lâm Duyệt Minh lại không có cảm giác này, vẫn thấy lạnh, cả người tựa như tiến vào thời kỳ ngủ đông, đặc biệt thích ngủ, mỗi ngày tinh thần đều rất uể oải, thân thể cũng mềm nhũn, không có hứng thú làm bất cứ chuyện gì. Cứ buông ra là thấy mệt rã rời, hay ngáp vặt, hễ ngồi xuống là lại ngủ gà ngủ gật, mỗi lần xem TV hay báo chí, mới nhìn có chút xiu là đã ngủ mất, còn buổi tối, vừa cơm nước xong là đã nghĩ đến việc lên giường nằm, mà hễ buông mình xuống liền ngủ ngay lập tức.

Hơn nữa gần đây cậu đặc biệt thêm mấy món ăn nhẹ, vừa ngủ tới mùi dầu mỡ là khó chịu. Những món trước kia vẫn thích ăn hiện tại lại thấy ngán, rồi có nhiều thứ không thích ngược lại giờ ăn một cách ngon lành. Sức ăn cũng từ từ tăng lên, mới cơm nước xong chỉ chốc lát sau đã thêm ăn rồi, hình như cho dù ăn bao nhiêu cũng không đủ no.

Sau khi giải phẫu xong quay về phòng, Lâm Duyệt Minh cảm thấy mình không còn chút sức lực, vô cùng mệt mỏi. Tựa như vừa chạy 5000 m vậy, mệt đến nửa chết nửa sống còn chưa nói, toàn thân đổ mồ hôi, đầu váng mắt hoa người ớn lạnh muốn ớn.

Lâm Duyệt Minh nuốt nước bọt, nhắm mắt lại ngồi tựa vào lưng ghế không ngừng thở dốc, sắc mặt tái mét, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Lưu Hồng Huy xách theo hai cái cặp lồng cơm đi vào phòng làm việc, nhìn thấy một màn như vậy.

Lưu Hồng Huy hoảng sợ, để cặp lồng cơm lên bàn, đến bên cậu hỏi : “Duyệt Minh, cậu làm sao vậy? Khó chịu ở đâu hả?”

Lâm Duyệt Minh chậm rãi mở mắt, “Không sao, vừa làm xong giải phẫu, có chút mệt.”

“Cậu có bị bệnh không vậy? Mặt mày tái mét, nhìn sợ muốn chết!”

“Phải không?” Lâm Duyệt Minh sờ sờ mặt mình, có vẻ hơi lạnh.

“Đúng vậy! Cậu dứt khoát xin về nghỉ ngơi đi!”

“Không được, buổi chiều còn phải phẫu thuật, đã sắp lịch rồi.”

Lưu Hồng Huy lo lắng, “Để người khác làm là được chứ gì!”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu, “Thôi quên đi.” Ngồi thẳng lên, nhìn cặp lồng cơm trên bàn, cười hỏi : “Có mua món gì ngon không, tớ đói bụng này giờ nè.”

Lưu Hồng Huy mở cặp lồng ra, “Thịt bò, gà viên, không tồi chứ!”

“Ừ.” Lâm Duyệt Minh cầm cặp lồng lên ăn.

“Cơm nước xong cậu nghỉ ngơi nhiều vào, nếu như còn thấy khó chịu nhất định phải xin nghỉ, làm sao mà để tới nông nổi này chứ! Thân thể là vốn liếng căn bản, nếu để mệt mỏi rồi suy sụp, còn làm ăn cái nổi gì!” Lưu Hồng Huy vừa ăn vừa dong dài, riu ra riu rít nói liên tục.

Lâm Duyệt Minh mặc kệ hẳn, vui đầu ăn cơm, đột nhiên dạ dày cuộn lên, cảm giác những thứ vừa ăn vào đang trào ngược ra khỏi cổ họng, cảm giác muốn nôn mửa càng ngày càng mãnh liệt.

Bỏ lại cặp lồng, lập tức ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp chạy ào vào toilet.

Lâm Duyệt Minh ôm thắt lưng, đứng trước bồn rửa mặt nôn mửa không ngừng, vừa mới ói ra hai lần, dạ dày thật sự khó chịu, vị chua dâng lên, muốn ói nhưng lại chẳng còn gì trong bao tử, chỉ có thể nôn khan.

Qua thật lâu, cậu mới cảm thấy thư thái một chút, lấy tay vốc nước súc miệng rửa mặt.

Lúc này, trong WC truyền ra tiếng xả nước, cửa phía sau được đẩy ra, một người đàn ông đi ra từ bên trong, tựa tiểu phi tiểu quan sát cậu, trêu chọc nói : “Bác sĩ Lâm cậu bị bệnh sao? Nôn đến nỗi hai mắt đỏ hoe nước mắt lưng tròng, ai không biết còn tưởng cậu trốn trong WC khóc thầm đó chứ!”

Lâm Duyệt Minh nhìn người ở bên trong gương, hồ hững đáp : ” WC của khoa phụ sản bị hỏng rồi sao? Bác sĩ Nghê nhàn nhã quá nhỉ, tôi nhớ rõ khoa phụ sản hình như ở tầng hai mươi bốn mà. Anh chạy đến lầu ba đi WC cũng không ngại phiền phức hả?”

Người đàn ông đi tới bên cạnh cậu, mở vòi nước, giọng nói trở nên đứng đắn hơn, “Dùng bữa xong nhàn rồi không có chuyện gì đi loanh quanh, bắt tri bắt giác đi tới lầu ba.” Sóng mắt lưu chuyển, nhìn cậu cười, trong thanh âm mang theo vẻ mờ ám, “Kỳ thực tôi muốn đến gặp Lâm mỹ nhân.”

Lâm Duyệt Minh trầm mặt xuống, “Đồ thần kinh!”

Nam nhân nghiêng đầu kẻ sát bên tai cậu, “Nếu như tôi bị bệnh tâm thần cũng là do em hại.”

“Nghê Cảnh Thần!” Lâm Duyệt Minh lạnh lùng nhìn hắn.

Nghê Cảnh Thần bĩu môi, không vui hừ một tiếng, “Đùa một chút mà sao khó chịu dữ vậy!”

Lâm Duyệt Minh chuyển tầm nhìn, vừa định đi ra ngoài, lại bị hắn ngăn cản.

“Vừa rồi cậu nôn lợi hại như vậy, không phải là có rồi đấy chứ?”

Lâm Duyệt Minh xiết chặt nắm tay, rất muốn đánh người!

“Lại đây, tôi giúp cậu bắt mạch.” Nghê Cảnh Thần nhanh như chớp vươn tay chế trụ cổ tay của cậu, đầu ngón tay đặt ngay mạch đập, trong nháy mắt, sắc mặt trở nên vô cùng kinh ngạc, bất khả tư nghị mở to hai mắt nhìn.

“Cậu, thực sự có thai rồi? !”

21. Chương 21

Mấy ngày nay thân thể xuất hiện triệu chứng lạ, hồi sáng Lâm Duyệt Minh đã nghĩ có gì đó không thích hợp, cùng với lần mang thai trước thì phản ứng có vẻ tương đồng, chỉ là cậu không dám chứng thực chuyện này. Đột nhiên nghe người ta nói vậy, cậu nghĩ mà khiếp sợ.

Nhanh chóng rút tay về, cậu ra vẻ trấn định nói : “Anh đâu có học Trung y, còn đòi bắt mạch? Dư hơi!”

Nghê Cảnh Thần cải, “Ông ngoại của tôi là bác sĩ Trung y, cậu quên rồi hả? !”

“Ông ấy là ông ấy, anh là anh, ông ấy làm bác sĩ Trung y, đâu liên quan gì tới anh.”

“Tôi học từ ông ấy mà! Của cậu rõ ràng là mạch Hoạt, không phải mang thai thì là gì chứ!”

Lâm Duyệt Minh phản bác : “Mạch Hoạt không nhất định là có thai, anh làm bác sĩ mà điểm ấy cũng không hiểu sao?”

“Đương nhiên tôi biết, thế nhưng. . .”

“Được rồi! Tôi còn bận việc, sau này không nên ở trước mặt tôi nói loại chuyện sai lầm này.”

Nghê Cảnh Thần còn muốn cãi lại, nhưng Lâm Duyệt Minh lướt qua người hắn đi ra khỏi toilet.

Nhìn bóng lưng thon gầy của đối phương, hắn lâm vào trầm tư.

Vừa rồi hẳn một mực quan sát biểu tình của Lâm Duyệt Minh, tựa hồ muốn nhìn thấy điều gì. Thế nhưng về mặt đối phương rất bình tĩnh, trong mắt không hề gợn sóng, thần tình so với bình thường không khác mấy, từ bề ngoài căn bản không nhìn ra bất luận điều gì kì lạ. Nếu như hẳn có thể thấy từ trong mắt Lâm Duyệt Minh một tia hoảng loạn, hẳn cũng sẽ tiếp tục tranh luận, tuyệt đối sẽ không im lặng giống như bây giờ.

Hẳn tin tưởng kết quả chẩn đoán của mình, chỉ là biểu hiện của Lâm Duyệt Minh rất trấn định, hẳn cũng không thể dây dưa mãi được.

“Đàn ông cư nhiên cũng có thể mang thai?” Nghê Cảnh Thần tự thì thào, hai mắt trở nên sáng ngời, tựa như phát hiện ra kỳ trấn dị bảo vậy.

Lâm Duyệt Minh mới từ toilet bước ra vừa lúc đụng vào Lưu Hồng Huy.

“Duyệt Minh! Vừa nãy thấy cậu đột nhiên chạy đi tớ còn tưởng xảy ra chuyện gì! Chạy theo thì không nhìn thấy bóng dáng của cậu đâu! Nguyên lai cậu đi WC, hại tớ chạy lên chạy xuống tìm cậu nãy giờ!”

“À.” Lâm Duyệt Minh nường theo lời hẳn nói, “Gấp đi giải quyết.”

“Về thôi, cơm còn chưa ăn xong, chúng ta trở lại tiếp tục.”

“Ừ.”

Hai người vừa muốn ly khai, Nghê Cảnh Thần đẩy cửa đi ra, nhìn Lâm Duyệt Minh cười nhẹ, “Bác sĩ Lâm, tan tầm tôi sẽ tới tìm cậu, nhất định phải chờ đấy nhé.”

Lâm Duyệt Minh không thèm nhìn hẳn, đi thẳng về phòng làm việc.

Lúc vào phòng, nhìn cơm nước để trên bàn, Lâm Duyệt Minh đột nhiên không muốn ăn, đẩy nắp lại, đẩy cặp lồng qua một bên.

Lưu Hồng Huy nhìn thấy, hỏi : “Cậu không ăn nữa hả?”

“Ừ, không muốn ăn.”

“Như vậy sao được! Một lát nữa cậu còn phải phẫu thuật, không ăn cơm làm sao có sức? !” Lưu Hồng Huy mở cặp lồng của mình ra, ăn một miếng, lại bắt đầu lải nhải, “Nhiều ít gì cũng ăn vài miếng, cơm hôm nay rất ngon, không ăn thật là tiếc!”

Vừa nôn xong, thân thể rất suy yếu, Lâm Duyệt Minh không muốn nói, ngồi tựa vào lưng ghế đọc báo.

Lưu Hồng Huy thấy cậu không có phản ứng gì, liền thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Cậu và Nghê Cảnh Thần quan hệ tốt lắm hả?”

“Không quen, chỉ là hồi đại học chung trường, hẳn học trước tôi một năm.”

“Vậy sao hẳn hẹn tan tầm tới tìm cậu.”

“Không biết.”

“Ah!” Lưu Hồng Huy đi đến trước mặt cậu, thần thần bí bí nói : “Nghe nói hẳn cũng thích đàn ông!”

Lâm Duyệt Minh tiếp tục xem báo, cũng không ngắt đầu lên, bộ dáng thoạt nhìn tuyệt không kinh ngạc, “Thì thế nào?”

“Hẳn có phải là định theo đuổi cậu hay không?”

Lâm Duyệt Minh buông tờ báo, lạnh mắt nhìn hẳn, biểu tình rất khó chịu.

Lưu Hồng Huy lại không ngừng lải nhải, “Khẳng định là hẳn muốn theo đuổi rồi, cậu cũng đừng đáp ứng hẳn a! Nếu không ông chủ Lý làm sao bây giờ? Tớ nhìn ra được ông chủ Lý rất thích cậu, đối với chuyện của cậu đặc biệt để bụng, người tốt như vậy ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ!”

Rốt cuộc Lâm Duyệt Minh cũng thông suốt, tên này căn bản sẽ không nhìn sắc mặt của người khác, tức giận với hẳn quả thực phí sức.

Cho nên thản nhiên xem báo tiếp, kiên quyết không thêm để ý tới hấn.

Lưu Hồng Huy bối phần cơm, tiếp tục lấm mồm, “Đoạn thời gian trước, cánh tay ông chủ Lý bị người ta chém một dao, đưa tới bác sĩ thì vừa vận bị tở nhìn thấy, vết thương tuy không sâu lắm, thế nhưng chảy rất nhiều máu, sau khi khâu mấy mũi hấn kiên quyết không nằm viện mà về nhà an dưỡng, tở hỏi hấn nguyên nhân, cậu đoán xem hấn nói như thế nào?”

Vừa nghe nói Lý Tường Vũ bị thương, Lâm Duyệt Minh trong lòng cả kinh! Nỗ lực đè xuống nỗi bất an đang dậy sóng trong lòng, làm bộ bình tĩnh hỏi thăm : “Hấn nói gì?”

“Hấn nói sợ cậu trông thấy lại lo lắng, còn bảo tở đừng nói cho cậu biết, ash, cậu xem đây, hấn lo lắng thật đúng là rất chu đáo!”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Cũng lâu rồi, khoảng hai tháng, trước khi cậu đi Hải Nam một ngày.”

“À.” Lâm Duyệt Minh cuối cùng cũng hiểu rõ, trách không được ngày đó Lý Tường Vũ gọi điện thoại nói mấy ngày tới không thể đến tìm, thì ra hấn bị thương, sợ mình thấy rồi lo lắng, cho nên mới nói như thế.

Người này sao lại ngốc vậy chứ!

Lâm Duyệt Minh thầm thở dài dưới đáy lòng.

Nếu như mình là một người bình thường thì tốt quá rồi.

“Tở nghỉ ngơi một chút, cậu cứ tự nhiên nhé.” Cả người đột nhiên trở nên mệt mỏi rã rời, không riêng gì thân thể, mà còn cả tâm hồn. Nói xong câu đó, Lâm Duyệt Minh ngồi dựa vào lưng ghế, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Được rồi, cậu ngủ chút đi.” Lưu Hồng Huy rất nhanh ăn cơm xong, thu dọn bàn, đi ra khỏi phòng làm việc.

Tiếng đóng cửa rơi vào trong tai, một tia bi thương không hiểu sao lại nẩy lên trong lòng, Lâm Duyệt Minh cũng không khác chế nội tâm của mình được nữa, run run khóc nức lên. . .

Từ nhỏ Lâm Duyệt Minh đã ưa khóc rồi, chỉ là cậu không bao giờ khóc trước mặt người ngoài.

Khi còn bé tại cô nhi viện bị bắt nạt, cậu tuyệt không biểu hiện ra vẻ mềm yếu trước mặt người khác, hoặc là bỏ qua, còn không thì đánh một trận. Đến tối, cậu lại chầm chần len lén khóc.

Tính cách của cậu từ trước tới nay rất nhạy cảm, khát khao được tiếp xúc với người khác song lại sợ bị tổn thương, cậu dùng thái độ lạnh lùng để ngụy trang chính mình, vì thế trong mắt mọi người cậu là một người khó ở chung vô cùng.

Trước nay cậu vẫn rất cô độc, không có bạn bè. Mãi đến khi gặp Tô Phóng, một người thanh niên tính cách như ánh dương quang rạng rỡ.

Cậu và Tô Phóng học chung thời đại học, lần đầu tiên gặp Tô Phóng liền bị khí chất cao ngạo của hấn hấp dẫn, sau đó hấn lại triển khai một cuộc tấn công tình yêu mãnh liệt.

Theo đuổi cậu hai năm, lòng chân thành và kiên trì của Tô Phóng làm cậu xúc động, sự ấm áp len lỏi vào tận trong tim, cậu chậm rãi tiếp nhận đối phương.

Thời gian hai người sống cùng nhau thực sự rất vui vẻ.

Cậu cho rằng mình đã tìm được một nửa của riêng mình, người có thể để cậu nương tựa và hạnh phúc cả đời.

Chỉ là cậu trăm triệu lần không nghĩ tới, bởi vì mình có thai, Tô Phóng cư nhiên bỏ rơi cậu.

Lúc mới biết mình mang thai, cậu nhiều lần khiếp sợ tự hỏi thật lâu. Đồng tính luyến ái cùng nhau không có khả năng có con cái, tuy rằng đàn ông sinh con là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng cậu lại thấy rất thần kỳ, đứa trẻ này giống như lễ vật ông Trời ban cho bọn họ, trong lòng ẩn nỗi mong chờ, cậu cố lấy dũng khí nói chuyện này với Tô Phóng. Có ngờ đâu đối phương ngay lập tức thay đổi nét mặt, nhìn

cậu bằng ánh mắt tựa như trông thấy quái vật vậy, không chỉ khiếp sợ còn kèm theo vẻ chán ghét và khinh thường.

Tâm như bị xé ra thành mảnh nhỏ, cậu cố nén nước mắt, mãi cho đến sau khi Tô Phóng bỏ đi, nước mắt mới rơi xuống.

Trong lúc mang thai, rốt cuộc đã từng trộm khóc bao nhiêu lần, nhiều hay ít, cậu cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Sau khi sinh hạ Lâm Tô, cậu cũng không khóc nữa. Cậu muốn mình phải kiên cường hơn, như vậy mới có thể chăm sóc tốt cho con trai được.

Nhoáng một cái đã chín năm.

Từ lâu đối với tình yêu cậu không còn ôm bất kì ảo tưởng gì, thế nhưng Lý Tường Vũ lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cậu.

Người đàn ông này ôn nhu sẵn sàng lại có lòng bao dung, khiến cậu bất tri bất giác rơi vào tay giặc.

Cậu để cho đối phương tự ý dung nạp vào cuộc sống của mình, cho đến khi hai người xảy ra quan hệ, cậu mới đột nhiên thức tỉnh, nếu như cứ tiếp tục phát triển thêm, cậu sẽ không có cách nào thoát ra được.

Lúc ở Hải Nam, mỗi lần mở di động ra, đọc những tin của hắn, trên đó biểu hiện Lý Tường Vũ mấy tháng này có gọi điện thoại cho mình vài lần, cậu cũng rất muốn gọi điện trả lời, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Vội vàng nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng tắt máy, cậu sợ khoảnh khắc gặp lại đối phương sau khi mình gọi điện thoại, không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Nhưng mà cậu biết, hiện tại mình giẫy vò đối phương, kỳ thực cũng là đẩy họa chính mình.

Tư vị tưởng niệm khó mà chịu đựng nổi, mỗi thời khắc đều nghĩ đến, rồi nhớ nhung, rõ ràng gần trong gang tấc, rất dễ dàng gặp mặt, nhưng sự nhát gan trong lòng cậu tựa như một con sông, ngăn cách giữa hai người, khó có thể vượt qua.

Sau khi trở lại N thị, Lý Tường Vũ vẫn không đến tìm, cậu nghĩ chính mình sắp không nhẫn nại được nữa, đã vài lần muốn đi tìm hắn.

Nếu như Lý Tường Vũ tiếp tục dây dưa, phỏng chừng cậu sẽ vứt bỏ tất cả tiếp nhận người đàn ông ôn nhu này.

Nhưng hiện tại cậu lại có thai, nhớ đến phản ứng của Tô Phóng trước đây, sinh ra tâm lý sợ hãi, nếu như Lý Tường Vũ cũng không chấp nhận được chuyện này, cậu khẳng định mình sẽ sụp đổ mất!

Lâm Duyệt Minh ngửa đầu, mở to hai mắt, cố nuốt nước mắt ngược vào lòng, nhưng nước mắt đã tràn mi, từ từ rơi xuống.

Đưa tay vuốt bụng, ở trong này giờ có một sinh mệnh nhỏ nhoi đã hình thành.

Rốt cuộc phải làm sao, cậu chẳng thể nghĩ ra được biện pháp nào, trong đầu mờ mịt không có lối ra.

Cậu ngồi cứng ngắc trên ghế giống như tượng gỗ, lẳng lặng rơi lệ.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng đập cửa, cậu mới chính đốn lại tâm tình, lau khô nước mắt, biểu tình trên mặt bình tĩnh như nước.

Mở cửa, Đàm Giai đứng ở phía ngoài.

“Bác sĩ Lâm, giải phẫu sắp bắt đầu rồi, tất cả mọi người đang đợi anh.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Duyệt Minh gạt đầu, vừa rồi suy nghĩ quá nhập tâm, thiếu chút nữa đã quên mất thời gian giải phẫu.

Đàm Giai nhìn ra có gì đó khác thường, “Bác sĩ Lâm sắc mặt anh không tốt lắm, nhìn tiêu tụy quá, mắt cũng hơi đỏ, có phải bị bệnh hay không?”

“Không sao, mới tỉnh ngủ, tinh thần không được tốt lắm, tôi đi rửa mặt, anh đến phòng phẫu thuật chờ tôi một chút.”

“Ah, được rồi, tôi đến phòng phẫu thuật trước đây.” Đàm Giai đang lo lắng, vốn định khuyên Lâm Duyệt Minh cứ nghỉ ngơi, nhưng hẳn biết bác sĩ Lâm là một người rất có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không ở thời khắc quan trọng bỏ bệnh nhân để nghỉ ngơi.

Đi vài bước thì quay đầu lại, suy nghĩ cần khuyên bảo một chút nhưng lại không thốt nên lời.

Lâm Duyệt Minh chuẩn bị sẵn sàng, đi vào phòng phẫu thuật, mọi người đã đến đông đủ.

Lúc mới vừa bắt đầu mổ, cậu thấy thân thể không mấy thoải mái, ngực như bị bóp nghẹt, rất khó chịu. Phòng giải phẫu có mở điều hòa, không khí bên trong hơi bí, làm cho cậu có hơi khó thở, trên trán và sau lưng rất nhanh đã lấm tấm mồ hôi.

Dao điện cắt mở da, trong không khí bốc lên một mùi khét tựa như tóc bị cháy, do thường xuyên tiếp xúc với mùi này, cậu sớm đã quen, vẫn chưa nghĩ có gì không ổn. Nhưng ngày hôm nay sau khi ngửi vào lại thấy mắc ói, dạ dày dâng lên vị chua, cổ họng khó chịu vô cùng.

Động tác của Lâm Duyệt Minh ngừng lại, cậu muốn nghỉ tay trong chốc lát.

Đàm Giai thấy cậu ngừng lại, trên trán cũng đầy mồ hôi, vội vã hỏi : “Bác sĩ Lâm, sao vậy?” Thuận tiện giúp cậu lau mồ hôi.

Dạ dày cứ nhộn nhạo không ngừng, cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, Lâm Duyệt Minh có vẻ đỡ hơn một chút, “Không sao, tiếp tục đi.”

Ca mổ này rất phức tạp, cần tốn rất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành. Ca phẫu thuật đã tiến hành được một nửa, Lâm Duyệt Minh nghĩ mình càng ngày càng lực bất tòng tâm, cái khoan xương trong tay trở nên rất nặng, mỗi lần sử dụng là một lần phí sức rất nhiều, sức lực trên người dần dần bị rút ra, vào lần thứ hai cậu cầm dao mổ thì tay đã run lấy bầy.

Tiêu hao thể lực khá nhiều, đầu có chút choáng váng, hai chân cũng bắt đầu muốn nhũn ra, tựa hồ sắp không kiểm soát được nữa. Trong tình trạng này căn bản là không có khả năng tiếp tục tiến hành ca mổ, cậu đang định kêu Đàm Giai tới thay thế mình, còn chưa kịp mở miệng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, ngã oạch xuống đất. . .

Không biết qua bao lâu, Lâm Duyệt Minh từ từ mở mắt, cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng, cậu thấy Tô Phóng đang ngồi ở bên cạnh, trong tay bưng một chén thuốc, mỉm cười nhìn cậu nói, “Mau uống hết chén thuốc này, xong rồi thì không còn đứa nhỏ nữa, như vậy chúng ta vẫn như trước đây, anh sẽ vẫn yêu thương em.”

Lâm Duyệt Minh hoảng sợ mở to hai mắt, “Em không uống. . .”

“Ngoan, uống nhanh đi, anh đút cho em.” Tô Phóng không để ý đến phản kháng của cậu, cầm chén kề bên miệng, buộc cậu phải uống.

Lâm Duyệt Minh liều mạng giãy dụa, chén thuốc lật úp không còn một giọt.

Tô Phóng lạnh lùng nhìn cậu, xoay người bỏ đi.

Đột nhiên Lý Tường Vũ xuất hiện trước mặt cậu, biểu tình rất lạnh lùng, ánh mắt không có độ ấm, lạnh nhạt nói : “Thì ra ngươi là một quái vật!”

Tâm đầu đốn như bị bóp chặt, cậu nỗ lực biện bạch, “Ta không phải quái vật! Ta không phải. . .”

“Ta không phải quái vật —” Lâm Duyệt Minh kêu to rồi ngồi bật dậy.

Đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, thì ra nơi này là một phòng bệnh.

Vừa nãy chỉ là nằm mơ mà thôi.

Nhưng cảnh tượng trong mơ lại khiến cậu cảm thấy sợ.

“Cậu chính là một quái vật.”

Một giọng nói có vẻ trêu tức kéo suy nghĩ của cậu về hiện thực, giờ cậu mới phát hiện trong phòng có hơn một người.

“Lâm mỹ nhân, tôi nghĩ suốt một buổi trưa, cuối cùng cũng suy đoán ra được một chuyện.” Nghe Cảnh Thần nhìn cậu cười cười, dáng vẻ có chút đắc ý.

“Anh suy đoán ra cái gì?” Nhìn bộ dạng của đối phương, Lâm Duyệt Minh hiểu được hẳn đang muốn biết cái gì. Muốn giả bộ trấn định, thế nhưng giọng điệu lại có vẻ lo lắng không yên.

Cảm giác của Lâm Duyệt Minh quả thật không sai, Nghe Cảnh Thần đưa ra một kết quả xét nghiệm máu, chứng minh cậu mang thai là chuyện thật.

“Ngại quá, vừa rồi lúc cậu hôn mê, tôi lén lấy một ít máu của cậu đi xét nghiệm, hiện tại sự thực bày ra trước mắt, cậu không thừa nhận cũng vô dụng.”

Lâm Duyệt Minh nổi giận, “Anh rốt cuộc muốn làm gì? !”

“Cậu trước tiên đừng nóng giận, từ từ nghe tôi nói đã.” Nghe Cảnh Thần cười nhảm trấn an cậu, rồi nói tiếp : “Năm ấy Tô Phóng đột nhiên xuất ngoại, cậu thì tạm nghỉ học một năm, nói thật tôi rất kinh ngạc, trước đó tình cảm của các cậu tốt như vậy, vì sao lại lập tức ra đi, tôi nghĩ mãi mà không thể tìm ra nguyên nhân.”

Nhắc tới chuyện này, trong ngực Lâm Duyệt Minh rất khó chịu. Nhiều năm như vậy, cậu không tham gia những cuộc họp mặt cùng bạn học, cũng không qua lại với họ, chính là sợ người khác ở trước mặt cậu nhắc tới Tô Phóng. Giờ Nghe Cảnh Thần đột nhiên nhắc tới cái tên này, gợi lên sự đau xót trong lòng, cậu không muốn hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ không thể chịu đựng này nữa.

Sắc mặt vốn đã tái nhợt giờ càng thêm trắng bệch, cậu đang muốn ngăn cản đối phương nói tiếp. Nghe Cảnh Thần hình như đang tìm cách lý giải cậu, nhìn về phía cậu cười nhạt, rồi nói : “Tôi biết cậu đang khổ sở, nhưng hãy nghe tôi nói hết đã.”

“Một năm sau cậu mang con đến trường, mọi người hỏi đứa nhỏ này ở đâu ra, cậu chỉ nói đây là con của mình, cũng không giải thích nguyên nhân. Hơn nữa lần thứ hai sau khi trở lại trường, cả con người cậu thay đổi, trở nên càng lạnh lùng hơn, trước đây ngẫu nhiên gặp mặt còn có thể bắt chuyện, sau này ở trong trường nếu có gặp nhau, cậu ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái. Tôi biết cậu đi làm công, thấy cậu mỗi ngày bận rộn như vậy, tôi không nỡ đi quấy rối. Mãi đến khi tốt nghiệp, tôi cũng không biết được nguyên nhân cậu và Tô Phóng chia tay.”

“Sau đó nữa, cậu được nhận vào bệnh viện này làm, chúng ta cư nhiên thành đồng nghiệp, nhưng cậu cũng không thêm chú ý đến tôi, dường như cho tới bây giờ chúng ta vẫn không nhận ra nhau. Lẽ nào cậu đã quên, trước đây khi còn đi học, tôi là học trưởng mà cậu tin cậy nhất.”

Nói đến đây, Nghe Cảnh Thần có hơi thương cảm, cười tự giễu nói : “Có lẽ là chỉ có mình tôi nghĩ như vậy, kỳ thực cậu cũng đâu có tin tưởng tôi, chỉ là quan hệ của chúng ta tốt hơn một chút so với những người khác, khi đó trong lòng cậu chỉ có Tô Phóng, căn bản không dung nạp bất luận kẻ nào.”

“Ai, trọng tâm câu chuyện đi quá xa mất rồi.” Nghe Cảnh Thần thở dài, nhìn cậu đột nhiên nói : “Cậu có biết khi lần đầu tiên tôi gặp Lâm Tô, cảm giác là gì không?”

“Khuôn mặt nó rất giống Tô Phóng, mắt to, môi dày, thực sự rất giống.”

“Hơn nữa cậu đặt tên cho nó là ‘Lâm Tô’, như để chứng minh rằng nó là con của cậu và Tô Phóng, phải không?”

“Như vậy Tô Phóng cũng là bởi vì chuyện này mà chia tay với cậu chứ gì?”

Bị nói trúng tim đen, Lâm Duyệt Minh chấn động toàn thân, thống khổ nhắm mắt lại.

“Mẹ nó, hẳn thật không phải là người mà!” Nghe Cảnh Thần trở nên kích động hẳn lên, “Làm một bác sĩ phụ sản, tôi căm ghét nhất loại cha mẹ không thừa nhận con mình! Tuy rằng đàn ông mang thai đích xác làm cho người ta khó có thể chấp nhận, nhưng hẳn cũng không thể vứt bỏ con mình, bỏ rơi cậu chứ!”

Nghe xong những lời này, Lâm Duyệt Minh giật mình, cậu nghĩ dường như Nghe Cảnh Thần cũng không để ý tới chuyện mình mang thai.

“Anh không cảm thấy tôi bất bình thường sao?”

“Nghĩ chứ! Tôi còn định bắt cậu làm vật thí nghiệm nữa a!” Nghê Cảnh Thần cười đến đáng khinh.

“Đồ bệnh hoạn!”

“Chỉ đùa một chút thôi mà!”

“Dư hơi.”

Lâm Duyệt Minh trợn trắng mắt, người này vẫn thiếu đứng đắn giống như trước kia.

Nghê Cảnh Thần lại hỏi : “Được rồi, đứa bé trong bụng bây giờ cậu dự định như thế nào? Sinh ra sao?”

“Ừ.” Đây là đứa con của Lý Tường Vũ, chỉ cần nghĩ tới điều này, Lâm Duyệt Minh đã cảm thấy ảm áp. Cậu quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải sinh đứa bé này, hơn nữa còn muốn bé bình an cho tới ngày chào đời.

Nghê Cảnh Thần tiếp tục nhiều chuyện, “Ba ba đứa nhỏ có biết không?”

“Không biết.”

“Cậu không dự định nói cho hần biết sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

“Cũng không phải ai cũng giống như anh, hần hần là sẽ không chấp nhận được.”

“Chưa thử qua sao cậu biết hần không chấp nhận được?”

...

“Thử xem sao, nói không chừng hần biết được sẽ rất hạnh phúc đó!”

...

Lâm Duyệt Minh không nói lời nào, Nghê Cảnh Thần thất vọng, hần chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, “Cậu thật là không biết thương thân thể của mình chút nào, đang mang thai còn đi tiến hành phẫu thuật, một ca giải phẫu chấn thương chỉnh hình mất rất nhiều thể lực, té xỉu cũng là đáng đời! Hiện tại thai nhi đã hơn hai tháng, rất dễ hư thai, nếu cậu muốn giữ lại đứa bé, sau này phải tự chăm sóc cho mình thật tốt mới được!”

“Tôi biết mà.” Lâm Duyệt Minh khẽ nói. Ngày hôm nay mình thật là sơ xuất, cứ tưởng rằng có thể kiên trì được tới cuối cùng, kết quả thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống đất hôn mê. Nếu như không cẩn thận làm tổn thương tới cục cưng trong bụng, thì làm sao bây giờ!

Trong lòng cậu thâm hạ quyết tâm, vì cục cưng từ hôm nay trở đi nhất định phải chăm sóc thân thể của mình thật tốt.

Nghê Cảnh Thần đột nhiên bước đến hươu hươu tay trước mắt cậu, đùa giỡn : “Hú, ba hồn chín vía quay trở lại nào! Việc này tôi giúp cậu giữ bí mật, nhưng mà cậu phải để cho tôi đỡ đỡ đấy nhé?”

Lâm Duyệt Minh nghĩ ánh mắt của người này nhìn mình tựa như đang nhìn chuột bạch trong phòng thí nghiệm vậy, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, khiến cậu sợ hãi, “Đến lúc đó rồi tính, giờ tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Cứ như vậy nhé! Cậu nghỉ ngơi đi, khi nào thuận tiện tôi sẽ đến thăm khám tình trạng của cục cưng.” Nghê Cảnh Thần cũng không cần biết cậu có đồng ý hay không, coi như chuyện này không còn gì để bàn cãi.

Những ngày tiếp theo, Nghê Cảnh Thần nói được thì làm được, nhàn rỗi liền đến thăm Lâm Duyệt Minh, giúp cậu kiểm tra tình trạng phát triển của thai nhi, đặc biệt chú tâm.

Để sinh một cục cưng thật khỏe mạnh, Lâm Duyệt Minh rất phối hợp với hần trong những lần khám thai định kỳ, món nào không thể ăn, chuyện gì không được làm, toàn bộ đều nhớ kỹ trong đầu, hoàn toàn nghe theo lời của hần khuyên bảo.

Chỉ một tháng sau, bụng đã bắt đầu hơi đội lên, trọng lượng đã gia tăng đáng kể. Bắt đầu vào hạ, thời tiết dần nóng bức, quần áo mặc càng ngày càng mỏng manh, Lâm Duyệt Minh quyết định xin nghỉ dài hạn ở nhà an thai.

Lâm Duyệt Minh rất chờ mong ngày sinh cục cưng, mỗi ngày duy trì trạng thái tâm lý thật tốt, ăn được ngủ ngon, quyết không bạc đãi chính mình. Chỉ có vào đêm khuya thanh vắng, cậu lại cảm thấy mất mát, đã hơn ba tháng rồi, vì sao Lý Tường Vũ vẫn không tới tìm mình?

Ngay lúc Lâm Duyệt Minh trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Lý Tường Vũ cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt cậu.

Không khéo chính là, lúc đó Lâm Duyệt Minh đang đi cùng Nghê Cảnh Thần. Cậu vào bệnh viện xin nghỉ dài hạn xong đang định quay về nhà, Nghê Cảnh Thần chủ động đề nghị đưa cậu về, tiện thể nấu giúp vài món ăn bổ dưỡng.

Hai người đi ra khỏi khu ngoại trú, Nghê Cảnh Thần không biết phát điên cái gì, đột nhiên khom lưng dán lỗ tai lên bụng cậu bảo nghe tim thai, tay còn nhẹ nhàng xoa xoa bụng của cậu.

Lâm Duyệt Minh cười đẩy hắn ra, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lý Tường Vũ đứng phía đối diện đang nhìn chằm chằm.

Nét cười sượng lại trên khuôn mặt, Lâm Duyệt Minh yên lặng nhìn đối phương, mà hắn cũng chăm chú nhìn cậu.

Nghê Cảnh Thần cảm thấy không thích hợp, nhìn nhìn hai người, rồi hỏi : “Duyệt Minh, đây là bạn của cậu hả?”

Lâm Duyệt Minh ừ một tiếng, tất cả lực chú ý dồn lên trên người Lý Tường Vũ, đang định chào hỏi, nhưng lại thấy được vẻ đau buồn trên khuôn mặt hắn.

Khẳng định là hắn đã hiểu lầm!

Lâm Duyệt Minh chưa kịp giải thích, Lý Tường Vũ nhìn cậu thật sâu, ánh mắt vừa có vẻ phần nộ lại vừa mất mát, sau đó quay đầu rời đi.

“Hắn là ba ba của đứa bé?” Ánh mắt hai người này là của tình nhân nhìn nhau, vừa thấy sẽ rõ ràng ngay.

“Đúng vậy.”

“Sao còn không mau đuổi theo? !”

“Quên đi.” Lâm Duyệt Minh thở dài.

Cậu còn chưa nghĩ ra giải thích như thế nào.

Chẳng lẽ lại nói với Lý Tường Vũ rằng anh ta đang nghe tim thai giúp mình sao?

Nghe kiểu nào cũng thấy tức cười.

22. Chương 22

Ăn cơm tối xong, Lâm Tô cứ quần quít lấy Lâm Duyệt Minh đòi cậu kể chuyện cho bé nghe.

Lâm Duyệt Minh kể chưa hết câu chuyện thì đã ngủ mất.

Lâm Tô lay lay bờ vai, đánh thức cậu dậy.

Thế nhưng Lâm Duyệt Minh ngủ rất say, không có phản ứng nào cả.

Lâm Tô cảm thấy ủy khuất, nước mắt lã chã rơi xuống.

Cầm lấy điện thoại, bấm số của Lý Bác Học, vừa nghe thấy giọng của đối phương đã khổ sở khóc nức lên.

Lý Bác Học lo lắng hỏi bé : “Bé Thỏ, xảy ra chuyện gì thế? Sao lại khóc?”

Lâm Tô bĩu môi, “Ba ba không cần tớ nữa.”

“Vì sao?”

Lâm Tô nức nở nói : “Gần đây ba ba không thèm để ý tới tớ, cứ dùng cơm xong là đi ngủ mất tiêu, không xem TV với tớ, cũng không kể chuyện cho tớ nghe, nói tóm lại là ba ba không thích tớ nữa.”

Lâm Tô bị ủy khuất, Lý Bác Học đau lòng muốn chết, còn nghiêm túc nói với bé : “Đừng khóc nữa, không nên khổ sở! Cho dù chú ấy không thích cậu cũng không sao, còn có tớ đây mà! Tớ rất thích cậu nha! Thích cả đời luôn á! Cậu thử ngẫm lại xem, có tớ cưng chiều cậu có phải là chuyện hạnh phúc nhất hay không?”

Lời thú nhận tình cảm này hiển nhiên không có tác dụng gì, nghe nhóc nói như thế, Lâm Tô khóc càng lợi hại hơn, “Tớ không cần cậu thích, tớ chỉ muốn ba ba thích. . .”

Lý Bác Học : Tự mình đa tình quả nhiên không có kết cục tốt! ~o(>_<)o>

~. : .

Vừa tỉnh ngủ, Lâm Duyệt Minh cảm thấy mệt mỏi rã rời, đầu nặng trĩu, trên người cũng không có khí lực gì. Đang định tắm rửa rồi quay về phòng nghỉ ngơi, thì trông thấy Lâm Tô đứng trên sân thượng ngắm đầu nhìn lên bầu trời đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn trông có vẻ khổ sở, không biết đang suy nghĩ gì.

Đi tới bên cạnh bé, nhẹ giọng hỏi : “Bé Thỏ, con đang làm gì vậy?”

Lâm Tô không trả lời, quay đầu sang một bên, thân thể run nhẹ.

“Bé Thỏ à, con sao vậy? !” Lâm Duyệt Minh rất kinh ngạc, bé con này hồi nào giờ không hay giận dỗi, ngày hôm nay làm sao vậy kia?

Lâm Tô không hé răng, thân mình càng run rẩy nhiều hơn.

“Con làm sao vậy?”

. . .

“Không thèm để ý tới ba ba luôn à?”

Lâm Tô quay đầu lại, nước mắt lưng tròng, “Là ba ba không để ý tới con trước mà!”

Thấy bộ dáng ủy khuất của Lâm Tô, Lâm Duyệt Minh rất đau lòng, lập tức giải thích : “Ba ba đâu có không quan tâm đến con!”

“Ba có! !” Lâm Tô đỏ mặt nói lớn, những giọt nước mắt to như những hạt đậu tí tách rơi xuống, “Vừa rồi ba kể chuyện cho con nghe, chỉ mới được một nửa thì ngủ mất tiêu! Hiện giờ ba không muốn chơi với con nữa! !”

Nghe xong những lời này, Lâm Duyệt Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ, mấy ngày nay đích xác là mình đã bỏ quên Lâm Tô.

Trong khi mang thai rất hay buồn ngủ, nhưng mỗi ngày cậu vẫn phải thức dậy rất sớm, đưa Lâm Tô đến trường xong, ghé chợ mua thức ăn, sau khi ăn cơm trưa ngủ một chút, thức dậy thì sơ chế thức ăn rồi đi đón Lâm Tô, trở về lại bắt đầu nấu ăn, cơm nước xong đã mệt đến rã rời, cũng không có tinh lực chơi cùng với Lâm Tô.

Lâm Tô đã quen với tập quán sinh hoạt trước kia, mỗi ngày sau khi ăn xong cho dù Lâm Duyệt Minh làm cái gì thì vẫn ở cùng cho đến khi bé ngủ. Hiện tại đột nhiên thay đổi, bé đương nhiên không thích ứng được.

Lâm Duyệt Minh cảm thấy mình rất đáng trách, cư nhiên bỏ quên không quan tâm đến cảm nhận của Lâm Tô, hại bé bị tủi thân.

Cho dù có thêm một đứa con nữa, ở trong lòng cậu địa vị của Lâm Tô vẫn là quan trọng nhất.

Đầu óc của Lâm Tô phát triển hơi chậm, hiện nay đang dừng lại ở giai đoạn sáu tuổi, còn cần phải có người chăm sóc.

Vì nguyên nhân đặc thù, cậu nhất định phải đem hết toàn lực bảo vệ tốt Lâm Tô.

Lâm Duyệt Minh bế bé lên, không ngừng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ giọng hướng về phía bé cam đoan, “Ba ba sai rồi! Đừng khóc nữa, bây giờ ba ba kể chuyện cho con nghe được không? Sau này ngày nào cũng kể hết! Ba ba yêu con nhất, tuyệt đối không có chuyện không để ý tới con!”

Lâm Tô ngay lập tức nín khóc, nhovn miệng cười, “Thật không? Con cũng yêu nhất là ba ba!”

“Thật mà!” Lâm Duyệt Minh bế bé tới ngồi trên sofa, ôm bé hỏi : “Bây giờ muốn nghe chuyện gì? Công chúa bạch tuyết hay là cô bé lọ lem?”

Đối mặt với việc lựa chọn, Lâm Tô rối rắm muốn chết. Hai chuyện này tuy rằng đã nghe vô số lần, nhưng bé vẫn rất thích, hơn nữa còn ngang nhau, không phân biệt được.

Suy nghĩ một hồi vẫn không thể quyết định được, bé cũng không hoang mang lắm, bởi vì trong lòng có một nghi ngờ nho nhỏ, đối với bé mà nói điều này quan trọng hơn.

“Ba ba, gần đây sao ba hay ngủ quá vậy?”

Về chuyện mang thai, Lâm Duyệt Minh không muốn gạt Lâm Tô, nắm tay bé đặt lên bụng mình, cười nói : “Trong này có một tiểu bảo bảo, tựa như năm đó mang thai con vậy, có cục cứng luôn luôn mệt mỏi rã rời.”

“Tiểu bảo bảo? !” Lâm Tô mở to mắt, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng, mềm mại, hơi nhô ra, không bằng phẳng giống như bình thường, “Có tiểu bảo bảo thì hay ngủ sao?”

“Đúng vậy.”

“Ah! !” Lâm Tô hưng phấn hẳn lên, “Ba ba, thì ra là sẽ sinh em bé! Bằng cách nào em bé vào trong bụng ba ba được vậy?”

Đối mặt với cậu hỏi ngây thơ ngay thẳng của bé, Lâm Duyệt Minh hoàn toàn không biết trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút rồi nói : “Cũng giống như con vậy, con vào như thế nào, em bé cũng giống như vậy.”

Lời này đúng là quanh co cho xong chuyện, căn bản chưa nói trúng trọng điểm, Lâm Tô đương nhiên nghe không hiểu được, hai hàng chân mày như nhíu lại cùng một chỗ, mắt thì mở to, vẻ mặt mê muội, “Con cũng không biết mình làm sao mà vào được. . .”

“Sau này con lớn thì sẽ hiểu được thôi.”

“Vậy à!” Lâm Tô nghĩ thật là kỳ diệu, ghé vào bụng lắng nghe, “Con có thể nói chuyện với em bé sao?”

“Được mà!”

Lâm Tô hướng về phía bụng nói : “Em trai, anh chờ em đi ra chơi với anh đấy.”

Lâm Duyệt Minh vui vẻ, “Sao con dám khẳng định em bé là con trai hả?”

“Con thích em trai.”

“Sao lại không thích em gái?”

Lâm Tô lắc đầu, “Con gái thật đáng sợ, con ngồi cùng bàn với Viên Viên a, bình thường bạn ấy nói chuyện rất kỳ quái.”

Lâm Duyệt Minh kéo bé đến ngồi xuống kê bên, kiên trì giải thích : “Kỳ thực con gái cũng không đáng sợ, rất nhiều bé gái rất khả ái, dịu dàng cẩn thận tỉ mỉ, đối xử nhẹ nhàng với người khác, con tiếp xúc nhiều sẽ biết thôi. Hơn nữa trong tương lai con cũng phải cưới vợ, nghìn vạn lần không nên sợ ở chung với con gái.”

“Cưới vợ?” Lâm Tô nghi hoặc, “Con không phải là vợ của Lý Bác Học sao?”

“Ai nói? !” Lâm Duyệt Minh cực kỳ kinh ngạc.

“Lý Bác Học đó, cậu ấy nói sau này lớn lên sẽ cưới con về nhà mà.”

“Con biết làm vợ là có ý gì không?”

“Biết mà, sẽ sống chung cùng với cậu ấy.”

“Con không muốn sống cùng với ba ba sao?”

“Muốn mà! Sau này chúng ta đều ở chung một chỗ, ba nè, con, rồi Lý Bác Học, còn có em trai nữa chứ.”

Lâm Duyệt Minh cười nhẹ, sờ đầu con trai, “Phải, tất cả chúng ta sẽ sống cùng nhau.”

Lâm Tô rồi sẽ lớn lên, đến lúc đó bé sẽ gặp người mà mình thích. Lâm Duyệt Minh không muốn can thiệp vào cuộc sống tình cảm, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện sau này con trai muốn rời xa mình, cậu lại cảm thấy luyến tiếc, trong ngực có mất mát.

Cậu hi vọng một nửa của Lâm Tô là một. . . Một người rộng lượng thiện lương, có thể chăm sóc, bao dung cho bé. Cho dù là nam hay nữ, chỉ cần đối tốt với bé là được.

Bất quá bây giờ nó đang còn nhỏ, chuyện tương lai sau này hãy tính.

Lâm Duyệt Minh mở TV, hai người vừa xem tivi, vừa nói chuyện phiếm, trong phòng vang lên tiếng cười thanh thanh. Gió đêm từ cửa sổ lùa vào, mang theo không khí lạnh, Lâm Tô rung mình, Lâm Duyệt Minh bế bé đặt lên trên đùi, hỏi : “Ba tắm cho con, xong rồi đi ngủ cho khỏe nhé?”

“Dạ, con muốn ngủ với ba.”

Lâm Duyệt Minh cười đầy vẻ cưng chiều, “Không thành vấn đề!”

Trong quán bar, ánh đèn khi tỏ khi mờ, Lưu Hồng Huy cúi đầu nhìn thật lâu mới trông thấy kim đồng hồ chỉ mấy giờ.

Nhìn người ngồi bên cạnh đang không ngừng uống rượu, thở dài khuyên nhủ : “Trường Vũ đừng uống nữa, về thôi, sắp mười hai giờ rồi.”

Buổi chiều sau khi tan tầm, Lưu Hồng Huy mới vừa đi ra khỏi bệnh viện thì gặp Lý Trường Vũ, đối phương không nói hai lời kéo hắn đến quán bar, kêu mấy vại bia, cùng hắn đối ẩm.

Uống cũng đã được mấy giờ, hắn hỏi vô số vấn đề, Lý Trường Vũ chẳng thèm trả lời, chỉ yên lặng ngồi uống.

Lưu Hồng Huy bắt đầu dỗi, không thể làm gì khác hơn là uống cùng hắn, cũng đã chạy vô WC mấy lần, bụng căng đến khó chịu. Cứ uống mãi như thế này, cho dù không say, thân thể cũng chịu không nổi a!

Lưu Hồng Huy thấy hắn không trả lời, tiếp tục khuyên nhủ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói ra tôi mới có thể giúp anh nghĩ biện pháp, cứ uống không ngừng như thế này cũng đâu giải quyết được vấn đề! Lỡ uống say thì làm sao bây giờ? Hà tất phải trút giận lên thân thể chứ!”

“Uống bia không say được.” Lý Trường Vũ lại cầm ly lên uống một hớp to.

“Ai nói bia uống không say hả? ! Anh xem mắt của mình đỏ ké rồi kìa, uống thêm chút nữa, say hay không biết liền à!” Lưu Hồng Huy đoạt ly bia trong tay hắn, kiên nhẫn khuyên giải, “Đừng uống nữa! Ngày hôm nay rốt cuộc anh làm sao vậy? Hỏi nhiều như vậy anh cũng không trả lời một câu, thực là làm cho người ta tức chết đi được! !”

Ly rượu bị đoạt mất, Lý Trường Vũ cười khổ, bình thường hắn rất coi thường loại người cứ gặp phải chuyện phiền muộn lại mượn rượu giải sầu, nhưng nay ngoại trừ uống rượu, hắn cũng không biết mình phải làm gì nữa.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn muốn đi tìm Lâm Duyệt Minh, thế nhưng bị công chuyện quán chân, một nhà hàng mới khai trương có rất nhiều chuyện vụn vặt cần hắn xử lý, chuẩn bị tốt mọi thứ hắn lập tức trở về N thị, vừa xuống máy bay liền trực tiếp đi tới bệnh viện, cứ tưởng rằng làm như vậy sẽ khiến cho Lâm Duyệt Minh bất ngờ.

Mấy tháng nay hắn vẫn chịu đựng không liên hệ với Lâm Duyệt Minh, định cho đối phương nhiều thời gian một chút để suy nghĩ về chuyện của hai người. Có lẽ là mình đã quá tự tin rồi, hai người qua lại đã lâu như

vậy, tình cảm chậm rãi được bồi đắp, càng ngày càng sâu, hẳn cứ cho rằng Lâm Duyệt Minh sẽ chấp nhận mình, hẳn thậm chí còn mua nhẫn, sẵn sàng để hứa hẹn một cam kết cả đời.

Thế nhưng kinh hỉ đâu không thấy, trái lại hẳn gặp phải sự đả kích lớn.

Nhớ lại một màn hôm trước, trong lòng tràn ngập chua xót, mới có ba tháng, bên cạnh Lâm Duyệt Minh đã có người đàn ông khác.

“Cậu có biết gần đây có ai tiếp cận Lâm Duyệt Minh hay không?” Lý Tường Vũ vô cùng mong chờ đó chỉ là một sự hiểu lầm, muốn từ miệng Lưu Hồng Huy nghe lời xác nhận.

Lưu Hồng Huy không hề nghĩ ngợi đã nói : “Hắn là Nghê Cảnh Thần đi, trong khoảng thời gian này tôi thường thấy hai người họ đi chung với nhau.”

Tâm chậm rãi nặng trĩu, “Có phải đối phương là một người đàn ông vóc dáng cao lớn, đeo kính hay không?”

“Đúng vậy.”

Chuyện đã được xác nhận, sắc mặt Lý Tường Vũ lại nặng nề thêm vài phần.

Thấy vẻ mặt của hắn, Lưu Hồng Huy biết mình nói sai rồi, lập tức giải thích, “Anh có phải đang hiểu lầm hay không? Nghê Cảnh Thần là bác sĩ chung bệnh viện với bọn tôi, trước kia hắn và Duyệt Minh từng quen biết, bọn họ học chung thời đại học, nếu bọn họ có gì đó thì cũng có lâu rồi, hà tất chờ tới bây giờ?”

“Ngày hôm nay tôi thấy bọn họ đi với nhau rất thân mật, người đàn ông kia còn ghé đầu vào bụng của em ấy.”

“Ah, anh có nhìn lầm hay không?”

“Không thể nào!”

“Vậy anh có hỏi cậu ấy không? Nếu là hiểu lầm thì sao? Cái tên Nghê Cảnh Thần này là một người hay cà rồn.”

“Cái gì cũng không hỏi.”

Lưu Hồng Huy đột nhiên nhớ tới cái gì, từ cặp công văn lấy ra một lọ thuốc mỡ, “Cho anh này, Duyệt Minh nghe nói anh bị thương liền kêu tôi đưa cho anh. Thuốc này trị liệu đao thương rất hữu hiệu, lại không để lại sẹo. Tôi tìm anh vài lần, người nhà nói anh đi công tác ngoại tỉnh, mấy bữa nay tôi quên mất. Kỳ thực Duyệt Minh rất quan tâm đến anh, từ lúc quen với anh con người cậu ấy cũng trở nên cởi mở hơn nhiều, tôi nhìn ra được cậu ấy thích anh, chỉ là con người cậu ấy không được tự nhiên, ngoài miệng không muốn thừa nhận mà thôi.”

“Phải không?” Nghe xong những lời này, Lý Tường Vũ tìm lại được một chút tự tin, lo lắng trong lòng cũng vơi đi rất nhiều.

“Đúng vậy! Đi tìm cậu ấy nói cho rõ ràng đi, nếu yêu cậu ấy thì không nên suy nghĩ nhiều như vậy, anh hiểu rõ tính cách của cậu ấy mà, cho dù biết anh hiểu lầm cũng sẽ không giải thích đâu, như vậy chẳng phải là hiểu lầm càng thêm sâu sao?”

“Đúng vậy, cậu nói rất có lý.” Lý Tường Vũ nghĩ mình như được cảnh tỉnh vậy, đầu óc bỗng nhiên sáng suốt hẳn lên, cười tươi roi rói.

Lúc đó thấy Lâm Duyệt Minh và người đàn ông khác đi chung với nhau, hắn bị sự đổ kỵ làm cho đầu óc mù mờ, cho nên mới giận dữ bỏ đi. Hiện tại nhớ lại biểu tình lúc đó của Lâm Duyệt Minh, mặc dù có chút kinh ngạc, thế nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn và vui mừng, đại khái là nhìn thấy mình em ấy thật sự mừng rỡ.

Lý Tường Vũ ở trong lòng tự khinh bỉ chính mình, theo đuổi vợ thì da mặt phải dày, gì mà mới gặp có chút cản trở thì đã trốn tránh, nếu vậy toàn bộ sự nỗ lực trước kia không phải là hoàn toàn uổng phí sao?

Cầm tuýp thuốc trên tay Lưu Hồng Huy, nhét vào trong ví, Lý Tường Vũ khẽ cười, “Bây giờ tôi phải đi tìm em ấy!”

Lý Tường Vũ hơi lo lắng, “Anh uống nhiều như vậy có thể lái xe được không? Hay là để tôi chở anh đi?”
“Không sao, coi vậy chứ tôi không có say! Cậu đã theo tôi cả đêm rồi mau về nhà nghỉ ngơi đi, cảm ơn nhé, hôm nào tôi mời cậu đi ăn.”

“Được, nhớ kêu cả Duyệt Minh cùng đi.”

“Đương nhiên rồi!”

Lý Tường Vũ lái xe đi tới dưới lầu nhà Lâm Duyệt Minh, ngẩng đầu nhìn lên lầu, trong nhà vẫn đang sáng đèn.

Mâm mê cặp nhãn nơi túi quần, trong lòng tự nhiên có chút khẩn trương, cặp nhãn này hẳn nhờ chuyên gia thiết kế, hình thức đơn giản, hẳn tin tưởng rằng Lâm Duyệt Minh sẽ thích.

Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười xấu xa, đưa tay vò cho mái tóc rối bù, nhanh chân đi lên lầu.

Lâm Duyệt Minh tắm rửa rồi đỡ cho Lâm Tô ngủ thì đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Hồi tối đã hết trơn đồ ăn rồi, cậu uống một ly sữa nhưng vẫn còn đói, mở tủ lạnh lấy mấy miếng bánh mì, đặt vào là vi ba nướng, đang chuẩn bị ăn thì nghe tiếng gõ cửa.

Lâm Duyệt Minh đặt miếng bánh mì xuống, đi ra khỏi nhà bếp, nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười hai giờ rồi, trẻ thế này ai còn đến tìm vậy kìa?

Mở cửa ra, ánh sáng trong phòng không soi tới hành lang mờ tối, cậu hoàn toàn không nhìn thấy được người đứng bên ngoài, mùi cồn nồng nặc ập ngay vào mặt, tiếp theo đó, một bóng dáng cao lớn đổ lên người, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, vòng tay siết rất chặt.

Bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn trầm thấp, “Tôi nhớ em, rất nhớ. . .”

Tâm chấn động mạnh, thân thể Lâm Duyệt Minh cứng còng, mặc kệ đối phương dồn trọng lượng lên người mình, cảm nhận được độ ấm thân thể của đối phương truyền đến, bỗng nhiên cảm thấy kiên định, rất hạnh phúc.

Chậm rãi đưa tay vòng qua lưng người đàn ông, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng. Thời gian dường như dừng lại, hai người ôm nhau, tim gần tim, cảm nhận được nhịp tim đang đập, càng ngày càng nhanh hơn.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Duyệt Minh cảm thấy chân hơi tê, tựa hồ sắp đứng không vững nữa, chỉ là nhẹ nhàng xoay người một chút, lập tức bị ôm càng chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, tôi chỉ muốn ôm em một chút. Để tôi ôm thêm một chút nữa, tôi sẽ đi ngay.”

“Anh uống rượu hả?” Lâm Duyệt Minh có hơi lo lắng, uống rượu không thể lái xe.

“Yên tâm, tôi không say.” Lý Tường Vũ quay mặt đối diện với cậu thở ra một hơi, mùi cồn nồng nặc trực tiếp xộc vào mũi.

Lâm Duyệt Minh nhíu mày, “Người uống say sẽ không bao giờ thừa nhận mình say cả, đêm nay anh ngủ lại đây đi.”

Đáy mắt xẹt qua một tiểu ý khi gian kế được thực hiện, Lý Tường Vũ cúi đầu hôn lên môi cậu, nếm vào trong miệng mùi vị sữa nồng đậm, có chút ngọt.

23. Chương 23

Hai đôi môi áp vào nhau, nhẹ nhàng, chậm rãi, chớp mắt, trong lòng như có dây cung đang từ từ được giương lên.

Cứ buông thả một lần đi vậy!

Thân thể từ từ mềm nhũn, Lâm Duyệt Minh dựa vào tường, ngẩng đầu đáp lại, hàm răng dần dần buông lỏng, ánh mắt cũng từ sự kinh ngạc ban đầu chuyển thành tỉnh lặng, nét cười trong ánh mắt chậm rãi tản ra.

Một nụ hôn là có thể xoa dịu mọi nỗi bất an trong lòng cậu, một cái ôm cũng làm cậu cảm động không thôi.

Cậu mong sao thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này.

Không cần xa hoa, chẳng mong lãng mạn, chỉ cần có hân là đã trọn vẹn rồi. Người đàn ông này vừa tình cảm lại dịu dàng.

Hai người di chuyển từ bên ngoài vào trong phòng, vẫn duy trì nụ hôn sâu, trần trọc, thời gian kéo dài rất lâu, sự tiếp xúc này biểu hiện cho sự nhớ nhung và yêu thương say đắm.

Dục vọng như thiêu đốt thân thể, lý trí sắp bị nuốt chửng, Lý Tường Vũ nhẹ nhàng thả lỏng cánh tay đang ôm người trong lòng, áp trán hai người vào nhau, ngược mắt nhìn cậu, ánh mắt đen kịt ẩn chứa tình ý dạt dào, “Đừng hôn nữa, tôi không muốn thương tổn em.”

Lâm Duyệt Minh lần thứ hai bị sự ôn nhu săn sóc của hân làm cho cảm động, thùy hạ mí mắt, không dám nhìn thẳng vào hân, chỉ sợ mình không khống chế được, rơi vào tay giặc lọt vào lưới tình được hân dệt bằng nhu tình và mật ngọt.

Lý Tường Vũ đưa tay nâng cằm cậu lên, để hân có thể nhìn thẳng vào mắt cậu, cười nói : “Em vừa uống sữa hả? Rất ngọt.”

“Vâng, hơi đói bụng.” Lâm Duyệt Minh đưa ánh mắt về phía khác, cố gắng giữ vẻ mặt tự nhiên, nhìn như là rất bình tĩnh, thế nhưng trên khuôn mặt lại xuất hiện một mạt đỏ nhàn nhạt.

“Bây giờ còn đói không?”

“Ah, tôi đến phòng bếp lấy bánh mì ăn.” Cứ bị đối phương nhìn chăm chú như vậy, Lâm Duyệt Minh thấy rất xấu hổ, lại không biết nói gì. Vừa lúc có cơ hội thoát khỏi sự xấu hổ này.

Chưa kịp đứng thẳng người, Lý Tường Vũ đã giữ cậu lại, “Tôi đi lấy cho em.”

Sải bước vào phòng bếp, rồi quay trở ra, hân cầm bánh mì đưa tận tay cậu.

Lâm Duyệt Minh cúi đầu gặm bánh mì, ăn rất nhanh. Lý Tường Vũ sợ cậu bị nghẹn, rót một ly nước để trước mặt, lẳng lặng ngồi nhìn, lâu lâu lại đưa tay chùi vụn bánh mì dính nơi khóe miệng của cậu.

Lâm Duyệt Minh cảm thấy không được tự nhiên, tình huống hiện giờ còn xấu hổ hơn hồi nãy nữa, ở trong lòng đang cân nhắc tìm một đề tài để nói cho bớt xấu hổ một chút.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười khê, “Em hình như béo ra ấy, khuôn mặt thêm chút thịt, khí sắc hồng hào, hấp dẫn hơn trước đây rất nhiều.”

“Tạm ổn, vẫn như cũ thôi.” Lâm Duyệt Minh sợ hân nhìn ra điều gì, đưa bánh mì qua cho hân, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác, “Ăn không? Bánh mì này mùi vị cũng không tồi.”

“Không đâu, em ăn đi.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Minh nhanh chóng ăn xong bánh mì, đứng dậy đi vào toilet.

Mở vòi, để tay dưới dòng nước, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cậu cảm thấy ngày hôm nay Lý Tường Vũ không bình thường, chẳng biết là do uống say hay là có nguyên nhân gì khác, thái độ ôn nhu, vẻ mặt rất tốt, cư xử với cậu giống như hai người là một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt, chỉ một ánh mắt có thể khiến cậu như bị hòa tan, ánh mắt nhu tình như nước, làm cho người ta không thể kháng cự.

Lâm Duyệt Minh có hơi nghi hoặc, từ lúc vào cửa đến giờ Lý Tường Vũ không đề cập đến chuyện đã xảy ra chiều hôm qua trước cửa bệnh viện, lúc đó rõ ràng hân rất thất vọng và phẫn nộ, bây giờ lại làm như không có việc gì, lẽ nào tuyệt không hiếu kỳ về mối quan hệ giữa mình và Nghê Cảnh Thần?

Nếu đối phương không hỏi, Lâm Duyệt Minh cũng sẽ không chủ động nhắc tới. Tắt vòi nước đi, đang chuẩn bị đi ra ngoài, một đôi tay ấm áp từ phía sau vòng quanh thắt lưng cậu.

Lưng kề sát vào ngực, Lý Tường Vũ vùi đầu vào cổ cậu, hấp thụ hương vị trên người, hai tay giở áo lên, nhẹ vuốt ve cái bụng, “Em béo ra nhiều đấy, có bụng rồi này!”

Lâm Duyệt Minh vận vẹo thân thể, mất tự nhiên nói : “Gần đây ăn hơi nhiều.”

“Để tôi xem em béo lên nhiều hay ít.” Lý Tường Vũ thoáng cái nhấc bổng cậu lên, Lâm Duyệt Minh càng thêm hoảng sợ.

“Quả nhiên là nặng hơn rất nhiều, ít nhất. . . là tăng thêm mười cân.”

“Để tôi xuống đi.” Thân thể bị nhấc bổng lên, hai chân không chạm đất khiến cậu không thoải mái, mình chẳng thích loại cảm giác này.

Lý Tường Vũ cười cười, bước tới sô pha, thả cậu lên đó, quỳ xuống trước mặt, chẳng biết từ đâu lấy ra cái hộp nhẫn, đưa tới trước mắt, “Nhẫn này tôi mua lâu rồi, vẫn muốn trao cho em, nhìn thử xem, có thích hay không?”

Hộp nhẫn được mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim, hình thức đơn giản mộc mạc, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện được vòng xung quanh nhẫn được khảm kim cương, ánh đèn chiếu vào, phát ra ánh sáng chói mắt.

“Sống cùng với tôi nhé, chúng ta sẽ ra nước ngoài kết hôn, mặc dù trong mắt nhiều người hôn nhân chỉ là hình thức, nhưng tôi vẫn muốn cho em một hứa hẹn, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, tôi vẫn tin tưởng, thương yêu, đời này vĩnh viễn không rời xa em.”

Lời cầu hôn tới thật bất ngờ, Lâm Duyệt Minh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, yên lặng nhìn chiếc nhẫn, đầu óc không suy nghĩ được gì nữa, duy trì trạng thái trầm mặc trong một thời gian khá lâu.

Cậu kinh ngạc phát hiện ngón áp út tay trái Lý Tường Vũ cũng đeo nhẫn kiểu dáng tương tự như vậy.

Từ từ di chuyển tầm nhìn, ánh mắt nóng bỏng của đối phương chăm chú mà cố chấp, mang theo sự ấm áp, khắc sâu tận đáy lòng. Máu huyết như sôi trào, dường như có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt trong cơ thể, làm cho cậu rung động không thôi.

Cậu định vươn tay cầm chiếc nhẫn, nhưng phát hiện cánh tay giống như hóa thành nước, dù nhắc thử nhiều lần cũng không đưa lên được, cứ như cậu đã bị rút hết khí lực vậy.

Muốn từ chối lại nói không nên lời, cậu biết nếu mình nói ra, sẽ mất đi đối phương vĩnh viễn. Nhưng nếu chấp nhận thì cậu lại sợ.

Trong đầu rối loạn, tâm trạng bất ổn, tựa như đang ngồi trên tàu lượn, khi thì hạnh phúc, lúc lại khốn khổ, khiến cho cậu khó chịu.

Trong lúc vẫn đang phân vân, Lý Tường Vũ cầm tay cậu, thả hộp nhẫn vào lòng bàn tay, dùng tay mình bao ở bên ngoài, xiết chặt, “Cho dù hôm nay em có đồng ý hay không, trước tiên em cứ nhận lấy chiếc nhẫn này đã, chờ một ngày nào đó em nghĩ thông suốt rồi, nguyện ý chấp nhận, tôi sẽ đeo vào cho em.”

“Được. . .”

Mũi bỗng nhiên chua xót đến lợi hại, hai mắt cũng vậy, Lâm Duyệt Minh nhanh chóng cúi đầu xuống, rút tay về, nhìn hộp nhẫn màu đỏ trong tay, phía trên khắc mấy chữ nhỏ xíu mà sắc nét — Tình yêu chân thành cả cuộc đời.

Người này sao lại tầm thường như vậy, trên hộp nhẫn mà cũng khắc chữ là sao?

Lâm Duyệt Minh muốn cười, nhưng tầm nhìn đã trở nên không rõ ràng, một giọt nước mắt rơi xuống, làm nhòe đi dòng chữ, không đọc được nữa.

Lý Tường Vũ thu tất cả vào trong đáy mắt, cũng cảm nhận được sự do dự và đấu tranh nội tâm của cậu, thái độ yếu đuối khác thường của Lâm Duyệt Minh biểu lộ ra trước mặt khiến hắn cảm thấy yêu thương.

Rốt cuộc em ấy đã trải qua chuyện gì, sao lại sợ tình yêu đến như thế?

Lý Tường Vũ rất muốn biết nguyên nhân, nhưng lại không dám hỏi, sợ khơi lên nỗi đau xót trong lòng cậu.

Lý Tường Vũ ngồi lên sô pha, ôm cậu vào lòng, không nói lời nào, cũng không quấy rầy, chỉ nhẹ nhàng vuốt lưng, trấn an cảm xúc của cậu.

Thời gian trôi qua, đến khi Lý Tường Vũ nghe được tiếng hít thở đều đều truyền ra thì cũng đồng thời phát giác cánh tay mình đã tê dại, duỗi thẳng cánh tay hoạt động cho bớt tê, cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng, đối phương ngủ rất sâu, khóe mắt ửng đỏ, trên lông mi còn vương một giọt nước mắt.

Vươn đầu lưỡi liếm đi nước mắt của cậu, có hơi mặn. Lý Tường Vũ nhẹ thở dài dưới đáy lòng, xem ra con đường theo đuổi vợ còn rất gian nan, em ấy thà rằng khóc thầm, cũng không chịu nói ra tâm sự với mình, lẽ nào mình là người không đáng tin thế sao? !

Lý Tường Vũ bế cậu về phòng, cởi áo khoác, chỉ chừa lại một cái quần lót, tỉ mỉ quan sát thân thể trắng nõn thon dài.

Trên người đích xác thịt nhiều hơn lúc trước, đặc biệt là bụng, hơi nhô lên, nhìn từ một bên càng thêm rõ ràng, lúm lúm như ngọn đồi nhỏ.

Bình thường hình thể Lâm Duyệt Minh thiên về thon gầy, hiện tại không ốm, không mập, sao bụng lại to lên rõ ràng như thế?

Lý Tường Vũ thấy rất kỳ lạ, đưa tay sờ sờ lên bụng cậu, nhưng không thấy cái gì khác thường, cũng lười suy nghĩ về vấn đề này.

Tắm rửa xong, trở lại phòng ngủ, hẩn ôm cậu nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau Lâm Duyệt Minh thức dậy. Thấy bên cạnh người kia đang ngủ say, sợ làm hẩn tỉnh giấc, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường.

Lúc mặc quần áo không cẩn thận đụng tới một vật cứng cứng, lấy ra xem thì ra là hộp nhẫn.

Lâm Duyệt Minh cầm cái nhẫn ra, tinh tế quan sát vài lần, phát hiện phía bên trong có khắc năm chữ rất nhỏ in nghiêng — Mãi yêu em, Tường Vũ.

Thật là tầm thường! Lâm Duyệt Minh nở nụ cười mờ nhạt, xỏ chiếc nhẫn vào ngón áp út, rất vừa vặn, cứ như là làm theo kích thước ngón tay của cậu vậy.

Duỗi thẳng ngón tay, ngắm nghía chiếc nhẫn, càng nhìn càng thích, nét tươi cười tràn ngập khuôn mặt.

Ngay lúc này, trên giường truyền đến âm thanh khiến cậu giật mình, nhìn lại, thì ra là thanh âm Lý Tường Vũ trở mình.

Nhìn đối phương quay qua phía sau ngủ tiếp, Lâm Duyệt Minh nhẹ nhàng thở một hơi, cởi nhẫn ra, rất cẩn thận đặt vào hộp, rồi xem như là vật báu, nhẹ nhàng đóng nắp hộp, bỏ vào sâu trong ngăn kéo, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ.

Khi cửa phòng được đóng lại, Lý Tường Vũ mở mắt, cứ ngoác miệng cười không ngừng khép lại được, trong ngực vô cùng kích động, hưng phấn đến nỗi suýt nữa cười thành tiếng.

Hẩn thu lại ý nghĩ khi này, xem ra vợ sắp cưới được về nhà rồi!

Lý Tường Vũ gập người lại, trốn ở trong chăn ra sức cười, hưng phấn đến muốn đắm xuống giường. Trên đời này sao lại có người tính tình mát tự nhiên đến thế! Rõ ràng thích muốn chết, còn giả bộ bình thản, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thực sự là bị em ấy lừa mất rồi!

Cười đã đời một hồi, tâm tình vô cùng tốt, Lý Tường Vũ lười rời giường, đắp chăn, chuẩn bị ngủ thêm một chút.

Hẩn quyết định rồi, lần này ở lại đây quyết không đi!

Lâm Duyệt Minh rửa mặt, làm điểm tâm xong, đánh thức Lâm Tô dậy.

Hai người ăn sáng xong, cậu đưa Lâm Tô đến trường.

Lúc cậu mua thức ăn trở về, Lý Tường Vũ vẫn chưa rời giường.

Lâm Duyệt Minh không muốn làm phiền hắn, đi vào bếp bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Lâm Duyệt Minh mua rất nhiều thức ăn, hơn phân nửa đều là những thứ Lý Tường Vũ thích.

Mới lấy ra được phân nửa thức ăn, thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Lâm Duyệt Minh buông đồ ăn, đi ra mở cửa, tiếng gõ cửa cứ duy trì liên tục không ngừng vang lên.

Vừa mở cửa ra, người bên ngoài còn chưa có bước vào, giọng phàn nàn đã vọng vào, “Sao lâu vậy mới mở cửa hả! Tay tôi muốn rụng rồi đây! Mấy thứ này nặng quá trời!”

Lâm Duyệt Minh nhìn thoáng qua cái túi trong tay hắn, bên trong có sữa bột, quần áo, còn có một số món nằm chôn ở phía dưới nhìn không rõ lắm, có điều nhìn cách đóng gói hắn là đồ dùng trẻ em.

“Anh dư tiền không có chỗ xài, hiện tại mua mấy thứ này làm gì?”

Nghê Cảnh Thần chạy ào vào nhà, đặt hai cái túi lớn lên trên bàn cơm, từ bên trong lấy ra một bộ quần áo trẻ con, khoe khoang : “Cậu xem bộ này nè, dễ thương quá à! Có nón, khẩu trang, áo, quần, tất tất, nguyên một bộ luôn, màu sắc cũng đẹp, màu lam nhạt, bé trai hay gái đều có thể mặc được!”

“Cũng không tệ lắm.” Lâm Duyệt Minh thích màu này.

“Còn nữa, còn nữa nè.” Nghê Cảnh Thần lấy trong túi ra mấy món đồ chơi nhỏ, “Những. . . món đồ chơi này có thể mở mang trí thông minh cho trẻ em.”

Lại lôi ra mấy hộp sữa bột, “Mấy nhãn hiệu này cũng không tệ, sau khi cục cưng sinh ra mỗi một loại đều cho bé uống thử, bé thích loại nào, sau này chúng ta sẽ mua loại đó.”

“Được.” Lâm Duyệt Minh gật đầu, nghĩ lời này nói rất có lý.

Đi tới trước bàn ăn, tỉ mỉ kiểm tra mấy món hắn mua tới, kiên trì nghe hắn giải thích công dụng của mấy thứ này.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng mở cửa, Lâm Duyệt Minh trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa cậu quên mất Lý Tường Vũ còn đang ở trong phòng ngủ. Nhìn lại, quả nhiên đối phương đang từ phòng ngủ đi ra. Nhanh chóng nháy mắt với Nghê Cảnh Thần, ra hiệu cho hắn dừng. . . Tiếp tục nói nữa.

Nghê Cảnh Thần chỉ lo vui đầu vào túi đồ, căn bản không chú ý tới vẻ mặt của cậu, cầm lấy cái áo khoác phòng chống phóng xạ, nói : “Sau khi mang thai không thể tiếp xúc gần với máy vi tính và TV, nếu muốn lên mạng thì mặc cái này vào, nhưng tối đa cũng chỉ có thể trong hai tiếng thôi.”

“Dừng nói nữa.” Lâm Duyệt Minh hạ giọng ngăn hắn lại, cậu cảm giác được Lý Tường Vũ đang đi tới.

“Sao hả?” Nghê Cảnh Thần vẻ mặt khó hiểu, đang định hỏi nguyên nhân, vừa ngẩng đầu liền phát hiện một người đàn ông đứng sau lưng Lâm Duyệt Minh. Đối phương vẻ mặt sa sầm, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Nghê Cảnh Thần nghĩ người đàn ông này thoát nhìn rất quen mắt, cẩn thận nhớ lại, trong đầu thảm thán không ổn rồi! Hắn là ba ba của đứa bé!

Nhìn lại Lâm Duyệt Minh, biểu tình có chút hoảng loạn, xem ra cậu ta chưa nói chuyện mình mang thai cho ba sắp nhỏ nghe.

Cũng may mình là người nhanh trí, Nghê Cảnh Thần ướm cái áo phòng phóng xạ lên người Lâm Duyệt Minh khoa tay múa chân vài cái, giả bộ như mình rất hài lòng, “Vợ của tôi vóc dáng tương tự như cậu, nếu cậu mà vừa, hắn là cô ấy cũng có thể mặc, lát nữa tôi đem mấy thứ này về, cho cô ấy một bất ngờ!”

Nói xong nhìn về phía Lâm Duyệt Minh nháy mắt, có vẻ tự đắc, dường như muốn nói với đối phương mình thông minh đến nhường nào.

Gánh nặng trong lòng rốt cục rơi xuống, Lâm Duyệt Minh xoay người nhìn Lý Tường Vũ, làm bộ kinh ngạc, “Anh thức rồi hả?”

“Ừ.” Lý Tường Vũ nhìn về phía Nghe Cảnh Thần, “Anh ta là ai vậy?”

“Đồng nghiệp của tôi, Nghe Cảnh Thần.”

Lâm Duyệt Minh quay về phía Nghe Cảnh Thần giới thiệu : “Bạn tôi, Lý Tường Vũ.”

Nghe Cảnh Thần đưa cánh tay còn rảnh về phía Lý Tường Vũ cười, thái độ rất khách khí, “Xin chào, lần đầu gặp mặt, mong được quan tâm nhiều hơn.”

“Chúng ta đã gặp một lần rồi.” Lý Tường Vũ nhìn hắn, ánh mắt hơi băng lãnh, giống như là người này chẳng đáng cho mình bắt tay, ngay cả cánh tay cũng lười nâng lên.

Nghe Cảnh Thần âm ức rút tay về, ở trong lòng nói thầm : bày ra khuôn mặt xấu xa này cho ai ngắm hả? ! Ta là vì con của người mà vội vội vàng vàng, đến bây giờ điểm tâm cũng chưa kịp ăn, đúng là làm ơn mắc oán mà!

Lâm Duyệt Minh lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Lý Tường Vũ ghen tuông, ở trong lòng mất trật tự, vậy mà cũng ghen được, thực buồn chán!

Trưa hôm nay, Lý Bác Học thấy Lâm Tô cứ cười khúc khích mãi, ngay cả trong giờ học cũng cười hoài.

Lý Bác Học cảm thấy buồn bực, vào giờ nghỉ đi tới trước mặt bé, hỏi : “Bé Thỏ cậu cười cái gì vậy, có chuyện vui à?”

Lâm Tô cực kỳ đắc ý, “Tớ sắp có em trai! (^o^)/~~ “

“Em trai? Em trai nào?”

“Em trai ruột đó!”

“Em trai ruột ở đâu ra?”

“Ba ba sinh cho tớ đó! Chỉ mấy tháng nữa thôi là sinh rồi!”

Lý Bác Học tăng âm lượng, nói từng từ một : ” Ba — ba — cậu — sinh — được — em — bé — hả? !”

“Đúng vậy! !”

“Ah! ! !”

Lâm Tô hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Cậu không tin hả?”

Lý Bác Học nói có vẻ miễn cưỡng, “Đương nhiên. . . Là tin. . .”

“Hứ!” Lâm Tô quay mặt đi. . . Không nhìn tới nhóc.

Lý Bác Học lập tức nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nịnh nọt tiến đến trước mặt bé, “Tớ tin thật mà! Cậu xem, trong mắt tớ tràn ngập sự chân thành!”

Lâm Tô quay đầu lại nhìn nhóc, hài lòng mỉm cười, hỏi : “Cậu sẽ thích em trai của tớ chứ?”

“Thích! Em trai của cậu cũng là em tớ!”

Lâm Tô cười vô cùng hài lòng, “Tớ cũng thích em trai O(_)O~ “

Lý Bác Học cấp tốc lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán : vợ của mình càng ngày càng ngốc -_-||| bắt quá mình vẫn rất thích cậu ấy o(v)o

~~Lau xong mồ hôi lạnh lại quay đầu tiếp tục cười với bé.

Viên Viên này giờ nghe hai đứa nói chuyện, càng nghe càng muốn thổ huyết. . .

Cuối cùng bất đắc dĩ dang tay ra nhún vai : Đúng là hai kẻ ngu si

24. Chương 24

Ăn cơm trưa xong, Lý Bác Học chủ động đưa ra trò chơi đồ chữ.

Nhóc đưa bốn ngón tay hươ hươ trước mắt Lâm Tô, hỏi : “Mấy đây?”

“Bốn!”

“Tiếng Anh nói như thế nào?”

Lâm Tô vò đầu, “Tớ không biết.”

Lý Bác Học đọc cho bé nghe, “Four, nhớ kỹ nhé!”

“Ừ!”

Lý Bác Học gập bốn ngón tay xuống, lại hỏi : “Đây là cái gì?”

“Ngón tay!”

“Sai, nghĩ lại đi.”

Lâm Tô nắm mấy ngón tay sờ tới sờ lui, kiên quyết nói : “Là ngón tay thật mà!”

Lý Bác Học lắc đầu gợi ý cho bé, “Trước tiên nhìn hình dạng ngón tay, rồi kết hợp với một từ tiếng Anh, đọc là gì?”

Lâm Tô suy nghĩ một hồi, bỗng dưng mở to hai mắt, hưng phấn kêu lớn : “Tớ biết rồi! (^o^)/~ “

“Vậy nói đi.”

“Bốn ngón tay của Lý Bác Học cong xuống!”

Lý Bác Học , trực tiếp công bố đáp án : “Là ‘wonderful’, có mắc cười không?”

Lâm Tô nghi hoặc, “Rõ ràng là ngón tay mà. . .”

Lý Bác Học khoe miệng co quắp, “Quên đi, hỏi câu khác.”

“Ừ! O(_)O~ “

“Con vật gì thích hỏi tại sao nhất?”

“Dương Dương lười biếng!”

“Sai.”

“Con đầu to!”

“Sai.”

“Chibi Maruko?”

“Không đúng!”

“Mickey Mouse?”

“Sai!”

“Ultraman?”

. . .

“Áh, dừng lại, đừng đoán nữa.” Lý Bác Học thấy cứ đoán mãi như này phỏng chừng bé sẽ lòi tất cả các nhân vật hoạt hình mà mình biết ra, liền nhanh chóng công bố đáp án, “Là con heo.”

Lâm Tô không giải thích được, ngược khuôn mặt ngây thơ lên, hỏi : “Tại sao?”

Lý Bác Học cười ha hả, cười đến gập cả người xuống, giậm chân bình bịch.

Lâm Tô nghĩ chẳng mắc cười gì cả, “Cậu cười cái gì? Tại sao là heo? Tại sao tại sao. . .”

Lý Bác Học thấy vẻ mặt Lâm Tô mê muội nhất thời cảm thấy khó coi, thấy trò đùa không theo ý mình muốn, “Cậu không suy nghĩ cẩn thận ý của đáp án sao? !”

“Không biết a! Cậu giải thích đi!”

Lý Bác Học bắt đầu dĩ, “Tớ hiểu nhưng không diễn đạt bằng lời được, nói ra thì chơi không còn vui nữa, tự mình chậm rãi suy nghĩ đi.”

Lâm Tô nghĩ mãi không ra, sau một lát, thử thăm dò, “Kỳ thực cậu cũng không biết phải không?”

Lý Bác Học không nói gì, nhìn về mặt của nhóc rất bứt rứt.

Lâm Tô cười ha hả không ngừng, “Cậu cũng chẳng biết! Lý Bác Học là đồ ngốc! O(_)O~ “

“(_) Ah. . .” Lý Bác Học khóc : Mình không bao giờ. . . Cùng cậu ấy chơi trò đồ chữ nữa! T_T

. : .

Bầu không khí trong phòng rất ngưng ngừng.

Lý Tường Vũ khuôn mặt bình tĩnh đứng ở giữa phòng khách, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Nghệ Cảnh Thần, tựa hồ muốn dùng ánh mắt này để ép hẳn đi, quanh thân tản ra hơi thở lạnh như băng, làm cho độ ẩm trong phòng cũng giảm xuống đáng kể.

Nghệ Cảnh Thần cúi đầu nhìn xuống đất, bộ dạng thoát nhìn rất bình tĩnh, kỳ thực ở trong lòng đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của đối phương. Vốn hẳn cũng không muốn quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, thế nhưng vừa nhìn thấy Lý Tường Vũ trưng ra bộ mặt xấu xa, trong lòng hẳn không thoải mái, cố ý ở lại nơi này, chết sống không chịu đi.

Hai người đứng ở phòng khách, không nhúc nhích, âm thầm ganh đua quyết liệt.

Lâm Duyệt Minh thấy một màn như vậy, vẻ mặt đầy hắc tuyến, mặc kệ hai người, bỏ lại một câu rồi đi vào bếp.

“Tôi đi nấu cơm, hai người cứ tiếp tục đi ha.”

Nghệ Cảnh Thần theo sát phía sau, “Tôi giúp cậu.”

Lý Tường Vũ cũng không cam lòng rút lại phía sau, “Tôi cũng vào giúp em.”

Căn phòng bếp nhỏ nhỏ thoáng cái chen vào đến ba người, vốn không gian đã nhỏ hẹp giờ càng thêm chật chội.

Lâm Duyệt Minh nhú mày, há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói gì, cầm lấy một con cá sống, chuẩn bị làm cá.

Lý Tường Vũ thấy rất kinh ngạc, “Tại sao phải tự tay làm? Sao lúc mua không nhờ người bán làm luôn.”

Lâm Duyệt Minh bỏ cá vào trong chậu nước, giải thích : “Làm trước khi nấu, mùi vị mới ngon.”

“Vậy à!” Lý Tường Vũ ở trong lòng vụng trộm cười, vợ mình thật là thực đức, sống chung rất tốt!

Bèn bước lại cầm lấy con dao, đi tới bên cạnh chậu nước, rất có tinh thần nói : “Để tôi làm.”

Khoa tay múa chân hươu dao trên mình con cá vài cái, Lý Tường Vũ bắt đầu thấy khó, kêu mình chém người bảo đảm lành nghề, còn gọi hẳn làm cá, thật không biết bắt đầu xuống tay từ chỗ nào.

“Chắc, làm cá cũng không biết, để tôi làm cho.” Nghệ Cảnh Thần giành con dao trong tay hắn, “Bọn tôi là bác sĩ, sử dụng dao là số một, xử lý một con cá nhỏ nhỏ là chuyện rất đơn giản!”

Một đường rạch đã moi hết bụng cá, sạch sẽ lưu loát, đánh vẩy, bỏ mang, chỉ mất hai phút đã làm xong rồi.

Sau khi rửa sạch đưa cho Lâm Duyệt Minh, đắc ý dào dạt, “Thế nào? Kỹ thuật tốt chứ hả?”

Lâm Duyệt Minh cười, “Cũng không tồi.”

Lý Tường Vũ đứng một bên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Kế tiếp, cho dù Lâm Duyệt Minh làm gì, hai người đều đấu đá giành làm.

Nghê Cảnh Thần ngoại trừ làm cá, cũng chẳng biết thêm được việc gì.

Lý Tường Vũ so với hắn càng vô dụng hơn, việc nào làm cũng không được.

Khoai tây bị bọn họ cắt vụn, rửa rau thì còn dính bùn, thay vì ướp muối vào thịt lại đổ dầu vào, nấu cơm thì cho một đồng nước.

Nhìn thành quả lao động của hai người, gân xanh trên trán Lâm Duyệt Minh nổi lên gân gậy, cậu nghĩ mình đứng trong bếp một hồi, khẳng định sẽ bị bọn họ làm cho tức chết.

Không thèm làm nữa bỏ ra ngoài.

Hai người đồng thanh hỏi : “Em, cậu làm gì vậy?”

“Nghỉ ngơi, bữa cơm hôm nay hai người nấu đi.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức nở nụ cười nịnh nọt, bước nhanh giữ cậu lại, “Vẫn là em nấu thì hơn.”

Lâm Duyệt Minh đứng ở cửa bếp, chỉ tay ra phía ngoài, lạnh lùng ngâm biếu đạt mệnh lệnh, “Ra ngoài.”

Hai người vẽ mặt xám xịt đi ra ngoài.

Đồ ăn nấu xong, hai người ngồi được hương vị vui sướng hài lòng ngồi trước bàn ăn chờ cơm.

Lâm Duyệt Minh để hai món khoai tây cắt vụn và thịt ướp dầu ở trước mặt bọn họ, “Mấy món này hai người phải ăn cho hết đó.”

Hai người : Bác sĩ Lâm thật tốt bụng!

Lý Tường Vũ kéo đĩa khoai tây đến trước mặt mình, lại nói với Nghê Cảnh Thần : “Tôi phụ trách ăn cái này, còn thịt giao cho anh giải quyết.”

Nghê Cảnh Thần : Tôi ghét ăn chua!

Nhìn bộ dạng thống khổ của hai người, Lâm Duyệt Minh hài lòng nở nụ cười, cảm thấy cơm hôm nay đặc biệt ngon.

Lý Tường Vũ thấy cậu vui vẻ, cũng vui theo, lần thứ hai xúc khoai tây ăn vào miệng thì cũng không khó nuốt lắm. Vừa nhìn cậu ăn, vừa gấp thức ăn cho cậu, cảm thấy rất hạnh phúc.

Gắp một con cua để vào bát của cậu, “Con này lớn nè, tôi nhớ em rất thích ăn cua.”

Lâm Duyệt Minh không tỏ thái độ, bỗng nhiên một đôi đũa đưa qua gắp con cua đi mất.

“Cậu không thể ăn thứ này.” Nghê Cảnh Thần bị bệnh nghề nghiệp, giải thích : “Cua tính hàn, làm cho máu khó lưu thông, ăn không tốt.”

“Vậy à.” Lâm Duyệt Minh lơ đãng lên tiếng, tiếp tục ăn.

Đối thoại của hai người rõ ràng rất bình thản, cũng không có tình ý gì cả. Nhưng Lý Tường Vũ cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, có lẽ là động thái của hai người rất tự nhiên, khiến cho hắn nghĩ quan hệ của họ hình như rất thân mật, hơn nữa hắn nghĩ mãi mà không hiểu vì sao Lâm Duyệt Minh không thể ăn cua.

Bình dầu chua bị đổ, mặt Lý Tường Vũ bình tĩnh, buông đũa, hỏi : “Vì sao em không thể ăn cua?”

“Tôi không thích.”

“Không thích và không thể ăn là hai chuyện khác nhau, hơn nữa trước kia rõ ràng em rất thích ăn cua.” Lý Tường Vũ hiển nhiên không tin lí do thoái thác như vậy, hắn nhớ rõ vào đêm 30 tết Lâm Duyệt Minh ăn rất nhiều cua, còn nói với hắn gắp cua là món ăn ngon nhất thiên hạ. Mới qua mấy tháng khẩu vị thay đổi rồi sao?

Lâm Duyệt Minh không biết trả lời như thế nào, làm bộ không nghe không thấy, vùi đầu ăn cơm.

Biểu hiện này của cậu làm cho Lý Tường Vũ càng thêm nghi hoặc, nghĩ rằng hình như em ấy đang có việc giấu mình.

Mới nghĩ tới đây, Lý Tường Vũ rất khó chịu, quan hệ của hai người thân mật như thế, vì sao em ấy không thể mở cửa tâm hồn để đón nhận mình.

Lý Tường Vũ cầm đôi đũa lên, yên lặng ăn, không nói thêm một câu nào nữa. Bầu không khí sinh động trước đây đột nhiên trở nên trầm mặc.

Nghê Cảnh Thần nhìn thoáng qua hai người, dưới đáy lòng thầm thở dài, trên đời này hai người yêu nhau mà vẫn còn có sự nghi ngờ là điều cấm kỵ nhất, Lâm Duyệt Minh một ngày chưa nói ra sự thật, họ không thể nào bình thản sống chung.

Nhưng nếu nói ra, Lý Tường Vũ có thể tiếp nhận không? Nghê Cảnh Thần cũng không thể khẳng định.

Nếu đề tài câu chuyện là do mình khơi lên, chỉ có thể tự đứng ra giải hoà mà thôi.

“Duyệt Minh trước đây không lâu bị cảm, đến bây giờ vẫn chưa được khỏe, nên không thể ăn cua, cậu ấy sợ anh lo lắng cho nên không dám nói thật. Mọi người đang vui vẻ, đừng vì việc nhỏ mà giận dỗi nữa.”

Lý Tường Vũ nhìn vào mắt Lâm Duyệt Minh, tựa hồ như muốn chứng thực những lời này, “Em bị bệnh sao?”

Lâm Duyệt Minh nhẹ gật đầu, “Ừ, hiện tại đã khá hơn nhiều.”

“Vậy em mua nhiều cua như vậy làm gì?”

Lâm Duyệt Minh thùy hạ mí mắt, nhẹ giọng nói : “Mua cho anh.”

Câu trước là cậu nói dối, nhưng những lời này là thật lòng, cậu biết Lý Tường Vũ thích ăn hải sản, bởi vậy cậu mua rất nhiều loại hải sản, cua, tôm, rồi cá nữa.

Vừa mới bắt đầu đi chợ thì người đầu tiên cậu nghĩ tới là Lý Tường Vũ, mua đồ ăn đối phương thích, kể đó là món cho Lâm Tô, đã quen lo lắng cho người khác, đặc biệt là người cậu thích, nên cậu thường quên đi chính mình.

Kỳ thực nói dối cũng không phải chuyện dễ, rất sợ đối phương phát hiện ra cái gì, cậu mạnh mẽ đè nén nỗi bất an trong lòng, bày ra bộ dạng bình tĩnh, sợ đối phương nghi kỵ trong lòng, sau khi nói dối, chính cậu cũng cảm thấy khó chịu.

Chuyện mang thai, dù thế nào cậu cũng không nói nên lời, bởi vì sợ mất đi, cho nên mới không dám thử, sợ nói ra rồi sẽ nhận được kết quả tồi tệ nhất.

Chọn lựa trốn tránh, cũng là sợ chuyện phiền phức này một ngày nào đó sẽ bại lộ.

Lý Tường Vũ nghe xong những lời này, trong lòng bình thản lại, để đánh vỡ cục diện cứng nhắc, bèn cười nói : “Ăn cơm thôi, do tôi suy nghĩ nhiều rồi, em đừng để ý.”

“Vâng.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, bầu không khí cũng coi như hòa hợp.

Cơm nước xong, Lâm Duyệt Minh chủ động đi rửa chén. Hai người thoải mái ngồi sofa ngoài phòng khách, không ai có ý đi về cả.

Dọn dẹp xong xuôi, Lâm Duyệt Minh vốn định đi ngủ trưa, nhưng thấy hai người bọn họ còn ngồi đó đành bỏ đi ý định này, dù sao khách còn ngồi đây thì chủ nhà cũng không thể ngủ được.

Rảnh rỗi, Lý Tường Vũ đưa ra đề nghị đánh mật chược.

Lâm Duyệt Minh lập tức đồng ý, nói đã lâu không đánh bài tay cậu cũng thấy ngứa ngáy, chỉ tiếc là thiếu mất một tay.

Lý Tường Vũ bày mặt chược lên bàn, “Đánh chơi cho vui không cần tuân thủ quy củ, ba người chơi cũng được mà.”

“Phải.” Lâm Duyệt Minh rất tán thành quan điểm của hắn, ba hay bốn người kỳ thực đều như nhau, chỉ cần có thể đánh là được.

Chỉ có Nghê Cảnh Thần cảm thấy không vui, hắn chưa từng chơi mặt chược, giờ đánh với hai cao thủ chẳng phải là đưa tiền cho họ xài sao? !

Nhưng hắn lại không muốn Lâm Duyệt Minh mất hứng, trong mắt hắn người đang mang thai là lớn nhất, cho dù không biết, cũng đành phải kiên trì ngồi chơi với hai người.

Giải thích cách chơi xong rồi, lúc xoa bài, Lý Tường Vũ đột nhiên nói : “Đặt lớn chút đi, gấp đôi, cược luôn phần mình.”

Nghê Cảnh Thần không hiểu được, “Cược luôn phần mình là sao?”

Lâm Duyệt Minh giải thích, “Là nhân đôi lên, thắng thì được gấp hai số tiền, thua cũng phải trả cho đôi phương số tiền nhiều hơn gấp đôi.”

Nghê Cảnh Thần lại nói : “Tôi ngay cả quy tắc cơ bản nhất còn chưa hiểu, đổi kiểu này có được không đây!”

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một chút cũng hiểu được không thích hợp, nhiều quy củ quá, khiến cho một người mới học căn bản là không thể hiểu được.

Đang định đánh theo kiểu bình thường, Lý Tường Vũ lại quay qua Nghê Cảnh Thần nói : “Vừa đánh vừa học, rất đơn giản, cái gì không hiểu tôi sẽ giải thích cho anh.”

Nghê Cảnh Thần thở dài, “Được rồi.”

Chính thức bắt đầu chơi, mới đánh được vài vòng, Lâm Duyệt Minh nhìn ra được Lý Tường Vũ cố ý nói dối Nghê Cảnh Thần, hơn nữa phương pháp lừa gạt của hắn rất xảo trá.

Ban đầu cố ý nhường cho Nghê Cảnh Thần thắng vài bàn, làm cho hắn buông lỏng sự đề phòng, chiếm được sự tin tưởng rồi mới bắt đầu lừa gạt.

Rõ ràng bài có thể số nhưng lại không cho, còn gạt hắn nói nếu làm vậy sau này không thể rút thêm bài, lại còn bảo đến lúc đó thắng mới nhiều.

Nghê Cảnh Thần giống như một kẻ khờ, nói cái gì đều tin cả, kêu hắn đánh như thế nào, thì hắn làm y chang vậy, nhìn bài có vẻ phức tạp, liền chủ động hỏi Lý Tường Vũ bài này đánh ra sao.

Lý Tường Vũ đương nhiên sẽ không nói thật, dạy Nghê Cảnh Thần đánh loạn cả lên, đương nhiên mỗi ván đều về tay của hắn. Cuối cùng còn nói vận khí của Nghê Cảnh Thần không tốt, coi như tiền học phí vậy.

Lâm Duyệt Minh nhin không được trợn trắng mắt, nghĩ hành vi của Lý Tường Vũ rất thái quá, cách làm này thật không phúc hậu. Nhưng cậu cũng lười xen vào, chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt, mặc kệ Nghê Cảnh Thần bị người ta đùa giỡn.

Đánh đến quá trưa, Nghê Cảnh Thần không chỉ thua hết tiền trong người, còn phải thiếu nợ nữa, phiền muộn thu dọn đồ đạc ra về.

Lý Tường Vũ gom tiền đặt vào tay Lâm Duyệt Minh, đắc ý cười, “Cầm lấy đi coi như tiền sinh hoạt phí.”

Lâm Duyệt Minh dở khóc dở cười, tức giận nói : “Đừng cho là tôi nhìn không ra anh đang chĩnh hắn, thật là nhảm chán.”

Lý Tường Vũ tuyệt không xấu hổ, còn xem chuyện đó là đương nhiên, “Tôi chính là muốn chĩnh hắn đó, ai kêu hắn thân mật với em như vậy, sau này đừng gần gũi hắn quá.”

“Tâm thần!” Lâm Duyệt Minh mặc cười, đối với hành vi bá đạo này của Lý Tường Vũ cậu tuyệt nhiên không thấy phản cảm, ngược lại còn hài lòng, cậu rất hưởng thụ cảm giác được đối phương coi trọng.

Tới lúc bọn nhóc sắp tan học, Lý Tường Vũ vẫn ở lại đây, chủ động đề nghị để hắn đi đón bọn trẻ.

Lâm Duyệt Minh không nói gì, chỉ ừ một tiếng.

Chuyện tương lai ra sao ai cũng không thể đoán trước được, cậu chỉ tham lam sự chăm sóc này, nhưng trong lòng mơ hồ có hơi bất an, tựa như trước cơn mưa, bầu trời lặng lẽ bị mây đen bao phủ, vô thanh vô tức, nhìn như rất yên lặng, kì thực mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, làm cho người ta cảm thấy áp lực hít thở không thông.

Cậu không muốn suy nghĩ nhiều, chuyện tốt đẹp còn ở phía sau, đang im lìm chờ đợi bộc phát, đối mặt với chuyện không biết trước, cậu có dự cảm bất an.

Sau khi Lý Tường Vũ đón hai nhóc về nhà, Lâm Duyệt Minh cũng nấu xong cơm tối.

Lúc đang ăn, Lâm Tô đột nhiên hỏi cậu, “Ba ba con vật gì thích hỏi tại sao nhất?”

“Không biết.”

“Là con heo.”

“Tại sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Duyệt Minh đã thấy hối hận, biểu tình trở nên rất xấu hổ, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tô, làm bộ tức giận, “Được lắm, con dám trêu chọc ba ba!”

Lâm Tô mở to đôi mắt vô tội, “Con không có trêu chọc ba a!”

Lý Bác Học muốn cười, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Duyệt Minh lúc này lại không dám.

Lý Tường Vũ thì lại cười có vẻ rất hài lòng, “Con nói ba ba của mình là heo, còn không phải trêu chọc sao?”

Lâm Tô rất ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhú, “Con không có a. . .”

Lâm Duyệt Minh biết rõ não của con trai rất nhỏ, căn bản luôn nghĩ rằng cái này là đáp án đúng, kiên nhẫn giải thích cho bé.

“Con rất muốn biết vì sao heo thích hỏi như vậy chứ gì?”

Lâm Tô gật đầu.

“Heo chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ xong lại ăn, có phải rất ngu hay không?”

Lâm Tô tiếp tục gật đầu.

“Như vậy chứng tỏ nó chẳng biết gì cả, gặp phải vấn đề đương nhiên chỉ biết hỏi tại sao thôi.”

Lâm Tô bừng tỉnh đại ngộ, “Ah! Thì ra là vậy a!”

“Đúng, là vậy đó.”

Nghe xong lời giải thích này, cha con họ Lý trợn mắt há mồm nhìn Lâm Duyệt Minh, quả thực bội phục sát đất, người này đúng là cao thủ lừa gạt mà!

Cơm tối xong, Lý Bác Học phải về nhà, ngày hôm nay có tiết thể dục, nhóc đồ mồ hôi dầm dề, muốn về nhà tắm rửa thay quần áo.

Lý Tường Vũ không thể mượn cớ được nữa, đành phải luyến tiếc ra về, bản thân ngơ ngác hồi lâu, mới dẫn con trai về nhà.

Lâm Duyệt Minh nhẹ nhõm thở ra một hơi, tuy rằng cậu rất muốn ở chung với Lý Tường Vũ lâu lâu một chút, thế nhưng cậu lại sợ Lâm Tô lỗ miệng. Đối phương đi cũng tốt, mình không cần lo lắng nhiều như vậy nữa, chỉ là trong lòng có cảm giác hơi buồn buồn.

Lâm Tô lấy sách bài tập từ trong cặp ra, bước lại gần cậu, kéo suy nghĩ của cậu lại, “Ba ba, bài tập hôm nay khó quá chừng, ba dạy con làm đi.”

“Được rồi, con vào trong phòng lấy sách ra sẵn, một lát ba vào.” Lâm Duyệt Minh quyết định tắm rửa xong mới giúp bé làm bài tập.

Cởi quần áo, mới vừa chà sữa tắm lên người, Lâm Tô đứng bên ngoài kêu, “Ba ba, đèn trong phòng con tối thui, ba mau đến xem.”

“Ừ!” Lâm Duyệt Minh tắt qua loa, mặc đồ xỏ dép đi tới phòng ngủ, cầm đèn pin rọi, kiểm tra sơ qua công tắc, nghĩ thầm có lẽ bóng đèn bị hư, bèn nói với Lâm Tô : “Ba phải thay bóng đèn, con chờ một chút nhé.”

Lâm Duyệt Minh đem thang vào trong phòng ngủ, đặt phía dưới bóng đèn, đưa đèn pin cho Lâm Tô, “Rọi đèn pin vào ngay bóng đèn nhé.”

“Dạ! Ba ba cẩn thận nhé.”

Lâm Duyệt Minh cười cười, leo lên thang. Đang mang thai khiến cho cậu hơi nặng nề, lao lực thiên tân vạn khổ rất cực cũng leo lên tới đỉnh thang, duỗi thẳng cánh tay nhưng phát hiện ra đầu ngón tay vừa vịn dụng tới bóng đèn, muốn gỡ xuống cũng không phải dễ.

Lâm Duyệt Minh kiễng chân vừa lúc cầm được bóng đèn, trong lòng vui vẻ. Đang chuẩn bị đỡ xuống, nhưng không ngờ bị trượt chân, thân thể lắc lư, “Đông” một tiếng, cả người nặng nề ngã xuống đất.

“Ba ba —” Lâm Tô sợ hãi kêu to vọt tới trước mặt cậu.

Bụng vô cùng đau đớn, đổ mồ hôi lạnh, Lâm Duyệt Minh ôm bụng thống khổ rên rỉ.

Lâm Tô thấy sắc mặt cậu trắng bệch, sợ phát khóc lên, “Ba ba, đau lắm phải không? Con xoa xoa giúp ba.” Bàn tay để lên trên bụng, ánh mắt chuyển xuống nửa người dưới của cậu, Lâm Tô nhất thời mở to hai mắt, run rẩy nói : “Ba ba, chảy máu, ba bị chảy máu rồi! !”

Lâm Duyệt Minh sờ soạng phía hạ thân. Đụng phải chất lỏng dính dính, mùi máu tươi dần dần tràn ngập căn phòng, nỗi sợ hãi chưa bao giờ có bỗng nhiên ập đến, khiến cho cậu trở nên hoảng loạn.

Em bé! !

Em bé sẽ không gặp chuyện không may chứ? !

Lâm Duyệt Minh cố chịu đựng cơn đau đến tê tâm liệt phế, định chuyển động thân thể, để kiểm tra tình trạng hiện thời, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể nhúc nhích.

Bên tai vang lên tiếng khóc của Lâm Tô, khóc rất to, giọng đã khàn đặc.

Để không làm cho bé lo lắng, Lâm Duyệt Minh dùng hết sức bình sinh trấn an bé, “Ba ba không sao. . . Nhanh đi gọi điện thoại kêu chú Nghê tới đây, di động của ba ở trong phòng khách.”

Lâm Tô lau nước mắt, có chút nghi hoặc.

Chú Nghê là ai?

Chẳng lẽ là chú Lý?

Chắc là ba ba của Lý Bác Học rồi? !

“Dạ! Ba chờ con nhé!” Không còn thời gian lo lắng nhiều như vậy, Lâm Tô đứng lên, vọt vào phòng khách, trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Bác Học.

25. Chương 25

Phòng khách Lý gia, chuông điện thoại vang lên.

Lý Tường Duệ một bước vọt tới bên điện thoại, cầm lên thì nghe được tiếng khóc đứt đoạn.

“Alo, tìm ai vậy?” Lý Tường Duệ nghi hoặc hỏi : “Ai đầu dây vậy?”

“Em trai mất rồi. . . Lý Bác Học. . . Chú Lý... Ba ba bị chảy máu. . .” Người ở đầu bên kia điện thoại vừa nói vừa khóc thút thít, thanh âm rất khó nghe.

“Em trai mất rồi là sao?”

“Mất rồi. . .”

“Nhóc tìm Lý Bác Học hả?”

Đôi phương vừa nghe đến tên Lý Bác Học, liền khóc nức lên, khiến cho Lý Tường Duệ càng thêm không hiểu gì cả.

“Đừng khóc nữa, nhóc là ai? Tìm Lý Bác Học phải không?”

“Tìm Lý Bác Học a. . .”

Tiếng khóc vẫn đang tiếp tục, Lý Tường Duệ đột nhiên nhớ tới Lý Bác Học đã từng nói với quản gia số điện thoại của vợ mình, mà nhóc vợ này thích nhất là khóc nhe.

Lòng hiếu kỳ dâng cao, thử thăm dò : “Nhóc là Bé Thỏ hả?”

“Lý Bác Học. . .”

“Nhóc tìm Lý Bác Học làm gì?”

“Lý Bác Học. . .”

“Alo! Nhóc vẫn chưa trả lời câu hỏi của chú mà!”

“Lý Bác Học. . .”

Lý Tường Duệ , nhưng lại nghĩ anh bạn nhỏ này ngốc ngốc thật thú vị, không khỏi nổi lên ý niệm đùa giỡn trong đầu, làm bộ tiếc nuối thở dài, “Thật là không khéo chút nào, Lý Bác Học vừa mới đi ra ngoài rồi.”

Vừa dứt lời, trong điện thoại truyền đến tiếng khóc thất thanh.

Lý Tường Duệ bụm miệng, cười đến run rẩy hết cả người.

Cùng lúc đó, Lý Bác Học vừa tắm xong đi ra phòng khách, nghe được Lý Tường Duệ nhắc đến tên của mình, lại nhìn thấy y cười có vẻ hèn mọn, trực giác mách bảo không phải chuyện tốt, đi tới bên cạnh hỏi : “Chú àh, ai gọi điện thoại vậy?”

Lý Tường Duệ đưa ống nghe cho nhóc, “Vợ của nhóc đấy! Nó thật là dễ thương, lúc thì nói cái gì mà em trai mất rồi, khi thì nói ba ba bị chảy máu, nói lung tung cả lên, căn bản là chú nghe không hiểu nó đang nói cái gì nữa, nhắc tới tên nhóc nó liền òa khóc, làm chú mắc cười muốn chết! !”

Lý Bác Học nhíu chặt chân mày, trong lòng nổi lên dự cảm xấu, Lâm Tô chưa bao giờ nói dối, hơn nữa bé lại càng không đem chuyện của ba mình ra nói giỡn.

Cầm lấy ống nghe alo, “Bé Thỏ? Cậu còn đó không?”

Người ở đầu bên kia điện thoại bắt đầu tăng âm lượng, khóc nức nở la lớn : “Lý Bác Học — Ba ba của tớ té từ trên thang xuống chảy máu, cậu mau tới đây!”

Quả nhiên là chuyện không tốt!

“Được rồi, tớ và lão ba sẽ tới ngay lập tức, cậu đừng khóc nữa, chờ chút nhé!”

Lý Bác Học buông điện thoại, hung dữ trừng mắt với Lý Tường Duệ, “Mẹ kế của con, chị dâu của chú nếu như xảy ra chuyện gì, lão ba con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chú!”

Lý Tường Duệ không hiểu ra làm sao, “Mẹ kế? Chị dâu? Anh cả cưới vợ lúc nào vậy kìa? o()o~ “

Mười giờ tối, trên đường xe cộ cũng bắt đầu thưa thớt, nơi ngã tư vừa tới đèn đỏ, một chiếc Land Rover màu xám đậm từ xa chạy nhanh tới, cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Chiếc ô tô phía bên trái bấm còi inh ỏi, hơn nữa còn bấm liên tục. Mắt thấy hai chiếc xe sắp đụng vào nhau, may mắn là tài xế xe kia phản ứng nhanh, phanh lại đúng lúc, tránh được một bi kịch.

Tài xế nhìn chiếc Land Rover chạy như bay, thò đầu ra ngoài cửa xe mắng to : “Đậu xanh rau má! Vợ đi đâu thai hả! Đồ chết dẫm!”

Lý Bác Học lau mồ hôi lạnh, “Lão ba, ba vượt đèn đỏ đó. . .”

Lý Tường Vũ vưng tay lái, biểu tình bình thần, “Người nọ lái xe tốc độ chậm như thế, vừa nhìn biết ngay là người nhất gan, khẳng định sẽ phanh xe lại.”

Lý Bác Học : Lái xe tốc độ chậm và người nhất gan không có quan hệ gì với nhau, nếu như ông ta không thắng lại, chúng ta hiện tại chắc là vào trong bệnh viện rồi!

“Ba, đừng lo lắng, chú Lâm chắc không có việc gì đâu.” Lúc này ngoại trừ an ủi, Lý Bác Học cũng không nghĩ ra nên nói cái gì.

Lý Tường Vũ mím chặt môi, nhìn chăm chú về phía trước, chân ra sức nhấn ga, ô tô chạy cực nhanh.

Từ lúc hẳn biết được tin Lâm Duyệt Minh bị thương tâm trạng vẫn không thể bình tĩnh lại được. Gọi vào di động đối phương thì Lâm Tô bắt máy, bé con chỉ biết khóc, hồi nửa ngày cũng không biết được tình trạng của Lâm Duyệt Minh hiện nay như thế nào. Làm cho hắn càng thêm lo lắng, hận không thể ngay lập tức chạy tới bên cạnh đối phương.

Sớm biết sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, đêm nay cho dù thế nào hắn cũng sẽ không rời đi.

Bình thường đoạn đường này phải chạy mất nửa giờ, hôm nay hắn chỉ cần hơn mười phút.

Chạy tới nơi thì thấy cửa lớn rộng mở, Lâm Tô ngồi chồm hổm ở bậc cửa khóc suốt, vừa nhìn thấy hai người tới, lập tức đứng lên, chỉ vào phòng ngủ của mình, lo lắng la lớn : “Nhanh vào xem ba ba của con đi!”

Lý Tường Vũ chạy ào vào, bên trong tối thui, đưa tay bật công tắc nơi cửa, nhưng đèn không sáng.

Lâm Tô đi theo phía sau giải thích, “Đèn bị hư rồi, ba ba giúp con đổi bóng đèn thì ngã từ trên thang xuống đó.”

Lý Tường Vũ nương theo ánh sáng ngoài phòng khách nhìn thấy Lâm Duyệt Minh đang cuộn mình nằm trên mặt đất, đầu kê một cái gối, trên bụng dán một cái chăn mỏng.

Lý Tường Vũ vội vàng chạy tới định nâng cậu dậy, tay vừa đụng tới cánh tay của cậu, tâm liền run lên, làn da dưới lòng bàn tay vô cùng lạnh lẽo, giống như khối băng vậy.

Trong phòng ánh sáng lơ mơ, Lý Tường Vũ thấy không rõ lắm vẻ mặt của cậu, dùng chăn bao cậu lại, ôm ra ngoài.

Đi tới phòng khách rốt cục mới thấy được tình trạng của người trong lòng, trên mặt đối phương không có một tia huyết sắc mồ hôi đổ ra như tắm, hai mắt nhắm chặt, đôi môi tái nhợt nứt nẻ, thoạt nhìn không có sức sống.

Tâm như bị trúng một kích, lực phủ ngũ tạng cũng theo đó mà co rút đau đớn vô cùng, Lý Tường Vũ khê gọi tên của cậu, cũng không ngừng thổi hơi vào miệng cậu làm hô hấp nhân tạo.

“Duyệt Minh. . . Duyệt Minh. . .”

Bên miệng truyền đến độ ẩm làm Lâm Duyệt Minh chậm rãi tỉnh táo lại.

Vừa rồi bụng đau quá chừng, làm tinh thần cậu hơi hoảng hốt, trong lúc mơ màng cậu cảm giác được Lâm Tô cầm cái chăn mỏng đắp lên người mình, hơn nữa cậu nghe được Lâm Tô cứ thì thầm bên tai cậu điều gì đó, nhưng cậu nghe không được rõ lắm. Nhiệt độ trong cơ thể chậm rãi giảm xuống, thân thể càng ngày càng lạnh, người dần trở nên mệt mỏi và hốc hác. Tựa hồ mất hết sức lực, cậu thậm chí cứ nằm yên lặng như này, có khi nào mình ngủ luôn không dậy nữa .

Lâm Duyệt Minh mở mắt, khi nhìn thấy rõ người ở trước mắt, một tia cười khổ hiện lên trên khóe miệng, xem ra việc này không thể giấu được nữa.

“Để tôi nhìn xem chỗ em bị ngã nào?” Lý Tường Vũ ôm cậu để lên sofa, xốc chân lên, không khỏi hút một hơi khí lạnh.

Quần soóc màu trắng loang một vết máu lớn, hơi ẩm ướt, màu đỏ sẫm, làm cho người ta thấy mà giật mình!

Tại sao lại chảy máu? !

Nếu không có hai nhóc con ở đây, Lý Tường Vũ thật muốn cởi quần soóc kiểm tra vết thương của cậu.

Nhưng hiện tại không có thời gian đi lo lắng những chuyện khác, việc cấp bách là phải lập tức đưa em ấy tới bệnh viện, “Tôi chở em tới bệnh viện.”

Lý Tường Vũ ôm cậu lên, Lâm Duyệt Minh bắt đầu phản kháng quyết liệt, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, vươn tay nắm được ghế sofa, đem dựa trên sofa bị xô lệch rơi trên mặt đất.

“Em không đi bệnh viện!”

“Không được.” Không cho cơ hội để phản kháng, xốc lên một cái ôm lấy cậu, đi nhanh ra ngoài.

“Đừng đưa em tới bệnh viện. . .” Cậu nói bằng chất giọng gần như là cầu xin không che giấu được sự vẻ hoảng loạn và sợ hãi, trên khuôn mặt tái nhợt tràn ngập sự bất lực.

Lý Tường Vũ hỏi, “Không đến bệnh viện, chấn thương của em làm sao bây giờ? !” Bước chân vẫn không dừng lại.

“Xin anh. . . Cầu xin anh. . .” Lâm Duyệt Minh thống khổ nhắm mắt lại, không kìm được nước mắt tí tách rơi.

Lý Tường Vũ ngây ngẩn cả người, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Lâm Duyệt Minh kinh hoàng vô thức như vậy.

Trong ấn tượng của hắn Lâm Duyệt Minh là một người độc lập và mạnh mẽ, cho dù gặp phải trở ngại to lớn, cũng chẳng để lộ ra mặt mềm yếu của mình, càng không bỏ tôn nghiêm mà cúi đầu cầu xin người khác. Nhưng hôm nay vì sao cậu lại trở nên yếu đuối như thế, tựa như pha lê dễ vỡ, không thể chịu nổi bất kỳ tác động nào.

Đứng ở cửa, Lý Tường Vũ nói với cậu : “Vậy tôi gọi bác sĩ tư đến đây.”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu liên tục, “Đừng kêu người khác đến.”

Lý Tường Vũ vừa vội vừa tức, “Vậy em nói xem tôi phải làm sao bây giờ? ! !”

“Kêu Nghe Cảnh Thần tới, di động của em ở trên bàn trà.”

Lý Tường Vũ nặng nề thở dài, tuy rằng rất lo lắng, nhưng hắn phải lựa chọn thỏa hiệp.

Điện thoại được kết nối, Nghe Cảnh Thần nói khoảng 10’ nữa sẽ đến, lúc này Lý Tường Vũ tạm thở phào nhẹ nhõm. Đỡ Lâm Duyệt Minh lên trên giường trong phòng ngủ, cởi quần soóc cho cậu, khẽ nói : “Tôi đi nhúng khăn nóng giúp em lau mình cho sạch, em nghỉ ngơi một chút đi.”

Đắp cho cậu cái chăn, đi ra phòng khách. Lý Tường Vũ đi đến bên hông toilet quay lại gọi Lâm Tô, “Bé Thỏ, vào đây.”

Lâm Tô dạ một tiếng, kéo theo Lý Bác Học đi vào.

Trong khi mở nước nóng, lấy chậu hứng, Lý Tường Vũ hỏi bé : “Con nói xem ba ba bị bệnh gì, vì sao lại chảy máu?” Té từ trên thang xuống, đụng trúng chỗ nào ở phía sau mà chảy nhiều máu như vậy?

Lâm Tô thành thật trả lời : “Ba ba con không có bị bệnh, tại vì có em trai cho nên ba mới chảy máu đó.”

“Em trai gì?”

“Trong bụng ba ba còn có em bé à!”

“Em bé? !” Lý Tường Vũ nhú mày, cười như mếu, bất khả tư nghị nhìn Lâm Tô.

Lý Bác Học nhanh miệng chen vào, “Bé Thỏ, đừng nói bậy!”

“Tớ không có nói bậy à!”

Lý Bác Học đang chuẩn bị cãi lại, Lý Tường Vũ đứng lúc ngăn nhóc, “Hử Con, để cho bé nói nào. Bé Thỏ, con nói tiếp đi.”

Lâm Tô gật đầu, “Ba ba của con nói mấy tháng nữa sẽ sinh em trai, gần đây ba rất thích ngủ, giống như hồi mang thai con vậy đó, trong bụng có cục cứng cho nên hay ngủ gà ngủ gật.”

Lời này vừa nói ra, Lý Bác Học kinh ngạc trợn mắt há mồm, làm sao mà tin được, “Cậu, cậu đang nói giỡn hả?”

Lâm Tô khẳng định : “Tớ nói thật mà!” Vỗ nhẹ vào đầu, “Đúng rồi! Phiếu xét nghiệm máu! Ba ba đã từng đưa cho con xem qua, để con đi tìm xem!”

“Phiếu xét nghiệm máu là sao?”

“Phiếu xét nghiệm máu chứng minh trong bụng có cục cứng đó!”

Lâm Tô vọt ra ngoài phòng khách, lục trong ngăn kéo tìm kiếm cái gì đó, một hồi sau, rốt cục tìm được phiếu xét nghiệm máu phía dưới TV, đưa cho Lý Bác Học.

Sau khi đọc kết quả xét nghiệm, Lý Bác Học cảm thấy trong đầu choáng váng, hai chân như nhũn ra, cả người vô lực, ngay cả đứng cũng không vững, phải dựa vào tường, cố gắng lắm mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể không ngã xuống.

Lý Tường Vũ cầm phiếu xét nghiệm trong tay nhóc nhìn thoáng qua, liền lâm vào trầm tư.

Kết hợp với một loạt biểu hiện của Lâm Duyệt Minh trước đây, chân tướng dần dần trôi lên trên mặt nước.

Thảo nào khi tình cảm mãnh liệt qua đi em ấy liều mạng tẩy trừ hậu huyệt của mình. Thì ra là sợ mang thai.

Gần đây đột nhiên lại béo ra, bụng cũng nhô lên, nguyên lai thực sự là có thai.

Trách không được em ấy không thể ăn cua; Vô duyên vô cớ lại xin nghỉ dài hạn ở nhà dưỡng sức; Trách không được em ấy vừa nghe nói đi bệnh viện lại sợ như vậy; Em ấy sợ mình không chấp nhận được do đó lựa chọn trốn tránh. . .

Lý Tường Vũ đột nhiên hiểu được, dần ông mang thai là chuyện kỳ lạ, không thể tưởng tượng nổi, người bình thường căn bản không thể tiếp thu. Cũng bởi vì điều này, mà bấy lâu nay em ấy vẫn gạt mình.

Vừa nghĩ đến cậu ôm cái bí mật này không thể nói cùng ai, một mình chịu đựng nỗi thống khổ và áp lực tinh thần nặng nề, Lý Tường Vũ cảm thấy yêu thương vô chừng. Cho dù em ấy không giống như người bình thường, Lý Tường Vũ nghĩ tình yêu say đắm của mình cũng sẽ không giảm xuống, chỉ muốn yêu thương, bảo vệ em ấy như trước đây.

Chậu nước đã sớm đầy, nước tràn ra, ào ào chảy xuống.

Nghe tiếng nước chảy, Lý Tường Vũ lấy lại tinh thần, tắt vòi nước đi, bẻ chậu đi vào phòng ngủ.

Dùng khăn nóng lau sạch vết máu trên đùi và mông, nhẹ giọng hỏi : “Bụng còn đau không? Thân thể có khó chịu không?”

Lâm Duyệt Minh cười yếu ớt, run rẩy gật đầu.

Lý Tường Vũ vắt khăn lau chùi vùng bụng, ghé đầu vào tai cậu thoải mái nói : “Yên tâm đi, đứa bé không sao đâu.”

Anh ấy đã biết!

Lâm Duyệt Minh trừng to mắt, nín thở, kinh ngạc nhìn hắn, chờ đợi câu tiếp theo.

“Bé Thỏ nói tất cả mọi chuyện cho tôi biết rồi, đưa cả phiếu xét nghiệm máu cho xem nữa.” Thấy biểu tình của Lâm Duyệt Minh trở nên hoảng loạn, Lý Tường Vũ đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu, cúi người hôn lên môi, “Em ngốc quá, ngốc đến độ làm cho lòng tôi đau đớn.”

“Nếu tôi đã quyết định sống chung với em, sẽ chấp nhận mọi thứ của em, bao gồm cả việc em mang trong bụng đứa nhỏ.”

. . .

“Nếu như không xảy ra chuyện này, em định vẫn tiếp tục gạt tôi sao?”

. . .

“Chuyện quan trọng như thế, em hẳn là nên sớm nói cho tôi biết.” Tay chậm rãi chuyển qua bụng, cách cái khăn mặt xoa qua xoa lại, “Tôi sẽ yêu con của chúng mình, cũng vô cùng yêu em.”

Lý Tường Vũ nói mỗi một câu đều tràn đầy tình cảm dịu dàng, từng chữ một thấm vào tận đáy lòng Lâm Duyệt Minh, vỗ về con tim, bức tường ngăn cách trong tâm hồn từ từ sụp đổ, nghe được câu nói cuối cùng kia, cậu đã hoàn toàn bị hòa tan, trên mặt đã ẩm ướt từ lâu.

Đột nhiên cậu trở nên thật yếu đuối, tuyến lệ bỗng nhảy hắt lên. Trong đầu suy nghĩ rất nhiều câu cảm kích nhưng nói không nên lời, cứ nghĩ đến lại rơi nước mắt.

Mũi và mắt vô cùng chua xót, tâm cũng dường như theo sự chua xót này mà đau đớn. Cho dù là đối phương dụng tâm lương khổ, chính là không giữ lại chút nào, khiến cho cậu cảm động không thôi, ý thức được điều này, đương nhiên có cảm giác yêu thương vô cùng.

Nguyên lai, hạnh phúc cũng làm cho người ta đau đớn, chỉ là nhớ lại quá khứ, lệ đã ào ra như vỡ đê.

Lý Tường Vũ nằm ở trên giường, ôm cậu vào trong lòng, vừa giúp cậu chùi nước mắt, vừa cười đùa, “Bị tôi làm cho cảm động rồi phải không? Có một lão công như tôi vậy có phải rất hạnh phúc hay không?”

Lâm Duyệt Minh vốn định quay về phía hắn mỉm cười, nhưng khóe miệng không nhếch lên nổi. Vốn định nói đùa qua lại với hắn vài câu, nhưng vừa hé miệng thì nước mắt lại rơi xuống, thanh âm cũng nghẹn ngào theo, “Trong khoảng thời gian này em thực sự rất khó chịu. . .”

Những cảm xúc dồn nén trong tim bao nhiêu năm nay đột nhiên tìm được chỗ phát tiết, rót cục vào giờ khắc này bộc phát, nước mắt như hồng thủy tràn ra, không thể kiềm chế nổi.

Lâm Duyệt Minh nằm ở trên giường cất tiếng khóc, giống như một đứa bé không hề do dự.

Không cần che giấu, không phải ngại ngùng, chẳng phải đau khổ đè nén tình cảm, đặt toàn bộ niềm tin vào người đàn ông trước mắt, để cho cảm xúc của mình hoàn toàn tự do.

Lý Tường Vũ cũng không khuyên nhủ cậu, lặng lẽ ôm lấy, để cậu tùy ý phát tiết tâm tình của chính mình.

Lâm Tô nghe trong phòng vang lên tiếng khóc, tò mò đi đến gần cửa phòng.

Lý Bác Học kéo lại, “Bé Thỏ, đừng làm phiền họ.”

“Ah, hình như ba ba tớ đang khóc đó?”

“Cậu nghe lầm rồi, lại đây, tớ có việc muốn hỏi nè.” Lý Bác Học kéo tay bé đi vào phòng khách sáng sủa.

Lâm Tô vừa đi vừa quay đầu lại, nghi hoặc vò đầu.

Nghe lầm sao? Không phải đâu! Rõ ràng là tiếng khóc của ba ba mà!

26. Chương 26

Lý Bác Học nghiêm túc nhìn Lâm Tô, bắt đầu vấn đề.

Hỏi : Cậu là do ba ba mình sinh ra, đúng không?

Đáp : Đúng vậy.

Hỏi : Như vậy hai người có thể chất giống nhau đúng không?

Đáp : Chắc là vậy.

Hỏi : Nói cách khác cậu cũng sinh được em bé đúng không?

Đáp : Hình như là vậy.

Lý Bác Học quay đầu qua phía khác. . . Nhếch miệng ngậy ngô cười, mười giây sau mới quay đầu lại, diện vô biểu tình tiếp tục hỏi.

Hỏi : Vậy cậu có tình nguyện sinh em bé không?

Đáp : Nguyện ý a.

Hỏi : Sinh em bé sẽ rất đau, cậu vẫn muốn sinh sao?

Đáp : Vãn, có điều là. . .

Hỏi : Đồng ý rồi, sau này không được đổi ý, biết không?

Đáp : Ừ.

Lý Bác Học hôn lên khuôn mặt bé, “Ah, thật ngoan quá!”

Qua thật lâu, Lâm Tô lầm bầm : Đổi ý gì chứ? Tớ có đáp ứng cái gì sao? (o)?

. : .

Hai người cứ nằm ôm gắt gao như vậy, trong mắt họ đây là toàn bộ thế giới.

Rõ ràng chỉ mới hơn mười phút, vậy mà thời gian như ngưng đọng lại, tưởng chừng đã qua lâu lắm rồi.

Bỗng nhiên một tiếng ho nhẹ khuấy động hai người, Nghe Cảnh Thần xách theo túi thuốc đứng ở cửa.

“Đợi một lát nữa rồi hẵng mùi mẫn ha, để tôi khám cho Duyệt Minh xem thế nào.”

Lý Tường Vũ cúi đầu hôn lên môi Lâm Duyệt Minh, đứng lên hỏi : “Có cần hỗ trợ gì không?”

Nghe Cảnh Thần mở túi thuốc, đeo bao tay phân phó : “Bưng vào đây thau nước nóng.”

Khi Lý Tường Vũ lần thứ hai bưng thau nước đi vào phòng ngủ thì, Nghe Cảnh Thần đang kiểm tra cho Lâm Duyệt Minh.

Lý Tường Vũ đặt thau nước ở bên giường, im lặng đứng một bên, nhìn hẩn khám bệnh.

Nghe Cảnh Thần thấy hẩn đứng bất động ở chỗ này, phỏng đoán : “Anh đã biết hết rồi?”

Lý Tường Vũ lơ đãng ừ một tiếng.

“Kính ngạc sao?”

“Đúng vậy.”

Nghe Cảnh Thần quan sát biểu tình của Lý Tường Vũ một lát, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, cả người thoải mái hơn rất nhiều, ở trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Lâm Duyệt Minh, quay đầu lại tiếp tục khám bệnh.

Kiểm tra xong, Nghe Cảnh Thần thở phào nhẹ nhõm, tháo bao tay giải thích : “Nếu như cái thai trong bụng ở ba tháng đầu, từ trên cao như thế té xuống cục cứng có lẽ đã mất. Hiện tại cục cứng đã gần bốn tháng rồi, cuống rốn đã bám khá chắc, tỷ lệ hư thai cũng giảm bớt, hẩn là không sao, hơn nữa máu cũng đã ngừng chảy rồi. Tôi sẽ kê thuốc an thai cho cậu, nhớ uống đúng liều, qua mấy ngày nữa đến bệnh viện siêu âm, tôi sẽ kiểm tra toàn diện cho cậu một lần nữa, yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp kỹ lưỡng, để không ai biết được.”

Nghe những lời này, Lâm Duyệt Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nét tươi cười, “Tốt quá, cảm ơn anh.”

Thấy cậu cười đến hài lòng, Nghe Cảnh Thần nhin không được phải nói thêm vài câu, “Cậu còn cười được? Mang thai mà không chịu cẩn thận, leo lên bò xuống không xảy ra chuyện mới là lạ! Trong bụng cậu còn có thêm một mầm sống nhỏ, không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên vì nó a!”

“Vâng.”

Nghê Cảnh Thần lại quay về phía Lý Tường Vũ tiếp tục lải nhải, “Anh bây giờ chăm sóc cậu ấy cho tốt, hay nhất là 24 tiếng đều ở bên cạnh cậu ta, phải đọc nhiều sách vở viết về cách bảo vệ sức khỏe mẹ và bé trong thời gian mang thai, từng giai đoạn một đều phải biết cặn kẽ, như vậy mới có thể sinh ra một cục cưng khỏe mạnh được.”

“Tôi biết.”

Nói nhiều như vậy, mà hai người chỉ nhàn nhạt đáp ứng, Nghê Cảnh Thần cảm thấy mất mặt, xách túi thuốc đi ra ngoài, “Sao trước mặt hai người, tôi lại giống như bà mẹ già thế này? ! Quên đi, tôi về trước vậy, sắp xếp xong rồi sẽ gọi điện thoại cho hai người.”

“Tôi tiễn anh.” Lý Tường Vũ đi theo ra cửa, mới được vài bước liền lộn trở lại đến trước giường, nhìn Lâm Duyệt Minh mỉm cười, nụ cười vô cùng ôn nhu.

“Tôi tiễn hấn về, thuận tiện mua cho em chút đồ ăn, cháo có được không?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu mỉm cười.

“Em ngủ trước, tôi đi một lát sẽ trở lại.”

Từ phòng ngủ đi ra, Lý Tường Vũ dặn dò Lý Bác Học : “Con giúp Bé Thỏ làm bài tập, ba đi mua đồ ăn, chú Lâm có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ba.”

Lý Bác Học lên tiếng, “Yên tâm đi, nhớ mua thêm đùi gà chiên, Bé Thỏ rất thích ăn.”

Lý Tường Vũ cười cười, theo Nghê Cảnh Thần đi ra ngoài.

Thừa lúc hai người ở trong thang máy xuống dưới lầu, thì Nghê Cảnh Thần đột nhiên cười nói : “Con trai anh hình như rất thích Bé Thỏ thì phải?”

Lý Tường Vũ liếc mắt nhìn hấn, không lên tiếng.

“Duyệt Minh có thể sinh em bé, không chừng Bé Thỏ cũng vậy, nếu đúng thế thì hương khói của Lý gia sẽ không bị đứt đoạn.”

“Anh để tâm nhiều thứ quá đấy.”

Nghê Cảnh Thần cười đến hèn mọn, “Ngày nào đó tôi sẽ kiểm tra toàn diện cho Bé Thỏ.”

Lý Tường Vũ quay đầu nhìn hấn, bộ dạng rất chăm chú nghiêm túc, “Có anh là bác sĩ chuyên nghiệp giúp đỡ tôi rất biết ơn, thế nhưng. . .” Hấn đột nhiên cười lạnh lùng chuyển đề tài, “Đừng có chủ ý gì với hai cha con, họ không phải là chuột thí nghiệm của anh.”

Người đàn ông này tươi cười nhưng lại khiến Nghê Cảnh Thần cảm thấy sợ, ngoài cười nhưng trong không cười, vừa nhìn là biết một người nham hiểm điển hình.

Tuy rằng trong lòng một trăm lần không tình nguyện, nhưng không dám đối nghịch với hấn, Nghê Cảnh Thần nhỏ giọng thì thầm, “Tôi nói chơi thôi mà!”

“Ừ.” Lý Tường Vũ dùng âm mũi trả lời hấn.

“Được rồi, chuyện của Duyệt Minh trước kia anh có biết không?” Sau khi thô bỉ xong rồi, Nghê Cảnh Thần lại bắt đầu nhiều chuyện.

“Không biết.”

Trong thang máy vang lên một chuỗi tiếng cười khúc khích, “Anh muốn biết không?”

“Nếu như em ấy muốn, đương nhiên sẽ nói cho tôi biết thôi.”

Nghê Cảnh Thần cất cao giọng, gấp đến độ giậm chân giậm cẳng, “Tôi hỏi anh có muốn biết hay không? !”

Lý Tường Vũ vẻ mặt bình thản, “Nếu như anh đã muốn nói, tôi đây sẽ cố chịu đựng mà nghe vậy.”

“Bày đặt làm bộ làm tịch!” Tuy rằng ra vẻ khinh bỉ, nhưng tính cách của Nghê Cảnh Thần rất bà tám cho nên đem tiền căn hậu quả câu chuyện nói hết một lần. Khi kể xong hai người đã đứng trong bãi đỗ xe hết 10 phút.

Cuối cùng, Nghê Cảnh Thần nhẹ giọng thở dài, “Duyệt Minh trước đây chịu khổ rất nhiều, những khổ cực và áp lực mà cậu ấy gặp không phải ai cũng có thể chịu đựng được, nhưng thấy cậu ấy kiên trì như vậy, tôi chỉ hy vọng sau này anh có thể mang hạnh phúc đến cho cậu ấy, nghìn vạn lần đừng như gã Tô Phóng làm tổn thương cậu ấy.”

Lý Tường Vũ nhàn nhạt nói : “Đừng coi tôi là cùng một loại người với gã kia.”

Nghê Cảnh Thần vui vẻ, “Hắc hắc, nhìn không ra anh lại là người đàn ông tốt nha!”

Lý Tường Vũ đi tới xe của mình, khoát tay, “Đi trước đây, không thôi em ấy chờ lâu lại sốt ruột.”

Nhìn chiếc Land Rover chạy đi, Nghê Cảnh Thần mới ngồi vào xe của mình, nhỏ giọng tự nói : “Thật đúng là người đàn ông tốt, xem ra, mình cũng nên buông tay rồi. . .”

Lý Tường Vũ mua đồ xong chạy về nhà thì Lâm Duyệt Minh đang ngủ, sau khi đánh thức cậu dậy lại dứt ăn một chén cháo, thay bóng đèn trong phòng Lâm Tô.

Làm xong mọi chuyện, đi vào phòng ngủ, Lý Tường Vũ nằm bên cạnh cậu, bàn bạc kế hoạch sống chung sao cho hoàn mỹ nhất mà hấn áp ủ trong lòng.

Lý Tường Vũ mỗi ngày còn phải bận rộn xử lý công việc của nhà hàng, không thể 24 tiếng đều ở bên cạnh Lâm Duyệt Minh, hấn muốn Lâm Duyệt Minh dọn về Lý gia ở, trong nhà có người giúp việc, hơn nữa Lý lão thái mỗi ngày đều ở nhà, có thể ở cùng, trông nom chăm sóc cho cậu.

Lâm Duyệt Minh có hơi lo lắng, cậu không muốn để cho người khác biết chuyện mình mang thai, lại càng không muốn làm phiền người khác.

Lý Tường Vũ cười thoải mái nói, sau này đều là người một nhà, chuyện này cũng không cần phải che giấu, dù sao sau này mọi người cũng sẽ biết thôi, nói trước thì tốt hơn, để họ có thời gian thích ứng.

Lý Tường Vũ kiên định cho rằng mọi người trong nhà sẽ từ từ chấp nhận Lâm Duyệt Minh, cho dù có bất đồng, thì đó cũng chỉ là chuyện tạm thời. Hơn nữa toàn bộ mọi chuyện lớn nhỏ ở Lý gia đều do hấn định đoạt, một khi hấn đã quyết định, cho dù có người phản kháng cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Lâm Duyệt Minh còn muốn lý giải, nhưng Lý Tường Vũ đã đổi hướng trọng tâm câu chuyện, lúc thì hấn bảo đặt tên gì cho đứa bé trong bụng, khi lại nói sinh em bé xong hai người sẽ ra nước ngoài kết hôn, còn nói ngày mai sẽ cho người trang trí lại phòng ngủ, để đón cậu về.

Lý Tường Vũ sắp xếp tương lai nghe thật tốt đẹp, Lâm Duyệt Minh nghe xong, trong lòng tự nhiên dâng lên một niềm mơ ước và chờ mong. “Tương lai”, hai từ này nghe như rất xa xôi, thế nhưng chỉ cần có ngày mai, cho dù đứng ở đâu cũng đều mơ về một tương lai mới. Ngày mai Lý Tường Vũ sẽ ngã bài với gia đình mình, Lâm Duyệt Minh vốn vẫn còn một chút kháng cự, sau khi nghe xong kế hoạch của hấn, nhất thời cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Cho dù Lý Tường Vũ đưa ra yêu cầu gì, cậu đều gật đầu đồng ý, giống như một chú dê non đơn thuần, im lặng nằm trong lòng đối phương, chăm chú nghe, còn rất nhập tâm nữa chứ.

Đêm đã khuya, Lý Tường Vũ một chút cũng không buồn ngủ, trong đầu nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, hấn nói tất cả những gì mình nghĩ ra trong đầu cho Lâm Duyệt Minh nghe.

“Tôi muốn sơn màu xanh lá cây nhạt cho tường phòng mới.”

“Được.” Kỳ thực tường sơn màu trắng bạc, trắng, hoặc là màu kem đều được, ba màu này nhìn sạch sẽ sáng sủa, Lâm Duyệt Minh thích tường phòng màu sáng.

“Còn rèm cửa sổ thì sao? Màu vàng nhạt cũng đẹp, bằng vải lanh.”

“Vâng.”

“Còn đồ dùng trên giường, chăn, gối vân vân tôi sẽ đặt người ta làm.”

“Được.”

“Đặt mấy bộ? Năm bộ có đủ không?”

“Đủ rồi.”

“Vải màu gì? Xanh nhạt, tím hoa cà, in hoa cũng được, phải rồi, còn thêm một bộ màu đỏ thẫm nữa, để chúng ta dùng vào đêm tân hôn.”

“Ừ.”

“Còn thiếu một màu nữa, em cũng chọn đi.”

...

“Duyệt Minh?”

...

“Chúc ngủ ngon, em yêu.”

Ngày hôm sau, Lý Tường Vũ sau khi đưa hai đứa con trai đến trường thì quay lại nhà mình.

Lý lão thái đã rời giường đang luyện thái cực quyền trong hoa viên, Lý Tuyết Linh còn đang ngủ, Lý Tường Duệ ngồi trong phòng khách cầm cái gương nhỏ soi tới soi lui.

Khi Lý Tường Vũ đi ngang qua bên cạnh Lý lão thái nói, “Mẹ, vào phòng khách đi, con có chuyện muốn nói.”

Lý lão thái vừa múa quyền vừa nói : “Để mẹ múa xong bộ quyền đã.”

“Một lát nữa luyện tiếp.” Khẩu khí cương quyết, không cho một chút hi vọng đàm phán.

Lý Tường Vũ đi vào phòng khách ngồi đối diện với Lý Tường Duệ nói : “Chị hai còn đang ngủ hả? Đi kêu nó dậy, anh có việc muốn thông báo cho mọi người.”

“Chuyện gì thế?”

“Đừng dong dài nữa, nhanh kêu chị hai dậy đi.”

Năm phút sau, người một nhà ngồi lại với nhau.

Lý Tuyết Linh cố mở đôi mắt nháp nhem còn đang buồn ngủ, ngáp dài, “Anh cả, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Nói nhanh một chút đi, em còn muốn ngủ nữa!”

Lý lão thái đi tới trước bàn ăn, nghiêng người rót nước uống, giọng oán giận, “Chuyện gì nữa? Làm gì mà thần bí thế, làm lỡ mất buổi luyện quyền của mẹ.”

Lý Tường Duệ cũng nhảy vô giúp vui, “Hay quá, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng vậy? Nói mau, nói mau đi!”

Lý Tường Vũ nhìn mọi người, bình tĩnh nói : “Lát nữa con sẽ đưa vợ của mình về đây sống chung, em ấy hiện tại đã mang thai bốn tháng rồi, sau này mọi người phải chăm sóc cho em ấy cẩn thận.”

Vợ? Mang thai bốn tháng?

Ba người cảm thấy ngoài ý muốn, đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đều có riêng một suy nghĩ.

Kinh ngạc qua đi, Lý lão thái vui mừng khôn xiết, bà không nghĩ tới đứa con lớn lại giống như đại đa số những người đồng tính luyện ái khác, cuối cùng cũng lựa chọn kết hôn sống giống như người bình thường, đây chính là kết quả mà bà mong muốn nhất.

Lý Tường Duệ cũng rất hài lòng, cho dù anh cả làm cái gì cậu cũng ủng hộ hết, hơn nữa cậu thích nhất là náo nhiệt, rất chờ mong thành viên mới xuất hiện.

Chỉ có Lý Tuyết Linh cười không nổi, trong lòng tràn ngập nỗi nghi ngờ. Cô rất hiểu tính cách Lý Tường Vũ, một khi thừa nhận ai đó tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tay, trước đây rõ ràng anh ấy còn theo đuổi bác sĩ Lâm, sao đột nhiên lại có một người vợ đang mang thai nhỉ? !

“Anh cả, vợ ở đâu ra thế? Sao chưa từng nghe anh nhắc tới bao giờ?”

Lý Tường Vũ nhếch miệng cười, trả lời câu hỏi của cô, “Vợ của con mọi người cũng đã gặp qua.”

Ba người đồng loạt hỏi : “Là ai vậy?”

“Bác sĩ Lâm.”

. . .

Ba người lập tức lâm vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, Lý lão thái vẫn ôm một tia hi vọng mong manh, thử thăm dò : “Có phải là nữ bác sĩ Lâm hay không?”

Lý Tường Vũ nói cho mọi người biết, “Đừng đoán mò nữa, là bác sĩ Lâm mà mọi người đều biết, Lâm Duyệt Minh, ba ba của Bé Thỏ đó.”

Ba người tiếp tục trầm mặc. . .

“Được rồi, mọi chuyện của em ấy chờ con trở lại rồi nói tiếp, bây giờ phải đi đón em ấy đã.” Lý Tường Vũ đứng lên, sửa lại áo, hình như nhớ tới điều gì đó, quay đầu nói với Lý Tường Duệ : “Đúng rồi Tường Duệ, em thu dọn đi, phòng của em thông gió ánh sáng đều tốt, rất thích hợp để làm phòng trẻ con.”

Lý Tường Duệ nghe vậy chấn động, cái gương nhỏ trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, khoa trương kêu to: “Vậy em ngủ ở đâu? !”

Lý Tường Vũ nhìn cậu cười, “Lâu hai không phải vẫn còn một phòng dùng đựng đồ linh tinh sao?”

Lúc này cái gương nhỏ thực sự rơi trên mặt đất, Lý Tường Duệ cả kinh mắt trợn to, há hốc miệng, hồi lâu cũng không khép lại được.

Chờ đến khi cậu phục hồi tinh thần, Lý Tường Vũ đã ra khỏi nhà.

Đang chuẩn bị phát tiết bất mãn trong lòng, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng bùm, làm cậu càng thêm hoảng sợ, nhìn lại, kinh ngạc kêu lên : “Mẹ, mẹ làm gì vậy? ! Bộ không biết đau sao? Cái bàn này làm bằng đá cẩm thạch đó, mẹ đập nó làm gì? !”

Lý lão thái đưa tay giấu ra phía sau lưng ra sức vung vẩy, tuy rằng rất đau, nhưng bà gắng không biểu lộ ra, bĩu môi kêu la : “Tao không đồng ý! Tuyệt đối không đồng ý! !”

Lý Tường Duệ không hiểu, “Mẹ không đồng ý cái gì?”

“Tao tuyệt đối sẽ không để cho họ Lâm kia bước vào cửa Lý gia của chúng ta!”

Lý Tường Duệ gật đầu phụ họa, “Nếu như hấn muốn chiếm dụng căn phòng, con cũng sẽ không đồng ý! Thân thể con mềm mại như thế sao có thể ngủ ở kho củi được chứ? !”

Lý Tuyết Linh ngồi một bên mắt trợn trắng, “Nhà của chúng ta không có kho củi.”

“Anh cả đi rồi, hai người nói những lời này không phải đã quá muộn rồi sao? Có bản lĩnh làm trò sao không rống trước mặt anh ấy đó.” Lời này rõ ràng là nhằm vào Lý lão thái mà nói.

Thấy sắc mặt Lý lão thái càng ngày càng đen, Lý Tuyết Linh nhún vai, vắn vẹo thất lưng, đi lên lầu, “Con đi ngủ đây, còn tưởng rằng có chuyện gì to tát lắm chứ, không phải là trong nhà thêm bát thêm đũa thôi sao, đây là chuyện tốt mà!”

Lý lão thái nhìn bóng lưng của con gái, hung dữ mắng : “Con nhỏ chết tiệt kia! Tao sớm muộn gì cũng tổng mày đi, nhìn mà phát bực à!”

27. Chương 27

Hoa viên, hồ bơi, ngôi biệt thự ba tầng lầu, phía sau là núi trước mặt là nước, biệt thự khí phái như thể Lâm Tô chỉ nhìn thấy trong TV. Cho tới bây giờ bé chưa bao giờ nghĩ một ngày kia mình cũng sẽ được ở trong một ngôi nhà đẹp như thế.

Kéo tay áo Lý Bác Học, “Đây là nhà của cậu hả?”

Lý Bác Học nghiêm trang, “Sai! Là nhà của chúng ta!”

Lâm Tô chỉ vào cái xích đu trong hoa viên, rụt rè hỏi : “Sau này tớ có thể chơi cái kia sao?”

Lý Bác Học nở nụ cười, “Đương nhiên là có thể! Nếu như cậu thích, ở trong phòng của chúng ta cũng để một cái xích đu.”

Lâm Tô lại chỉ vào hồ bơi, “Tớ có thể bơi lội ở trong đó sao?”

Lý Bác Học nín nọt cười nói : “Có thể a! Bất quá bồn tắm trong phòng ngủ của chúng ta rất lớn nha, bọn mình có thể cùng nhau vừa ngâm mình ở trong đó vừa nghịch nước.”

Lâm Tô nghi hoặc hỏi : “Phòng ngủ của chúng ta?”

Lý Bác Học đẩy bé đi về phía trước, “Trong nhà hơi bị thiếu phòng, hai chúng ta dùng chung một phòng ngủ nhé, đi thôi, tớ dẫn cậu tham quan ngôi nhà.”

Sau khi vào nhà, đi từ lầu một tới lầu hai, Lâm Tô thấy rất nhiều phòng.

“Nhiều phòng như vậy đều có người ở sao? Nhà cậu nhiều người thật đấy!”

“Không phải.” Lý Bác Học giải thích, “Lầu một có thư phòng, phòng đánh bài, chiếu phim, bi-a, tập thể hình, phòng tiếp khách, lầu hai có phòng của bà nội, ba ba, phòng của cô, chú, phòng của A Hoa, còn có một phòng để đồ linh tinh, lầu ba là sân thượng, một không gian rộng lớn, muốn làm gì cũng được!”

“Ah. . . A Hoa là ai vậy?”

Lý Bác Học kêu to “A Hoa”, thì một con mèo mập phì lù có màu lông trắng đen không biết từ từ đâu nhảy ra, cong người lên, rồi lại oằn thân thể xuống, sau đó lười biếng ngáp một cái, nằm ườn trên mặt đất, kêu “Meo meo ô meo meo ô”.

“Nó là A Hoa, mèo cưng của bà nội.”

Lâm Tô lú cả lưởi : Đến mèo mà cũng có phòng riêng a! (o). . .

. : .

Sau khi Lý Tường Vũ ra khỏi nhà, mua một ít thức ăn, rồi quay lại nhà Lâm Duyệt Minh.

Lâm Duyệt Minh mở cửa, cầm mấy thứ trong tay hắn, thuận miệng hỏi : “Sao đi lâu vậy, bộ anh quay về nhà hả?”

“Đúng vậy, tôi đã nói rõ với họ, bây giờ dọn đến nhà của tôi được rồi, em cứ ăn đi, tôi thu dọn hành lý.”

“Người nhà anh có ai phản đối không?” Lâm Duyệt Minh có hơi lo lắng.

“Không ai dám phản đối.”

“Thật à? Có nhanh quá hay không?” Lâm Duyệt Minh không phải không tin lời Lý Tường Vũ nói, chỉ cảm thấy có chút không thích hợp. Mặc dù cậu đã đáp ứng đối phương đến sống ở Lý gia, thế nhưng đi ngay trong hôm nay, hình như hơi nhanh thì phải.

Lý Tường Vũ không suy nghĩ nhiều như vậy, vừa thu dọn đồ đạc vừa thoải mái nói, “Không nhanh một chút nào, người nhà của tôi không giống như người bình thường, năng lực tiếp nhận rất mạnh mẽ, chuyện gì cũng có thể chấp nhận, em đừng lo lắng, ăn nhanh đi.”

Lâm Duyệt Minh ăn vừa hết, thì Lý Tường Vũ cũng đã thu xếp xong hành lý.

Kiểm tra hành lý, Lâm Duyệt Minh vui vẻ, “Chỉ mang vài món quần áo và đồ dùng hàng ngày là đủ rồi sao?”

Lý Tường Vũ kéo vali tới cửa, “Bên kia cái gì cũng có, sau này bụng em to ra y phục cũ mặc đâu có vừa, đến lúc đó chúng ta mua đồ mới, giờ mang vài bộ để thay đổi là đủ rồi.”

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng, mang nhiều đồ quá chỉ tổ phiền phức.

Cuộc sống mới, sắp bắt đầu rồi. Con đường phía trước không biết điều gì đang chờ đợi, mọi người luôn cảm thấy lo sợ, Lâm Duyệt Minh cũng vậy, nhưng cậu biết người đang đứng bên cạnh sẽ vì mình mà chắn gió che mưa, dắt tay nhau đồng cam cộng khổ hướng tới tương lai. Chỉ cần nghĩ tới đây, dường như được uống một viên thuốc an thần, làm cho trái tim đập đều đặn trở lại.

Nhưng mà lần đầu tiên tới Lý gia, đứng ở cửa chính rồi, cậu vẫn cảm thấy căng thẳng, đặc biệt khi thấy Lý lão thái bà ra bộ mặt khinh khỉnh, tim đập thình thịch liên tục, gấp gấp vô cùng.

Nếu đổi lại là trước đây, người ta không nể mặt, cậu sẽ quay đầu đi ngay, hoặc trả lại một sắc mặt y như vậy. Nhưng giờ đây thì khác rồi, nếu đã quyết định sống cùng với Lý Tường Vũ, vậy thì cũng phải chấp nhận và tôn trọng người nhà của hắn.

Trong phòng khách, mấy ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Duyệt Minh, ba người ngồi trên ghế sofa không kiêng nể gì nhìn chằm chằm đánh giá cậu, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bụng, tựa hồ như muốn chứng thực rốt cuộc là có em bé hay không.

Lâm Duyệt Minh tận lực không để ý đến ánh mắt nghi kỵ của mọi người, quay qua phía Lý lão thái cười nhẹ, khách khí chào hỏi, “Chào bác gái, xin lỗi vì đã làm phiền.”

Lý lão thái bĩu môi, “Tôi chưa đồng ý cho anh bước chân vào nhà này.”

Lâm Duyệt Minh chỉ cười, quay đầu, liếc nhìn Lý Tường Vũ, nhướn nhướn mày.

Nhận được ám chỉ, Lý Tường Vũ bước ra, trách cứ : “Mẹ, sau này tất cả mọi người đều là người một nhà cả, đừng nói những lời gây mất hòa khí này, Duyệt Minh là con dâu của mẹ mà!”

Tôi không cần một người con dâu như vậy!

Lý lão thái hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào phòng ngủ.

Vẫn còn nhiều thời gian mà.

Bà tin rằng trong tương lai gần, hai cha con chuyên đi gây tai họa này sẽ phải tự động cuốn gói ra khỏi cửa Lý gia.

Lý Tường Vũ nhìn về phía hai người ngồi trên ghế sofa bĩu môi, “Ngồi đần ra đó làm gì? Mau tới chào hỏi chị dâu của tụi em đi chứ.”

Lý Tường Duệ đứng lên trước, sôi nổi đi tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh, vươn cái tay rảnh rang ra, “Chị dâu, anh thật là đẹp, nhưng mà vẫn không bằng em.”

Lâm Duyệt Minh cười cười bắt tay cậu ta, “Đừng gọi là chị dâu, nghe không được tự nhiên.”

“Kêu chị dâu nghe rất thân thiết mà!”

Lý Tường Duệ một khắc trước còn cười hì hì, đột nhiên thay đổi 180°, cau mày đáng thương nói : “Chị dâu, thỉnh cầu anh một chuyện nhé.”

“Chuyện gì?”

“Anh cả nói muốn lấy căn phòng của em sửa lại thành phòng trẻ con, giờ em không có chỗ ở. . .”

“Ah.” Lâm Duyệt Minh thờ ơ nhìn Lý Tường Vũ, “Mới giờ này đã sắp xếp phòng trẻ em có phải là sớm quá hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lý Tường Vũ thuận theo gật đầu, “Không phải còn mấy tháng nữa sao, một thời gian nữa tôi cho người xây thêm phòng là được chứ gì.”

“Ừ.” Lâm Duyệt Minh quay về phía Lý Tường Duệ cười nhẹ. “Không có ai chiếm phòng của cậu đâu.”

“Chị dâu, thực sự là một người rất tốt!”

Lý Tường Duệ hắc hắc cười khúc khích, trong lòng vụng trộm vui sướng, có chị dâu, ngày tháng sau này có thể sống sống khỏe re rồi!

Lý Tuyết Linh cũng đứng lên, nhìn về phía Lâm Duyệt Minh nở nụ cười rạng rỡ, “Anh Lâm, chào mừng anh gia nhập vào gia đình của bọn em.”

Lâm Duyệt Minh nhìn cô mỉm cười, “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo! Sau này chúng ta là người một nhà, có việc gì cứ tự nhiên nhờ vả, dù sao mang thai cũng thật không dễ dàng gì a!”

Khóe miệng Lâm Duyệt Minh co rút, “Hiện tại bụng tôi nhìn rõ vậy sao.”

Lý Tuyết Linh hình như không nghe cậu nói gì, cứ lẩm bẩm như đang tự nói với mình, “Nói thật em rất ngưỡng mộ anh, là phụ nữ mà em còn chưa dám sinh em bé, huống chi anh là một người đàn ông, thật vĩ đại a! Tuy rằng đàn ông sinh em bé cũng rất kỳ quái, bất quá anh yên tâm, người trong nhà bọn em tư tưởng rất cởi mở, không có gì không thể tiếp nhận được. Anh chỉ cần an tâm dưỡng thai, mọi chuyện khác sẽ không cần anh quan tâm, bao gồm cả lão thái bà, anh cả của em sẽ thuyết phục được bà ngay thôi.”

Lâm Duyệt Minh miễn cưỡng mỉm cười, “Được, anh biết rồi.”

“Anh Lâm, em có một thắc mắc.”

“Thắc mắc gì?”

Lý Tuyết Linh đột nhiên ra vẻ ngượng ngùng, trên khuôn mặt cứ nhiên ửng đỏ.

“Đàn ông sinh em bé ra làm sao?”

...

Lý Tuyết Linh cúi đầu trầm tư, “Lẽ nào dùng phía sau? Mẹ kiếp! Không thể nào? ! Nếu vậy thì khoa trương quá còn gì!”

...

“Hay là phẫu thuật? Chắc chắn, vậy tới mùa hè không thể ở trần được rồi!”

...

Lâm Duyệt Minh thích tính cách của Lý Tuyết Linh, thái độ làm người mạnh mẽ ngay thẳng không câu nệ tiểu tiết, vừa nhìn biết ngay là người dễ chịu ở chung rất thoải mái, nhưng cô nói chuyện quá thẳng thắn, loại câu hỏi này cậu căn bản trả lời không được, quay đầu, tiếp tục nháy mắt với Lý Tường Vũ.

Lý Tường Vũ lập tức đứng ra giải vây cho cậu, “Đàn bà con gái hỏi mấy cái này để làm gì! Vừa nãy thu dọn đồ đạc mất nửa ngày, bọn anh cũng mệt mỏi rồi, muốn vào phòng nghỉ ngơi một chút, chùng nào tới giờ cơm thì gọi bọn anh nhé.”

Không có người cho câu giải đáp thỏa đáng, Lý Tuyết Linh thất vọng “Ồ” một tiếng, rồi đi về phòng ngủ.

Hai người đi vào trong phòng, Lâm Duyệt Minh nằm lên giường, cười nhạt, “Người nhà của anh quả thực khác người.”

Lý Tường Vũ nằm xuống bên cạnh cậu, “Đúng vậy, bọn họ rất thú vị, tiếp xúc lâu em sẽ phát hiện ra điều đó.”

“Ừ, thú vị thật đó.”

Lâm Duyệt Minh nghiêng người, nhìn đối phương, rồi từ trong bóp lấy ra cái gì đó cầm trong tay, “Đeo cho em.”

Lý Tường Vũ nhìn chiếc nhẫn mỉm cười, trái tim được niềm hạnh phúc đột ngột lấp đầy, ấm áp và khoan khoái.

Cầm lấy nhẫn, chậm rãi luồn vào ngón áp út, cúi đầu hôn lên mặt cậu, “Sau này không được cởi ra.”

Lâm Duyệt Minh dùng hành động để trả lời, vươn đầu đến trước mặt hắn, nhìn sâu vào trong mắt, sau đó dâng tặng đôi môi của mình.

Hai đôi môi thăm dò mãnh liệt, trong chớp nhoáng sự ma sát làm tăng thêm nhiệt độ, hai đầu lưỡi dây dưa lẫn nhau, hơi thở giao triền cùng một chỗ, tiếng hít thở dần dần gấp gáp hẳn lên.

Chỉ là một nụ hôn, cả hai người đều nổi lên phản ứng. Lâm Duyệt Minh vươn tay vào trong quần của Lý Tường Vũ, cảm vật đang nóng bỏng, bàn tay cách một cái quần lót chậm rãi ma sát, vật cứng trong tay càng lúc càng lớn.

Nhẹ liếm liếm đôi môi đối phương, hé mắt cười hỏi : “Có muốn không?”

“Rất muốn.” thanh âm trầm thấp khàn khàn, Lý Tường Vũ nhìn cậu, trong mắt nồng đậm tình dục.

“Được.” Lâm Duyệt Minh lần thứ hai hôn lên môi hắn. . .

Sau khi y phục bị cởi sạch, Lý Tường Vũ có hơi lo lắng, “Sẽ không làm em bị thương chứ? Em vừa mới bị ngã.”

“Không cần thiết phải dùng cái nơi kia a. . .” Lâm Duyệt Minh đột nhiên khom thắt lưng, cúi đầu ngậm vật lửa nóng vào miệng, đầu lưỡi lúc thì ở phía trước liếm láp khiêu khích, khi lại đảo quanh phân thân, hàm răng thỉnh thoảng xẹt qua những sợi gân nổi lên, miệng cũng cố sức phun ra nuốt vào.

Hạ thân ngẩng cao đầu được khoang miệng ấm áp vây quanh, mỗi lần phun ra nuốt vào, Lý Tường Vũ đều cảm thấy mình sắp nhịn không nổi nữa, dục vọng giống như thủy triều đang nhấn chìm hắn. Bất tri bất giác hắn ngồi thẳng dậy, dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân, tận tình hưởng thụ loại khoái cảm sung sướng này.

Lâm Duyệt Minh tiếp tục lấy lòng hắn, tốc độ phun ra nuốt vào càng lúc càng nhanh, đột nhiên đầu bị hắn dùng lực ấn xuống, vật cứng trong miệng thọc sâu vào tận yết hầu, đầu bị kiềm lại ngay khó hạ, một dòng chất lỏng nóng rực dinh dính phun trào trong miệng.

Lâm Duyệt Minh ho khan ngồi dậy, dịch thể màu trắng theo khóe miệng chảy xuống.

Lý Tường Vũ lập tức đưa khăn tay cho cậu, vuốt ve sau lưng, lo lắng hỏi : “Không sao chứ? Xin lỗi, tôi nhịn không nổi.”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu, cầm khăn tay, đem tinh dịch trong miệng nhổ ra.

Lý Tường Vũ rót cho cậu ly nước lọc, “Súc miệng đi.”

“Ừ.” Lâm Duyệt Minh cầm ly nước.

Sau khi súc miệng, hai người ôm nhau khít rịt nằm trên giường, Lý Tường Vũ nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng, chậm rãi đưa tay chuyển qua phía hạ thân của cậu, cười nói : “Muốn tôi giúp em không?”

“Không đâu, em cũng không phải rất muốn.” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Duyệt Minh nở nụ cười.

Lý Tường Vũ cũng cười theo, “Không muốn? Nếu vậy sau này ai làm cho tôi thỏa mãn đây?”

“Đồ sắc quỷ.”

“Đàn ông đều sắc quỷ như nhau thôi.” Lý Tường Vũ nhịn không được đùa cậu, “Em cũng vậy mà, vào đêm 30 đó em thật là nhiệt tình.”

Lâm Duyệt Minh mắt trợn trắng, “Đều là tại hai chai rượu đỏ mới gây họa chứ bộ.”

“Ai nói vậy, đó là bà mối của tụi mình nha.”

Lâm Duyệt Minh cười ra tiếng, “VẬY mà anh cũng nghĩ ra được.”

. . .

“Duyệt Minh.”

“Vâng?”

“Tôi đã quên nói với em ‘Tôi yêu em.’”

“Buồn nôn.”

“Tôi yêu em.”

“Ngủ đi, em mệt rồi, sau khi thức dậy chúng ta cùng đi đón hai đứa nhỏ.”

“Thật là bảo thủ!”

Yêu khắc cốt铭心 chỉ cần một lần là đủ rồi, tình yêu mãnh liệt tựa như pháo hoa, chỉ đẹp để chói lóa trong nháy mắt, không có vẻ đẹp nào là vĩnh hằng. Lâm Duyệt Minh giờ này chính là hướng tới cuộc sống bình thản cùng nhau suốt một đời, giữ tình yêu ở trong lòng, bình lặng mà yêu, âm thầm nỗ lực. Cậu không muốn thề non hẹn biển, cậu muốn cùng đối phương dắt tay nhau làm bạn đến già. Cho dù sau này sẽ gặp rất nhiều trắc trở, một ngày cầm được tay đối phương, cậu sẽ không buông ra nữa.

Lâm Duyệt Minh vui đầu vào trong gối, cười luôn miệng, nét tươi cười phát ra từ tận tâm hồn, chậm rãi lan ra từ đầu môi tới khóe mắt. Ngủ rồi, nhưng khóe miệng vẫn còn vương nét cười.

Vừa tỉnh ngủ, Lâm Duyệt Minh nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối, mặc quần áo đi tới phòng khách, tất cả mọi người đều tập trung ở đây, Lý Tường Vũ đã đón bọn nhóc về.

Lý lão thái liếc mắt nhìn cậu, điệu bộ khinh khỉnh nói : “Mọi người đều đói bụng ngồi chờ cơm một mình anh, vậy mà anh vẫn ngủ được!”

Lâm Duyệt Minh nhìn mọi người, vẻ mặt áy náy, “Thật ngại quá, ngủ quá say, quên mất cả thời gian.”

Lý Tường Duệ là người đầu tiên đứng ra trấn an cậu, “Chị dâu đừng áy náy, tụi em cũng chưa đói.”

Lý Tuyết Linh cũng hòa theo, “Đúng vậy, em cũng mới thức được một lát thôi, không đói chút nào.”

Lý Tường Vũ đi tới bên cạnh, sủng nịch nhìn cậu, “Không sao đâu, em muốn ngủ bao lâu cũng được.” Vươn tay định đỡ cậu ngồi xuống sofa, lại bị cậu bắt động thanh sắc né tránh.

Có lẽ là đột nhiên thay đổi một hoàn cảnh mới khiến cậu không kịp thích ứng, bỗng nhiên cùng nhiều người như vậy ở chung, nhưng trong đó lại có người biểu hiện ra địch ý một cách rõ ràng, khiến cậu chẳng biết làm sao.

Đứng ngây ngẩn ở giữa phòng khách, không biết làm cái gì mới phải. Bị ánh mắt ai oán của Lý lão thái nhìn chằm chằm, cậu không thể biểu hiện thân mật với con trai của bà ở ngay trước mặt bà.

Lý Tường Vũ chăm chú quan sát phản ứng của Lâm Duyệt Minh, vừa nhìn thấy cậu phải chịu đựng sự khó dễ của Lý lão thái, trong lòng cũng rất khó chịu.

Không để cho cậu phải xấu hổ, đứng lên nhìn mọi người tuyên bố : “Ăn cơm thôi.”

Lúc ăn, Lý Tường Vũ cứ tiếp đồ ăn cho cậu, đặc biệt rất chăm chú cẩn thận, biết cậu thích ăn cá, trước tiên gỡ hết xương rồi mới đặt vào chén. Hiểu được cậu thích húp canh, múc riêng một chén, thổi cho nguội bớt, để trước mặt cậu.

Lâm Duyệt Minh cũng không khách khí, gấp cái gì, cậu ăn cái đó, giống như Lý Tường Vũ làm những chuyện như vậy cho cậu là lẽ đương nhiên.

Kỳ thực trong lòng cậu rất cảm kích, chỉ là không muốn nói ra, cậu cho rằng hấn gấp cho mình. . . Thì cứ ăn hết cái đã, sau đó sẽ tìm cơ hội tốt nhất để đền đáp cho đối phương.

Nhưng Lý lão thái lại không cho rằng như thế, bà nghĩ con trai mình trước mặt vợ quả thực chịu nhiều uất ức, xum xoe giúp hấn gấp đồ ăn, nhưng lại không nhận được từ hấn một khuôn mặt tươi cười.

Càng nhìn tâm càng phiền, Lý lão thái thật sự là nhìn không vừa mắt nữa, cách một tiếng đem đôi đĩa dẫn lên bàn, nhìn Lâm Duyệt Minh nói rõ : “Anh muốn ở đây cũng được, bất quá phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Trước khi đến đây Lâm Duyệt Minh cũng đã lường trước mọi chuyện sẽ không thuận buồm xuôi gió như thế, quả nhiên mới ngày đầu tiên đã có chuyện phiền toái rồi.

Nhiều mày nén xúc động, nhàn nhạt hỏi : “Điều kiện gì?”

“Hai người đặt một tiệc rượu, thời gian là một ngày cuối tuần gần đây, đến lúc đó ta sẽ mời bạn bè đến giúp vui, đương nhiên các người cũng có thể mời bạn bè của mình tới. Thế nhưng ta chỉ có một yêu cầu, anh phải giả trang làm phụ nữ.”

Lý lão thái rõ ràng là muốn gây khó dễ cho Lâm Duyệt Minh, mọi người ngồi đây nghe xong những lời này đều cảm thấy ngoài ý muốn, muốn đứng ra vì cậu bệnh vặc kẻ yếu.

“Đãi tiệc rượu con thấy cũng hợp lý, nhưng vì sao lại bắt anh Lâm giả trang làm phụ nữ chứ? Mẹ, thật là vô vị a. . .” Lý Tuyết Linh không thể chịu nổi loại người toàn sinh sự những việc không đâu như thế này.

“Chẳng lẽ mẹ muốn chị dâu mặc váy giả trang hả?” Lý Tường Duệ vừa nghĩ đến hình dạng Lâm Duyệt Minh mặc váy hoá trang thì đã buồn cười, thật rất vui nha, thế nhưng cũng không nên làm khó dễ người ta nha, “Mẹ, đừng vậy mà, không nên làm khó dễ chị dâu nữa.”

“Ta cũng không có làm khó anh ta à.” Lý lão thái nói đến vô cùng hợp lý, “Mặt mũi anh ta có nét giống phụ nữ, bây giờ lại đang mang thai, mặc váy vào, lại hoá trang nữa, ai có thể nhìn ra được chứ.”

Lý lão thái nói thêm : “Ta là muốn ở trước mặt mọi người cho anh ta một danh phận, gia nhập vào nhà của chúng ta, chính thức trở thành một phần của Lý gia.” Quay đầu nhìn Lâm Duyệt Minh, “Đột nhiên trong nhà có thêm vài người, ta sợ người khác trông thấy rồi nói này nói nọ, đãi tiệc cũng coi như có thể ngăn chặn lời ong tiếng ve của mọi người. Thế nào? Anh nghĩ sao? Tuy rằng người trong nhà của chúng tôi có thể chấp nhận anh , không có nghĩa là người khác cũng sẽ như vậy, giả trang phụ nữ là phù hợp nhất, sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi.”

Lâm Duyệt Minh còn chưa kịp trả lời, Lý Tường Vũ đã mạnh tay vỗ bàn, giành trước một bước hét lên : “Không được! Đúng là hồ đồ! Con không đồng ý!”

Lâm Duyệt Minh vỗ vỗ tay hấn, ghé sát vào bên tai hấn nhẹ giọng thoải mái, “Đừng giận dữ.” Sau đó, ngẩng đầu nhìn Lý lão thái, thiêu mi cười nói : “Con có thể đáp ứng yêu cầu của bác, nhưng mà có một chuyện quan trọng con cần phải nói trước.”

Lý lão thái không nhịn được phát tay, “Chuyện gì? Cứ nói đi.”

“Nếu con gia nhập vào Lý gia, vậy thì mọi chuyện của Lý gia sau này sẽ do con quản lý, con người của con quản gia đình rất chặt, thích nhất là quản mấy người nhàn tản trong nhà, sau này nếu như có gì đắc tội, bác chớ có trách con đó.”

Nói xong nhìn Lý lão thái cười cười, hất cằm, mắt phượng nhướn lên, khiêu khích mười phần.

28. Chương 28

Chiến tranh của người lớn, Lý Bác Học không có hứng thú, cấp tốc ăn cho xong bữa rồi dẫn Lâm Tô rời khỏi nơi thị phi này.

Hai nhóc trước tiên đi chơi xích đu, thụt bi – a, sau đó chơi máy vi tính, Lâm Tô vẫn rầu rĩ âu sầu, tinh thần không lên nổi, hình như rất không vui.

Lý Bác Học hỏi bé, “Cậu sao vậy?”

Lâm Tô nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tớ muốn về nhà. . .”

Lý Bác Học kinh ngạc cực kỳ, “Ồ đây chẳng phải nhà của cậu sao?”

Lâm Tô lắc đầu.

Tục ngữ nói không sai, lâu son gác tía cũng không bằng ổ rơm nhà mình.

Ồ đây tuy rằng vừa rộng vừa đẹp, nhưng nơi bé thích chính là nhà của mình trước đây. Đột nhiên có nhiều thân nhân như vậy, khiến bé cảm thấy xa lạ và sợ hãi.

Lý Bác Học thấy bé không nói lời nào, lại hỏi : “Không thích ở đây sao?”

Lâm Tô gật đầu.

Lý Bác Học bị đả kích, “Vì sao? Không muốn ở chung cùng tớ hả?”

Lâm Tô lại lắc đầu, “Không phải đâu, vì mọi người rất kỳ quái.”

Lý Bác Học vội vã hỏi : “Kỳ quái như thế nào?”

Lâm Tô suy nghĩ một chút rồi nói : “Cô thì thích nhéo mặt tớ, hơn nữa còn nhéo rất đau. Chú lại hỏi rất nhiều câu mà tớ đáp không được, nếu như không trả lời mấy vấn đề này chú sẽ không buông tha tớ. Bà nội là kỳ quái nhất, mặt mày khó khăn muốn chết, vừa nãy tớ chào hỏi, vậy mà bà chẳng thèm để ý đến tớ.”

Nghe xong những lời này, Lý Bác Học đau lòng muốn chết, đột nhiên thấy trọng trách của mình thật nặng nề.

Nhóc cứ tưởng rằng Lâm Tô khi tới Lý gia sẽ rất hài lòng, nhưng lại quên mất, Lâm Tô nhất gan mẫn cảm, rất khó thích ứng hoàn cảnh mới.

Lý Bác Học giúp bé ra chủ ý, “Sau này nếu như cô nhéo mặt của cậu, cứ giả bộ khóc cho cô ấy xem. Nếu như chú còn hỏi cậu này nọ, cũng khóc cho chú ấy thấy. Bà nội không để ý đến cậu, cậu cũng khóc lên cho tớ.”

Lâm Tô bối rối, “Vì sao a?”

Lý Bác Học đắc ý cười, “Bình thường ở nhà nếu gặp chuyện gì không hài lòng tớ hay làm như vậy đó! Chỉ cần tớ vừa khóc, là bọn họ không biết làm thế nào cả! o(_)o~~ “

“Vậy à!” Lâm Tô hài lòng nở nụ cười, “Tớ thích nhất là khóc. O(_)O~ “

Lý Bác Học bị bé chọc cười, “Kỳ thực giả bộ khóc cũng không phải dễ làm, mỗi lần như vậy tớ phải chuẩn bị thật lâu mới có thể khóc được.”

Lâm Tô lại không cho rằng như thế, “Tớ thấy rất đơn giản a!”

Lý Bác Học , “Sao mà đơn giản được?”

“Không tin tớ khóc cho cậu xem ~(@ ^ _ ^ @) ~ “

“Ah. . .”

Lâm Tô chớp chớp mắt, hai mắt lưng tròng rồi nước mắt lập tức rơi xuống.

Lý Bác Học cả kinh trợn mắt nhìn : Cậu không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc đó! o(_)o

. : .

Lý lão thái cứ tưởng rằng Lâm Duyệt Minh sẽ biết khó mà lui, lại không ngờ tới cậu chẳng những đồng ý loại yêu cầu vô lý này, mà còn hướng về mình chính thức khiêu chiến.

Ý của cậu nói kia chẳng phải là sau này muốn cùng mình đối nghịch sao? !

Lý lão thái là một phụ nữ bá đạo cường thế, tinh thần chiến đấu được kích thích, bây giờ bà không vội đuổi Lâm Duyệt Minh ra khỏi cửa, mà là muốn cùng cậu quyết đấu một trận thắng thua!

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ xưa đến nay rất phức tạp, là quan hệ nhạy cảm nhất trong gia đình.

Lý lão thái trước sau không thể tiếp nhận đồng tính luyến ái, cho nên bà cũng không chấp nhận một đứa con dâu là đàn ông. Cũng chính vì nguyên nhân này, mà ngay từ đầu mối quan hệ giữa bà và Lâm Duyệt Minh rất không tốt, huống chi Lâm Duyệt Minh lại không giống với người bình thường.

Đàn ông sinh em bé, chuyện này đả kích quá lớn đối với quan niệm cổ hủ của bà, cần phải có một khoảng thời gian rất lâu mới chậm rãi tiêu hóa được.

Suy nghĩ một ngày đêm, trong lòng bà Lý phi thường mâu thuẫn. Bà không muốn để Lâm Duyệt Minh đến sống trong nhà, nhưng lại luyến tiếc đứa cháu kia, dù sao đây cũng là huyết mạch của Lý gia.

Chuyện nếu đã phát triển đến cục diện này, chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy.

Hiện tại tất cả mọi người trong nhà đều đồng ý chuyện Lâm Duyệt Minh ở đây, bà chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp. Nhưng bà cũng dự định không cho đối phương sắc mặt hoà nhã, cho dù đắc tội mọi người, bà cũng sẽ không thay đổi cái ý niệm này trong đầu.

Lý lão thái và đại đa số mẹ chồng giống nhau, không thích con dâu tự cao tự đại trước mặt mình.

Bà đứng lên, từ trên cao nhìn xuống mọi người, lạnh lùng biểu đạt mệnh lệnh, “Nếu bản thân đã đồng ý, chuyện này coi như quyết định rồi! Tiểu Duệ con phụ trách viết thiệp mời, viết xong thì đi phát luôn, đến lúc đó chúng ta sẽ mở tiệc ngay trong nhà hàng hải sản của gia đình.”

Nói xong, Lý lão thái đóng cửa thân thể mập mạp, lắc lắc cái mông đi ra khỏi phòng khách.

Bị bà làm ầm ĩ một trận, tất cả mọi người đều không có hứng ăn uống.

Lý Tuyết Linh bỏ lại chén cơm đi lên lầu, Lý Tường Duệ và lệ hai ba miếng rồi quay lại phòng khách tiếp tục soi gương.

Trong phòng ăn chỉ còn lại đôi vợ chồng son Lý Tường Vũ và Lâm Duyệt Minh.

Lâm Duyệt Minh vừa ăn hết một chén canh, mùi vị rất ngon.

Lý Tường Vũ cảm thấy kỳ lạ, nhìn em ấy điềm tĩnh như vậy tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, lẽ nào em ấy không tức giận sao?

Lý Tường Vũ thở dài, lần này thực sự là suy nghĩ không chu đáo.

Mấy hôm nay hẳn bị hạnh phúc làm cho thần trí mê muội.

Lâm Duyệt Minh không chỉ tiếp nhận, lại còn sinh con cho mình, việc này đối với hắn mà nói là một chuyện vui nhất trong đời.

Lúc đó hắn không suy nghĩ kỹ càng, đã kêu Lâm Duyệt Minh dọn đến đây. Hắn không hy vọng lần thứ hai xảy ra việc ngoài ý muốn, nếu như hắn đi làm thì căn bản lại lo lắng khi Lâm Duyệt Minh ở nhà một mình, mà Lý gia hai mươi bốn tiếng đều có người, hắn thậm chí dành cho Lâm Duyệt Minh một hoàn cảnh tốt đẹp nhất, để cậu ở nhà lo dưỡng thai, chuyện gì cũng không cần làm, mỗi ngày chỉ cần ăn no ngủ ngon là được.

Nhưng hắn lại xem nhẹ ý nghĩ của người trong gia đình, cũng quên mất trong nhà còn một lão thái bà rất cổ chấp.

Thấy dáng vẻ dè dặt sự giận dữ của Lâm Duyệt Minh, hắn đột nhiên cảm thấy hối hận. Chỉ vì sự xúc động nhất thời của mình, cư nhiên đã quấy rầy đến cuộc sống yên bình của đối phương.

Hắn biết Lâm Duyệt Minh vẫn chưa thật sự sẵn sàng, nhưng vì mình mà nguyện bước vào một thử thách mới.

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy ảm áp, thế nhưng trong lòng lại có một chút đau xót. Nói thật ra hắn không hy vọng Lâm Duyệt Minh vì mình mà thay đổi điều gì, hắn không muốn cậu phải chịu bất cứ sự ủy khuất nào.

Trong lòng hắn tràn ngập mâu thuẫn và áy náy, mỗi người đều hi vọng tình yêu của mình được người thân và bạn bè chúc phúc, đặc biệt là người đồng tính luyến ái, hắn mong muốn người nhà chấp nhận Lâm Duyệt Minh, chính vì vậy mới cấp tốc kêu cậu dọn vào nhà.

Ý tưởng thì rất tốt, nhưng hiện thực đã giáng cho hắn một đòn nặng.

Hiện giờ nếu kêu Lâm Duyệt Minh dọn ra ngoài, hắn không muốn vậy, còn cứ phải trơ mắt nhìn Lâm Duyệt Minh ở lại đây rồi chịu ủy khuất thì lại không nỡ.

Rốt cuộc bây giờ nên làm gì, hắn thực không tìm ra lối.

Lý Tường Vũ xích lại gần Lâm Duyệt Minh, nghiêng đầu gác lên vai của cậu, thân thể kề sát bên nhau, ghé vào tai cậu khẽ nói, “Xin lỗi, bắt em phải chịu ủy khuất rồi, tại tôi nhất thời nóng vội, đáng lẽ phải cùng người trong nhà thương lượng ổn thỏa rồi hẵng để em dọn lại đây.”

“Bây giờ anh mới biết mình phạm phải chuyện ngu ngốc sao?” Lâm Duyệt Minh cười cười, bưng chén lên uống một ngụm canh.

Lý Tường Vũ có hơi uể oải, “Đúng vậy, tại tôi suy nghĩ không chu đáo, em yên tâm, tôi sẽ không tổ chức tiệc rượu đâu!”

Một hơi uống hết chén canh, Lâm Duyệt Minh trêu ghẹo : “Đãi tiệc rượu, giả trang phụ nữ, cũng thú vị mà.”

Lý Tường Vũ không nói gì, lúc này hắn đâu còn tâm tình mà đùa giỡn.

Trầm mặc một hồi, nói với cậu bằng một giọng nghiêm túc : “Em không cần phải ủy khuất chính mình! Họ muốn làm đó là chuyện của họ, đến lúc đó chúng ta không đi là được rồi!”

“Sao lại không đi?” Lâm Duyệt Minh cầm khăn giấy lau miệng, “Nếu như có thể ngăn chặn miệng của bác ấy, em cũng không ngại giả trang phụ nữ một lần, nhưng chỉ một lần thôi không được thêm một lần nào nữa đó.”

“Hơn nữa, hiện giờ em không đi làm, qua một hai tháng nữa bụng cũng lớn không thể ra khỏi cửa, mỗi ngày ngồi ngốc ở trong nhà rất chán a. Có bác ấy ‘chơi đùa’ với em, vừa lúc có thể giết thời gian, anh nói có phải không?” Dứt lời, quay đầu nhìn Lý Tường Vũ nhướn mày, ánh mắt đầy ý khiêu khích.

Lý Tường Vũ xì một tiếng cười khê, “Thế em xem mẹ tôi là người giải buồn cho em à? !”

Lâm Duyệt Minh cũng cười, “Cái người giải buồn này tuy rằng hơi ngoan cố, nhưng mà em tự tin có thể thu phục được bà.”

Lý Tường Vũ quả thực yêu chết bộ dạng này của cậu, kiêu ngạo như một con chim công, xinh đẹp và đáng yêu, cảm giác hoạt bát hơn bình thường rất nhiều.

Hôn chụt lên mặt cậu một cái, “Em cũng đừng khi dễ bà thái quá đấy, bà lão chịu không nổi kích thích đâu.”

Lâm Duyệt Minh giả bộ nghiêm trang, “Chứ không phải anh nên nói bác ấy đừng khi dễ em mới đúng sao.”

Lý Tường Vũ vui vẻ muốn chết, ôm cậu hôn chụt chụt, “Cái miệng em nói chuyện sắc như dao cạo ai dám khi dễ em chứ? !”

“Anh mới cơm nước xong, chưa có lau miệng nữa!” Lâm Duyệt Minh nhúu mày đẩy hắn ra, “Bản muốn chết!”

“Em dám ghét bỏ tôi hả? !” Lý Tường Vũ càng làm tới, kèm mặt cậu cố sức hôn lên môi.

“Một chút nữa em. . . Ít nhất. . . Cũng phải rửa mặt ba lần, mới rửa sạch nước bọt ở trên mặt được.”

“Vậy tôi hôn nhiều một chút, em cũng rửa bao nhiêu đó lần thôi mà.”

. . .

Hai người chỉ lo đùa giỡn, hoàn toàn quên bém trong phòng khách còn có người ngồi.

Lý Tường Vũ từ sofa đứng lên, trên người nổi da gà, nhanh chóng phóng lên lầu hai.

Đi ngang qua phòng Lý Bác Học, Lý Tường Vũ đột nhiên dừng bước, quay ngược trở lại, mở cửa phòng ra.

Lý Bác Học đang chơi máy vi tính, Lâm Tô ngồi bên cạnh nhìn nhóc chơi, vẻ mặt rất chăm chú.

Thực là dễ thương quá à! Lý Tường Duệ gào thét trong lòng, lập tức đi tới bên cạnh Lâm Tô, chào hỏi bé, “Thỏ Thỏ xin chào!”

Lâm Tô quay đầu lại, rụt rè nhìn hấn, “Chào chú.”

“Lại đây, chú có việc muốn hỏi nè.”

Lý Tường Duệ kéo tay bé đi ra ngoài, còn chưa đi được hai bước, đã bị Lý Bác Học ngăn lại đúng lúc.

Lý Bác Học ôm lấy Lâm Tô nói to : “Buông tay ra, có chuyện gì thì nói ở đây đi.”

Lý Tường Duệ mặc kệ nhóc, kéo tay Lâm Tô không chịu buông ra, cười hỏi : “Bé thấy chú có đẹp không?”

Lâm Tô thành thật trả lời : “Đẹp.”

“Có phải chú là người đẹp nhất trên đời này hay không?”

Lâm Tô suy nghĩ một hồi không biết trả lời như thế nào, nghiêng đầu qua một bên. . . Nhìn Lý Bác Học với vẻ đáng thương.

Lý Bác Học chịu không nổi rít gào : “Chú, vấn đề này chú đã hỏi ngàn vạn lần rồi, có thể đừng tự kỷ nữa được không? ! Chú cứ hỏi như vậy làm cho Bé Thỏ sợ rồi đó!”

“Biến biến, chú không có hỏi cháu, nhiều chuyện như thế làm gì?” Lý Tường Duệ lắc lắc tay Lâm Tô, lại hỏi : “Nói mau đi, chú có phải là người đẹp nhất trên đời này hay không?”

Lý Bác Học đứng một bên lên tiếng, “Khóc cho chú ấy xem.”

Lâm Tô bĩu môi, nước mắt ngay lập tức rơi xuống, vừa khóc vừa nói thật lòng, “Con cũng không biết trên đời này người trông như thế nào nữa. . . Nhưng con nghĩ ba ba rất dễ nhìn. . . Lý Bác Học cũng vậy. . . Chú Lý nè. . . A Hoa cũng đẹp nữa. . .”

“Cái gì? !” Lý Tường Duệ tức đến cả người run rẩy, chỉ tay vào bé, “Mi, mi, mi. . . Thật là thằng nhóc đáng ghét mà!”

Sau một tiếng kêu rên, hai nhóc thấy Lý Tường Duệ bùm mặt chạy ra khỏi phòng.

Lâm Tô lau nước mắt, nghi hoặc hỏi : “Chú ấy tức giận hả?” Bình thường đầu óc hơi ngốc ngốc giờ này đột nhiên thông minh bất tử, bé nghĩ vừa rồi mình nói hình như có chút đả kích người ta.

Lý Bác Học thoải mái nói : “Không có, chú ấy không có nhỏ mọn vậy đâu, chỉ là chú sẽ không bao giờ. . . hỏi cậu những câu. . . kỳ cục này nữa đâu.”

Lâm Tô cười vô cùng hài lòng, “Quá tốt!”

Lý Bác Học vui tươi hơn hử ôm bé, “Đúng vậy, sau này chú ấy sẽ không quấy rầy cậu nữa đâu! Tổ dạy cậu lên internet chơi ha.”

Lâm Tô lắc đầu, đối với bé trò chơi trên internet không mấy hứng thú, bé nghĩ nhìn Lý Bác Học chơi so với mình tự chơi còn thú vị hơn, giống như xem phim hoạt hình vậy, một phiên bản người nhỏ xíu trên màn ảnh chạy tới chạy lui, giết quái, rồi thăng cấp, giống như mấy cảnh đang trải qua nguy hiểm trong phim hoạt hình.

“Vậy cậu muốn làm gì?”

Lâm Tô trả lời trót quớt, “Ba ba của tớ giờ đang làm gì? Mỗi ngày ăn cơm tối xong ba sẽ cùng xem TV với tớ!”

Lý Bác Học rất ủy khuất, mình hao hết tâm tư để làm cho bé vui, vậy mà trong lòng cậu ấy chỉ có ba ba của mình.

“Có tớ xem cùng cậu không được sao?”

. . .

“Cậu không muốn xem với tớ hả?”

“Ba ba của tớ có phải vẫn còn đang ăn hay không?” Trong đầu Lâm Tô bây giờ tất cả đều là Lâm Duyệt Minh, cần bản không còn tâm tư để ý để trấn an tình tự của Lý Bác Học, nhẩy ra khỏi vòng tay của nhóc, “Tớ đi tìm ba ba.”

Mới đi được vài bước, đã bị kéo lại, Lý Bác Học đẩy bé lên trên giường, lầm lì nói : “Không cho đi!”

Lâm Tô sững sốt, từ trên giường bật dậy, “Tớ muốn đi tìm ba ba a!”

Lý Bác Học nhào lên trên người bé, đè bé ở phía dưới, nói từng chữ một : “Không! Cho! Đi!”

Lâm Tô bĩu môi, “Cậu không cho tớ đi, tớ khóc bây giờ.”

Lý Bác Học , vợ của mình sao tự nhiên thông minh thế nhỉ? !

“Khóc cũng vô dụng, chiều này cậu đối với tớ vô dụng!”

Nào giờ Lý Bác Học đối với Lâm Tô vẫn là ngàn nghe trăm thuận, vậy mà ngày hôm nay lại biểu hiện bá đạo như vậy, làm bé có chút không thích ứng được, giãy dụa thân thể, oa oa khóc to : “Lý Bác Học là người xấu!”

Lỡ xấu rồi thì cho xấu luôn! Lý Bác Học cố sức ngăn chặn, không cho bé đi tìm Lâm Duyệt Minh.

Lý Bác Học thừa nhận mình ghen tị, hơn nữa còn ghen với chính ba ba của bé.

Lúc này, ba ba của bé đang cùng Lý Tường Vũ tản bộ trong hoa viên, khi mang thai đi lại nhiều có lợi cho thai nhi.

Bây giờ là tháng năm, ban ngày tiết trời tương đối nóng bức, tối tối lại có vẻ mát.

Đêm đầu hạ gió thổi mát rượi cả cơ thể, Lâm Duyệt Minh không khỏi rụt cổ lại.

Một cái áo khoác mỏng phủ lên vai, cậu quay đầu nhận được một ánh mắt ôn nhu, bên trong phản ánh hình bóng của mình, khóe miệng mỉm cười, niềm hạnh phúc hiện lên trên mặt.

“Lạnh không? Chúng ta vào nhà nhé?” Lý Tường Vũ sờ lên mặt cậu, có hơi lạnh.

“Không lạnh.” Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, “Đêm nay rất nhiều sao, ngày mai thời tiết chắc là tốt đây.”

Lý Tường Vũ cũng nhìn lên trời, “Phải, ngày mai em có muốn đi đâu một chút không?”

“Để mai tính, em cũng không thích ra ngoài.” Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một chút rồi nói : “Ngồi ở hoa viên chơi mạt chược cũng không tồi ha, ngày mai gọi Lưu Hồng Huy tới chơi mạt chược đi.”

Lý Tường Vũ nở nụ cười, “Được đó! Kỳ thực mẹ của tôi cũng rất thích chơi mạt chược, bà cũng giống như em vậy, hề đụng tới mạt chược là không cần ăn không cần ngủ, tựa như người sắt vậy đó.”

“Nào có khoa trương như anh nói chứ.” Lâm Duyệt Minh nhướn mày cười yếu ớt, “Vừa đúng lúc ngày mai trên bàn mạt chược làm giảm bớt nhuệ khí của bà.”

29. Chương 29

Người xấu Lý Bác Học vì không để cho Lâm Tô đi tìm ba ba, đã đem tất cả những món đồ mà bản thân mình thích nhất ra mới tạm thời dỗ dành được bé.

Trong một đồng lớn vật phẩm được cất kỹ kia Lâm Tô liếc mắt liền phát hiện ra cuốn nhật ký của mình.

Cầm nhật ký lên, hỏi : “Nhật ký của tớ sao lại ở chỗ này a?”

Lý Bác Học giả bộ hồ đồ, “Tớ không biết a. . .”

Lâm Tô mở nhật ký ra, kiểm tra chữ viết, đích thị không sai, “Thật là kỳ quái nha, tớ tìm lâu như vậy mà không thấy, sao lại ở nhà của cậu a?”

Lý Bác Học trầm tư một lúc, đột nhiên vỗ đùi, kêu lên : “Tớ biết rồi! Nó mọc cánh bay tới đây! !”

“Gạt người! ~o(>_<)o ~”=“” lâm=“” tô=“” không=“” bị=“” lừa,=“” “nhật=“” ký=“” vốn=“” không=“” có=“” cánh!=“” lý=“” bác=“” học=“” là=“” đồ=“” lừa=“”>

Lý Bác Học bày ra tư thế lợn chết không sợ nước sôi, hỏi ngược lại : “Cậu đã không tin tớ, vậy thì nói xem vì sao nó lại ở chỗ này?”

Lâm Tô suy đoán : “Chẳng lẽ là do cậu chôm về?”

Lý Bác Học không ngờ bé đoán chuẩn được như thế, sắc mặt biến đổi, lắp bắp phản bác, “Ai, ai, ai nói vậy? !”

Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của nhóc Lâm Tô càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình, “Chắc chắn là cậu chôm rồi! Lý Bác Học là tên trộm vặt!” Vừa đẩy nhóc ra, vừa chạy ra bên ngoài nói : “Tớ muốn đi tìm ba ba, tớ phải về nhà.”

Lý Bác Học bi thương : Vợ của mình sao càng ngày càng thông minh vậy chứ? !/(o)/

~~Lâm Duyệt Minh mới vừa đi vào phòng khách liền thấy Lâm Tô từ trên lầu vọt xuống, bộ dáng thở phò trông có vẻ vô cùng tức giận.

Lập tức gọi bé, “Bé Thỏ, con sao vậy?”

Lâm Tô ngẩng đầu, vừa nhìn thấy ba ba, bĩu môi, “Oa” một tiếng khóc òa lên nhào vào trong lòng của cậu.

“Ba ba —

Lâm Duyệt Minh ngồi xổm xuống, ôm mặt của bé, hỏi : “Bé Thỏ ngoan, đừng khóc, nói ba ba nghe đã xảy ra chuyện gì?”

“Lý Bác Học là người xấu, đồ lừa đảo, là tên trộm vặt! Con phải về nhà. . .”

“Sao vậy?” Thấy con trai khóc thương tâm như vậy, Lâm Duyệt Minh vừa vội vừa đau lòng, càng không ngừng giúp bé lau nước mắt, nhưng chùi thế nào cũng không hết, “Có phải nhóc khi dễ con hay không?”

“Cậu ấy chôm nhật ký của con!” Lâm Tô ủy khuất khóc thút thít, “Ba ba, con muốn về nhà. . .”

Lâm Duyệt Minh bế bé lên, vừa dỗ dành bé vừa đi lên lầu, “Được, được, chúng ta về nhà.”

Lý Tường Vũ này giờ vẫn đứng ở bên cạnh bọn họ tròn tròn mắt, đi theo sau hỏi : “Bây giờ hai người về nhà sao? !”

Lâm Duyệt Minh không trả lời, từng bước một đi lên lầu. Vốn mang thai hành động có vẻ bất tiện, hiện giờ trong ngực ôm thêm một tên nhóc, cậu đi rất cực nhọc.

Lý Tường Vũ thấy trên trán cậu thấm một tầng mồ hôi, sợ cậu mệt, hai bước đi tới bên cạnh, cười nói với Lâm Tô : “Bé Thỏ, để chú ẵm con được không? Chú dẫn con đi tìm Hồ Con, giúp con dạy dỗ nó.”

Lâm Tô ngay cả một cái liếc mắt cũng thèm cho hấn, cứ dúi đầu vào cổ Lâm Duyệt Minh, không chịu nói một lời.

Bầu không khí đột nhiên trở nên rất xấu hổ, nét tươi cười trên mặt Lý Tường Vũ trở nên cứng đờ, hai tay đưa lên không trung chẳng biết nên làm thế nào cho phải, rồi từ từ hạ xuống.

Ngay lúc hấn cảm thấy phiền muộn, Lâm Duyệt Minh quay đầu lại nhàn nhạt nói : “Con trẻ giận dỗi, anh đừng để ý.”

“Tôi không để ý.” Lý Tường Vũ cười khổ, tôi thực sự không để ý, chỉ là cảm thấy bất đắc dĩ, thì ra yêu đương cũng không phải là chuyện của hai người.

Trước đó là Lý lão thái tìm mọi cách quấy nhiễu, giờ lại đến Lâm Tô bồi thêm một cú.

Lý Tường Vũ bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình, có lẽ thực sự không nên dọn vào sống chung như thế này.

Lâm Duyệt Minh thương yêu nhất là Lâm Tô, trước khi bọn họ dọn về đây đã quên hỏi ý kiến của Lâm Tô.

Tuy rằng cảm thấy bất lực, Lý Tường Vũ vẫn tự động viên tinh thần, chỉ mới gặp phải một chút trở ngại mà đã gượng dậy không được sao?

Nhẹ nhàng đứng bên cạnh Lâm Duyệt Minh, một tay khoác lên vai, tay kia đặt ở dưới cánh tay đang ôm Lâm Tô của cậu, dùng sức nâng lên, đi về phía trước, gánh lấy hết trọng lượng.

Tay nhẹ băng đi, Lâm Duyệt Minh cúi đầu cười yếu ớt, nhìn cánh tay đối phương, nhất thời cảm thấy ấm áp. Ở chung đã lâu như vậy, mỗi một cử chỉ đơn giản của Lý Tường Vũ đều có thể đi vào tâm cậu.

Việc phải đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu thôi, nếu đã quyết định sống cùng đối phương, như vậy cũng sẽ không tùy tiện gặp chuyện liền buông tay. Trước đó cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý, một đại gia đình sống chung với nhau, sẽ không tránh được phát sinh một ít mâu thuẫn. Câu cửa miệng mỗi nhà mỗi cảnh phải luôn tâm niệm, trong đó phức tạp nhất là quan hệ của dâu con, là trung tâm tranh cãi trong mỗi gia đình, mâu thuẫn nàng dâu mẹ chồng gia đình nào cũng có, biểu hiện ngày hôm nay của Lý lão thái là một ví dụ điển hình. Điểm này cậu đã sớm liệu được, ngoại trừ lúc mới bắt đầu có chút không thích ứng, giờ đây mình phải bình tĩnh đối mặt, cậu không muốn mâu thuẫn trở nên gay gắt, nhưng cũng sẽ không để mặc Lý lão thái làm khó dễ, chậm rãi thích ứng lẫn nhau mới là lựa chọn chính xác.

Ban đầu đích xác là cậu đã quên hỏi ý Lâm Tô, sau đó lại vội vã dọn vào Lý gia. Vốn cậu định cơm nước xong sẽ tìm Lâm Tô nói chuyện tâm sự, nhưng thấy bé và Lý Bác Học chạy ra hoa viên chơi xích đu bèn bỏ qua ý niệm này trong đầu. Vừa rồi sở dĩ không trả lời câu hỏi của Lý Tường Vũ là vì sợ kinh động đến Lâm Tô, cậu phải chậm rãi thuyết phục con trai ở lại nơi này, nhưng cũng không thể lập tức phủ định lời mình vừa nói xong.

Lâm Tô tuy là một đứa trẻ biết nghe lời, nhưng lại rất nhạy cảm, thiếu cảm giác an toàn, chịu không nổi một kích thích nào dù là nhỏ nhất, cậu không muốn con mình thương tâm khổ sở.

Lo được đầu này không để ý được đầu kia, dưới tình huống như vậy cậu chỉ có thể tạm thời để Lý Tường Vũ qua một bên, cậu biết đối phương là một người khoan dung rộng lượng, sau này nói rõ nguyên nhân, anh ấy sẽ thông cảm thôi.

Kỳ thực không cần giải thích, Lý Tường Vũ có thể đoán được cách nghĩ của cậu, bây giờ chuyện cấp bách cần phải làm là trấn an cảm xúc của bé cái đã.

Lý Tường Vũ đỡ hai người về phòng, đưa cuốn nhật ký lại cho Lâm Tô, lúc lén lút rời khỏi phòng ngủ, còn cẩn thận đóng cửa phòng, lưu lại không gian cho hai cha con họ.

Lâm Duyệt Minh bế Lâm Tô đặt lên trên giường, xoay người vào phòng tắm nhúng khăn lau mặt cho bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn được lau sạch sẽ cũng không uống công, Lâm Duyệt Minh nghiêng tới hôn một cái, “Bé Thỏ của ba là đẹp nhất.”

Lâm Tô sụt sịt cái mũi, rúc vào lòng cậu cọ cọ.

Lâm Duyệt Minh vuốt tóc con trai, mềm mại, không quá nhiều, màu tóc hơi ngả vàng, tựa như thiếu dinh dưỡng. Lâu rồi không cắt, tóc mái phủ qua khỏi mí mắt, hai bên tóc mai cũng thật là dài.

Vén tóc bé ra sau tai, Lâm Duyệt Minh hỏi, “Ba ba cắt tóc cho gọn nhé?”

“Dạ.” Lâm Tô ngây ngẩn gật đầu.

Lúc chưa vào tiểu học Lâm Duyệt Minh vẫn hay cắt tóc cho bé, nhưng mà lần nào nhìn cũng xấu, tóc trên đầu lồm chồm thoát nhìn như thẳng ngốc. Sau này đi học, Lâm Duyệt Minh nghĩ mỗi ngày bé vác cái đầu. . . Tóc tai lộn xộn đi học coi không được, nên mới đưa bé đến hiệu cắt tóc.

Kỳ thực bé rất thích Lâm Duyệt Minh cắt tóc cho mình, vừa cắt vừa kể chuyện, thời gian qua khi nào không hay, mà ở hiệu cắt tóc, ngồi cả nửa giờ, không được động dậy, cũng không ai nói chuyện với bé, chẳng vui chút nào.

“Được rồi.” Lâm Duyệt Minh cười tủm tỉm nhìn bé, “Ba đi chuẩn bị trước một chút.”

Chuẩn bị đầy đủ rồi, dẫn bé vào phòng tắm, để Lâm Tô ngồi trên một cái ghế nhỏ, choàng khăn quanh cổ bé, trước tiên dùng bình phun cho ướt tóc, rồi cầm kéo cắt tóc.

Từng nhúm từng nhúm rơi xuống, Lâm Tô nhìn tóc rơi đầy trên đất, cười ha hả không ngừng, “Ba ba, có phải là cắt nhiều tóc quá hay không vậy? Có khi nào rất khó nhìn không đó?”

“Không đâu, con nhắm mắt lại đi.” Lâm Duyệt Minh gạt mấy sợi tóc vướng vào rèm mi, vừa tỉa lại tóc, vừa nói chuyện phiếm với bé, nói đông nói tây một hồi, cũng từ từ lái trọng tâm câu chuyện vào vấn đề chính.

“Bé Thỏ, con rất muốn về nhà hả?”

Lâm Tô gật đầu thật mạnh, tóc phía sau ót bị khoét thành một lỗ.

“Sao lại muốn về nhà? Không thích ở đây hả?” Lâm Duyệt Minh thấy cái vết lõm này rất chứng mắt, thẳng tay đẩy một cái toàn bộ tóc sau ót đều bị xén đi.

“Ở đây rất tốt, nhưng mà con không thích.”

“Vì sao không thích?”

Lâm Tô suy nghĩ rồi hỏi, “Ba ba, có phải mai một em trai được sinh ra ba sẽ không thương con nữa, đúng không?”

“Làm gì có, ba ba yêu con nhất mà.” Lâm Duyệt Minh sờ sờ đầu, mấy ngón tay cứ đảo tới đảo lui chỗ tóc bị cắt hỏng.

Lâm Tô ủy khuất kể lể : “Ngày hôm nay ba không có đưa đón con đi học, ăn cơm xong cũng không coi TV cùng con.”

Lâm Tô nói thêm : “Kỳ thực chỉ cần có thể sống chung với ba ba, ở đâu cũng được.”

Bé còn nhớ rõ căn hộ nhỏ của hai cha con, tuy rằng không mấy đẹp đẽ, nội thất trong cũng thường thường, nhưng bé đã sống những tháng năm cực kỳ vui vẻ ở nơi đó.

“Hôm nay ba ba sai rồi, sau này mỗi ngày ba đều ở bên cạnh con. Đưa đón đi học, xem TV với con.” Tóc chỉnh xong rồi, Lâm Duyệt Minh gỡ cái khăn quàng quanh cổ xuống, hứng nước nóng đầy bồn tắm, nhìn bé cười, “Để ba ba tắm gội cho con.”

Thay đổi một hoàn cảnh sống mới Lâm Tô chưa thể thích ứng, thế nhưng chỉ cần Lâm Duyệt Minh ở bên cạnh quan tâm chăm sóc, bé sẽ an tâm.

Lâm Duyệt Minh giúp bé tắm, đáy lòng thì nhẹ than thở, đứa bé này quá ỷ lại rồi, tuy rằng đã quyết định phải chiều cổ bé cả đời, nhưng nếu lỡ ngày nào đó mình chết đi, ai sẽ chăm sóc cho bé đây?

Hiện tại mình có người yêu lại sắp có thêm em bé, khả năng sẽ lơ là Lâm Tô là rất cao, Lâm Duyệt Minh tự hỏi trong lòng, nếu như ngày nào đó bắt buộc phải lựa chọn, Lâm Tô có thể vẫn là người quan trọng nhất trong lòng mình hay không?

Nhìn Lâm Tô ấn con vịt nhựa vào trong nước rồi buông tay, vịt nhựa bắn lên rồi nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bé lại đề xuống, một mình vui vẻ cười ha ha, đáp án đã rõ ràng.

Ai cũng không thay thế được vị trí của Lâm Tô trong trái tim mình.

Lâm Duyệt Minh tắm rửa cho Lâm Tô xong, lau khô người rồi đặt bé lên trên giường, nằm xuống bên cạnh, dỗ dành bé, “Giờ kể chuyện cho con nghe nhé? Con thích chuyện nào ba cũng kể hết.”

Lâm Tô đương nhiên đồng ý, “Trước tiên kể chuyện công chúa Bạch Tuyết.”

“Được.”

“Ba kể đi! !”

“Tại một vương quốc xa xôi, có Đức vua và Hoàng hậu. . .”

. . .

Câu chuyện còn chưa kể xong, Lâm Tô đã ngủ mất, nhìn khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên của con trai trong giấc ngủ, Lâm Duyệt Minh khẽ nói : “Bé Thỏ, ba ba rất yêu con.”

Đêm tĩnh lặng, Lâm Duyệt Minh ôm con trai vào lòng nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Lý Tường Vũ sau khi rời khỏi đây cũng không ghé qua, hẩn ngủ trong thư phòng, vì chẳng nỡ làm phiền hai cha con họ, không muốn phá hủy sự tĩnh lặng này.

Ngày hôm sau, mặt trời lên rất sớm, quả nhiên là một ngày đẹp trời.

Lâm Duyệt Minh thức dậy, đi tới phòng khách vừa lúc thấy Lý Tường Vũ từ thư phòng đi ra.

Hai người nhìn nhau, cùng lên tiếng hỏi : “Ngủ có ngon không?”

Ngừng lại giây lát, rồi cũng đồng thời mỉm cười.

Lúc này, Lý lão thái từ trên lầu đi xuống, thấy Lý Tường Vũ mặc áo ngủ đứng trước cửa thư phòng, trong lòng có chút nghi hoặc, bèn đưa mắt qua vai hắn, nhìn vào trong thư phòng, thấy trên sofa còn để gối mềm .

Mặt ngay lập tức sầm xuống, Lý lão thái vốn định châm chọc vài câu, quay qua lại nhìn thấy Lý Tường Vũ đang nhìn về phía Lâm Duyệt Minh mỉm cười, trên mặt toát ra thần sắc thỏa mãn. Lời đang định nói ra đành phải nuốt vào, bản thân nó không ngại, bà cũng lười mở miệng, đi rất nhanh vào bếp, không muốn đứng đó xem bọn họ liếc mắt đưa tình.

Ăn xong điểm tâm, hai người cùng đưa hai nhóc đến trường. Trên đường về nhà, Lâm Duyệt Minh đột nhiên trở nên trầm mặc, cậu cúi đầu như có tâm sự.

Lý Tường Vũ nói rất nhiều, cậu cũng chưa từng đáp lại một câu, tựa như không nghe không thấy, chìm đắm vào thế giới riêng của mình, ai cũng không xen vào được.

Lý Tường Vũ cảm thấy cậu có chút không thích hợp, nhẹ nhàng huých một cái, “Duyệt Minh, em sao vậy?”

Lâm Duyệt Minh bất ngờ bị đụng vào, giật nảy người lên, “Ah? Chuyện gì vậy?”

Lý Tường Vũ cười nói : “Em đang suy nghĩ gì thế, nghĩ đến xuất thần luôn kìa?”

“Xin lỗi.” Lâm Duyệt Minh ngồi thẳng lưng lên, đầu dựa vào lưng ghế, rõ ràng là nói với hắn, nhưng ánh mắt lại mờ mịt nhìn ngoài cửa.

“Hả?” Lý Tường Vũ có chút nghi hoặc, không rõ ý của cậu.

“Kỳ thực em đã định sớm nói với anh. . .” Đang nói bỗng nhiên dừng lại, Lâm Duyệt Minh khẽ thở dài, câu nói tiếp theo có chút khó mà mở miệng.

Lý Tường Vũ đưa mắt nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ trông thấy nét mặt nhìn nghiêng, chẳng biết được ánh mắt, cũng không rõ biểu cảm của cậu. Tuy rằng rất muốn biết cậu định nói cái gì, nhưng hắn cũng không thúc giục cậu, lặng lẽ chờ đợi cậu tiếp theo.

Qua một thời gian rất lâu, thanh âm của Lâm Duyệt Minh mới vang lên, bình thần không đoán ra bất luận suy nghĩ gì, “Trước kia tất cả tình yêu em đều dành cho Lâm Tô, hiện giờ em muốn san sẻ bớt cho đứa bé trong bụng, như vậy chẳng còn lại bao nhiêu để dành cho anh.”

“Tôi không ngại.”

Có yêu là được, cho dù chỉ một chút xíu, vậy cũng đủ rồi.

“Vâng.” Lâm Duyệt Minh quay qua. . . Nhìn hắn cười nhàn nhạt, “Tối qua đã xem nhẹ anh, em không thể bỏ Bé Thỏ được.”

“Tôi hiểu mà.” Lý Tường Vũ quay về phía cậu mỉm cười, “Cho dù em muốn làm gì tôi đều ủng hộ cả.”

Tuy rằng quan hệ của hai người hiện tại rất thân mật, nhưng Lâm Duyệt Minh không thích ứng được tình trạng quá phiến tình, quay ngoắt đầu qua, nhìn ra phía ngoài, một lúc lâu, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, “Cảm ơn.”

Lý Tường Vũ vui vẻ, “Em có cần phải khách khí như vậy không? Kêu Lưu Hồng Huy đến nhà đánh bài đi.”

“Vâng.” Nhắc tới mặt chược, Lâm Duyệt Minh tươi cười hơn hẳn trước đây.

Hai người gọi điện thoại cho Lưu Hồng Huy, hẹn hẳn đến chơi mặt chược, vừa hay ngày hôm nay Lưu Hồng Huy không có ca trực, lập tức đồng ý, chỉ có điều hẳn không có xe, kêu hai người lại nhà đón hẳn.

Sau khi đón Lưu Hồng Huy, ba người lập tức trở về nhà.

Mời Lý lão thái ra, sắp xếp bàn mặt chược tại hoa viên, chuẩn bị bắt đầu chơi, chuyện phiến toái lại tới nữa rồi.

Lý lão thái không muốn đánh chung với cặp vợ chồng son, bà sợ bị bọn họ lừa gạt, trong hai người chỉ có thể một được đánh mà thôi.

Lý Tường Vũ bèn dành vị trí cho Lâm Duyệt Minh, gọi Lý Tuyết Linh tới, bàn mặt chược mới bắt đầu được.

Lâm Duyệt Minh và Lý lão thái ngồi đối diện, Lưu Hồng Huy ngồi chiếu trên, Lý Tuyết Linh ngồi chiếu dưới so với cậu.

Mọi người ra quy củ trước khi đánh, tuy rằng những quy củ mà Lý lão thái bình thường hay chơi không giống với điều mấy người thanh niên đang nói, thế nhưng mọi người đề ra quy củ gì, bà cũng không phản bác, y theo bọn họ mà làm, còn đặc biệt khiêm tốn hiểu học, không hiểu thì hỏi, cũng không cảm thấy như vậy là mất mặt trước mắt bọn nhỏ.

Lâm Duyệt Minh nhìn mà buồn cười, đúng như Lý Tường Vũ nói, trên bàn mặt chược bà đột nhiên như thay đổi thành một người khác, trở nên rất hòa thuận dễ nói chuyện, điểm này hình như mình cũng giống như vậy.

Đánh qua vài vòng, Lý lão thái nghĩ phương pháp của mấy thanh niên đưa ra đánh tương đối kích thích, thắng to còn chưa nói, người ngồi xem bên ngoài cũng có thể chơi ké. Lý Tường Vũ và Lý Tường Duê đều gia nhập vào, trên bàn mặt chược bốn người giờ thành sáu, cách chơi này khiến bà rất vừa lòng.

Chơi mặt chược thời gian đặc biệt qua mau, nháy mắt đã tới trưa. Lâm Duyệt Minh thắng nhiều nhất, Lưu Hồng Huy không thua một đồng, Lý lão thái thua chút đỉnh, Lý Tuyết Linh là thảm nhất, thua tới tám mặt mày. Mọi người bàn bạc một chút, đánh xong bàn này thì đi ăn, sau đó lại đánh tiếp.

Lý Tuyết Linh đánh này giờ chưa từng hồ bài, phiên muộn đã lâu, vừa nghe nói đánh bàn cuối, lập tức lên tinh thần.

Lần này vận may của cô không tồi, ra bài rất nhanh, cô vẫn chú ý động tác trong tay của mọi người, lúc cô thấy Lý lão thái đánh ra quân bát vạn, hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lần đầu tiên hồ lại là cùng một màu nữa chứ!

“Hồ!” Cô kêu lớn rồi ngã bài xuống.

Lại không ngờ rằng Lưu Hồng Huy cũng ngã bài, hướng về phía cô cười hắc hắc, “Tôi cũng hồ, triệt hồ.”

Lý Tuyết Linh chỉ cảm thấy khí huyết dâng tràn, đầu óc giống như nổi áp suất muốn nổ tung, vỗ bàn đứng lên, trừng mắt nhìn Lưu Hồng Huy, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, “Anh dám triệt hồ của tôi sao? !”

Lưu Hồng Huy hoảng sợ, người phụ nữ này ánh mắt thật hung hãn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, làm hẳn thấy mà phát sợ. Lập tức úp bài lại, nhìn cô cười lấy lòng, “Ah, là tôi nhìn lầm thôi, tôi không hồ, không hồ. . .”

Lý Tuyết Linh nhanh ngồi xuống, quay đầu nhìn Lý lão thái, vui vẻ nói, “Mẹ, trả tiền đi!”

“Con nhỏ chết tiệt kia, phụ nữ thì phải ra dáng thực nữ, mày nhìn lại mình xem, y như một kẻ lưu manh!” Lý lão thái mồm tiền trong túi ra, đang định đưa cho cô, đột nhiên một thanh âm trong trẻo cắt ngang động tác của bà.

“Chậm đã, tôi cũng hồ.” Lâm Duyệt Minh ngã bài ra, “Hồ lớn nữa đấy, gấp đôi nhé.”

Lời nói vừa dứt, hiện trường sôi trào hẳn lên.

Lý Tuyết Linh như muốn thổ huyết, ôm đầu kêu rên.

Lưu Hồng Huy thì triệt để hôn mê, sớm biết vậy vừa nãy mình cũng hồ luôn.

Hai người ngồi xem chơi kè cũng vui vẻ ra mặt, bọn họ vừa lúc chơi kè bài của Lâm Duyệt Minh.

Lý lão thái cả kinh không biết làm sao, ba người đều hồ ư? Quả thực là trăm năm khó gặp a!

“Có một điều hồi nãy con quên nói.” Lâm Duyệt Minh hướng về phía Lý lão thái cười cười, “Quy củ của chúng ta không có triệt hồ, chỉ cần có thể mọi người đều được hồ, chúc mừng bác một pháo nổ ba lần.”

30. Chương 30

Lâm Tô mới vừa đi vào phòng học mọi người liền phá ra cười.

Lâm Tô nhìn mọi người, có vẻ không hiểu.

Bạn học A đi tới, vỗ nhẹ vào đầu bé, “Đây là chỗ mà mấy thằng ngốc có thể tới sao? Có phải là đi nhầm phòng hay không?”

Bạn học B đập bàn cười to, “Vốn đã hơi ngốc, giờ thành ngu si luôn rồi!”

Bạn học C cười đến lăn xuống đất, “Đây là cái quái gì vậy? Nấm, dưa hấu, hay là cái nồi? Buồn cười chết đi được!”

Lâm Tô biết mọi người đang chê cười mình, nhưng lại không rõ nguyên nhân, cúi đầu đi tới chỗ ngồi.

Viên Viên đồng cảm nhìn bé, thở dài, “Ai cắt tóc cho cậu vậy? nhìn ngốc không chịu được, giống như úp một nồi lên còn chưa nói, hai bên tóc mai còn nhìn giống như bị chó gặm, giống bị chó gặm thì cũng thôi đi, làm sao mà sau ót lại khoét vào một lõm vậy hả? !”

“Thật không?” Lâm Tô sờ sờ đầu, rụt rè hỏi mọi người : “Thực sự rất khó nhìn sao?”

Mọi người cùng trả lời bé : “Khó coi chết đi được! !”

Lâm Tô bĩu môi, cúi đầu, hai vai run nhè nhẹ.

Thấy thế mọi người đều cười vui sướng.

“Ai còn dám cười, ngày hôm nay tớ sẽ diệt người đó!” Vẫn đi theo sau Lâm Tô này giờ Lý Bác Học rút cục hết kiên nhẫn, rống một tiếng to hơn giọng cười của mọi người.

Tất cả lập tức im bật, lui về chỗ, tự làm việc riêng của mình.

Lý Bác Học nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tô lên, thoải mái nói : “Đừng khóc, không ai dám chê cười cậu, tuyệt đối không có xấu xí.

Lâm Tô nhỏ giọng nói : “Bọn họ vừa bảo khó coi chết đi được.”

Lý Bác Học ngoắc bạn học A lại hỏi, giọng điệu băng lãnh, mang theo ý uy hiếp rõ ràng, “Đầu của cậu ấy có khó coi không? Nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời.”

Bạn học A trầm mặc vài giây, sau đó nghiêm trang hỏi mọi người : “Ai nói cậu ấy xấu xí vậy?”

Mọi người đều chỉ vào bạn ngồi bên cạnh, “Là cậu hả? Là cậu sao? Đúng là cậu rồi?”

Mọi người đều lắc đầu.

Bạn học A đi đến gần Lâm Tô mắt không chớp lấy một cái, cười đầy vẻ nịnh nọt, “Tô Tô xem đi tất cả mọi người đâu có nói cậu xấu xí, đừng khổ sở nữa nhé!”

Lâm Tô nghiêng đầu qua. . . Nhìn Lý Bác Học, nghi hoặc hỏi : “Thật sự không khó coi chứ?”

Lý Bác Học khẳng định : “Không khó coi chút nào! Kiểu tóc của cậu là độc nhất vô nhị đó, tớ còn thấy ghen tị nữa là!”

Lâm Tô hài lòng nở nụ cười, “Thế thì tớ nói ba ba cắt cho cậu kiểu tóc này vậy! O(__)O~”

Lý Bác Học : “Áh. . . Cũng được. -_-||| “

. : .

Cảnh ngộ của Lý lão thái lúc này thật bất hạnh.

Nhìn mọi người, hỏi bằng giọng không chắc chắn lắm : “Còn có loại quy củ này nữa hả? Sao ta chưa nghe qua bao giờ?”

Lý Tường Vũ trả lời bà : “Đúng vậy, bình thường tụi con hay chơi như thế đó.”

Lý Tường Duệ nhìn có chút hả hê phụ họa theo, “Một pháo nổ ba lần, tỷ lệ hiếm như vậy mà mẹ cũng gặp được! Mẹ, lát nữa nhớ đi mua vé số, nói không chừng có thể trúng giải thưởng lớn đó nha!”

“Ah.” Lý lão thái nửa tỉnh nửa mê, móc toàn bộ tiền trong túi ra, đặt ở trên bàn, “Mọi người chia ra làm ba đi.”

Lúc này, Lưu Hồng Huy ngồi một bên nói chen vào, “Quy củ này tớ cũng chưa nghe qua, bình thường chúng ta có chơi như vậy sao?”

Đúng là đồ ngốc! Lâm Duyệt Minh mắt trợn trắng, giờ thì có trò hay để xem rồi đây.

Quả nhiên, Lý lão thái đứng lên, biểu tình trên mặt thay đổi nhanh như chớp, từ khiếp sợ đến phẫn nộ, liếc ngang nhìn dọc mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lâm Duyệt Minh và Lý Tường Vũ.

“Bộ muốn gạt tiền của ta hả? ! Không có cửa đâu! Ta không bao giờ. . . đánh bài cùng bọn lừa đảo các người nữa đâu!”

Cầm tiền lên, thở phì phò đi ra ngoài.

Mãi đến khi thấy Lý lão thái đi ra khỏi cửa lớn, Lâm Duyệt Minh mới liếc mắt ngạo nghễ nhìn Lưu Hồng Huy, “Thật là ngu ngốc! Vất vả lắm mới gặp được một con chim non, lại bị cậu làm bay mất.”

“Chim non? Cậu nói bác gái là chim non sao? Nhưng mà mai mốt bác ấy sẽ là mẹ chồng của cậu đấy!” Lưu Hồng Huy kinh ngạc trừng to mắt, chỉ vào cửa lớn, “Bác gái bỏ đi như thế? Không ăn cơm sao?”

Lâm Duyệt Minh bị hấn làm cho tức muốn chết, nhìn bộ dạng ngây ngốc của hắn là biết tên này còn chưa hiểu được Lý lão thái tức giận như thế nào. Thở dài, cố ý mỉa mai hắn, “Trên bàn mặt chược không nhận người thân, đương nhiên phải xem mình là số một, đánh mặt chược nhiều năm như vậy mà cả điểm ấy cậu cũng không hiểu sao? Thôi được rồi, tớ đi ngủ đây, mệt mỏi quá, tự cậu về đi.”

Nói xong đứng lên, thân thể hơi loạng choạng, ngồi quá lâu, chân tê dại, thắt lưng cũng rất mỏi. Lâm Duyệt Minh đưa một tay đỡ thắt lưng, tay kia xoa bụng chậm rãi đi về phía trước.

Lý Tường Vũ thấy thế bước nhanh lại đỡ cậu, quay đầu nói với Lý Tuyết Linh : “Tuyết Linh, giúp anh đưa Hồng Huy về nhà nhé.”

Lưu Hồng Huy có chút mờ mịt, nhìn theo bóng lưng hai người thì thào, “Mặt chược không đánh được nữa, lẽ nào ngay cả cơm cũng không có mà ăn sao?”

Quay đầu nhìn Lý Tuyết Linh, “Mọi người bị gì vậy? Lẽ nào tôi nói sai rồi hả?”

Lý Tuyết Linh chịu không nổi nữa bĩu môi, “Quả nhiên là một tên ngu ngốc!”

Suy nghĩ một hồi, Lưu Hồng Huy đại khái hiểu được mình sai ở chỗ nào, nguyên lai không nghĩ ra lời mình nói thật sự chọc giận Lý lão thái. Hắn lo sợ bởi vì lời nói của mình mà phá hủy mối quan hệ của Lâm Duyệt Minh và Lý lão thái, lo lắng hỏi thăm : “Duyệt Minh trên đũa bác gái, sau này có thể gặp phiền phức hay không vậy?”

“Tôi đánh giá cao cách thức mà anh Lâm đang làm, tính tình của mẹ tôi rất bá đạo, hay bắt nạt kẻ yếu, càng nghe lời, bà lại càng thích làm khó người khác. Quên đi, đó là chuyện của họ, chúng ta đi sâu vào vấn đề này để làm gì?” Lý Tuyết Linh đứng lên, men theo tường vừa đi vừa nói, “Đứng chờ ở đây, tôi đi lấy chìa khóa xe.”

“Được.” Lưu Hồng Huy gật đầu, dò hỏi ý của cô, “Chúng ta đi ăn trước nhé? Cô muốn ăn cái gì? Tôi mời.”

“Để nói sau đi.” Lý Tuyết Linh đi nhanh vào phòng.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ từ bên hông nhà được phóng rất nhanh ra trước cổng.

Lưu Hồng Huy nắm chặt tay vịn, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe vun vút lướt nhanh về phía sau, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Chậm lại, giảm tốc độ đi, chú ý an toàn. . .”

Lý Tuyết Linh vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn, “Đúng là tên vô dụng! Tôi còn chưa bắt đầu tăng tốc mà!”

“Còn muốn tăng tốc nữa hả? !” Lưu Hồng Huy kêu thảm thiết, “Xe chạy rất nhanh rồi! Không nên a. . .”

Cho tới bây giờ Lưu Hồng Huy chưa nghĩ tới chuyện đi học lái xe, bởi vì hắn cho rằng không cần phải vậy, hiện tại giao thông rất thuận tiện, ra khỏi cửa là đã có thể gọi taxi, kêu ngừng ở đâu cũng được, lại không phải lo lắng về chỗ đậu xe, so với tự mình lái xe tiện hơn nhiều.

Nhưng mà hiện tại hắn mong muốn mình biết lái xe, như vậy có thể đập cho Lý Tuyết Linh hôn mê, sau đó tự lái xe về nhà.

Hắn thầm thề trong lòng, nếu như có thể an toàn về đến nhà, việc đầu tiên là phải đến trường dạy lái xe ghi danh.

Rốt cục cũng đến nơi, Lưu Hồng Huy sợ đến mặt mũi trắng bệch, ngồi chồm hổm ven đường ỏi ra mặt xanh mặt vàng.

Lý Tuyết Linh từ trên xe cầm theo một chai nước khoáng đưa cho hắn, trên ghẹo : “Anh nói mời tôi ăn cơm mà? Giờ còn đi không?”

Lưu Hồng Huy có hơi khó xử, nhưng không muốn làm cô mất hứng, cầm chai nước khoáng súc miệng rồi nói : “Đi mà, cô muốn ăn gì nào?”

Lý Tuyết Linh nhìn dáng vẻ chật vật của hắn, không đành lòng tiếp tục trên ghẹo, “Quên đi, anh vào nhà nghỉ ngơi, bữa cơm này cho anh nợ đó, mai mốt dẫn tôi đi ăn bù là được.”

“Cảm ơn.” Lưu Hồng Huy cảm kích cười, dặn với theo : “Lái xe cẩn thận nhé, đừng chạy nhanh như vậy nữa, phải chú ý an toàn, tốc độ tốt nhất không nên vượt quá 40 km /h, biết không?”

“Được rồi, được rồi, dài dòng.” Lý Tuyết Linh khoát khoát tay bước lên xe.

Ngồi vào trong xe, Lý Tuyết Linh thấy Lưu Hồng Huy vẫn đứng ngốc tại chỗ vẫy tay tạm biệt mình, lắc đầu cười cười.

Lần lộn trong xã hội đã nhiều năm như vậy, Lý Tuyết Linh gặp qua muôn hình vạn trạng các loại đàn ông, mượn những người đàn ông ở bên cạnh cô để nói thì, tất cả đều là một đám lưu manh, hung hãn có, giả dối có, thô tục, không muốn sống cũng có luôn, đủ loại kiểu dáng đều có, nhưng dạng đàn ông thật thà thì đây là lần đầu tiên mà cô thấy, tuy rằng người đàn ông này vừa khờ vừa ngốc, nhưng tâm địa thì lại rất tốt.

Lý Tuyết Linh đột nhiên nghĩ con người này rất thú vị, ở trong lòng thầm nhủ ngày nào đó phải tìm cơ hội đi ăn một bữa, còn có thể tiếp tục trên đũa hắn.

Nhìn theo hắt từ kính chiếu hậu, nhấn chân ga, xe chậm rãi chạy về phía trước.

Vừa tỉnh giấc, Lâm Duyệt Minh vốn định cùng Lý Tường Vũ đi shopping, đến trung tâm thương mại mua quà cho mọi người. Lần đầu đến đây, cậu cũng muốn biểu đạt chút tâm ý, thuận tiện còn có thể xoa dịu cảm xúc của Lý lão thái.

Lâm Duyệt Minh thay đổi một bộ đồ rộng thùng thình để che khuất bụng, còn chưa ra khỏi cửa thì điện thoại gọi tới quấy nhiễu kế hoạch của cậu.

Lý Tường Vũ quơ quơ di động trong tay, nhìn cậu cười vẻ có lỗi, “Em còn nhớ người tặng tôi rượu đỏ không? Hắt từ nước ngoài về, hẹn chúng ta ra ngoài tụ tập một lát, em đi không?”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu, cậu không thích tiếp xúc với người lạ, “Anh đi đi, em đi shopping một mình cũng được.”

“Ah, tôi còn phải đi mua sắm với em nữa chứ, sau này hẹn hắt dịp khác vậy.”

Lý Tường Vũ lo lắng cậu đi ra ngoài một mình, cầm di động lên chưa kịp bấm số đã bị cậu đoạt lấy, “Bạn của anh khó khăn lắm mới trở về được không nên cho người ta leo cây, anh đưa em đến trung tâm thương mại là được rồi.”

Lý Tường Vũ nói không lại cậu, cương chiều hôn lên mặt cậu, “Mua sắm xong rồi thì gọi điện thoại, tôi sẽ tới đón em.”

Lâm Duyệt Minh đáp ứng, cúi đầu khẽ cười, người đàn ông này càng ngày càng buồn nôn.

Bởi vì vướng bận công việc và gia đình, Lâm Duyệt Minh đã lâu không có đi shopping, lần này tới đây cậu đột nhiên nghĩ dường như mình đã tách ly xã hội thật lâu, cậu định mua cho mọi người dây chuyền vàng có mặt là con vật cầm tinh của mỗi người, sau khi hỏi giá, mới biết được vàng tăng giá rất nhiều, so với giá mà cậu biết trước đây, đã tăng gấp bội.

Sau khi mua cho mọi người xong, Lâm Duyệt Minh thấy còn sớm, đang định đi nơi khác shopping đột nhiên nhận được điện thoại của Nghê Cảnh Thần, hắt gọi cậu đến bệnh viện để kiểm tra.

Lâm Duyệt Minh đón xe tới bệnh viện, nhìn nơi chốn mình đã làm việc một thời gian dài, trong lòng có chút buồn bã. Còn khoảng năm tháng nữa đứa bé sẽ chào đời, đến lúc đó cậu cũng không thể bỏ con ở nhà mà đi làm được, nhưng dù sao cậu cũng là một người đàn ông, không muốn ở nhà giúp chồng dạy con cả đời, việc này mình còn chưa bàn bạc với Lý Tường Vũ, cậu biết cho dù mình có đòi đi làm, Lý Tường Vũ cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là trong lòng cậu đầy mâu thuẫn, giao con cho người khác chăm sóc cậu sẽ lo lắng, bao gồm cả người nhà của Lý Tường Vũ. Yêu con, sẽ vì nó mà xây dựng một hoàn cảnh tốt đẹp để cho bé trưởng thành, chỉ có chính mình ảm bồng, chăm sóc, cậu mới có thể an tâm.

Lâm Duyệt Minh tự giễu cười cười, cậu nghĩ mình sau khi mang thai thì trở nên hay buồn rầu, biến thành một ông cụ hay miên man suy nghĩ, có đôi khi còn có thể sầu lo mà không có lý do.

Bước vào thang máy, Lâm Duyệt Minh đi vào trong góc, một cô y tá đứng ở bên cạnh ngạc nhiên chào hỏi cậu, “Bác sĩ Lâm, anh tới đi làm hả?”

Lâm Duyệt Minh nhìn xuống đất, đầu cũng không ngẩng lên, “Không phải, đi shopping thôi.”

“Àh.” Cô y tá thấy cậu không quá nhiệt tình, cũng không để ý đến cậu nữa.

Cửa thang máy lại mở ra, hai người mặc áo blue trắng lần lượt đi vào.

Trong thang máy lại chộn rộn, Lâm Duyệt Minh rõ ràng cảm giác được người đứng đằng trước đang ép về phía sau, tựa hồ là nhường vị trí đứng phía ngoài cho hai người mới vừa đi vào.

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu nhìn, trong đó có một người cậu nhận ra, là bác sĩ khoa thần kinh, còn một bóng lưng nhìn có vẻ quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời cậu không nhớ ra người này là bác sĩ của khoa nào.

Thấy người đàn ông kia ấn nút lần ba, Lâm Duyệt Minh nghi hoặc, lẽ nào hẳn là bác sĩ của khoa chấn thương chỉnh hình? Ngẫm nghĩ lại thấy không phải, bác sĩ của khoa chấn thương chỉnh hình cậu rất quen thuộc, người này khẳng định không phải là đồng nghiệp sớm chiều trông thấy của mình.

Đang lúc cậu cảm thấy nghi hoặc, hai người đàn ông phía trước bắt đầu trò chuyện.

”Bác sĩ Tô đã quen với cuộc sống ở đây chưa?”

“Tạm tạm.”

Thanh âm quen thuộc đã lâu truyền vào tai, Lâm Duyệt Minh khiếp sợ mở to mắt, nhìn bóng lưng của người đàn ông, càng nhìn càng thấy quen thuộc.

Nắm tay bất giác xiết chặt, thân thể run nhẹ.

Chuyện cũ như một thước phim chậm chậm chiếu lại trong đầu, từ lúc gặp gỡ ban đầu cho đến khi xa nhau, từng hình ảnh lướt qua rồi dừng lại ở giây phút ấy, khi người kia xoay lưng dứt khoát bỏ đi.

Đình một tiếng, thang máy tới lầu ba, người đàn ông đứng phía trước đi ra ngoài, cô y tá tốt bụng dè lại nút ấn, hỏi : ”Bác sĩ Lâm, anh có ra không?”

Lâm Duyệt Minh nhàn nhạt đáp : “Không.”

Người đàn ông kia nghe được tiếng nói chuyện, kinh ngạc quay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Lâm Duyệt Minh.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, ngăn người đàn ông với ánh mắt ngạc nhiên mà hưng phấn ở bên ngoài.

Cái biểu cảm kia là có ý gì? Vui vẻ? Hay kinh hãi?

Lâm Duyệt Minh ở trong lòng hờ hững, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Càng nhớ lại biểu cảm vừa nãy của đối phương càng cảm thấy mỉa mai, cậu thà rằng nhìn thấy ánh mắt chán ghét trước đây còn hơn.

Đi ra thang máy, Nghe Cảnh Thần đã chờ sẵn ở bên ngoài, cười nói : “Tôi biết là cậu tới mà, canh thời gian rất chuẩn phải không?”

Lâm Duyệt Minh cười nhạt, “Chuẩn bị xong nhanh như vậy sao?”

“Đúng vậy, đã sớm chuẩn bị xong từ lâu rồi, đi theo tôi.”

Hai người đi vào phòng siêu âm, bên trong không một bóng người, Lâm Duyệt Minh nằm lên giường, cuộn áo lên, quần thì kéo xuống, để lộ hết cả bụng ra.

Nghe Cảnh Thần vừa kiểm tra, vừa quan sát tình trạng của cục cưng trên màn hình.

“Em bé rất khỏe mạnh, đã bắt đầu chậm rãi hoạt động trong bụng, duỗi tay chân a, càng ngày cậu càng cảm giác được nhiều hơn những cử động của cục cưng. . . Những động tác này, nhìn rất thú vị đó!” Nghe Cảnh Thần quay về phía cậu vui vẻ, “Có muốn nhìn bé không?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu. Nghe Cảnh Thần xoay màn hình đối mặt với cậu.

Lâm Duyệt Minh nhòm người dậy, nhìn hình ảnh cục cưng trên màn hình nhẹ nhàng nở nụ cười, cục cưng nhắm mắt, thân thể cuộn tròn lại, có lẽ đang ngủ.

Nghe Cảnh Thần chỉ vào màn hình nói : “17, 18 tuần là có thể nhìn ra giới tính của đứa bé, bắt quá bé đã che lại. Chỗ này đây, thực sự là một đứa bé nghịch ngợm.”

Lâm Duyệt Minh nhìn kỹ một chút, chân của em bé vừa lúc che đúng chỗ. Quả nhiên nhìn không ra giới tính.

Bật cười ra tiếng, “Nam hay nữ tôi đều thích cả.”

Nghe Cảnh Thần cũng cười, “Kiểm tra lần sau thì nhìn cũng ra rồi, bắt quá theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi thì có lẽ đây là một bé trai.”

Lâm Duyệt Minh lập lại câu nói kia, “Nam hay nữ tôi đều thích.”

Nghê Cảnh Thần rút ra một cái khăn đưa cho cậu, “Lau bụng đi, lát nữa cầm kết quả kiểm tra và ảnh chụp về cho ba ba của bé xem, khẳng định hẳn nhìn thấy sẽ rất vui vẻ.”

“Đúng vậy.”

Lâm Duyệt Minh dùng khăn lau sạch bụng, mặc quần áo vào, Nghê Cảnh Thần đột nhiên hỏi : “Sinh em bé xong cậu sẽ quay lại bệnh viện làm việc chứ?”

“Tôi đó rồi tính.”

“Tô Phóng đã quay về rồi.”

“Tôi biết.”

“Hắn đi tìm cậu hả? !”

“Không có, vừa nãy gặp trong thang máy.”

“Àh, hẳn hỏi thăm tôi về cậu, tôi chưa nói gì cả.”

...

Trong phòng rất an tĩnh, Lâm Duyệt Minh không trả lời, từ trên giường đứng lên, cúi đầu sửa sang y phục.

Nghiêm chỉnh rồi, quay qua nhìn Nghê Cảnh Thần cười cười, “Tôi về trước nhé, cảm ơn anh.”

“Duyệt Minh.” Nghê Cảnh Thần gọi cậu lại, “Đừng khổ sở, không nên tức giận, cảm xúc của cậu cực kỳ đều cảm nhận được hết đó.”

Lâm Duyệt Minh hất đầu lên, trên mặt lộ ra nét tươi cười ôn hòa, “Tôi biết rồi, đi nhé.”

Nghê Cảnh Thần có vẻ yên tâm gật đầu, nhìn theo cậu đi ra khỏi phòng.

Lâm Duyệt Minh vừa đi ra ngoài thì gặp ngay Tô Phóng.

Hai mắt sáng ngời, nụ cười xán lạn, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của cậu.

Lần gặp đầu tiên trong một đời người, những gì tốt đẹp sẽ tồn tại mãi ở trong lòng.

Hôm nay vật đổi sao dời, lần thứ hai gặp nhau, Lâm Duyệt Minh đột nhiên thấy khuôn mặt này thật là xa lạ.

Lúc này trong thang máy cậu còn có chút kích động, khi nhớ lại quá khứ, sự tức giận lại bùng lên trong lòng. Nhưng hiện tại cậu lại không có bất cứ cảm giác gì, lúc nhìn thấy hình ảnh của cực kỳ, tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại, cậu nghĩ chẳng thể vì một người không có liên quan làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Lâm Duyệt Minh lướt qua hắn đi về phía thang máy, cánh tay đột nhiên bị nắm chặt.

“Duyệt Minh, tôi có thể nói chuyện với em được không?”

Lâm Duyệt Minh quay đầu lại nhìn hắn, thần sắc thản nhiên, vươn tay trái lộ ra chiếc nhẫn.

Dưới ánh đèn, viên kim cương lóe lên ánh sáng rực rỡ.

“Tôi tiên sinh, xin buông tay ra, tôi đã kết hôn rồi.”

Tô Phóng không muốn buông tay, nắm rất chặt, “Duyệt Minh, em nghe tôi giải thích đi! Ban đầu quả thật là tôi rất khiếp sợ, không thể tiếp nhận chuyện kia, nhưng sau đó tôi đã thông suốt rồi, nghĩ rằng phải lập tức quay về tìm em, có điều tôi không thể trốn đi được. Bởi vì sau khi xuất ngoại tôi bị người nhà giam lỏng, không biết là ai nói cho họ biết tôi thích đàn ông, họ không cho tôi về nước. Thật mà! Những lời tôi nói đều là sự thật đó! Sau khi trở về tôi vốn muốn đi tìm em, nhưng tôi sợ em không muốn gặp tôi, vì vậy mới không dám đi tìm em, tôi hối hận rồi, mấy năm nay tôi thực sự rất hối hận. . .”

“Buông tay ra, đừng để tôi nói đến lần thứ ba.” Thật cũng tốt mà giả cũng chẳng sao, Lâm Duyệt Minh không bao giờ. . . Muốn cùng hắn có bất cứ mối liên quan nào nữa.

Tô Phóng cố chấp la lớn : “Tôi không buông tay đâu! ! Duyệt Minh, con đâu? Con của chúng ta ở đâu? Để tôi gặp nó được không? Vì con em có thể tha thứ cho tôi không?”

Nhắc tới Lâm Tô, sự tức giận trong lòng bùng phát dữ dội, Lâm Duyệt Minh cười lạnh thành tiếng, “Muốn gặp nó sao? Anh không có tư cách này!”

Ra sức giãy khỏi tay hắn, đi thẳng về lối thoát hiểm.

Hắn cũng không đuổi theo, nhưng Lâm Duyệt Minh bước rất nhanh, gần như là chạy xuống lầu, từ tầng hai mươi bốn đến tầng hai mươi, cậu bỗng nhiên nhớ tới lời Nghê Cảnh Thần nói khi nãy.

Đừng khổ sở, không nên tức giận, cảm xúc của cậu cực kỳ đều cảm nhận được hết đó.

Lâm Duyệt Minh dừng bước, vuốt nhẹ lên bụng, hít thở thật sâu, thử buông lỏng tâm trạng của mình, cậu không muốn gây ảnh hưởng xấu đến cục cưng.

Tâm trạng chậm rãi bình tĩnh lại, cậu đi ra khỏi lối thoát hiểm, vào thang máy xuống dưới lầu.

Đi ra khỏi bệnh viện, lấy điện thoại cầm tay ra, gọi cho Lý Tường Vũ.

Nghe được giọng nói của đối phương, không hiểu sao cảm thấy an tâm vô cùng.

Lâm Duyệt Minh ngơ ngác nhìn về phía xa, áp điện thoại vào tai : “Tới đón em đi.” Trong giọng nói tràn đầy vẻ mệt mỏi rồi.

31. Chương 31

Trước giờ học chiều, Lâm Tô nói với Lý Bác Học : “Chúng ta chơi trò người gỗ nhé.”

Lý Bác Học hài lòng đáp lại, “Được, có điều ai thua phải bị phạt chịu không?”

Lâm Tô hỏi : “Hình phạt là gì?”

“Ai thua phải đáp ứng một yêu cầu của đối phương, không được dỗi ý đâu nhá!” Lý Bác Học cười như một tiểu hồ ly, trong lòng đắc ý thầm nhủ, nhóc ngốc đợi lát nữa phạt cậu hôn tởm một trăm cái! o(v)o

~~“Đồng ý!” Lâm Tô hô lớn : “Bây giờ chúng ta đều là người gỗ không được nói không được nhúc nhích!”

La xong, úp mặt lên bàn, không động đậy nữa.

Lý Bác Học vốn định ôm Lâm Tô vào trong ngực nhân cơ hội ăn đậu hủ, nào ngờ trò chơi bắt đầu nhanh như vậy. Nhóc đang trong tư thế hơi khom lưng, cánh tay vươn về phía trước, nghe được tiếng la, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là duy trì cái tư thế này rồi đứng bất động.

Năm phút đồng hồ trôi qua, hai người âm thầm phân cao thấp, quả thực không hề động một chút nào.

Viên Viên liếc mắt nhìn hai đứa, nhin không được mắt trợn trắng, “Hai tên ngu ngốc!”

. : .

Cố Bằng đang chuẩn bị lên lớp, hiệu trưởng đột nhiên gọi hắn lại, “Thầy Cố, lần này đi thi học sinh giỏi toán, khối của thầy cử học sinh nào tham gia vậy?”

Cố Bằng đáp : “Lý Bác Học.”

Hiệu trưởng không chắc lắm hỏi : “Cậu nhóc này có đạt tiêu chuẩn không?”

Cố Bằng vỗ ngực bảo đảm, “Hiệu trưởng cứ yên tâm, trò Lý Bác Học này đặc biệt thông minh, mỗi lần đi thi nó đều đứng đầu, lần này khẳng định cũng sẽ mang lại vẻ vang cho trường mình!”

Hiệu trưởng thoả mãn gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện tới trước cửa phòng học, hiệu trưởng đột nhiên hăng hái muốn nói chuyện cùng các học sinh.

Cố Bằng đi tới trên bục giảng, vỗ vỗ tay, nói với mọi người : “Các học sinh nhanh chóng quay về chỗ ngồi nào, hiệu trưởng có đôi lời muốn nói.”

Ngoại trừ Lý Bác Học, những người khác cấp tốc chạy về chỗ ngồi.

Cố Bằng gõ gõ bàn, nói : “Mời các học sinh nhanh chóng quay về chỗ ngồi.”

Lý Bác Học một tay ôm thắt lưng tay kia duỗi thẳng đứng im một chỗ vẫn không nhúc nhích.

Cố Bằng sững sốt vài giây, quay đầu cười xấu hổ với hiệu trưởng, đi tới bên cạnh Lý Bác Học, gầm nhẹ : “Mau quay về chỗ ngồi ngay! !”

Lý Bác Học tựa như bị điểm huyết, đứng bất động, ngay cả mí mắt cũng không nháy lấy một cái.

Thấy một màn như vậy hiệu trưởng rất nghi hoặc, đi tới trước mặt hai người hỏi : ” Thầy Cố, em học sinh này là ai thế? Sao nhìn ngốc quá vậy?”

Cố Bằng vẻ mặt đầy hắc tuyến, từ trong miệng khó khăn nặn ra vài từ, “Em ấy là Lý Bác Học.”

Hiệu trưởng : Nhìn ngốc thế này mà đại diện trường đi thi học sinh giỏi toán chẳng biết có ổn không đây? !

Hiệu trưởng cúi đầu lau mồ hôi lạnh, bỗng nhiên thấy trước mắt có em học sinh gục đầu vào trên bàn.

Hiệu trưởng là một người tốt bụng, đặc biệt quan tâm đến học sinh, lập tức đi đến gần : ” Em học sinh này bị làm sao vậy? Có phải bị bệnh hay không?”

Lâm Tô vẫn không nhúc nhích.

Thấy bé không có phản ứng, hiệu trưởng vỗ vỗ lên vai bé, “Học trò? Học trò? Có phải em thấy khó chịu hay không?”

Lâm Tô vẫn ngồi im.

Hiệu trưởng sốt ruột, rất sợ bé xảy ra chuyện gì, mạnh mẽ nâng đầu của bé lên, liền thấy được một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất.

Hiệu trưởng còn chưa mở miệng hỏi, Lâm Tô đã khóc lên : “Con thua, con thua rồi, đều tại ông cả. . .

“

Hiệu trưởng không hiểu gì hết, đang định hỏi nguyên nhân, bên cạnh liền vang lên tiếng hoan hô.

Lý Bác Học vui sướng đến hoa tay múa chân, cười ha hả, “Một trăm cái hôn, gào lên, một trăm cái!”

Hiệu trưởng triệt để hôn mê, đứng thẳng lên, nhìn Cố Bằng cười gượng, “Học sinh lớp của thầy dễ thương thật. . .”

Nhìn Lý Bác Học đang sôi nổi, Cố Bằng cực kỳ bất đắc dĩ, khước miệng co rút, nhủ thầm: Bộ đáng ngu ngốc như này sao mỗi lần thi đều được 100 điểm vậy hả trời? ! (_)

. : .

Lý Tường Vũ từ trên xe bước xuống thì thấy, Lâm Duyệt Minh đang đứng chờ ra ven đường, kêu cậu vài tiếng, đều không nghe thấy.

Lý Tường Vũ đi đến bên cạnh, ôm cậu vào trong ngực, hỏi thăm vào tai cậu : “Duyệt Minh, em đang suy nghĩ gì vậy?”

Lâm Duyệt Minh phục hồi lại tinh thần, “Không có gì.” Thuận thế dựa vào người hắn, ngửi được mùi hương quen thuộc, không hiểu sao cảm thấy ủy khuất, “Em mệt mỗi quá.” Thân thể, rồi cả tâm hồn đều vô cùng mệt mỏi.

“Chỉ đi shopping thôi mà đến nỗi vậy sao?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu, “Đúng vậy, mệt gần chết.”

Lý Tường Vũ đột nhiên nhắc bổng cậu lên, vừa đi vừa cười, “Nếu mệt thì nghỉ ngơi một lát đi, tôi ôm em lên xe.”

Lâm Duyệt Minh hơi sững sốt, nhưng không phản kháng. Nếu là bình thường cậu khẳng định sẽ kêu Lý Tường Vũ buông mình xuống, nhưng hiện tại cậu lại muốn thoả mái hưởng thụ sự sủng nịch của người đàn ông này đối với mình.

Chôn đầu trong lòng đối phương, dùng môi vuốt ve đầu ngực, rồi nhẹ cắn một cái.

Lý Tường Vũ không kinh ngạc, cũng chẳng tức giận, nhếch khóe miệng, đặt cậu vào ghế phó lái, cài dây an toàn xong rồi mới vòng qua bên kia ngồi vào trong xe.

Khởi động ô tô, Lý Tường Vũ nhẹ cười, “Vừa rồi em quyến rũ tôi sao? Cậu dẫn tôi là phải trả giá đó.”

“Không phải.” Lâm Duyệt Minh cũng nở nụ cười, đột nhiên khom người tới phía trước hắt, dùng răng cỡi ra một cái nút áo, lộ ra bộ ngực vạm vỡ. Vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bên ngực phải của hắt, đầu lưỡi đảo quanh trên đầu núm, rồi ngậm trong miệng mà hút. Vô số những nụ hôn nhỏ rơi vào trước ngực, lúc thì hút, khi thì cắn nhẹ, làn da màu mật ong nhất thời chỉ chút vết hồng.

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu nhìn hắt, khóe mắt hơi nheo lại, mang theo ý khiêu khích, “Đây mới là quyến rũ! Thế nào, vẫn còn chịu được sao?”

Lý Tường Vũ liếc mắt nhìn cậu, sau đó nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục lái xe.

Lâm Duyệt Minh giật mình, phản ứng của Lý Tường Vũ bình thản như thế khiến cậu cảm thấy thất bại, nhất thời không phục, đưa tay kéo khóa quần của đối phương xuống, cầm vật cứng nóng như lửa từ trong quần lột ra.

Còn chưa kịp hôn, cả người đã bị nâng lên, Lâm Duyệt Minh kinh ngạc nhìn Lý Tường Vũ, “Sao vậy? Rõ ràng anh có cảm giác, vì sao không muốn em giúp anh?”

Lý Tường Vũ giải thích : “Rất bẩn.” Đột nhiên phanh xe lại, quay đầu nhìn cậu, “Em thích hôn phải không? Đợi lát nữa cho em hôn đã đời luôn!” Mở cửa xuống xe, vòng qua bên phải, ôm cậu ra.

Lâm Duyệt Minh nhìn quanh bốn phía, trước mắt là một khách sạn năm sao, theo bản năng giãy dụa vài cái, biết rõ còn cổ hủ, “Vào đây làm gì?”

“Cởi hết cho em hôn chứ sao!” Lý Tường Vũ nhìn cậu cười cười, đi nhanh vào khách sạn.

Một người đàn ông ôm một người đàn ông khác đi vào khách sạn, không phải rõ ràng muốn nói cho mọi người biết là bọn họ tới thuê phòng hay sao? Hai vị này phải chăng đã quá quá cởi mở rồi?

Lâm Duyệt Minh giận tái mặt, đè thấp thanh âm, “Bỏ em xuống, em tự mình đi.”

Lý Tường Vũ không muốn buông cậu xuống, nói đùa, “Thả xuống rồi, em chạy mất làm sao bây giờ?”

Lâm Duyệt Minh cảm nhận ánh mắt của mọi người đều tập trung về hai người, đột nhiên thấy mắt mặt muốn chết, chôn đầu vào ngực Lý Tường Vũ, không thèm nhắc lại, cũng không giãy dụa nữa.

Mãi cho tới lúc vào trong phòng rồi cậu mới ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, oán giận nói : “Nếu như bị người quen thấy được thật là xấu hổ mà.”

Lý Tường Vũ đặt cậu ở trên giường, vừa cởi quần áo vừa đáp : “Thấy được mới tốt, tôi ước gì tất cả mọi người đều thấy, như vậy ai cũng biết em là người của tôi, sẽ không còn người nào dám có chủ ý gì với em nữa.”

“Về điểm ấy anh không cần lo lắng, không có ai thích em cả.” Lâm Duyệt Minh nhẹ nhàng cười, “Em vốn không làm cho người thích.”

Lý Tường Vũ tiến đến trước mặt, nhìn cậu bằng ánh mắt chăm chú rồi nói : “Đó là do người ta không phát hiện ra bản chất tốt đẹp của em.” Hôn lên môi cậu, “Chúng ta cùng nhau tắm nhé?”

Nhìn như là hỏi ý của cậu, trên thực tế không đợi trả lời đã lột hết y phục của cậu xuống.

Nhìn bụng của cậu lộ ra, trong lòng Lý Tường Vũ bỗng nhiên dâng lên một niềm cảm động vô hạn. Sinh em bé vốn đã không phải chuyện dễ dàng, huống hồ gì cậu lại còn là một người đàn ông, không chỉ chịu đựng áp lực tâm lý to lớn trong quá trình mang thai kéo dài, đến lúc sinh nở lại còn phải trải qua sự đau đớn khôn cùng, nhưng em ấy chưa từng oán giận một câu, mỗi ngày đều mỉm cười mà đối diện với cuộc sống.

Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cậu, sau đó dán tai sát vào, nội tâm tràn ngập niềm vui sướng.

Lý Tường Vũ lập lời thề trong lòng, nhất định mình phải mang lại hạnh phúc cho em ấy.

Lâm Duyệt Minh ngồi ngay ngắn, tùy ý Lý Tường Vũ dán mặt vào bụng mình cọ tới cọ lui, dáng tươi cười dào dạt trên khuôn mặt, hạnh phúc không cần nói cũng biết.

Lúc trước khi còn làm trong bệnh viện, bình thường trông thấy mấy ông chồng đưa vợ đi kiểm tra, lòng cậu đương nhiên cũng có ước ao nho nhỏ.

Năm đó khi mang thai, cục cưng nằm trong bụng rất an tĩnh, ít động đậy. Số lần máy thai nhiều ít, tốc độ mạnh yếu cho thấy sự an toàn của thai nhi, cậu vẫn thường lo lắng em bé có thể xảy ra chuyện gì hay không, nhưng cậu lại không dám đi bệnh viện kiểm tra, mỗi lần em bé động một chút, cậu sẽ vui vẻ hưng phấn thật lâu, rất muốn mang sự vui sướng trong lòng chia sẻ với người khác, chỉ là bên cạnh không có ai để cậu có thể tâm sự.

Mà hiện tại bên cậu đã có Lý Tường Vũ, tất cả hỉ nộ ái ố cũng không cần giấu ở trong lòng. Cậu nghĩ mình rất may mắn, có một đứa con trai nhu thuận biết nghe lời, người yêu thì cưng chiều yêu thương, lại sắp sinh thêm một cục cưng. Cả đời này, có bấy nhiêu người như vậy làm bạn, là đã quá trọn vẹn rồi.

“Đi thôi, vào tắm được rồi.” Lý Tường Vũ hôn một cái nữa lên bụng, kéo quần của cậu ra, ôm vào phòng tắm.

Mở vòi sen ở trên cao, nước nóng ào ào chảy xuống, trong phòng tắm nho nhỏ chỉ một lát sau đã tràn ngập hơi nước.

Lý Tường Vũ ôm cậu vào bồn tắm rộng rãi, cười nói: “Lần đầu tiên của chúng ta diễn ra trong phòng tắm, hiện tại ôn lại một chút cảm giác ngày đó được chứ?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu, lần đó uống rất nhiều rượu, sau khi tỉnh dậy ngoại trừ thân thể có chút khó chịu, căn bản cậu chẳng nhớ nổi bất cứ cảm giác gì.

Đối với chuyện làm tình cậu luôn có yêu cầu rất cao, nếu là trước đây tuyệt không đáp ứng việc làm trong phòng tắm. Đối với cậu phòng tắm chỉ là nơi để dành cho vệ sinh, làm ở chỗ này khiến cậu cảm thấy mất tự nhiên, hơn nữa cũng không chuyên tâm. Thế nhưng ở trước mặt Lý Tường Vũ, cậu lại có thể đơn giản bỏ mọi nguyên tắc của mình qua một bên, không hiểu sao tìm đập cũng nhanh hơn, trong lòng tự nhiên tràn đầy nỗi chờ mong, đợi xem chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Lý Tường Vũ gỡ vòi sen xuống phun nước vào hai người tắm sơ qua, rồi vớt vòi sen qua một bên, xong cúi đầu hôn cậu.

Nhẹ nhẹ vuốt ve thân thể cậu, từ cổ đến ngực, chậm rãi trượt xuống đùi, đầu ngón tay vuốt ve mặt trong đùi non, mu bàn tay cố ý đụng vào phân thân. Sau vài lần bị kích thích lập tức đứng thẳng lên.

Lý Tường Vũ cười cười, ghé vào bên tai cậu nói nhỏ, “Em thực sự rất mãn cảm, mới kích thích một chút đã chịu không nổi rồi.”

Mở miệng ngậm tai của cậu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát. Tay cũng không nhàn rồi, cầm phân thân của cậu vuốt ve lên xuống. Phân thân trong tay càng lúc càng lớn, cho đến khi nghe được tiếng rên rỉ từ miệng cậu phát ra Lý Tường Vũ mới dừng lại động tác, khẽ cắn vành tai, hỏi: “Muốn tôi dùng miệng giúp em không?”

Lâm Duyệt Minh tựa ở trên tường, ngẩng đầu lên khẽ ừ một tiếng.

Lý Tường Vũ mở vòi nước, ngậm một ngụm nước nóng trong miệng, quỳ gối trước người của cậu. Ngậm phân thân vào trong miệng. Đầu lưỡi đảo quanh, mỗi lần liếm lộng, nước nóng lại theo khóe miệng chậm

rãi tràn ra, cho đến khi toàn bộ nước trong miệng chảy hết, Lý Tường Vũ vươn đầu phía dưới vòi nước, lại hứng một ngụm nước lạnh, lần thứ hai ngậm phân thân vào miệng.

Nóng lạnh kích thích song song khiến Lâm Duyệt Minh cả người thoát lực chịu không nổi nữa, nóng đến một lúc nhất định, sắp bắn ra thì lại bị nước lạnh làm hạ nhiệt. Từ cảm giác nóng bỏng đến lạnh như băng, tựa như mùa hè mà ăn lẩu cay uống kèm với bia lạnh, chỉ có một cảm giác, đó chính là sảng khoái.

Nóng lạnh vài lần kích thích giao nhau, Lâm Duyệt Minh rốt cục nhận không được nữa, lớn tiếng rên rỉ bản tình dịch ở trong miệng Lý Tường Vũ.

Lý Tường Vũ nhỏ tình dịch trong miệng ra tay, rồi đem toàn bộ vẽ sau huyết khẩu của cậu, một ngón tay chậm rãi đi vào, nhẹ nhàng khuấy đảo.

Đứng thẳng dậy, hôn lên môi cậu, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng, cắn mút một hồi, ngẩng đầu đùa cậu, “Đây là mùi vị của em, có đúng là rất ngọt hay không?”

Mặt Lâm Duyệt Minh nhăn nhó, “Ngọt cái rắm á, khó ngủ muốn chết.”

“Em luôn không có một chút tình thú nào như thế.” Thừa dịp lúc nói chuyện, Lý Tường Vũ nhét thêm một ngón tay nữa vào, “Đợi lát nữa xem em còn dám mạnh miệng hay không.”

Hai ngón tay trong trục tràng khuấy đảo, thỉnh thoảng lại ấn nhẹ lên tràng bách, tay kia nắm hai tiểu cầu nhẹ nhàng xoa bóp, mới vừa phát tiết qua phân thân lại đứng thẳng lên.

Lý Tường Vũ thấy trong mắt cậu dấy lên ngọn lửa dục tình, rút ngón tay ra, thay bằng chính phân thân của mình chậm rãi đi vào.

Hậu huyết sớm được khuếch trương, phân thân cắm vào dễ dàng. Rốt cuộc, hạ thể của hai người được chặt chẽ kết hợp với nhau.

Lý Tường Vũ nâng hai chân cậu đặt lên vai mình, chậm rãi động đậy. . .

Hai chân bị biến thành chữ “V”, Lâm Duyệt Minh có chút khó chịu, “Vướng cái bụng, khó chịu quá.”

Lý Tường Vũ vươn tay xả nước trong bồn, để cậu nằm thẳng lại, hỏi : “Bụng còn khó chịu không?”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Cố sức thúc một hồi, Lý Tường Vũ lại hỏi : “Em nói xem cục cưng có cảm nhận được không?”

“Cảm nhận cái gì?”

“Cảm nhận được chúng ta đang làm a.” Lý Tường Vũ thúc thêm vài cái, “Làm trước mặt cục cưng, cảm giác cũng không tồi.”

Lâm Duyệt Minh không nói gì, nhắm mắt lại thỏa thích hưởng thụ, mặc kệ hấn.

Lý Tường Vũ đẩy nhanh tốc độ, cố ý nói khích cậu, “Đột nhiên xông tới một vật này nọ, em nói cục cưng có sợ không?”

. . .

“Sau này chúng ta phải thường làm trước mặt em bé, tôi tin rằng bé sẽ từ từ quen dần.”

. . .

“Nói không chừng bé còn cảm thấy rất thú vị nữa là!”

. . .

Lâm Duyệt Minh mở mắt ra, trừng mắt nhìn hấn, chịu không nổi la lớn : “Anh có thể đứng đắn một chút hay không? !”

“Tôi rất đứng đắn mà! Hiện tại chúng ta đang giáo dục giới tính cho bé, vấn đề nghiêm túc như thế sao tôi có thể không đứng đắn được chứ?”

“Đồ khùng!” Lâm Duyệt Minh lười cùng hần lý luận, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Lý Tường Vũ lại đùa giỡn cậu, “Em kêu lớn tiếng như vậy, cục cứng sẽ nghe được đó.”

Lâm Duyệt Minh nghe hần nói vậy, trong lòng cả kinh, nhanh tay bưng miệng lại.

Lý Tường Vũ vui vẻ muốn chết, gỡ tay cậu ra, cúi đầu hôn lên.

Vô số nụ hôn rơi lên mặt cậu, một câu “Tôi yêu em” cứ quẩn quanh trong phòng tắm.

Duyệt Minh, tôi thực sự rất yêu em.

...

Phát tiết qua một lần, Lý Tường Vũ giúp cậu vệ sinh rửa sạch dị vật lưu lại trong cơ thể, lau khô, rồi ôm cậu để lên trên giường, cười nói : “Buổi tối làm tiếp nhé, tôi còn chưa có thỏa mãn đâu.”

Lâm Duyệt Minh lạnh mắt nhìn hần, “Cũng được, thế nhưng anh phải làm theo kiểu bình thường! Bằng không đừng bàn nữa!”

“Không thành vấn đề!” Lý Tường Vũ tiến đến hôn thêm vài cái, giúp cậu mặc quần áo, mang bít tất, đi dép, hầu hạ xong rồi, mới bắt đầu lo việc của mình.

Tắm rửa xong, ôm cậu ngồi trên giường xem TV. Tối bốn giờ chiều, hai người mới rời khỏi khách sạn.

Khi lái xe tới trường, còn chưa tan học.

Lâm Duyệt Minh đem phiếu siêu âm ra, đưa tới trước mắt Lý Tường Vũ, “Nhìn xem, đây là của cục cứng chúng ta đó.”

Lý Tường Vũ cầm lấy phiếu siêu âm chỉ đơn giản nhìn qua một lần, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lớn lên sẽ rất giống em.”

Lâm Duyệt Minh mắt tròn trắng, “Anh từ chỗ nào nhìn ra bé lớn lên sẽ giống em vậy?”

Lý Tường Vũ chỉ vào phiếu siêu âm nói : “Đâu cũng thấy, đôi mắt nè, mũi, miệng cũng vậy.”

Lâm Duyệt Minh bị hần chọc cho phì cười, kỳ thực thai nhi mới bốn tháng căn bản thấy không rõ ngũ quan, biết rõ là hần hay đùa giỡn, nhưng cảm thấy rất cảm động, thì ra khi mang thai có vợ có chồng bên nhau, cảm giác lại tuyệt vời như thế.

Lâm Duyệt Minh hất mặt, đầy đắc ý, “Giống em mới tốt, nếu như là con gái tương lai khẳng định là một đại mỹ nhân, còn nếu như là con trai tuyệt đối sẽ là một anh chàng đẹp trai ngồi ngời.”

Lý Tường Vũ trêu đùa : “Đúng vậy! Mẹ đẹp, con cũng đẹp.”

Lâm Duyệt Minh liếc mắt nhìn hần, “Cho em được bao nhiêu điểm!”

Lý Tường Vũ còn muốn tiếp tục đùa giỡn cậu, đột nhiên thấy cổng trường mở, học sinh như ong vỡ tổ ùa ra, Lâm Tô và Lý Bác Học tay trong tay theo đoàn người đi ra cổng.

Mở cửa xe ra, kêu một tiếng. Hai nhóc con nghe được tiếng gọi, cùng nhau chạy tới.

Lúc ngồi trên xe, Lý Bác Học dạng chân ra tựa lưng vào ghế, chỉ chỉ vào mặt mình, quay đầu nhìn Lâm Tô nói : “Hôn một cái nào.” Hoàn toàn mang bộ dáng của một đại gia.

Lâm Tô chu môi nhắm ngay mặt của nhóc, hôn bẹp một cái, “58 cái.”

“No, No, No!” Lý Bác Học lắc lắc ngón tay, “Mới có 12 cái thôi.”

Lâm Tô vò đầu, “Phải không? Hôn nhiều như vậy mà mới có 12 là sao?”

Lý Bác Học giả ngu, “Rất nhiều rồi à? Sao tớ không cảm thấy vậy kia? Cậu sẽ không định ăn gian đó chứ?”

Lâm Tô vội vã xua tay, “Không phải mà. . .”

Nhìn một màn như vậy, Lâm Duyệt Minh cảm thấy kỳ quái, hỏi : “Các con đang làm gì vậy?”

Lâm Tô bĩu môi, ủy khuất nói : “Ba ba, ngày hôm nay con và Lý Bác Học chơi trò người gỗ, vốn là con sắp thắng rồi, kết quả đột nhiên xuất hiện một lão gia gia tới nâng con lên, làm hại con bị thua.”

Sau đó còn bổ sung thêm một câu, “Thực sự là con sắp thắng rồi, không hề động đây một chút nào!”

Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, lại hỏi : “Lão gia gia kia là ai vậy?”

Lâm Tô lắc đầu, “Con không nhận ra.”

“Không phải chứ? !” Lý Bác Học ôm bụng cười, “Lão gia gia kia là hiệu trưởng đó! Học bốn năm rồi mà cậu không nhận ra ông ấy sao? !”

“Phải không?” Lâm Tô suy nghĩ một hồi, “Tớ thực sự không nhận ra ông ấy a!”

Lâm Duyệt Minh xoay người, sờ sờ khuôn mặt con trai, “Vậy bây giờ con biết rồi phải không? Sau này nhìn thấy lão gia gia thì phải khoanh tay chào nhé!”

“Ah!” Lâm Tô đột nhiên xoay mình về phía ghế lái, nói với hai người lớn : “Ba ba, chú Lý, con muốn nói cho hai người một việc.”

Hai người cùng hỏi : “Chuyện gì?”

“Lý Bác Học thật là lợi hại nha! Cậu ấy sẽ đại diện cho trường đi thi học sinh giỏi toán đó! !”

Lâm Duyệt Minh nhìn Lý Bác Học, trong mắt lộ vẻ khen ngợi, “Hổ Con giỏi quá!”

“Đâu có, đâu có.” Lý Bác Học vò đầu, có chút ngượng ngùng.

Lâm Tô ngồi một bên lẩm bẩm, “Con cũng muốn thi học sinh giỏi toán.”

Lâm Duyệt Minh bế bé đặt lên đùi, dỗ dành, “Lần này không kịp rồi, lần sau nhé, được không?”

Lâm Tô gục đầu xuống, nhỏ giọng nói : “Vừa rồi thầy Cố có nói, chỉ có học sinh đứng đầu mới có thể tham gia, con mỗi lần thi đều đứng bét, có phải là không có khả năng tham gia hay không?”

Nghe con trai nói, Lâm Duyệt Minh cảm thấy ngực ê ẩm, cậu biết Lâm Tô học tập rất chăm chú, làm bài xác nhận dùng thời gian gấp đôi những đứa trẻ khác, nhưng lại chẳng có hiệu quả gì cả.

Chỉ để đạt tiêu chuẩn thôi đã khó rồi, thi học sinh giỏi đối với bé mà nói thực sự là quá xa xôi.

Lâm Duyệt Minh không muốn đả kích lòng tự trọng của bé, nhưng lại không thể lừa gạt. Nhẹ hôn lên khuôn mặt, trong đầu thì suy nghĩ cách trấn an tâm tư của bé.

“Có thể được.” Lý Tường Vũ đột nhiên thốt lên, đưa một tay ra sờ đầu Lâm Tô, “Con muốn tham gia, chú dẫn con đi.”

Lâm Duyệt Minh nghi hoặc ngẩng đầu, lo lắng hỏi : “Sao mà tham gia được?”

Cậu cũng không muốn gieo hi vọng cho con trẻ, rồi lại bóp chết niềm hi vọng này, đến lúc đó đối với nó càng khó khăn hơn.

Lý Tường Vũ cười cười, “Tôi tự có biện pháp của mình.”

32. Chương 32

Lý Tường Duệ cong lưng, đầu dán ở bắp chân, hai chân đứng thẳng tắp, thân thể gập xuống hoàn toàn, cánh tay ôm lấy chân, nghiêng đầu qua hướng về phía hai nhóc con vui vẻ.

“Chiêu này gọi là đuổi thân kéo dài cột sống, thế nào? Lợi hại không?”

Lý Bác Học vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Chú àh, chú thật là lợi hại!”

Lý Tường Duệ đứng thẳng người, đắc ý cực kỳ, “Đương nhiên rồi! Chú luyện đã hơn một năm rồi mà.”

Lâm Tô cảm thấy chơi khá vui, lộ ra biểu tình mong chờ, “Con cũng muốn làm thử xem.”

Lý Tường Duệ cười nhạo, “Bớt giỡn đi, con chưa luyện qua làm sao thực hiện được? Đừng nói vươn đầu dán ở bắp chân, chỉ duỗi thẳng chân cong lưng xuống còn tay thì ôm hai chân cũng đã khó rồi.”

Lâm Tô cong lưng nhẹ nhàng tựa đầu dán ở bắp chân, còn ló đầu ra giữa hai chân, cười hì hì nhìn Lý Tường Duệ, “Chú, như thế này phải không?”

Lý Tường Duệ trợn tròn mắt, “Sao con làm được vậy?”

Lâm Tô đáp : “Con cũng không biết ạ.”

Lý Tường Duệ lại làm một động tác có độ khó cao hơn, khiêu khích nhìn Lâm Tô, “Như vậy con làm được không?”

“Để con thử xem.” Lâm Tô bắt chước dáng vẻ của cậu làm một lần, tư thế đặc biệt đúng chuẩn.

Lý Tường Duệ hôn mê, “Trước đây con có luyện qua chưa?”

Lâm Tô khoát tay, “Không có.”

Lý Tường Duệ không tin, “Chưa luyện qua sao con có thể làm được như vậy? !”

Lâm Tô rất nghi hoặc, “Lẽ nào phải luyện qua mới làm được sao? Chú thực sự là phải luyện qua a!”

Lý Tường Duệ bị đả kích, “Chưa luyện lần nào sao lại làm tốt như vậy? !”

Lâm Tô vò đầu, “Con không biết thật mà.”

Lý Tường Duệ kêu rên một tiếng, cắn ngón tay, ra sức lắc đầu, “Không thể nào! Chú luyện đã hơn một năm cơ nhiên còn chưa bằng một đứa con nít? ! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ. . .”

Lâm Tô quay đầu hỏi Lý Bác Học, “Cái gì mà làm sao bây giờ? Chú bị gì vậy?”

Lý Bác Học nhanh tay kéo Lâm Tô đi ra ngoài, đến cửa phòng thì quay đầu liếc nhìn Lý Tường Duệ với vẻ đồng cảm, thở dài nói : “Khi này con định nói với chú, thân thể Bé Thỏ đặc biệt mềm dẻo, ở trường cậu ấy thường xuyên đặt bàn chân lên tới trên đầu cho con xem, chú luyện mười năm nữa cũng không thể kéo chân lên tới đầu đầu, vẫn là nên nghĩ thoáng hơn đi. ()”

. : .

Vừa bước vào cửa, Lý Tường Vũ phát hiện bầu không khí có chút khác thường.

Lý lão thái bình tĩnh đứng trước mặt Lý Tường Duệ, hung dữ trừng mắt nhìn cậu, tựa như muốn xé cậu ra thành trăm ngàn mảnh.

Lý Tường Duệ ngồi trên sô pha, tay xoắn gấu áo, cúi đầu nhìn xuống đất.

Lý Tường Vũ liếc nhìn hai người, quay về phía Lý Tuyết Linh hỏi, “Hai người họ làm sao vậy?”

Lý Tuyết Linh lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, “Tiểu Duệ trốn ở trong phòng tập yoga bị mẹ phát hiện, hiện tại đang chịu ăn mắng thôi.”

Kỳ thực Lý Tường Vũ đã sớm đoán được nguyên nhân, Lý lão thái rất ít khi nổi giận đối với Lý Tường Duệ, nhưng chỉ cần nhìn thấy cậu tập yoga, nhất định sẽ làm to chuyện, hung hăng giáo huấn cậu.

Mỗi khi như vậy, Lý Tường Vũ sẽ đứng ra làm người hoà giải, bình ổn cơn giận của Lý lão thái, giúp Lý Tường Duệ tai qua nạn khỏi.

Mà giờ này hắn còn chưa kịp mở miệng, Lý lão thái tựa như nhìn ra ý đồ của hắn, xoay người liếc mắt, lạnh lùng nói : “Đừng có cầu xin cho nó, thằng nhóc này hư không thể tưởng! Hôm nay mẹ bất ngờ gặp thầy dạy đàn dương cầm trên đường, ông ấy nói đã mấy tháng rồi nó không đi học đàn! Chẳng những không đi

học đàn, mà còn trốn ở nhà tập yoga, xem lời mẹ nói như gió thổi bên tai? ! Ngày hôm nay mẹ phải dạy dỗ nó ra trò mới được!”

“Mẹ, Tiểu Duệ mười tám tuổi rồi! Đã là người trưởng thành! Chuyện gì nên làm, chuyện gì không, nó đều biết cả, đừng nên can thiệp nữa, chỉ cần không làm chuyện xấu, thì cứ để cho nó tự do đi!”

Lý Tường Vũ biết rõ mình không thuyết phục được Lý lão thái, nhưng có vài điều bấy lâu nay vẫn để trong lòng hẳn phải nói ra.

Tuy rằng cha mẹ đều mong con cái nghe theo sự sắp xếp của mình trên con đường tương lai, nhưng can thiệp quá nhiều, sẽ làm cho bọn trẻ sinh ra tâm lý phản nghịch, kết quả là khiến cho gia đình bất hòa, không chỉ chẳng dạy được con, trái lại còn làm cho nó oán giận, thực sự là điều đạt được không bù đắp nổi cái mất đi.

Lý Tường Vũ chỉ hy vọng Lý lão thái có thể vì Tiểu Duệ mà suy nghĩ lại, không nên đem tư tưởng của mình áp đặt cho nó, để em ấy được tự do, lựa chọn việc mình thích làm.

Nhưng Lý lão thái lại không nghĩ giống hẳn, bao nhiêu năm tâm huyết bồi dưỡng thẳng út như vậy, hôm nay chẳng những không nghe lời của bà, thậm chí còn lừa dối, thử hỏi làm sao bà chịu nổi!

Lý lão thái trợn tròn mắt, lớn tiếng quát : “Mười tám tuổi thì sao? Ở trong mắt của tao nó vĩnh viễn là một đứa trẻ! Hai đứa bây cũng vậy thôi! Lúc trước vì quá bận rộn, không có thời gian để dạy dỗ hai đứa lớn tụi bây cho ra hồn, vì vậy mà một đứa thành đồng tính luyến ái, một đứa gần ba mươi tuổi còn chưa gả được ra ngoài. Hiện tại mọi hi vọng đều đặt vào Tiểu Duệ, tao tuyệt đối không cho phép nó đi nhầm nửa bước!” Quay đầu, quắc mắt nhìn Lý Tường Duệ rống : “Ngày mai ngoan ngoãn đi học đàn! Tao sẽ thường xuyên kiểm tra, nếu như còn để bắt gặp mày tập tành thứ dành cho phụ nữ này nữa, coi chừng tao lột da của mày!”

Lý Tường Duệ ngẩng đầu nhìn Lý lão thái, vẻ rất ủy khuất, môi run run, muốn phản bác mấy câu, cuối cái gì cũng chưa nói, giọng run rẩy, lí nhí dạ một tiếng.

Lý Tường Vũ và Lý Tuyết Lâm đưa mắt nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

Phòng khách yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng lá rơi, bầu không khí hơi ngưng trọng.

Lý lão thái ngạo nghễ quét mắt nhìn mọi người, tựa như một chiến tướng vừa thắng trận, cả người tỏa ra khí tức vương giả.

Trong giây phút này, bà nghĩ mình vĩnh viễn là người chủ gia đình.

Giữa lúc bà đang đắc chí, một giọng nói trong trẻo đánh vỡ sự yên lặng trong phòng.

“Yoga bắt nguồn từ Ấn Độ, phổ biến cho đến tận bây giờ, tới nay đã có năm sáu ngàn năm lịch sử, là một trong những phương pháp cường thân kiện thể phương Đông cổ xưa nhất. Lúc ban đầu người phát minh và tập luyện yoga đa số là đàn ông, rất nhiều đại sư yoga nổi danh cũng là đàn ông, hơn nữa luyện tập yoga lâu năm thân thể sẽ trở nên cường tráng, tăng cường sức đề kháng, có thể điều hòa rất tốt hệ thần kinh và nội tiết, do đó cải thiện sức khỏe toàn thân. Yoga có công dụng nhiều không kể xiết, chỉ một lát nói không hết được.” Lâm Duyệt Minh nhìn bà, nhân nhặt hỏi : “Vì sao không thể luyện?”

Lý lão thái không ngờ tới Lâm Duyệt Minh ngang nhiên cùng mình đối nghịch, lập tức nghiêm sắc mặt, “Ít nói bậy đi! Tôi nói không thể luyện là không được! Yoga chính là môn phụ nữ hay luyện đó!”

Lâm Duyệt Minh cười cười, “Thiếu hiểu biết không đáng cười, buồn cười chính là thiếu hiểu biết lại không hề sợ, lấy vô tri bổ sung cho kiến thức.”

Lý lão thái đỏ mặt lên rống to hơn : “Anh nói cái gì? !”

Lâm Duyệt Minh vẫn cười cười, bình tĩnh nói : “Đối với việc hay sự vật mình không hiểu biết, tốt nhất không nên vội vàng đưa ra kết luận. Mà hãy cố gắng tìm hiểu, nếu như chính mình không chấp nhận được, lúc này phản đối cũng chưa muộn, đến lúc đó bác đưa ra quan điểm của bản thân mình, đồng thời phân tích lý do mà thuyết phục Tiểu Duệ, nếu như lời của bác có lý, em ấy hẳn là sẽ không phản đối. Hiện tại bác chỉ một mực ngăn cản, không nêu lên được bất cứ lý do gì để giải thích vì sao mình phản đối, làm sao có thể thuyết phục được nó?”

Lý lão thái trầm mặc, trong lòng bà bắt đầu dao động, bà đương nhiên biết Lâm Duyệt nói rất có lý, hay là sau khi thực sự tìm hiểu kỹ rồi, lý do phản đối càng chắc chắn hơn, phần thắng cũng lớn hơn một chút.

Khoát tay định chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi, Lâm Duyệt Minh lại gọi bà.

Lý lão thái tức giận hỏi : “Chuyện gì nữa đây? Đại bác sĩ Lâm? !”

Lâm Duyệt Minh lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền có mặt là con vật cầm tinh đưa cho bà, “Cái này con mua cho bác, là quà gặp mặt.”

Lý lão thái cầm sợi dây chuyền, nhìn thấy là con vật cầm tinh của mình, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại lộ ra vẻ xem thường, bĩu môi nói : “Vàng rất tầm thường a! Thực sự là lãng phí tiền! Anh hiện tại không đi làm, đừng tốn tiền cho mấy chuyện này, lo tiết kiệm đi, không nên phung phí.”

“Con biết.” Lâm Duyệt Minh cười nhẹ.

“Được rồi, tôi về phòng xem TV đây.” Lý lão thái cắt sợi dây chuyền vào túi, lung lay lúc lắc đi lên lầu, vừa được vài bước lại quay đầu nói : “Tiệc rượu chuẩn bị rất tốt, thiệp mời cũng phát đi rồi, sau buổi trưa mọi người nhớ có mặt đúng giờ nhé!”

Lý lão thái vừa đi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lý Tường Duệ đi tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh, nắm tay cậu, vẻ mặt cảm kích, “Chị dâu, vừa rồi thực sự rất cảm ơn anh! Cảm ơn anh nói giúp cho em! Cảm ơn anh đã hiểu và ủng hộ em!”

Liên tiếp mấy tiếng “Cảm ơn” khiến Lâm Duyệt Minh mắc cười, “Muốn làm gì thì làm, đừng bỏ dở nửa chừng là được.”

Lý Tường Duệ gật đầu, trong mắt toát ra vẻ kiên định, “Vâng! Em nhất định sẽ kiên trì đến cùng!”

Lâm Duyệt Minh lấy trong túi ra mấy sợi dây chuyền còn lại đưa cho mọi người, “Một chút tâm ý, mọi người đều có phần.”

Lý Tường Duệ lập tức đeo sợi dây chuyền lên trên cổ, quay cái gương nhỏ nhìn trái nhìn phải, trong lòng tràn đầy vui sướng, trong tim trong mắt của cậu giờ chỉ có hình ảnh người chị dâu này.

Lý Tuyết Linh nói tiếng cảm ơn, cắt sợi dây chuyền vào bóp, ở trong lòng cảm thấy vui vẻ thay cho Lý Tường Vũ, có một người vợ như vậy, đời này xem như đã đủ rồi.

Hai nhóc con cầm dây chuyền, đeo vào cổ cho nhau, vô cùng vui vẻ.

Lâm Duyệt Minh đi tới bên cạnh Lý Tường Vũ, cầm sợi dây chuyền lắc lắc trước mắt hắn, “Cái này là của anh, để em đeo cho anh.”

Lý Tường Vũ cảm thấy ấm áp, cười vui vẻ, “Tôi cũng có phần nữa sao?”

“Dĩ nhiên!” Lâm Duyệt Minh đeo sợi dây màu đỏ lên cổ, gài móc lại, vừa lòng mỉm cười, “Xong rồi.”

Lý Tường Vũ cúi đầu nhìn sợi dây, hình con ngựa nhỏ nằm ở giữa xương quai xanh, ánh lên màu vàng rực rỡ, hắn rất thích.

Nghiêng đầu qua nhẹ nhàng hôn lên mặt Lâm Duyệt Minh một cái, “Của em đâu? Tôi đeo cho em.”

“Của em?”

Có ai lại mua quà cho chính mình chứ?

Lâm Duyệt Minh hơi sững sốt, sau đó cười nói, “Quên rồi.”

“Ngốc thật.” Lý Tường Vũ ôm cậu, cắn nhẹ lên vành tai, “Ngày mai tôi mua cho em một cái.”

Phòng khách nhiều người ngồi như vậy, Lâm Duyệt Minh có chút ngại, ừ nhẹ một tiếng, tách ra khỏi hắn.

Lý Tường Vũ ngay lập tức sáp tới, ôm cậu vào trong ngực, tựa như khối cao dán, một khi đã dính cùng một chỗ, muốn bỏ cũng không được.

Lý Tuyết Linh giả ho khan vài tiếng, “Hai người đợi lát nữa hãy tình cảm không được sao? Có chuyện muốn bàn bạc với hai người đây.”

Lý Tường Vũ dò hỏi : “Chuyện gì?”

“Không phải lão thái bà mới vừa nói đó thôi, tiệc rượu ngày mai, hai người có đi không?”

“Không đi.”

“Đi.”

Hai giọng nói cùng vang lên, Lý Tường Vũ nhìn Lâm Duyệt Minh, bá đạo tuyên bố, “Tôi nói không đi là không, không cần vì việc nhỏ này mà phải tranh cãi với tôi.”

Lâm Duyệt Minh cùng hần thương lượng, “Thiếp mời đều gửi đi rồi, chúng ta không đi, chẳng phải làm ầm ĩ lên sẽ khiến thiên hạ chê cười sao?”

“Kệ cho họ cười, dứt khoát tôi không đi, cũng sẽ không cho em giả trang thành nữ đầu!”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu cười cười, người đàn ông này nhìn như rất ôn nhu, dễ tính, thế nhưng lại nguyên tắc gấp vắn đề cũng không chịu nhượng bộ chút xíu nào, một khi đã quyết định, nhất định không thay đổi, cứng đầu như . . Như trâu, mặc cho ai kéo cũng không chịu quay đầu.

“Em đã hứa sẽ đi, anh cũng không muốn em trở thành một người nói mà không biết giữ lời đâu phải không?”

Lý Tường Vũ rất cố chấp, chết sống cũng không đồng ý, “Không có gì phải bàn bạc cả, tôi vẫn là câu nói kia, không được giả trang thành phụ nữ!”

Lâm Duyệt Minh không nói gì. . .

Lý Tuyết Linh sợ bọn họ vì một việc nhỏ mà tổn thương hòa khí, nhanh chóng đứng ra giải vây, “Em có một biện pháp không biết có thể dùng hay không.”

Lý Tường Vũ hỏi, “Biện pháp gì?”

Lý Tuyết Linh nói phương án của mình ra.

Lâm Duyệt Minh gật đầu phụ họa, “Không cần giả trang phụ nữ, có thể chặn miệng lão thái thái, bạn bè lại còn tụ họp được, cách này rất hay.”

Lý Tường Vũ vẫn không mấy hài lòng, nhưng giọng thì có vẻ hòa hoãn rất nhiều, “Tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Lý Tường Duệ có hơi lo lắng, “Biện pháp này đích thị không tồi, thế nhưng nếu để lão thái bà biết được sự thật chúng ta có thể bị chêm hay không? !”

33. Chương 33

Lâm Tô đối với việc tính toán rất trì độn, mượn chuyện đếm từ 1 tới 100 mà nói, bình thường chỉ cần gỡ chút thủ đoạn, bé sẽ quên mất mình đã đếm tới bao nhiêu rồi.

Lý Bác Học nắm chắc nhược điểm này, rất hay lừa bé, bởi vậy một trăm cái hôn, hôn bao nhiêu cũng không xong.

Buổi tối trước khi ngủ, Lý Bác Học chỉ vào mặt mình, nói : “Hôn một cái.”

Lâm Tô chu môi hôn nhóc một cái, sau đó hỏi, “Bao nhiêu rồi?”

Lý Bác Học không cần nghĩ ngợi đáp : “Mười hai cái.”

“Mới mười hai thôi sao?” Lâm Tô cẩn thận nhớ lại một chút, “Không đúng, buổi chiều lúc về nhà thì cậu cũng nói là mười hai, sau đó tớ lại hôn vài cái nữa, hiện tại chính xác là bao nhiêu?”

Lý Bác Học trợn mắt nói không ngượng miệng, “Thế cậu giỏi toán, hay là tớ? Nói trí nhớ của cậu kém lại còn không chịu thừa nhận, khi đó rõ ràng tớ nói là tám cái, sau đó cậu hôn thêm ba, vừa rồi mới hôn một cái không phải mười hai thì là mấy?”

“Ah! !” Lâm Tô xòe ngón tay ra tính, “Tám cộng ba cộng một. . . Hình như là mười hai.”

“Chứ còn gì nữa!” Lý Bác Học sượng muốn chết, vợ mình thật là dễ lừa! o(v)o

~~Nghiêng mặt sát qua, “Hôn một cái nữa coi.”

Lâm Tô lại hôn một cái, rồi đột nhiên ôm đầu của nhóc, “Tớ hôn một lần cho xong luôn! O(_)O~ “

Vừa nói dứt, nhắm ngay cái trán hôn một cái, “Mười ba.”

Hôn lên chân mày, “Mười bốn.”

Hôn mí mắt, “Mười lăm.”

Bên má phải, chóp mũi, “Mười sáu, mười bảy.”

Những nụ hôn rơi như mưa trên khắp khuôn mặt của nhóc, Lâm Tô cứ hôn một cái, lại đếm một lần, khiến cho mặt của nhóc toàn là nước bọt, ướt nhẹp, dính dấp.

Khi còn lại mười cái cuối cùng, trên mặt Lý Bác Học mỗi một tác da thịt đều bị Lâm Tô hôn hơn một lần, cuối cùng bé tập trung mục tiêu vào cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, giống như chim mổ thóc mà hôn đủ mười lần.

Lâm Tô buông tay ra, cười tủm tỉm nói, “Xong, đã đủ một trăm cái rồi nhé! (^o^)/~”

Lý Bác Học nhìn bé sững sờ, ngây ngẩn gật đầu, trả lời với vẻ mặt ngốc ngốc : “Ừ, đủ một trăm cái.”

Lâm Tô nói tiếp : “Lần sau chúng ta chơi trò người gỗ, tớ nhất định thắng, đến lúc đó tớ sẽ phạt cậu hôn trả lại một trăm cái!”

Lý Bác Học ngơ ngác đáp, “Ah, chơi chứ, trò người gỗ.”

Lâm Tô nghĩ có chút không thích hợp, vươn tay lắc lắc trước mắt nhóc vài cái, “Lý Bác Học? Cậu bị sao vậy?”

Lý Bác Học hử một tiếng, “Tớ làm sao vậy?”

(_)# Lâm Tô giận, “Cậu bị ngốc rồi! Không thèm để ý đến cậu nữa, tớ đi ngủ đây!”

Lý Bác Học sờ sờ lên môi mình, trên đó có mùi vị của Lâm Tô, hương vị ngọt ngào như chocolate vậy.

Vươn đầu lưỡi liếm vài cái, thật là ngọt.

Lý Bác Học ngây ngốc cười ra tiếng, đột nhiên trở nên kích động hẳn lên, nhất thời lệ nóng doanh tròng: Đây là nụ hôn đầu tiên của chúng ta a a a! Thực sự là quá tuyệt vời! ! (_)

. : .

Mặc kệ là phương pháp của Lý Tuyết Linh nói có tác dụng hay không, Lâm Duyệt Minh tự mình quyết định cũng phải thử một chút, Lý Tường Vũ thấy cậu không phản đối, cũng không ngăn cản nữa, chỉ là trong lòng có chút bất an, ý tưởng này không chỉ ủy khuất Lâm Duyệt Minh, hơn nữa Lý lão thái mà biết khẳng định sẽ bị bà làm cho âm ỉ chẳng có ngày bình an.

Lý Tường Vũ một mình suy nghĩ rồi rầm hồi lâu, rồi cũng thôi. Hẳn lười xem xét hậu quả, nếu như vẫn kiên trì không làm tiệc rượu, Lý lão thái cũng sẽ gây khó dễ, hẳn đầu còn biện pháp nào, chỉ có đi đến đó là biện pháp tốt nhất.

Hiện tại hẳn có một việc quan trọng phải làm, kì thi học sinh giỏi đã định vào chiều thứ hai, hẳn đáp ứng với Lâm Tô cho bé tham gia, đương nhiên không thể nuốt lời.

Ngày hôm sau quay lại trường học, Lý Tường Vũ dẫn theo Lâm Tô trực tiếp xông vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng nhìn hai người, vẻ mặt nghi hoặc, “Vị phụ huynh này, có chuyện gì vậy?”

Lý Tường Vũ đặt mông ngồi vào ghế đối diện với hiệu trưởng, đi thẳng vào vấn đề : “Con tôi muốn tham gia thi học sinh giỏi toán, ông giúp tôi sắp xếp một chút đi.”

Thi học sinh giỏi không phải ai muốn tham gia cũng được, đầu tiên là phải khảo sát trình độ của học sinh, sau đó còn phải do giáo viên chủ nhiệm đề cử nữa.

Hiệu trưởng nhìn người đàn ông trông như thổ phỉ này, có chút ngạc nhiên, “Xin hỏi con của anh là học sinh của lớp nào, giáo viên chủ nhiệm lớp có đồng ý cho em ấy tham gia hay không?”

“Lớp bốn một, tên là Lâm Tô, chủ nhiệm lớp họ Cố.” Nói đến đây, Lý Tường Vũ nhìn hiệu trưởng nở nụ cười, “Cho dù thầy Cố không đồng ý, quyền quyết định cuối cùng ở trong tay ông, chỉ cần ông đồng ý là được.”

Hiệu trưởng bị hắn nhìn chòng chọc đâm ra sợ hãi, nghĩ thầm người này tuy tươi cười nhưng trông không có ý tốt. Vốn định gọi Cố Bằng tới hỏi tình huống, vừa cầm lấy điện thoại, lại nghe hắn nói tiếp : “Theo tôi được biết địa điểm thi lần này là ngay tại trường này, ông là hiệu trưởng, cho dù sắp xếp như thế nào cũng không có ai phản đối đâu ha?”

Hiệu trưởng buột miệng nghe xuống, có hơi bối rối, “Anh nói không sai, nhưng mà cậu nhóc này có đủ tư cách không?” Quay đầu nhìn Lâm Tô, trông hơi quen mắt, bé không phải là đứa học sinh lần trước gục đầu trên bàn đó sao?

Nói về ngoại hình, rất dễ thương, thoát nhìn có vẻ ngốc ngốc, không quá thông minh, đặc biệt là kiểu tóc của nó, nhìn ngớ ngẩn sao sao ấy.

Hiệu trưởng nói : “Nếu vậy trước tiên để tôi hỏi em ấy mấy câu đã.”

“Ông cứ hỏi đi.”

Hiệu trưởng gọi Lâm Tô vào, hỏi : “Anh trai năm nay lớn hơn em mình mười hai tuổi, tám năm trước tuổi của anh trai lớn hơn em gấp bốn lần, hỏi năm nay hai người bao nhiêu tuổi?”

Lâm Tô vò đầu, nhìn Lý Tường Vũ bằng ánh mắt cầu cứu.

Lý Tường Vũ sờ sờ đầu của bé, nở nụ cười ôn hòa, “Cứ nói theo ý mình đi.”

“Dạ.” Lâm Tô nhỏ giọng : “Anh trai 12 tuổi, em 3 tuổi.”

Hiệu trưởng , Đứa bé này quả nhiên ngốc thật!

Nhìn đứa bé đáng yêu này, hiệu trưởng không đành lòng mở miệng cự tuyệt, thế nhưng cũng không thể đáp ứng yêu cầu của họ được, chẳng thể làm gì khác hơn là chuẩn bị tiếp tục hỏi thêm một câu, để cho đứa bé và ba ba triệt để hết hy vọng.

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, thì thấy Lý Tường Vũ cúi đầu nói thầm bên tai Lâm Tô vài câu, rồi dắt Lâm Tô đi ra khỏi phòng làm việc.

Hiệu trưởng hơi sửng sốt, đồng thời trong lòng cũng nhẹ thở phào một hơi. Ông không nghĩ Lý Tường Vũ lựa chọn bỏ cuộc nhanh như vậy, bất quá bụng dạ cũng tốt, đứa bé này thực sự không thích hợp tham gia thi học sinh giỏi toán.

Hiệu trưởng không muốn đả kích người khác, bằng một giọng điệu rất uyển chuyển thương lượng : “Quý phụ huynh, anh cũng thấy rồi đấy, con trai của anh không thích hợp tham gia thi toán, anh xem. . .”

“Được rồi, giờ nói chuyện chính sự đã.” Lý Tường Vũ đột nhiên cắt ngang lời hiệu trưởng.

“Chính sự gì?”

Lý Tường Vũ đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ, nhìn dãy lầu thực nghiệm phía đối diện, “Tòa nhà kia chắc cũng cũ lắm rồi, thầy gọi người sửa chữa, hoặc là dỡ xuống xây dựng lại được không?”

Hiệu trưởng có hơi choáng váng, không hiểu ý của hắn, “Anh, anh có ý gì?”

“Thằng bé muốn tham gia cuộc thi, tâm nguyện của nó như thế, là bậc cha mẹ tôi cũng không biết nói sao.” Lý Tường Vũ xoay người, hướng về phía hiệu trưởng cười nhàn nhạt, “Tôi sẽ không để thầy phải khó xử, chỉ cần sắp xếp cho nó một phòng thi riêng, và. . . một phần bài thi, chỉ tham dự, không cần để ý đến thành tích, cho nó thể nghiệm một chút là được.”

“Tòa nhà này sửa chữa hay xây dựng lại tùy thầy quyết định, xong rồi thì báo cho tôi biết. Lần này thực sự làm phiền thầy, giờ tôi còn bận công việc, phải đi rồi, lần tới nhất định sẽ đền đáp.”

Lý Tường Vũ sau khi nói xong đi ra khỏi phòng làm việc, không để cho hiệu trưởng có cơ hội cự tuyệt.

Hiệu trưởng ngồi tựa lưng vào ghế, đốt một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, sau đó từ từ thở ra, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đúng vậy, tâm nguyện của con trẻ sao có thể không đáp ứng được chứ. . .”

Không có giáo viên giám thị, chẳng có thêm một ai khác, Lâm Tô ngồi ở trường thi rộng mênh mông trước đề thi số học đờ ra, đây là cuộc thi học sinh giỏi toán.

Lâm Tô nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vẽ vào bài thi một cái trứng vịt thật to, bên cạnh vẽ một con vịt lớn, cuối cùng vẽ thêm một đàn vịt con, thực sự là buồn chán đến cực điểm. Không phải bé chẳng muốn làm bài, mà ngay cả đề bài xem còn không hiểu, bé thật không biết nên viết cái gì.

Sau khi vẽ xong bức tranh, cuộc thi còn lâu mới kết thúc. Lâm Tô giống như bùn nhão ghé vào trên bàn ngủ mất.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, Lý Bác Học thi xong đi ra, vào phòng rồi mà Lâm Tô vẫn còn đang ngủ.

Đi tới bên cạnh, lay bé dậy. Lý Bác Học cười hì hì hỏi, “Bé Thỏ, thi thế nào rồi?”

Lâm Tô dụi mắt, ngáp dài, nhìn cái bàn trống trơn, nghi hoặc hỏi : “Bài làm của tớ đâu? Sao không thấy đâu hết vậy kìa?”

Lý Bác Học suy nghĩ một chút rồi nói : “Chắc là thầy giám thị lấy đi.”

“Ừa!” Lâm Tô cảm thấy kỳ lạ, sau khi ngồi vào bàn thi hiệu trưởng đưa cho bé một đề thi rất phong phú rồi đi mất, bé vẫn không thấy thầy giám thị, bài làm sao có thể được thu đi?

Suy nghĩ hoài mà không hiểu vấn đề, bé cũng lười nghĩ tiếp, nhìn Lý Bác Học, có vẻ rất ủy khuất, “Đề gì mà khó quá trời, tớ chẳng làm được câu nào cả.”

Lý Bác Học thoải mái, “Không sao, tớ cũng không làm được.”

“Thật hả?” Lâm Tô hai mắt mở to, sau đó nở nụ cười, “Tớ tự cho mình không điểm.”

Lý Bác Học mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ rạng rỡ, trái tim như mềm đi, nghiêng qua hôn lên mặt bé một cái, kéo ra ngoài, “Đi thôi, tớ dẫn cậu đến quầy bán quà vặt mua đồ ăn.”

Lâm Tô gật đầu, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, “Tớ muốn ăn chocolate.”

“Được.” Lý Bác Học sùng nịnh cười cười, “Cậu muốn ăn gì tớ đều mua cả!”

Lâm Duyệt Minh một mực đợi hai đứa con trai thi xong ở cổng trường học, sau khi tiếng chuông kết thúc cuộc thi vang lên, cậu đợi hơn mười phút, cũng không thấy bóng dáng hai đứa đâu cả.

Bước vào trường, tìm kiếm chung quanh, con thì tìm chưa được, nhưng lại gặp phải chủ nhiệm lớp của hai nhóc.

Cố Bằng gọi cậu lại, “Ba bé Lâm Tô này, tôi có thể nói chuyện với anh được không?”

Lâm Duyệt Minh đang vội tìm con, thái độ không vồn vã lắm, “Có chuyện gì?”

Trái ngược với Cố Bằng đang rất thành khẩn, “Lâm Tô có tài hội họa thiên phú, vừa rồi trong phòng thi bé vẽ một đàn vịt, bức tranh thực sự là giống như đúc, nếu bé có loại thiên phú này, chúng tôi sẽ nỗ lực bồi dưỡng sở trường đặc biệt. Tình trạng Lâm Tô hẳn là anh cũng hiểu được, trường chúng tôi có thành lập các lớp dành cho học sinh sở trường đặc biệt, tôi đề nghị học kỳ sau có thể chuyển bé tới học trong các lớp này.”

“Tôi sẽ suy nghĩ, cảm ơn thầy.” Lâm Duyệt Minh gật đầu mỉm cười, “Tôi còn phải đi tìm tụi nhỏ, đi trước nhé.”

Con trai có tài năng hội họa bẩm sinh, làm ba ba đương nhiên rất hài lòng. Chỉ có điều các lớp dành cho học sinh có sở trường đặc biệt tương đối đặc thù, những học sinh ở đây cũng là một quần thể khá đặc biệt. Tất cả mọi người đều biết, vì những học sinh có thành tích yếu kém trong học tập mà nhà trường mới mở các lớp đặc biệt. Lâm Duyệt Minh mong muốn Lâm Tô có thể giống như những đứa bé bình thường khác, học xong tiểu học thì lên trung học, nếu có thể thi vào đại học thì vô cùng tốt, về chuyện bồi dưỡng sở trường đặc biệt của bé, nếu bé thích có thể đi học thêm vào ngày nghỉ, bằng không cũng sẽ không miễn cưỡng.

Đi ra khỏi dãy phòng học, tới sân thể dục, Lâm Duyệt Minh liếc mắt thì thấy hai cậu bé ngồi ở dưới cột bóng rổ đang ăn cái gì đó.

Lý Bác Học đưa chocolate tới bên miệng Lâm Tô, bé hé miệng nhóc lại rụt tay lại, nhét chocolate vào miệng mình.

Lâm Tô tức giận đến kêu to, liều mạng đâm vào ngực nhóc.

Lý Bác Học cười đầy vẻ hài lòng, lấy ra hai viên chocolate, bóc giấy bạc, nhét vào miệng của bé.

Có đồ ăn, Lâm Tô cũng không làm mình làm mẩy nữa, dựa vào người của nhóc, nhắm mắt lại hưởng thụ mùi vị chocolate.

Mặt trời ngã về tây, bầu trời trong ánh tà dương nhuộm một màu đỏ rực. Dưới trời chiều, hai đứa bé trai lẳng lặng ngồi cùng nhau.

Trong mắt Lý Bác Học đầy vẻ sủng nịch, khuôn mặt Lâm Tô tràn dâng niềm vui sướng, tất cả biểu hiện đó Lâm Duyệt Minh đều thu vào đáy mắt.

Một nụ cười yếu ớt đọng lại nơi khóe miệng.

Có lẽ khi Lý Bác Học ở kề bên, Lâm Tô mới có thể càng thêm hạnh phúc.

. . .

Lý lão thái có mấy người bạn lâu năm, một nhóm bà lớn xúm quanh bàn tiệc thảo luận về những người phụ nữ trong nhà. Bình thường ở trước mặt bà, hội bạn lâu năm này hay ca ngợi con trai mình có bao nhiêu hiếu thuận, con dâu thì hiền thực ra sao, bà nghe xong chỉ có thể cười ảm đạm, căn bản không có gì để khoe, con cả không có khả năng lấy vợ, con trai út mới mười tám tuổi cũng không cách nào cưới vợ. Bà làm sao mà có thể thảo luận về dâu con trước mặt các bà ấy.

Cuối cùng rồi cũng có cơ hội, sở bà muốn Lâm Duyệt Minh giả trang thành phụ nữ, là bởi vì bà muốn ở trước mặt nhóm bạn bà khoe khoang một phen, không chỉ có một con dâu xinh đẹp tài giỏi, lại còn sắp có thêm một đứa cháu nội, chỉ bằng hai điều này, mọi người sẽ phải nhìn bà với cặp mắt khác xưa.

Để yến tiệc càng thêm long trọng vẻ vang, Lý lão thái không tiếc chi ra một số tiền lớn, hội trường bố trí lẳng mạn hoa lệ, Champagne lại còn thêm 9999 đóa hoa hồng, đồ ăn trong bữa tiệc rất quý hiếm, tất cả các món đều là người bình thường ít khi nhìn thấy, giá cả đương nhiên là rất cao.

Hôm nay vạn sự đã chuẩn bị xong, khách đã ngồi kín bàn, chỉ còn đợi diễn viên chính tới là thành công.

Lý lão thái đứng ở cửa, trên khuôn mặt đầy đặn tràn ngập nét tươi cười. Nhưng khi bà nhìn thấy mấy người con đi tới thì, nét tươi cười trên mặt nhất thời không giữ được nữa, cơn tức trong lòng cũng bắt đầu từ từ dâng lên.

Lâm Duyệt Minh không có hoá trang, cũng chẳng mặc quần áo phụ nữ, chỉ ăn mặc không giống với bình thường. Áo trắng và quần màu xám đậm, khi gió thổi qua, vạt áo mở rộng lay động trong gió. Trên mặt luôn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tựa như đóa sen trắng thanh nhã thoát tục.

Mọi người đến gần, Lý lão thái mặt bình tĩnh nhìn cậu, không vui hỏi : “Anh đã đáp ứng với tôi thế nào, tại sao bây giờ không làm được?”

Lý Tuyết Linh đi trước một bước nói : “Mẹ, con phải khuyên mãi, anh cả mới chịu tới đây. Nếu như anh ấy không đến, mẹ cũng đâu có biện pháp bắt anh ấy tới không phải sao? Hơn nữa anh Lâm đang mang thai, không thích hợp hoá trang. Mẹ nhìn hình dáng của anh ấy xem, nói anh ấy là phụ nữ, cũng không có ai nghi ngờ đâu.”

Lý lão thái quan sát Lâm Duyệt Minh, quên đi quần áo trên người, thì khuôn mặt đích xác nhìn không ra giới tính. Về mặt mang nhiều nét nữ tính, trung tính mười phần, da trắng, lông mi dài, nếu đội tóc giả vào, nhất định có thể giấu diếm được mọi người.

Lý lão thái hiểu tính tình của Lý Tường Vũ, nếu như bắt Lâm Duyệt Minh thay trang phục, phỏng chừng bữa tiệc này sẽ không diễn ra. Khoát tay, vừa đi vào trong nhà hàng vừa nói, “Quên đi quên đi, như vậy cũng ổn, lát nữa đừng để lộ là được.”

Lâm Duyệt Minh dạ một tiếng, đi theo vào nhà hàng.

Trên cơ bản toàn bộ khách khứa đã đến đông đủ. Lâm Duyệt Minh mới vừa tiến vào, Lưu Hồng Huy liền sắp lại gần, len lén nhìn thoáng qua Lý lão thái đứng ở phía trước, đề thấp giọng, “Bộ hai người không nói thật hả? Bác gái cũng không biết sao?”

Lâm Duyệt Minh hỏi : “Sao vậy?”

“Các cậu nói với mọi người như thế nào? Vừa rồi bác gái khen ngợi cậu với bạn bè của bà hết lời luôn, nào là cậu rất có khả năng, là người phụ nữ mạnh mẽ, bác sĩ giỏi, bạn học của Tường Duệ đứng ở một bên cười trộm, nụ cười rất thâm, rõ ràng chính là đang cười nhạo bà mà!”

“À.” Lâm Duyệt Minh cười cười, “Tớ cũng không biết bọn họ nói như thế nào nữa, chuyện này cậu phải đi hỏi Tuyết Linh á.”

Lưu Hồng Huy có dự cảm không tốt, lời từ miệng Lý Tuyết Linh nói ra, khẳng định chẳng ích gì.

Hiện tại ngoại trừ mấy người bạn bài và Lý lão thái, những người khác đều biết đây là đám cưới của hai người đàn ông.

Lưu Hồng Huy nghĩ hoài không ra vì sao Lý lão thái không yêu cầu Lâm Duyệt Minh giả trang phụ nữ, việc nhà của Lý gia hẳn cũng không muốn lý giải.

Nếu muốn tổ chức hôn lễ, hẳn là phải làm rõ thân phận, hai người quang minh chính đại sống cùng nhau.

Cách làm của Lý lão thái khiến hắn phản cảm, Lâm Duyệt Minh vào sống ở Lý gia, thì hẳn phải là một thành viên trong gia đình, vậy cũng nên suy nghĩ cho cậu ấy, rõ ràng là đàn ông, nhưng lại nói cậu ấy là phụ nữ, che giấu không cho người khác biết, thà rằng đừng làm tiệc rượu này còn hơn.

Hiện tại mọi người cùng nhau gạt Lý lão thái, nếu như chuyện bị bại lộ, thì sẽ có kết cục như thế nào? Hẳn không dám tưởng tượng.

Lâm Duyệt Minh tính như thế nào, hắn cũng chẳng rõ.

Với cá tính của Lâm Duyệt Minh đích mà nói, vô duyên vô cớ bị người ta làm khó dễ, cậu đương nhiên sẽ không thuận theo, mà hôm nay cậu ấy thế nhưng lại ngoan ngoãn xuất hiện ở nơi này.

Hay là sống trong một đại gia đình sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, không thể tùy tâm sở dục như trước đây. Đôi khi còn phải thuận theo ý kiến của số đông, cho nên rất nhiều chuyện chính mình không thể tự làm chủ.

Lưu Hồng Huy hít sâu một hơi, hẳn chỉ hy vọng yến tiệc tổ chức thành công, không xảy ra bất cứ sự cố ngoài ý muốn nào.

Hai người nói thêm vài câu, Lý Tường Vũ đột nhiên kéo Lâm Duyệt Minh qua một bên, chỉ vào người người đàn ông cao to giới thiệu : “Duyệt Minh, đây là Hứa Nham, người đã tặng rượu đỏ.”

Lâm Duyệt Minh nhìn người đàn ông, gật đầu chào hỏi.

Hứa Nham nước da ngăm đen, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ấm áp, thấy Lâm Duyệt Minh hai mắt vụt sáng, “Tường Vũ, thật có phúc nhá! Vợ cậu rất xinh đẹp!”

Lý Tường Vũ ôm Lâm Duyệt Minh vào trong ngực, mang về mặt của người đường làm quan rộng mở, “Đĩ nhiên rồi! Em ấy không chỉ đẹp, mà còn rất hòa nhã lịch sự đó!”

Hứa Nham nở nụ cười bằng chất giọng sang sảng, từ phía sau cầm ra hai chai rượu đỏ đưa cho Lâm Duyệt Minh, “Một chút tâm ý, cứ nhận lấy đi, chúc hai người vĩnh viễn hạnh phúc, răng long đầu bạc.”

Lâm Duyệt Minh nhận lấy, nhẹ cười, “Cảm ơn.”

“Được rồi, tôi dẫn theo một người bạn tới đây hai người sẽ không trách đấy chứ? Cậu ấy cũng là bác sĩ, đã từng phẫu thuật cho em gái tôi, mới về nước nên không có bạn bè nào, tôi thuận tiện dẫn cậu ấy đến làm quen với hai người, sau này ở trong nước mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau. “Không chờ hai người đáp lời, Hứa Nham xoay về phía người đứng ở cửa vẫy vẫy tay, gọi lớn : “Peter! Lại đây!”

Người đàn ông được gọi là Peter bước đến trước mặt bọn họ, quay về phía Lâm Duyệt Minh vươn tay, “Xin chào, anh trông rất giống một cố nhân của tôi.”

Lý Tường Vũ kinh ngạc liếc mắt nhìn Peter, trong lòng có chút không vui, người này cư nhiên giả trò đùa giỡn vợ của mình ở ngay trước mặt, hơn nữa còn dùng phương pháp cũ rích như vậy.

Cố nhân?

Lý Tường Vũ bĩu môi, biến mẹ người đi chứ cố nhân cái gì!

Cúi đầu hỏi nhỏ Lâm Duyệt Minh, “Em có quen hắn không?”

Lâm Duyệt Minh nhìn Peter, trầm mặc vài giây mới mở miệng đáp, thanh âm lạnh nhạt không có chút độ ấm nào, “Không nhận ra.”

Lý Tường Vũ khiêu khích nhìn đối phương, “Vị tiên sinh này, có nghe thấy không, anh nhận sai người rồi.”

Nói xong, liền kéo tay Lâm Duyệt Minh bỏ đi.

Về phần Hứa Nham, chút nữa hắn sẽ giải thích sau.

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy cái tên Peter này, trong lòng hắn cảm thấy khó chịu.

Người đàn ông này nhìn chằm chằm Lâm Duyệt Minh bằng ánh mắt nóng bỏng, trần trụi, khiến hắn nghĩ được mùi vị nguy hiểm.

Hơn nữa hắn cảm thấy hình dáng đối phương có hơi quen thuộc.

Rõ ràng là một người xa lạ, vậy cảm giác quen thuộc kia từ đâu mà đến?

34. Chương 34

Champagne, hoa hồng kiêu diễm thơm ngát, phòng tiệc lãng mạn hoa lệ, đó là khung cảnh đám cưới.

Lý Bác Học mơ mộng một ngày kia có thể cùng Lâm Tô đứng ở chỗ này, đón nhận sự chúc phúc của thân nhân bằng hữu, tiến vào một giai đoạn mới của đời người.

Lý Bác Học kéo Lâm Tô đến kế bên, nhìn bốn phía chung quanh, trong lòng cảm khái vạn phần, “Bé Thỏ, nơi này có đẹp không?”

Lâm Tô nhìn khung cảnh xung quanh, lòng tràn đầy vui mừng, “Thật là đẹp a!”

“Vậy cậu có thích không?”

“Rất thích !”

Lý Bác Học ôm bé, hài lòng tuyên bố, “Chờ tụi mình trưởng thành, chúng ta cũng đãi tiệc như vậy ha!”

Lâm Tô cười hì hì nói theo nhóc, “Được mà!”

Lý Bác Học vui muốn chết, hôn bé một cái, “Cậu nói đấy nhé, không được phép đổi ý nha!”

“Ah.” Lâm Tô ngơ ngác lên tiếng. Đột nhiên mở to hai mắt, nhìn về phía trước, vẫy tay gọi to : “Tiểu Đào! Tiểu Đào!”

Tiểu Đào? Là thằng nhóc vẽ truyện tranh sao?

Hồi chuông báo động trong lòng vang lên, Lý Bác Học thuận mắt nhìn ra phía sau, một cậu bé vóc dáng hơi cao đi về phía bọn họ, tầm nhìn rơi vào Lâm Tô, trên mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

Lý Bác Học bước về phía trước, kéo Lâm Tô ra sau lưng, hung dữ nói : “Trốn ở sau lưng tớ không được lộ mặt ra.”

“Ah.” Lâm Tô hơi sửng sốt, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn thành thành thật thật núp vào.

Lý Bác Học rất thoải mái, bày ra tư thế gà mẹ bảo vệ đàn con, mắt lạnh nhìn Tiểu Đào đang chậm rãi đến gần.

Tiểu Đào đi tới trước mặt bọn họ, xem Lý Bác Học như là không khí, trực tiếp chào hỏi Lâm Tô, “Tiểu Tô, cậu không định nói chuyện với tớ sao?”

Lâm Tô lộ mặt ra, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay, “Chào cậu, Tiểu Đào.”

Lý Bác Học cúi đầu trừng mắt.

Lâm Tô lập tức thụt đầu vào.

Tiểu Đào định đi vòng qua Lý Bác Học tới bên Lâm Tô, kết quả nhóc đi qua trái, Lý Bác Học chắn bên trái, mà nhóc vòng qua phải, Lý Bác Học cũng nhảy qua phải.

Giằng co một hồi, Lý Bác Học vẫn án ở trước mặt Lâm Tô.

Tiểu Đào nổi giận, trừng mắt nhìn Lý Bác Học, “Cậu làm gì vậy? !”

“Tớ biết!” Lâm Tô đột nhiên lộ đầu ra, hai tay nắm áo Lý Bác Học cười không ngừng, “Chúng ta đang chơi trò điều hâu bắt gà con. Phải không? O(_)O~ “

Lý Bác Học quay đầu nhìn bé cười, “Đúng vậy, chúng ta đang chơi điều hâu bắt gà con đó! Thích trò này không?”

Lâm Tô vui vẻ, “Chơi rất vui!”

“Vậy cậu núp cho kín, không thể để lộ ra nhé.”

Lâm Tô cố sức gật đầu, “Tớ biết mà!”

Lý Bác Học quay đầu lại, nhìn Tiểu Đào nheo mắt cười, ý tứ hàm xúc khiêu khích mười phần.

Tiểu Đào : Vậy mà cũng bị gạt, tiểu Tô thật khờ! o(_)o

~. : .

Là trùng hợp, hay cố ý?

Một người chín năm rồi không thấy tấm hơi, vì sao gần đây cứ liên tục xuất hiện trong cuộc sống của mình?

Lâm Duyệt Minh xoa xoa mi tâm, không hiểu sao cảm thấy bất an.

Đưa mắt nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, ánh mắt của đối phương vẫn ôn nhu như vậy, chính mình cũng được hắn ôm vào trong ngực.

Thế nhưng, lại có cảm giác không thật.

Hạnh phúc rõ ràng đã nắm trong lòng bàn tay, quay đầu lại phát hiện phía sau chôn một quả bom, không biết lúc nào nó phát nổ, cũng không biết sau khi bùng nổ thì hậu quả nó mang lại sẽ là gì.

Âm nhạc vang lên, giai điệu nhẹ nhàng, ca từ giản dị, bầu không khí của phòng tiệc tràn đầy hân hoan.

Tiệc cưới chính thức bắt đầu, Lý lão thái vốn sắp đặt rất nhiều tiết mục, định bụng không kiêng nể gì mà chúc mừng một phen. Tiếc rằng Lý Tường Vũ chết sống cũng không chịu, chỉ đáp ứng một tiết mục duy nhất, con dâu kính trà cho bà.

Lý lão thái tuy rằng thấy hơi mất mặt, nhưng vẫn không quên khoe khoang, chạy lên sân khấu, đưa tay ra hiệu, hướng mọi người tuyên bố tin vui.

“Thưa quý vị, hôm nay là ngày vui của con trai tôi, anh Lý Tường Vũ và cô Lâm Duyệt Minh, gia đình chúng tôi nồng nhiệt hoan nghênh các quý ông và quý bà có mặt ở đây, xin chân thành cảm tạ!”

Nói đến đây, thì ngừng lại. Lý lão thái cười hì hì nhìn xuống khách khứa ngồi phía dưới, chờ tiếng vỗ tay vang lên.

Thế nhưng, chẳng có một âm hưởng nào.

Lý lão thái phát giác ánh mắt của mọi người nhìn bà có chút kỳ lạ, vừa như là đồng tình, lại vừa như chế nhạo.

Nguyên bản bài diễn văn đã chuẩn bị kĩ càng đột nhiên thốt không nên lời. Tùy tiện nói thêm vài câu, rồi ngồi trên sân khấu, chờ con dâu kính trà.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lâm Duyệt Minh dĩ nhiên không phúc hậu nở nụ cười, Những suy nghĩ tối tăm quanh quẩn trong lòng cũng vơi đi rất nhiều.

Nhẹ nhàng chọt chọt Lý Tường Vũ, nghiêng đầu ghé vào lỗ tai hắn, “Em rất muốn biết rốt cuộc Tuyết Linh nói gì với mọi người? Anh xem lão thái thái kia, cười ngượng ngùng như thế.”

Lý Tường Vũ nhéo nhéo mặt cậu, “Em thật là xấu, nhìn thấy hả hê lắm sao?”

“Đâu có, em còn đang định kính trà nhanh lên một chút, cho bà một bậc thang đi xuống.” Tuy rằng rất buồn cười, Lâm Duyệt Minh cũng không muốn Lý lão thái thành trò cười xấu mặt trước mặt mọi người.

Kính trà, ăn uống xong, tiệc cưới cũng kết thúc. Sau khi gặp mặt Tô Phóng, cậu cũng không muốn nán lại nơi này.

“Mau đi đi.” Lý Tường Vũ hôn cậu, “Ngày hôm nay ứng phó qua loa cho xong, sau đó tôi sẽ cho em một hôn lễ thực sự.”

“Vâng.” Lâm Duyệt Minh cười cười, quay người lại liền đụng phải ánh mắt của Tô Phóng.

Tô Phóng ngồi ở trong góc, mặt mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm, hé miệng nói gì đó.

Lâm Duyệt Minh nhìn khẩu hình hiểu được lời hắn nói — Tôi đã thấy con trai của chúng ta.

Bé Thỏ? !

Tâm như bị nhéo lên, Lâm Duyệt Minh nhìn quanh bốn phía, lo lắng tìm bóng dáng của Lâm Tô.

Lý Tường Vũ thấy cậu có vẻ không bình thường, hỏi : “Duyệt Minh, em đang tìm cái gì vậy?”

“Bé Thỏ đâu? Những người khác ở đâu?” Không thấy được Lâm Tô, Lâm Duyệt Minh trở nên hoảng loạn, “Em muốn đi tìm nó.”

Còn chưa kịp bước đi, Lý Tường Vũ đã ôm cậu vào lòng, dỗ dành, “Đừng lo lắng, tôi vừa trông thấy Bé Thỏ và Hồ Con chơi trên hành lang, ở cùng với Hồ Con sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

“Thật không?” Lâm Duyệt Minh ngơ ngác hỏi lại.

“Em lên kính trà đi, tôi đi tìm Bé Thỏ. Kính trà xong chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này, tôi dẫn em đi shopping.” Lý Tường Vũ vỗ vỗ vai cậu, đi về phía hàng lang.

Lâm Duyệt Minh bưng ly trà đi lên sân khấu, khán phòng bỗng nhiên im lặng, nhưng trái tim cậu không có cách nào bình tĩnh được.

Nhớ tới lời Tô Phóng vừa nói, còn có tia nghiền ngẫm trong mắt hắn, cảm thấy hơi lạnh lan tràn ra toàn thân.

Cậu sợ Lâm Tô bị tổn thương, sợ mất đi Lâm Tô. Trong lòng cậu ngẫm hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào cũng không để cho bọn họ gặp mặt.

Tuy đã đứng trước mặt Lý lão thái rồi, cậu vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần. Lý lão thái không vui nhắc nhở : “Nghĩ cái gì vậy? ! Chẳng còn hồn vía gì cả!”

Lâm Duyệt Minh giật nảy người, khom lưng đưa tách trà tới trước mặt Lý lão thái.

Khuôn mặt Lý lão thái cười không ngấm miệng lại được, đang vươn tay chuẩn bị cầm ly trà, một giọng trẻ con trong trẻo non nớt phá vỡ sự yên lặng của hiện trường.

“Ba ba, con mắc tè quá, tìm nãy giờ mà không thấy WC.”

Lâm Tô đứng ở dưới sân khấu, mở to mắt nhìn hai người ở trên kia, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn đến đỏ bừng.

Lý lão thái ngây ngẩn cả người, đám bạn bài của bà cũng sững sờ.

Dưới sân khấu khách khứa sau vài giây sững sốt, nhất thời bộc phát ra tiếng cười như sấm vậy.

Lâm Tô không rõ nguyên nhân, gãi đầu nhìn chung quanh, sau đó nhìn Lâm Duyệt Minh với vẻ tội nghiệp, “Ba ba, con sắp không nín được nữa.”

Tình trạng trong hiện trường đặc biệt hỗn loạn, Lý Tuyết Linh biết chuyện không ổn, đi tới bên cạnh Lâm Tô, định kéo bé đi.

“Chờ một chút, để tôi dẫn nó đi.” Lâm Duyệt Minh lên tiếng ngăn lại, để tách trà lên tay Lý lão thái, tận lực tránh đi ánh mắt phẫn nộ của bà, bước nhanh xuống ôm Lâm Tô đi ra đại sảnh.

Phía sau vang lên thanh âm của đồ sứ bị đập vỡ nát, Lâm Duyệt Minh sững lại, nhưng không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Duyệt Minh vừa đi khỏi, trong đại sảnh đột nhiên trở nên náo nhiệt hẳn lên, tiếng nghị luận của mọi người, lớn nhỏ đủ cả, vừa lúc truyền vào trong tai Lý lão thái.

“Lão thái thái của Lý gia có phải là thèm cháu đến phát điên rồi hay không, rõ ràng đó là một người đàn ông, thế mà bà ấy lại cho là phụ nữ, giờ thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.”

“Chẳng phải Tường Duệ nói, mẹ nó đầu óc có vấn đề mà.”

“Đúng ha, cậu không nói thiếu chút nữa tớ quên mất.”

. . .

Lý lão thái đứng lên, mặt tái mét đi xuống, tức giận phẫn nộ không đủ để nói lên tâm trạng của bà lúc này, bà trăm triệu lần cũng không nghĩ tới mấy đứa con hòa nhau bốn cột mình.

Hiện tại bà đã biết rõ, trách không được vừa rồi ánh mắt của mọi người kỳ quái như vậy, nguyên lai tất cả mọi người đều cho rằng bà bị điên!

Lý lão thái cười khổ, nụ cười lại đượm vẻ thê lương không nói nên lời.

Lý Tường Vũ dạo qua một vòng trở về, vừa nhìn thấy thái độ của mọi người là biết đã xảy ra chuyện.

Lý lão thái đen mặt ngồi ở bên cạnh bàn, há miệng thở hổn hển, bộ dáng rất phẫn nộ.

Lý Tường Duệ đứng ở bên cạnh bà, vẻ mặt vô thố.

Lý Tuyết Linh tay ôm thắt lưng đang giải thích gì đó với bà, vẻ mặt xấu hổ. Thấy Lý Tường Vũ đi tới, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. “Anh cả, khuyên nhủ mẹ. . .”

“Sao vậy?”

“Chuyện bị bại lộ rồi.”

Lý Tường Vũ trừng mắt tỏ ý trách cứ em gái. Hẳn sớm biết biện pháp này không thể thực hiện được, giấy thì không gói được lửa, giờ âm ỉ đến thế này, xem ra khó có thể vãn hồi.

“Mẹ, đừng giận nữa, mọi việc đều là lỗi của con, đừng nóng giận mà làm hại tới thân thể.” Người đang nổi nóng thì có khuyên như thế nào cũng vô dụng, Lý Tường Vũ chỉ có thể tận lực trấn an tâm trạng của Lý lão thái mà thôi.

“Đừng nói nữa! Một đám các người xem tôi như khỉ mà đùa giỡn phải không? ! Sau này chuyện của các người tôi không bao giờ. . . Thèm quẩn nữa! !” Lý lão thái lung lay lắc lắc đứng lên, chậm rãi đi vào toilet.

“Hai người nghĩ ra biện pháp đỡ tệ này, giờ tự thu dọn tàn cục đi.” Lý Tường Vũ bỏ lại một câu, rồi đi theo bà.

Còn chưa tới cửa toilet, Lý Tường Vũ và Lý lão thái cùng đứng sững lại.

Hai người thấy Lâm Duyệt Minh đang dây dưa cùng một người đàn ông, người kia nắm chặt cánh tay Lâm Duyệt Minh, tựa như không muốn để cho cậu đi khỏi.

Lý lão thái cười nhạo ra tiếng, xoay người nhìn Lý Tường Vũ, “Đây là cái người mà anh gọi là vợ đó hả? !”

Lý Tường Vũ giận tái mặt, không hé răng.

“Anh vì nó mà ngay cả mẹ cũng không thèm, vậy mà nó lại dây dưa mờ ám với người đàn ông khác ở sau lưng, ta thấy thực không đáng!”

Lý lão thái nhìn rồi cười có chút hả hê, tiếng cười hóa thành một cái gai trực tiếp đâm vào ngực Lý Tường Vũ, tim đau, lực phủ ngũ tạng cũng theo đó mà nhói lên.

Lý Tường Vũ nhíu chặt vùng xung quanh chân mày, hạ giọng, như rít lên từ yết hầu, “Em ấy không phải là người như thế.”

“Tôi cũng lừa dối anh!” Lý lão thái hừ lạnh một tiếng, lướt qua hắn quay về phòng khách.

Lý Tường Vũ giương mắt nhìn người đàn ông kia, vẻ mặt đầy sát khí, khuôn bố vô cùng.

Hắn nhận ra đối phương, là người đàn ông tên Peter kia.

Xiết chặt nắm tay, đang chuẩn bị xông vào. Đột nhiên thấy Lâm Duyệt Minh giãy ra khỏi tay đối phương, ôm Lâm Tô nói : “Bé Thỏ, nhìn rồi nhớ cho kĩ dáng vẻ của người này, hắn là người xấu, tuyệt đối không được để ý đến hắn.”

Sát khí đầy mình trong nháy mắt tiêu thất vô tung vô ảnh, Lý Tường Vũ dừng bước, nở nụ cười từ tận đáy lòng.

35. Chương 35

Lý Bác Học đang buồn bực.

Lúc tất cả mọi người đều tập trung trong phòng tiệc, nhóc và Tiểu Đào đứng ở hành lang mắt to trừng mắt nhỏ, Lâm Tô đi mất lúc nào cũng không biết.

Trùng nửa ngày, hai mắt cũng xót muốn chết, Lý Bác Học dụi mắt rồi lại tiếp tục trùng, thật giống như muốn dùng ánh mắt để giết chết Tiểu Đào vậy, trong mắt lộ ra hàn khí bức người.

Tiểu Đào bất đắc dĩ bĩu môi, “Sao lại ấu trĩ như thế chứ? () mau tránh ra, tớ muốn đi ăn.”

Lý Bác Học án ở trước mặt, vẫn hung dữ trừng mắt nhìn, không nói một câu nào.

Tiểu Đào thật sự không muốn dây dưa, đành phải thương lượng với nhóc, “Rốt cuộc cậu muốn gì? Nói rõ nguyên nhân ra đi, đừng có giở trò cũ rích này nữa! Cậu không mệt nhưng tớ thấy phiền a!”

Lý Bác Học hạ giọng, chậm rãi buông ra vài từ, “Không được quẩn quít Bé Thỏ nữa!”

Tiểu Đào , “Con mắt nào của cậu thấy tớ quần quít Bé Thỏ? Cho đến bây giờ tớ còn chưa nói với cậu ấy câu nào!”

Lý Bác Học cãi bướng, “Tớ mặc kệ, cậu không được phép quần quít Bé Thỏ, sau này cũng không cho quan tâm đến cậu ấy!”

Nguyên bản Tiểu Đào không thèm chấp nhất, nghe nhóc nói như vậy lại cảm thấy không vui. Nhướn mày, nở nụ cười đầy vẻ khiêu khích, “Tớ chính là muốn quần quít Bé Thỏ đấy, cậu làm gì được tớ? !”

(_)# Lý Bác Học sừng sộ, “Cậu dám!”

Tiểu Đào nở nụ cười, “Cậu biết tớ tới đây với ai không? Nói không chừng chúng ta sau này sẽ là người một nhà đó.”

Lý Bác Học nhổ nước bọt, “Phi! Ai thèm là người một nhà với cậu!”

Tiểu Đào nghiêng người. . . nhìn vào phòng khách, chỉ hai người đứng cách đó không xa, cười hắc hắc, “Nè, nữ chính là cô của cậu đúng không? còn nam chính là cậu tớ, ánh mắt của cô ấy nhìn cậu tớ có hơi không thích hợp nha!”

(_) Lý Bác Học nhìn ra phía sau theo ánh mắt của cậu ta, quả nhiên thấy Lý Tuyết Linh đang ở cạnh một người đàn ông, hai người đứng rất gần, trò chuyện vui vẻ. Ánh mắt của gái lỡ thì như phát sáng, bộ dạng mê trai thấy rõ, ra mời cô ấy động tâm rồi.

Nhìn lại người đàn ông kia, trông rất quen mắt, Lý Bác Học ngạc nhiên kêu lớn : “Bác sĩ Lưu là cậu của cậu hả? !”

Tiểu Đào đắc ý cười, “Đúng vậy!”

Lý Bác Học khóc : bác sĩ Lưu và chú Lâm là bạn thân, trách không được bọn họ lại học thêm chung một lớp, nếu như cô của mình và bác sĩ Lưu cưới nhau, cái người này không phải thành anh trai của hai đứa mình sao? ! / (o) /

~~. : .

Lý Tường Vũ yên lặng đứng dựa vào tường, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Duyệt Minh, thấy vẻ mặt hồ hững của cậu, không vui cũng chẳng buồn, đáy lòng khẽ rung động, không khỏi sinh ra tình cảm thương yêu.

Lúc này Lâm Duyệt Minh đã quay trở về với dáng vẻ trước kia, cơ thể đứng thẳng tắp, quanh thân tản mát ra hơi thở lạnh băng, như muốn cảnh cáo chớ lại gần.

Lâm Duyệt Minh nhìn thấy Lý Tường Vũ, có chút sững sốt, trong đôi mắt vốn đang bình lặng như nước hiện lên một tia hoảng loạn khó phát hiện được. Mím chặt môi, biểu tình trên mặt nhìn như gió êm sóng lặng, trong nội tâm lại đang dâng trào mãnh liệt.

Lý Tường Vũ nhàn nhạt nở nụ cười, nét tươi cười bao hàm sủng nịch đến vô tận, bước tới bên cạnh, bế lấy Lâm Tô từ trên tay cậu.

“Để tôi ẵm con cho.”

“Ah.”

“Ngày hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta đưa mấy nhóc đến công viên trò chơi nhé.”

“Vâng.”

“Vậy trước tiên đi ra ngoài kêu Hồ Con đã.”

“Ừ.”

Hai người sánh vai nhau đi đến phòng khách, đều không thèm để ý đến người đứng phía sau.

Sự việc vừa phát sinh ở cửa toilet, Lý Tường Vũ không có hỏi, Lâm Duyệt Minh cũng chẳng đề cập.

Trong phòng, khách khứa đã đi gần hết, không còn tiếng rầm rì, khôi phục sự yên tĩnh.

Lý lão thái ngồi ở trong góc, cúi đầu nhìn mặt đất, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn bóng lưng hơi cô đơn của bà, trong lòng Lâm Duyệt Minh có chút khó chịu.

Đi tới bên cạnh bà, kêu nhẹ một tiếng, “Bác gái.”

Hồi lâu không có tiếng đáp lại.

Lâm Duyệt Minh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào bà, trong mắt toát ra sự áy náy, “Con đã gây ra chuyện này giờ con xin giải thích.”

Lý lão thái sau khi kinh ngạc nhìn cậu một cái, liền quay đầu. . . Xem cậu như không khí, lăm bằm trong họng một câu, “Giải thích cái gì ngay cả một câu ‘Xin lỗi’ cũng không có!” Nghe ngậy thơ như một đứa bé vậy.

Lâm Duyệt Minh cũng không ngại, cười nói : “Con xin lỗi.”

Chúng con không nên trêu chọc bác.

Dù sao bác cũng là trưởng bối, hơn nữa sau này chúng ta còn sống chung một nhà với nhau.

Cậu kể tiếp tuy rằng chưa nói ra, nhưng thái độ Lâm Duyệt Minh rất chân thành, Lý lão thái chắc cũng cảm nhận được.

Lý lão thái không nói gì, bắt quá khuôn mặt vốn đang khó khăn thoáng nhu hòa rất nhiều.

Xác thực bà rất tức giận, ba đứa con liên tục khuyên nhủ thuyết phục đều không làm cho bà bớt giận, đây chính là tôn nghiêm của bà, mong muốn tụi nhỏ tôn trọng. Lúc bà đang nản lòng thoái chí, chỉ có Lâm Duyệt Minh đứng ra xin lỗi, cũng chỉ có Lâm Duyệt Minh vì bà mà thu hồi một chút thể diện.

Lý lão thái mệt mỏi khoát tay, dùng hết khí lực còn lại nói : “Quên đi, về nhà thôi.”

Trời tháng năm, ánh nắng ban trưa có hơi chói mắt.

Từ nhà hàng đi ra, Lâm Duyệt Minh nheo mắt lại.

Mỗi một động tác nhỏ của cậu đều không qua khỏi ánh mắt Lý Tường Vũ.

Lý Tường Vũ nhìn bốn phía xung quanh, đi về phía khu phố đối diện, một lúc sau quay trở về, cầm trong tay một cái ô che nắng.

Hắn đưa ô tới trước mặt cậu, “Em và các con ở đây chờ, tôi đi lấy xe rồi quay lại đón.”

Lâm Duyệt Minh cười cầm lấy rồi mở ô ra, ánh nắng chói chang khi phản chiếu xuyên qua ô trở nên nhu hòa hơn hẳn.

Tâm cũng như được chiếu rọi ấm áp vô cùng.

Bốn người tới công viên trò chơi, ngược mắt liền thấy đu quay thật lớn cao chọc trời đang chậm rãi chuyển động.

Lâm Tô chỉ vào đó, hưng phấn hoa tay múa chân, “Ba ba, con muốn chơi cái kia!”

Lâm Duyệt Minh sờ sờ đầu con trai, “Được.”

“Tôi đi mua vé.” Lý Tường Vũ bỏ lại một câu, nhanh chóng đi về phía phòng bán vé. Khi trở về lắc lắc bốn tấm vé trong tay, nhìn Lâm Duyệt Minh vui vẻ, “Chúng ta cũng chơi ha.”

Lâm Duyệt Minh gật đầu đồng ý.

Sau khi xếp hàng, khi Lâm Duyệt Minh đang định theo hai đứa con trai bước vào khoang ngồi của đu quay thì cánh tay bị kéo lại.

Lý Tường Vũ ghé vào bên tai nói : “Chúng ta ngồi khoang kế tiếp.”

Sợ cậu lo lắng còn nói thêm, “Khoang ngồi đều kín toàn bộ, bọn nhỏ ở bên trong rất an toàn.”

Lâm Duyệt Minh thu hồi bước chân, khoe miệng không khỏi nhếch lên cười khê.

Đu quay chậm rãi đi lên, dần dần xa mặt đất, cảnh vật ngoài cửa kính cũng chậm rãi thay đổi.

Lâm Duyệt Minh tựa vào người Lý Tường Vũ lẳng lặng nhìn ra phía ngoài cửa kính, bỗng nhiên nghĩ mình cách bầu trời ngày càng gần, tựa hồ vươn tay, đầu ngón tay có thể chạm đến thiên đường, nội tâm thực sự an tĩnh.

Trong trạng thái yên tĩnh này, cậu mở miệng nói.

“Kỳ thực em quen biết người kia.”

. . .

“Hắn là. . .”

Câu kể tiếp còn chưa thành lời, Lý Tường Vũ liền cúi đầu hôn lên môi cậu, ôn nhu mà cẩn thận, một lúc lâu mới buông ra.

Sau đó nhẹ nhàng nói với cậu : “Tôi biết.”

Sau khi nhìn lại Lâm Tô, Lý Tường Vũ liền rõ ràng. Thoạt nhìn hai người cũng không quá giống nhau, nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện khuôn mặt có rất nhiều chỗ tương tự, chỉ là đôi mắt Lâm Tô vừa to lại tròn, đặc biệt trong veo và tươi sáng, trong suốt đến tưởng như không nhiễm một hạt bụi trần.

Ai cũng có quá khứ cả, Lý Tường Vũ không muốn tính toán chi li. Trong quá khứ của Lâm Duyệt Minh, tuy hắn không thể cùng cậu trải qua, nhưng hiện tại và tương lai đều thuộc về hắn, như vậy là đủ rồi.

Hơn nữa Lâm Duyệt Minh còn là người bị hại, hắn lại càng thêm yêu thương cái người đã từng chịu quá nhiều tổn thương này.

Lý Tường Vũ kéo Lâm Duyệt Minh xoay người lại, nhìn thật sâu vào mắt cậu, “Không cần phải nghĩ đến những chuyện không vui đó nữa, đều đã là quá khứ. Có tôi, các con, cùng nhiều người như vậy, em sẽ không còn cô đơn nữa.”

“Vâng.” Cổ họng Lâm Duyệt Minh như bị nghẹn, bất tri bất giác hai mắt cũng rơm rớm.

Ban đầu sợ chuyện này khó giải quyết, luôn làm cậu đắn đo, hiện tại lại hóa ra rất đơn giản.

Người ta nói trong mắt tình nhân không chứa được nửa hạt cát, phải chăng đối phương bao dung cậu trong mọi chuyện. Có một người yêu như vậy, cậu thấy đã đủ rồi. Tình yêu kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần có một người nguyện ý làm bạn bên cạnh mình.

Tầm nhìn mơ hồ không rõ, Lâm Duyệt Minh quay đầu. . . Nhìn mây bay bên ngoài cửa kính, nhẹ nhàng cầm tay Lý Tường Vũ, giống như đang nắm chặt hạnh phúc trong tay.

Nhìn cậu nước mắt đọng đầy, Lý Tường Vũ nở nụ cười. Ghé sát đến bên tai cậu, dùng răng day nhẹ vành tai, hỏi : “Có muốn biết truyền thuyết về vòng đu quay chọc trời này không?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu.

“Nếu cùng người yêu ngồi trên đu quay cao chọc trời này, kết cuộc sẽ phải chia tay.”

Lâm Duyệt Minh mở lớn mắt, quay đầu lại nhìn hắn.

“Nhưng nếu như cùng người yêu hôn môi khi đu quay đến nơi cao nhất, thì hai người sẽ mãi mãi bên nhau.” Lý Tường Vũ cười cười, “Chúng ta hiện tại đã đến nơi cao nhất, tôi và em phải mãi mãi bên nhau, suốt một đời, vĩnh viễn sẽ không ly biệt.”

Thật là, sến đến buồn nôn! Lâm Duyệt Minh còn chưa kịp chế giễu, thì đã bị hôn lên.

Hàm răng bị tách ra, đầu lưỡi tiến vào dò xét, linh hoạt khuấy đảo trong khoang miệng.

Lâm Duyệt Minh nhắm mắt lại, phối hợp mở miệng ra, tùy ý Lý Tường Vũ ngậm đầu lưỡi ôn nhu cắn mút.

Nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, Lâm Duyệt Minh muốn nuốt vào, Lý Tường Vũ lại không cho cơ hội, giữ đầu của cậu lại, kề sát cằm, đem đầu lưỡi vào rất sâu bên trong khoang miệng, hôn đến khi cậu thở không nổi.

Cảm giác tê dại lan ra toàn thân, hai chân bắt đầu như nhũn ra, Lâm Duyệt Minh chỉ biết nắm vai đối phương, mới có thể giữ cho thân thể của mình không trượt xuống.

Máu toàn thân sôi trào, nóng hừng hực, hạ thân cũng có cảm giác, chỉ mới là một nụ hôn, dục vọng đã bị khơi lên, Lâm Duyệt Minh có chút ngượng ngùng.

Lý Tường Vũ đột nhiên buông ra, chăm chăm nhìn cậu, “Ở nơi này làm một lần được không?”

Lâm Duyệt Minh sợ hãi lắc đầu, “Nói gì nghe thối vậy! Anh đừng có mà phát điên nhá!”

Lý Tường Vũ đưa tay kéo khóa quần của cậu xuống, “Chỉ một chút thôi? Được không?”

“Không được!”

“Thật sự không được sao?”

“Không thương lượng!”

Lý Tường Vũ nở nụ cười, dáng vẻ xấu xa.

Lâm Duyệt Minh muốn đánh người.

“Tôi dụ dỗ em.” Lý Tường Vũ giật khóa kéo, đưa tay đi vào, tốc độ rất nhanh, cậu định ngăn cản nhưng không kịp.

Bàn tay cử động lên xuống.

Bên tai vang lên thanh âm từ tính, toát ra ma lực đầu độc lòng người, làm cậu xúc động, “Đừng phản kháng, ngoan nào, để tôi giúp em.”

Lý Tường Vũ ngồi trên ghế, kéo cậu vào trong lòng mình, hôn lên môi cậu, chỉ chạm nhẹ một chút, ngẩng đầu nhìn cậu khẽ cười, dùng đầu lưỡi vẽ phác theo đường viền đôi môi, động tác tay càng ngày càng nhanh hơn, tay kia cũng không nhàn rỗi, thò vào trong áo khiêu khích thân thể của cậu.

Dưới ánh sáng ban ngày làm loại chuyện này, Lâm Duyệt Minh quả thực muốn hôn mê.

Thế nhưng hạ thể truyền đến cảm giác tê dại khiến cậu khó có thể chống cự, lý trí bị phá hủy, dục vọng như lửa nóng, giả bộ từ chối vài câu, cậu liền ngã xuống trong lòng Lý Tường Vũ. . .

Đu quay đang từ từ giảm độ cao, bốn phía vang lên thanh âm vui cười, tiếng thét chói tai, càng ngày càng rõ. Nghe vào trong tai, Lâm Duyệt Minh cảm thấy ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ như tôm luộc.

“Thoải mái bắn ra đi.” Lý Tường Vũ nâng cằm cậu hôn lên, tay càng dùng thêm lực, làn sóng khoái cảm khiến cậu run rẩy sắp không chịu nổi nữa, rên rỉ thành tiếng, toàn thân run run bắn ra.

Lý Tường Vũ ôm chặt cậu đang thở dốc vào trong lòng, mãi cho đến khi cậu qua cao trào mới móc khăn tay ra lau tay, thuận tiện giúp cậu vệ sinh thân thể.

Lúc này, đu quay vừa xuống tới phía dưới, hai cậu bé đang cười tít tít đứng ở bên ngoài chờ họ.

Lâm Duyệt Minh đứng thẳng lên, chỉnh lại y phục, giả bộ bình tĩnh đi ra, chỉ là cậu không biết, sắc đỏ trên khuôn mặt mình vẫn còn đỏ.

Lâm Tô nhìn thấy, nghi hoặc hỏi : “Ba ba, ba bị gì vậy vậy? Mặt đỏ quá chừng.”

Lâm Duyệt Minh lấy tay chạm vào mặt, nóng quá, quay đầu liếc xéo Lý Tường Vũ một cái.

“Ba không sao.” Lâm Duyệt Minh vuốt tóc con trai, sau đó nói lảng sang chuyện khác, “Chơi đu quay có vui không?”

Thấy bé gật đầu, lại hỏi : “Có muốn chơi trò gì khác không?”

Lực chú ý của Lâm Tô lập tức bị dời đi, “Muốn a!”

“Ừ, vậy trước tiên chơi trò nào?”

Lâm Tô nhìn bốn phía chung quanh, dòm đủ các loại kiểu dáng thiết bị trò chơi bắt đầu ngơ ngẩn. Mỗi một trò bé đều muốn chơi, nhưng lại không biết chơi trò nào đầu tiên mới được.

Lý Tường Vũ bước lên phía trước, hào phóng phát tay: “Chơi hết các trò ở đây, không cần phải chọn.”

Nghe được điều này bọn nhỏ lớn tiếng hoan hô, Lâm Duyệt Minh lắc đầu cười cười, chứng sợ lựa chọn của con trẻ vĩnh viễn trị không hết được.

Sắc trời dần tối, bốn người từ công viên trò chơi đi ra, thành phố đã rực rỡ lên đèn.

Mặc dù chơi đến mệt mỏi, cũng không ai đề cập tới việc về nhà.

Như vậy, lại chơi tiếp thôi.

Lâm Duyệt Minh và Lý Tường Vũ nhìn nhau cười, một người ôm Lâm Tô, người kia dắt tay Lý Bác Học, tản bộ trong đêm.

Ben đường lóe lên ánh đèn nên ông nhiều màu sắc rực rỡ, rọi vào trên người họ, giờ khắc này trông thật đẹp.

Tiệc cưới đã trôi qua nhiều ngày, trong nhà xem như cũng bình yên. Lý lão thái hờn dỗi được vài ngày, lại khôi phục bộ dáng bá đạo trước đây, mỗi ngày đều buộc Lý Tường Duệ đi học đàn, thấy Lý Tuyết Linh thì cũng cần nhằn cô vài câu, thái độ đối với Lâm Duyệt Minh cũng không lạnh nhạt thờ ơ như lúc trước, chỉ là bình thường bà ý vào thân phận mẹ chồng, bày ra tư thái từ trên cao nhìn xuống vênh mặt hất hàm sai khiến, khoa tay múa chân can thiệp vào cuộc sống của Lâm Duyệt Minh.

Kỳ thực đều là mấy việc nhỏ nhặt, cho nên Lâm Duyệt Minh cũng không để ý. Vốn dĩ cậu không thích uống sữa tươi, cái mùi gây gây mới ngửi thôi đã khó chịu, nhưng vì cục cưng mỗi ngày cậu vẫn kiên trì uống một ly, nhưng Lý lão thái thấy vậy thì không hài lòng, buộc cậu sáng trưa tối mỗi buổi phải uống một ly. Cậu cũng không phản kháng, chỉ thừa lúc Lý lão thái không chú ý, len lén đem sữa đổ xuống WC.

Gần đây ăn cơm cũng nhiều lên, nhiệm vụ mỗi ngày của Lâm Duyệt Minh là ăn và ngủ. Thời gian nhàn rỗi rất nhiều, cậu định ra ngoài một chút, nhưng tình trạng lại không cho phép.

Bụng giống như bong bóng được thổi hơi vào càng ngày càng lớn, thân thể cũng hơi phù thũng, toàn bộ y phục trước đây đều mặc không được.

Lý Tường Vũ mua cho cậu rất nhiều quần áo mới, tất cả đều là y phục dành cho phụ nữ có thai, nhìn trang phục màu sắc rực rỡ, Lâm Duyệt Minh thà rằng ở trần, cũng không chịu mặc mấy bộ trang phục dành cho phụ nữ có thai trông khả ái này.

Cậu dám khẳng định, Lý Tường Vũ hoàn toàn có chủ ý! Tuy rằng quần áo cũ không còn vừa, nhưng vẫn có thể mặc đồ dành cho những người mập mạp. Trang phục của phụ nữ có thai? ! Lâm Duyệt Minh trở mình trợn trắng mắt, chỉ có Lý Tường Vũ biến thái kia mới nghĩ ra được thôi !

36. Chương 36

Lý Bác Học đã từng lập lời thề, không bao giờ. . . cùng Lâm Tô chơi trò đổ vui nữa.

Thế nhưng Lâm Tô thích trò này, nhóc liền ném ngay câu thề của mình ra sau đầu, cùng chơi với bé.

Lần này là Lâm Tô đặt câu hỏi, còn nhóc trả lời.

Lúc Lâm Tô đưa bốn ngón tay ra, Lý Bác Học xoay mình qua phía khác. . . Ra về xem thường.

Khi quay đầu lại, trên mặt hiện lên nét tươi cười hớn hở, “Bé Thỏ, câu hỏi của cậu là gì vậy?”

Lâm Tô quơ quơ bốn ngón tay, “Đây là mấy?”

“Bốn!”

Lâm Tô gập bốn ngón tay xuống, “Vây đây là gì?”

Lý Bác Học nhắc nhở : “Cậu còn chưa hỏi tiếng Anh đọc như thế nào mà!”

“Ah.” Lâm Tô hỏi lại : “Tiếng Anh đọc như thế nào?”

“Four!”

“Vây đây là gì?”

“Wonderful!”

Lâm Tô lắc đầu, “Sai! Lý Bác Học thật là ngu ngốc! O(__)O~”

-__-||| Lý Bác Học , thử thăm dò nói, “Là bốn ngón tay của Lâm Tô gập xuống phải không?”

Lâm Tô nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, làm ra vẻ nói : “Chính xác. “

Lý Bác Học muốn thổ huyết!

“Câu tiếp theo, con gì thích hỏi tại sao nhất?”

Lý Bác Học vẻ mặt hắc tuyến : Đùa đấy à? ! Ừm! ! Thôi quên đi cứ giả vờ để cậu ấy vui vẻ vậy! (__)

Hai tay dang ra, nhóc nói : “Không biết.”

Lâm Tô tuyên bố đáp án, “Là con heo.”

Lý Bác Học giả bộ ngây thơ hỏi : “Tại sao vậy?”

Lâm Tô lắc đầu, “Tớ cũng không biết! (@ @)~”

Lý Bác Học muốn đập đầu vào tường!

Lúc này tiếng chuông vào học vang lên, Lý Bác Học suy sụp đi về chỗ ngồi của mình, ở trong lòng lại thề độc : Nếu như tớ còn chơi trò đồ vui với cậu lần nữa, thà rằng dùng dao tự đâm chết chính mình còn hơn!

~~o(>__<>

~~. : .

Lúc Lâm Duyệt Minh kiên trì muốn đem y phục dành cho phụ nữ có thai này đi tiêu hủy, Lý Tường Vũ cười nói với cậu, “Bỏ đi cũng được, mai mốt không có quần áo khác cho em mặc đâu, sau này tôi sẽ không mua nữa, tôi còn ước cho mỗi ngày em không mặc gì cả, như vậy muốn làm cũng rất tiện.”

Đây hẳn là uy hiếp đi?

Đáng tiếc Lâm Duyệt Minh không bị uy hiếp.

Xách một túi lớn quần áo đi ra ngoài.

Lý Tường Vũ nghênh ngang theo sát phía sau, làm bộ tiếc rẻ, “Mấy bộ y phục này rất đắt tiền, em không phải rất tiết kiệm sao? Nỡ vứt đi hả?”

Những lời này vừa vắn xoáy trúng vào tử huyệt của Lâm Duyệt Minh. Gân xanh trên trán nhảy giãy giật, cậu xoay người, trừng mắt nhìn cái tên đàn ông dung tục, sắc mặt rất khó xem.

Lý Tường Vũ giật bao quần áo trong tay, ôm cậu đi vào phòng ngủ, đáng vẽ tiểu nhân đắc chí, “Tôi biết ngay là em sẽ tiếc mà, ném đi rất phí đó, nhanh mặc thử xem, nếu như không được còn có thể đem đổi.”

Lâm Duyệt Minh vuốt nhẹ lên tay hắn, phụng phịu đi vào phòng ngủ, thuận tiện đóng cửa phòng, nhốt tên biến thái ở bên ngoài.

Sự thực chứng minh, bác sĩ Lâm tính tình nhẹ dạ không được tự nhiên vĩnh viễn đâu không lại thương nhân giáo hoạt biến thái kia.

Tối buổi tối, Lý Tường Vũ lúc thì giả bộ thương cảm, khi thì chơi xấu, liên tục dỗ dành để Lâm Duyệt Minh mặc đồ bầu cho hắn xem.

Lúc đầu Lâm Duyệt Minh lắc đầu nguầy nguậy, cuối cùng chịu đựng không nổi sự mè nheo của hấn, thay một cái đầm bầu vào.

Vốn Lâm Duyệt Minh đã đẹp sẵn rồi, cái đầm viền ren màu phấn hồng càng tôn thêm vẻ rực rỡ.

Lý Tường Vũ vừa thấy đã ngây người, thân thể rục rịch, nhịn vài giây rồi đầu hàng, đặt cậu lên trên giường.

Lúc tiến nhập, biểu hiện của Lý Tường Vũ rất hưng phấn. Để Lâm Duyệt Minh nằm sát mép giường, dùng gối lót dưới hông, còn mình đứng ở phía dưới ra sức thúc vào.

Tay thì chui vào váy sờ loạn trên người, cúi người cách lớp y phục cắn mút đầu nhũ.

Miệng càng không ngừng thở hổn hển, biểu tình thập phần hưởng thụ.

Lâm Duyệt Minh vừa rên rỉ, vừa trợn trắng mắt.

Rõ ràng chỉ là một bộ y phục dành cho phụ nữ có thai bình thường, vậy mà trong mắt một tên biến thái lại trở thành nội y tình thú là sao? !

Sau đó, Lý Tường Vũ đem toàn bộ quần áo bà bầu này cất vào ngăn tủ.

Lâm Duyệt Minh không hiểu, hỏi hấn nguyên nhân.

Lý Tường Vũ cười đầy vẻ bỉ ổi, “Giữ lại để sau này thưởng thức, ngày mai tôi mua cho em quần áo dành cho người mập.”

Khóe miệng Lâm Duyệt Minh co quắp, hận không thể một cước đá chết hấn!

Bụng Lâm Duyệt Minh càng ngày càng lớn, mỗi ngày Lý Tường Vũ đều dùng thước dây đo vòng bụng, nhìn độ lớn sau một ngày đêm lại tăng thêm một chút, trong lòng hấn có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Cục cưng còn chưa sinh ra, đồ dùng trẻ con đủ mọi kiểu dáng đã đầy nhóc trong phòng.

Thức ăn, quần áo, đồ dùng, đồ chơi, mọi thứ đều có. Tương đối khoa trương chính là, có đủ các loại vi-ta-min, bất quá làm giống như viên kẹo để ngậm; Một bộ đồ ăn bằng ngà voi, còn có cả đĩa nữa; Quần áo để giả trang các con vật, bất quá đứa bé phải ba bốn tuổi mặc mới vừa; Xe hơi đồ chơi, còn có cả xe đạp.

Nhìn mấy thứ này, đầu Lâm Duyệt Minh muốn choáng váng, cậu nghĩ huyết áp của mình đang liên tục tăng cao, thêm chút nữa sẽ thẳng tiến vào bệnh viện.

Mở miệng rống to : “Sau này không cho phép mua đồ lung tung nữa!”

Cảnh cáo vô dụng, lúc nhàn rồi không có chuyện gì làm, Lý Tường Vũ rất cuồng đạo siêu thị, sau đó xách bao lớn bao nhỏ trở về chất đầy trong phòng.

Tên của cục cưng là vấn đề mà Lý Tường Vũ quan tâm nhất.

Nhờ người khác đặt tên toàn bộ hấn đều không hài lòng, lên mạng cũng không chọn được tên nào thích hợp, cuối cùng hấn quyết định tự mình động thủ.

Đầu tiên hấn nghĩ tới họ của hai người, ghép hai cái họ lại không phải thành tên rồi sao? Đơn giản lại có ý nghĩa.

Lý Lâm được không?

Lý Trữ. . .

Lâm Duyệt Minh mắt trợn trắng, thẳng thừng phủ quyết cái tên này.

Lý Tường Vũ nhanh trí, vậy lấy ba cái tên, “Lý Tư Lâm? Lý Ái Lâm? Lý Luyến Lâm được không?”

Lâm Duyệt Minh liếc mắt nhìn hấn, “Không được.”

“Sao vậy? Nghe rất êm tai mà.”

Lâm Duyệt Minh hỏi hấn, “Vì sao anh đặt cho Hồ Con cái tên Lý Bác Học?”

“Bởi vì tôi mong muốn sau này nó trưởng thành sẽ trở thành một người uyên bác đa tài.”

Thần sắc Lâm Duyệt Minh tỏ vẻ đã hiểu, “Em cũng nghĩ là ý này. Vậy anh đặt tên cho cục cưng là Lý Tư Lâm, Lý Ái Lâm, Lý Luyện Lâm, có nghĩa là nhớ em, yêu em, lưu luyện em đúng không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Duyệt Minh bĩu môi, “Thật tầm thường! !”

Không cần phải nói, phần tử trí thức Lâm Duyệt Minh được giáo dục quá tốt ngay lập tức phủ quyết ba cái tên này.

Lý Tường Vũ không bỏ cuộc, tiếp tục đề cử vài cái tên nữa, “Vậy gọi là gì đây? Lý Tiểu Minh? Lý Tiểu Duyệt? Lý Tiểu Vũ? Lý Tiểu Tường. . .”

“Dừng dừng! !” Lâm Duyệt Minh cắt ngang lời của hắn nói, “Đứa bé là nam hay nữ chưa xác định được, tên để sau này hãy tính đi.”

Lý Tường Vũ gật đầu, tuy rằng chưa đặt được tên, nhưng hắn lại chuyển sự chú ý đến giới tính của đứa bé.

Ăn chua con trai, ăn lạt con gái, bụng tròn con gái, bụng nhọn con trai.

Lý Tường Vũ quan sát tỉ mỉ bụng của Lâm Duyệt Minh, tròn tròn, không nhọn tí nào, thế này có lẽ là con gái chăng?

Thế nhưng Lâm Duyệt Minh thích ăn chua, căn bản cũng không ăn lạt, vậy hắn là con trai rồi?

Rốt cuộc là nam hay nữ, Lý Tường Vũ không thể xác định được, kéo kéo tóc, hắn nghĩ mình sắp bị rối rắm đến chết.

Tiến đến bên cạnh Lâm Duyệt Minh, cùng cậu trao đổi : “Gọi điện thoại cho Nghê Cảnh Thần, nói hắn sắp xếp một chút, chúng ta tới bệnh viện làm kiểm tra được không?”

Lâm Duyệt Minh chỉ vào bụng mình, “Không được! Em như vậy sao mà ra ngoài được.”

“Đội mũ mang khẩu trang người khác nhìn không ra đâu.”

“Bây giờ là mùa hè! Anh muốn làm em nóng chết a!” Lâm Duyệt Minh lạnh mắt nhìn hắn, “Anh quan tâm đến giới tính của đứa bé như thế để làm gì? ! Chẳng lẽ là con trai thì thích, còn con gái anh sẽ ghét bỏ sao? !”

Lý Tường Vũ nhanh chóng lắc đầu, “Tôi đều thích cả! Chỉ là đột nhiên muốn biết mà thôi, đến lúc đó cũng đã có sẵn tên cho em bé rồi.”

“Àh.” Lâm Duyệt Minh khoát khoát tay, bộ dạng có vẻ không tình nguyện, “Vậy được rồi, anh gọi điện thoại cho hắn đi.”

Nhìn Lý Tường Vũ cầm điện thoại háo hức bấm số, Lâm Duyệt Minh len lén nở nụ cười, kỳ thực cậu cũng muốn đi ra ngoài shopping, ở nhà ngây người mấy tháng, thân thể cũng sắp mọc meo lên rồi.

Kiểm tra hẹn vào ba ngày sau, thế nhưng đêm đó hai người đã phải vào viện rồi.

Việc này hai người chỉ có thể tự trách chính mình.

Cục cưng phát triển rất tốt, sáu tháng mang thai bụng tựa như trái bóng cao su lớn. Bọn họ biết trong khoảng thời gian từ ba đến bảy tháng tuy rằng có thể làm, nhưng không phải an toàn tuyệt đối, đương nhiên sinh hoạt vợ chồng phải tiết chế.

Đã lâu không cùng Lâm Duyệt Minh thân thiết, Lý Tường Vũ nhịn rất khổ cục.

Ban đêm Lâm Duyệt Minh rời giường đi WC, mới phát hiện bên cạnh trống trơn. Nhìn quanh bốn phía, thấy trong phòng tắm sáng đèn.

Đến gần, đẩy cửa ra liền thấy Lý Tường Vũ ngồi ở trên bồn cầu đang tự xử. Bàn tay bao lấy tiểu huynh đệ.

Lý Tường Vũ bị tiếng mở cửa làm cho hoảng sợ, động tác trong tay ngừng lại, tiểu huynh đệ cũng mềm xuống.

Một người đàn ông trưởng thành cư nhiên lại trông giống như một đứa bé đã làm sai chuyện gì, chậm rãi cúi đầu xuống.

Lâm Duyệt Minh nhìn thấy trong ngực ê ẩm, đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói : “Chúng ta làm đi. Em không muốn anh chịu ủy khuất.”

Thấy hắn vẫn còn do dự, Lâm Duyệt Minh cởi hết y phục, neho mắt nhìn hắn, “Em đếm đến ba, không làm đừng hối hận.”

“Một. . . Hai. . .”

“Ba” còn chưa vang lên, Lý Tường Vũ đã nhào tới.

Dục vọng bị ghen một thời gian dài. Lửa nóng thoáng chốc bùng nổ, Lý Tường Vũ không những kịch liệt, mà còn làm tới ba lần, Lâm Duyệt Minh bị lấn qua lấn lại mệt đến nỗi cơ thể muốn rời ra từng mảnh.

Sau khi xong việc, Lâm Duyệt Minh cảm thấy bụng hơi đau, hậu huyết cũng không ổn, vừa đưa tay sờ, cư nhiên đụng phải dịch thể dính dính.

Nhìn vào ngón tay, nguyên lai là bị chảy máu.

Thấy thế hai người trợn tròn mắt, lập tức gọi cho Nghê Cảnh Thần, sau khi nói rõ mọi chuyện, liền vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Trên đường tới bệnh viện, Lý Tường Vũ vừa lái xe, vừa tự trách mình, trên mặt tràn ngập vẻ ảo não.

Tuy rằng trong lòng Lâm Duyệt Minh thật sự rất lo lắng, thế nhưng vẫn nói với hắn, “Bụng cũng không phải rất đau, máu chảy không nhiều lắm, đừng lo lắng. . .”

Những lời này, cũng không biết là để an ủi hắn, hay là tự trấn an chính mình.

Lâm Duyệt Minh sờ sờ lên bụng, ở trong lòng tự nhủ, cục cưng, con phải kiên cường đấy, nghìn vạn lần đừng gặp chuyện xui xẻo nha!

Ô tô chạy nhanh đến bệnh viện, Lý Tường Vũ giúp Lâm Duyệt Minh đội mũ mang khẩu trang, bỗng cậu chạy ào vào khoa phụ sản.

Nghê Cảnh Thần đã làm tốt khâu chuẩn bị, ở phòng trực chờ hai người.

Sau khi kiểm tra, Nghê Cảnh Thần nhìn hai người, bộ dáng tức giận, “Tiết chế! Phải tiết chế! Hai người có hiểu tiết chế là gì không hả? ! Bộ tính đùa đấy à? Mang thai sáu tháng rồi, tử cung đã từ từ mở rộng, nước ối cũng tăng nhanh, lúc ái ân động tác phải vô cùng thô bạo mới có thể khiến cho màng bảo vệ thai nhi bị rách, có thể bị tử vong! ! May mắn lần này cục cưng không sao, nếu không các người cứ ngồi đó mà khóc đi! Trên đời này không có thuốc trị hối hận đâu!”

Hai người ngượng ngùng, cúi đầu, chẳng dám lên tiếng.

Nghê Cảnh Thần viết đơn thuốc, kêu Lý Tường Vũ xuống lầu mua, thấy hắn đi xa, nhìn Lâm Duyệt Minh, nhàn nhạt hỏi : “Sinh con xong cậu sẽ quay lại bệnh viện làm việc chứ?”

Sao lại đề cập đến vấn đề này?

Lâm Duyệt Minh nhìn với vẻ nghi hoặc, phát hiện thần sắc của hắn có chút mất tự nhiên, “Tôi không phải đã nói sao, đến lúc đó rồi tính. Sao vậy?”

Nghê Cảnh Thần do dự một hồi, nặng nề thở hắt ra, như là đang quyết định làm cái gì đó rất quan trọng, chậm rãi mở miệng nói, “Cậu nghỉ rồi vị trí trưởng khoa không có khả năng giữ được đâu.”

“Tôi biết.”

“Cậu đoán thử xem ai tiếp nhận vị trí của cậu?”

“Tôi Phóng phải không?”

“Đúng vậy. . .” Nghe Cảnh Thần thở dài, “Chính là hần.”

Lâm Duyệt Minh hạ mi mắt nhìn chằm chằm vào y phục của mình, không hề hé răng.

Nghê Cảnh Thần biết trong lòng cậu không mấy dễ chịu, nhưng có những điều không thể không nói, “Tôi biết cậu không muốn nhắc tới hần, chính là có chuyện này phải cho cậu biết. Sinh con xong, nếu như cậu quay lại bệnh viện làm việc, hần sẽ trở thành đồng nghiệp của cậu, nói không chừng cậu còn là cấp dưới của hần. Tôi nghĩ cậu đừng nên quay lại bệnh viện làm nữa, tuy rằng đối với cậu mà nói thế là rất tàn nhẫn, nhưng cậu cũng đâu muốn cùng hần tiếp tục dây dưa phải không? Hơn nữa còn phải suy nghĩ đến cảm nhận của Lý Tường Vũ, bất luận kẻ nào cũng không hy vọng thấy vợ của mình và bạn trai cũ làm chung một chỗ. Tôi thật lắm miệng, cậu đừng giận, tôi vì suy nghĩ cho cậu nên mới nói.”

Lâm Duyệt Minh vâng vâng gật đầu, cúi đầu không biết suy nghĩ gì, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nói với Nghe Cảnh Thần : “Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh. Tôi sẽ suy nghĩ. . .”

Đầu óc rối loạn, cũng rất mờ mịt. Lâm Duyệt Minh nhìn nơi mình đã làm việc bao lâu nay, trong lòng đau đớn nói không nên lời.

Lẽ nào phải từ bỏ công việc này sao?

Lâm Duyệt Minh rất nhiệt tình và yêu thích công việc, vì sự yêu thích này mà vẫn nỗ lực phấn đấu, mới đạt được thành tựu ngày hôm nay, đột nhiên bắt cậu từ bỏ, thực sự rất luyến tiếc.

Thế nhưng Nghe Cảnh Thần nói rất đúng, cậu không muốn nhìn thấy Tô Phóng, cũng chẳng muốn cùng hần có bất cứ quan hệ gì, hơn nữa cậu cũng vì Lý Tường Vũ mà suy nghĩ, không để cho hần phải hiểu lầm.

Rốt cuộc bây giờ nên làm như thế nào, cậu thực sự khó có thể lựa chọn.

Trong lòng tựa như vừa uống một chai ngũ vị, không thể xác định là mùi vị gì.

Cậu hi vọng có một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Lý Tường Vũ cầm thuốc quay về, phát hiện bầu không khí trong phòng có vẻ trầm mặc, hai người ngồi yên lặng trên ghế, cúi đầu theo đuổi suy nghĩ riêng.

Đi tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh, nhẹ giọng hỏi : “Sao vậy?”

“Không có gì.” Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu, nhìn hần nhoẻn miệng cười, nét cười trông mất tự nhiên, “Chúng ta về thôi.”

“Ừ.”

Lý Tường Vũ đưa mũ và khẩu trang cho Lâm Duyệt Minh, nhìn cậu trang bị xong rồi, định bỗng cậu xuống, lại bị cự tuyệt.

“Không cần, em tự mình đi.”

Lâm Duyệt Minh quay đầu, nói một tiếng cảm ơn với Nghe Cảnh Thần, rồi đi ra khỏi phòng.

Lý Tường Vũ kinh ngạc đi theo phía sau, trong lòng có chút mất mát nhàn nhạt.

Hần không cần đoán cũng biết, lúc mình đi mua thuốc nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Hần rất hiểu Lâm Duyệt Minh, đối phương chỉ cần có tâm sự, tinh thần sẽ trở nên hoảng hốt, người ngoài có hỏi, cậu cũng không nói, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Cậu thà giấu diếm chịu đau thương một mình, cũng không muốn nói ra tâm sự, tựa như một con ốc sên, cả ngày chỉ biết vùi mình trong vỏ, bất kỳ ai cho dù dùng đủ mọi cách cũng không khiến nó chui ra ngoài, trừ phi chính nó muốn.

Lý Tường Vũ rất muốn biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lại không muốn ép buộc cậu.

Còn nguyên nhân, thôi đành chờ khi nào em ấy muốn thì sẽ nói vậy.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi bệnh viện.

Một người đàn ông đi tới ngay trước mặt.

Ba người đối mặt nhau ngây ngẩn cả người.

Lâm Duyệt Minh quay đầu sang một bên, làm bộ không nhận ra đối phương.

Tô Phóng vốn cũng không nhận ra Lâm Duyệt Minh, sau khi nhìn thấy Lý Tường Vũ, liền rõ ràng. Vừa nhìn lại thấy cậu mặc đồ bầu, bụng vừa to lại tròn tròn, khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bữa ăn khuya trong tay cũng làm rơi trên mặt đất.

Lý Tường Vũ bước đến bên cạnh Lâm Duyệt Minh, bế cậu lên, liếc xéo Tô Phóng một cái, đi thẳng ra bãi đỗ xe.

Tô Phóng muốn đuổi theo, nhưng không nhúc nhích được, cả người nặng nề, chẳng có một chút khí lực. Nhìn thấy hai người sắp đi xa, kiềm chế không được gọi to : “Duyệt Minh — “

Nghe được tiếng kêu, Lý Tường Vũ quay người nhìn hắn, trên mặt đầy sát khí, ánh mắt lạnh tựa hàn băng, “Anh không có tư cách gọi cái tên này.”

“Còn nữa, bây giờ Lâm Duyệt Minh là người của tôi, sau này có thấy em ấy, tốt nhất là làm bộ không nhận ra. Bằng không. . .”

Lời uy hiếp còn chưa nói hết, biểu hiện của Tô Phóng trở nên hoảng hốt lo sợ. Lý Tường Vũ cười nhạt, vẻ khinh thường đến cực điểm.

Lúc quay về nhà, xe chạy rất chậm. Lý Tường Vũ yên lặng lái xe, cái gì cũng không hỏi.

Lâm Duyệt Minh tựa lưng vào ghế ngồi, khi thì nhìn hắn, lúc lại ngó phong cảnh lướt qua ngoài cửa kính. Há miệng thở dốc, rồi khép lại, nhưng vẫn không đề cập đến bất cứ điều gì.

Lý Tường Vũ tính toán trong lòng, đã nhìn thủng mười hai lỗ rồi.

Người này rõ ràng có chuyện muốn nói, rồi lại không lên tiếng, người gì mà không tự nhiên chút nào.

Bất quá, không được tự nhiên trông rất dễ thương.

Lý Tường Vũ nhin không được nói đùa, “Nhìn gì vậy? Có phải đang nghĩ chồng em rất đẹp trai hay không?”

Lâm Duyệt Minh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, gục đầu xuống, một lúc sau nói lí nhí trong miệng, “Xin lỗi. . .”

“Sao em thích nói xin lỗi quá vậy?” Lý Tường Vũ nở nụ cười, “Vì Sao lại xin lỗi tôi.”

“Vừa rồi đã lạnh lòng với anh. . .”

“Ah, vậy mà tôi còn tưởng em không biết đó! Sau này không được đối xử với tôi như thế nữa nhé!”

Lâm Duyệt Minh sau khi ừ một tiếng, lại không chịu nói gì cả.

Lý Tường Vũ vẫn đang chờ cậu nói ra nguyên nhân.

Cậu không chịu nói, thế thì tự mình hỏi vậy.

“Người kia hiện tại làm việc trong bệnh viện em từng công tác hả?”

“Vâng.”

“Vừa rồi chính là chuyện này làm em mất hứng sao?”

Lời đã mở, Lâm Duyệt Minh cũng không muốn giấu diếm điều gì, “Xem là như vậy đi, sinh con xong, em muốn tiếp tục làm việc, nhưng không muốn trở thành đồng nghiệp với hắn.”

“Vậy thì đơn giản thôi, tôi nghĩ biện pháp đuổi hắn đi là được.”

Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, “Anh nói nghe cứ như thổ phỉ vậy!”

Lý Tường Vũ nhún nhún vai, “Tôi vốn là thổ phỉ mà.” Sau đó quay đầu dò hỏi : “Muốn tôi ra tay không? Đuổi hắn chạy thẳng ra nước ngoài luôn.”

“Mai mốt rồi nói sau .”

Lý Tường Vũ bĩu môi, trong ngực cảm thấy ê ẩm, “Em còn luyện tiếc sao?”

Lâm Duyệt Minh liếc xéo hẳn, “Em không thích thổ phỉ!” Kỳ thực không muốn anh làm chuyện trái pháp luật mới đúng.

Lý Tường Vũ hiểu được ý nghĩ của cậu, cười cười rồi nói : “Nếu không tôi mở cho em một phòng khám vậy?”

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một lát, cảm thấy không thể thực hiện được, “Em sợ rằng làm không được việc này, rất nhiều bệnh cấp tính, em đâu có am hiểu trị liệu.”

Lý Tường Vũ nói nghe thực dễ dàng, “Thì mời thêm một bác sĩ, và vài y tá nữa là được rồi!”

Lâm Duyệt Minh kinh ngạc hỏi : “Vậy lúc người khác khám bệnh, lẽ nào em đứng một bên nhìn sao? Thế sao còn là phòng khám của em được?”

Lý Tường Vũ đúng lý hợp tình nói : “Sao lại không phải là phòng khám của em? Em chính là ông chủ mà!”

Lâm Duyệt Minh : Anh ấy quả nhiên là người rất rất trần tục!

37. Chương 37

Lâm Tô gần đây đang say mê điên cuồng trò chơi đồ vui, nhàn rỗi không có việc gì sẽ rủ Lý Bác Học cùng chơi với bé.

Lý Bác Học không quên lời thề, nhóc cũng đâu định lấy dao tự đâm chết mình, mấy ngày nay vẫn tìm cách tránh né Lâm Tô.

Sáng sớm tỉnh lại, Lý Bác Học mở mắt đang chuẩn bị rời giường, Lâm Tô đột nhiên tiến đến trước mặt nhóc, cười tủm tỉm nói : “Chúng ta chơi trò đồ vui ha? O(_)O~”

Lý Bác Học nhắm mắt lại, vờ như ngủ mê nỉ non nói : “Chân gà ăn thật là ngon a. . .” Xoay mình vào trong, giả bộ ngủ tiếp.

Lúc ăn trưa, Lâm Tô lại đến bên cạnh nhóc, cười tủm tỉm nói : “Chúng ta chơi trò đồ vui nhé? O(_)O~”

Lý Bác Học ném chiếc đĩa xuống đất, rồi nói lảm thảm trong miệng : “Đĩa của mình ở đâu rồi ta?” Rồi ngồi xồm xướng, chui vào gầm bàn để tìm chiếc đĩa.

Buổi tối trước khi ngủ, Lâm Tô sấp lại gần, cười tủm tỉm rủ rê : “Chúng ta lại chơi trò đồ vui ha? O(_)O~”

Lý Bác Học ngáp sái cả quai hàm, lẩm bẩm : “Sao hôm nay buồn ngủ dữ vậy nè. . .” Đưa tay tắt đèn, nằm xuống giường làm bộ ngáy ngủ.

Lâm Tô cho dù có khờ, cũng biết Lý Bác Học đang bơ mình.

Ủy khuất bĩu môi : Lý Bác Học là đồ trướng thối ~o(>_<>

~~. : .

Về đến nhà, hai người mới nhớ lại vừa rồi đã quên hỏi giới tính của đứa bé.

Lâm Duyệt Minh nói : “Nếu không chúng ta ngày mai quay trở lại ha?”

“Quên đi.” Lý Tường Vũ cười cười, “Tôi cũng không muốn biết giới tính của đứa bé nữa, nam hay nữ tôi đều thích cả.”

Người kêu đến bệnh viện trước là anh, bây giờ còn nói như vậy, anh sợ em lại gặp người kia chứ gì?

Lâm Duyệt Minh bĩu môi, cũng lười vạch trần hẳn.

Giới tính của đứa bé tạm thời gác lại, nhưng trong lòng Lý Tường Vũ có một nghi vấn.

Đứa bé này rốt cuộc sinh như thế nào đây?

Kỳ thực đây cũng là chuyện mà mọi người trong nhà quan tâm nhất.

Ngày thứ hai, mọi người được mời họp hội nghị gia đình.

Lý Tường Vũ trước tiên trình bày quan điểm của mình.

Hắn quyết định sẽ mời Nghê Cảnh Thần đến đỡ đẻ tại nhà, đến lúc đó những máy móc thiết bị cần cho việc này, sẽ cho mua về.

Chủ ý này không tồi, chiếm được sự đồng thuận của mọi người trong nhà.

Căn bản chỉ còn một vấn đề phải giải quyết, đứa bé này rốt cuộc được sinh ra từ chỗ nào?

Lý Tuyết Linh hắng giọng, “Nè, nè, sẽ không thực sự dùng phía sau để sinh chứ?”

Lý lão thái nghiêm mặt, “Con gái con đứa ăn nói phải dè chừng một chút!”

“Con chỉ nói sự thực thôi mà!” Lý Tuyết Linh cãi lại : ” Anh Lâm cũng không phải phụ nữ, đương nhiên chỉ có thể dùng chỗ đó để sinh đứa bé ra thôi!”

Lý Tường Duệ che mặt, “Trời ạ! Nếu đúng là như vậy, thì thật là đáng sợ!”

Lý lão thái nhìn lướt qua bụng của Lâm Duyệt Minh, trông giống như nhét vào một trái dưa hấu to ở bên trong, vừa tròn vừa lớn.

Lúc trước khi bà mang thai, sáu tháng bụng cũng không lớn như Lâm Duyệt Minh, kết quả khi sinh đứa bé bà đau gần chết.

Bản thân đã từng nếm trải qua nên đương nhiên biết sinh con rất khổ cực, đột nhiên bà cảm thấy yêu thương Lâm Duyệt Minh, đàn ông sinh con, loại việc trái với lẽ thường tình này, cũng không phải ai cũng có thể thừa nhận được.

Cái gia đình này mở hội nghị cũng không giống ai, tất cả đều là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong đầu mọi người không biết phải làm như thế nào, căn bản không đưa ra được quyết định.

Mấy người cùng đồng thời thở dài một hơi, lo lắng suy nghĩ.

Trong lúc đó, Lâm Duyệt Minh vẫn ngồi ở bên cạnh nhẩn nha cắn hạt dưa, giống như mọi chuyện không liên quan gì đến mình. Hiện tại hạt dưa đã hết rồi, cậu vỗ tay phỉ bụy, lên tiếng : “Có gì đâu mà rối rắm, sinh mổ là được rồi, mọi người cứ tiếp tục trò chuyện, tôi đi ngủ đây.”

Trong lúc mọi người đang trợn trừng nhìn cho rõ, Lâm Duyệt Minh đứng lên, đỡ thắt lưng chậm rãi đi vào phòng ngủ.

Mổ lấy thai có nghĩa là trên bụng rạch một dao.

Sinh mổ có thể xuất huyết rất nhiều.

Sinh mổ còn phải chịu dần vặt đau đớn một thời gian dài, thân thể hồi phục lâu hơn so với sinh tự nhiên.

Mấy vấn đề này Lý Tường Vũ phải bận tâm lo lắng.

Hắn mong muốn Lâm Duyệt Minh không phải chịu khổ nhiều mà vẫn có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé.

Nhưng hắn cũng biết ý nghĩ này thật là ngây thơ.

Bây giờ chỉ có thể chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ để nghênh đón đứa bé chào đời, hắn sẽ làm hết khả năng để Lâm Duyệt Minh chịu khổ ít nhất.

Chỉ còn ba tháng nữa đứa bé sẽ được sinh ra, cũng đã định xong ngày dự sinh, Lý Tường Vũ và Lâm Duyệt Minh sau khi thương lượng, đã ra quyết định cuối cùng — Mời Nghê Cảnh Thần tiến hành phẫu thuật lấy thai.

Tiếp đó công việc của Lý Tường Vũ bắt đầu lu bù lên.

Đầu tiên là bố trí một gian phòng làm nơi sinh nở, sau đó đặt mua các loại thiết bị chữa bệnh.

Vốn hần còn định mời một người y tá nhiều kinh nghiệm đến hỗ trợ, sau đó lại dùng tiền để trám miệng cô ta lại. Thế nhưng Lý lão thái không đồng ý, bà không tin được người ngoài, sợ gặp phải kẻ tiểu nhân, khiến xảy ra sự cố, đến lúc đó không riêng phiền hà đến Lâm Duyệt Minh, còn thêm rất nhiều hệ lụy không cần thiết.

Hơn nữa trong nhà không phải còn có người sao, mỗi người đều có thể hỗ trợ, góp thêm một phần sức lực a!

Mọi việc đã định như thế rồi, Lý Tuyết Linh và Lý Tường Duệ nghe nói đến lúc đó chính mình phải giúp đỡ, trong lòng hưng phấn lại khẩn trương, mấy ngày nay chuyên tâm lên mạng tìm hiểu mọi việc liên quan đến quá trình sinh em bé.

Nhìn mọi người vì mình mà bận rộn, Lâm Duyệt Minh rất cảm động.

Tuy cảm kích nhưng cậu lại không thốt nên lời, chỉ biết tự nhủ mình sinh ra một cục cưng khỏe mạnh là hồi báo tốt nhất đối với mọi người.

Nếu muốn cục cưng khỏe mạnh, đương nhiên là phải dưỡng thai cho tốt.

Mỗi ngày cậu kiên trì uống ba ly sữa tươi, không có việc gì hay ra hoa viên tản bộ, mở nhạc cho cục cưng nghe, rồi còn thủ thỉ nói chuyện với cục cưng

Từ sáng sớm lúc rời giường cho đến khi đi ngủ, một ngày đêm muốn làm cái gì, suy nghĩ điều gì, cậu đều nói cho cục cưng nghe.

Mỗi ngày duy trì tâm tình vui vẻ, đem tình cảm truyền đến cho cục cưng, để bé cảm nhận được hạnh phúc và yêu thương.

Trong nháy mắt một tháng đã trôi qua, bụng Lâm Duyệt Minh càng lúc càng lớn, tròn vo, ngay cả thắt lưng cũng không khom xuống được. Thân thể phù thũng rất lợi hại, đặc biệt là hai bàn chân, phù lên trông như một bánh mìn thêu, dày dẹt đều không xỏ vào được nữa, đi bộ cũng rất khó khăn.

Lý Tường Vũ yêu thương, rất ít khi để cậu xuống giường hoạt động, ngay cả ăn cũng đem vào trong phòng rồi đút cho cậu.

Những lúc như thế này, Lâm Duyệt Minh lại cười cười nói : “Anh cưng chiều em như thế, sẽ làm em đánh mất năng lực tự chủ của mình đó.”

Lý Tường Vũ nhìn cậu, ánh mắt ấm áp tưởng chừng như có thể hòa tan tất cả, “Đánh mất thì đã sao, tôi tình nguyện cưng chiều em cả đời.”

Sáng sớm hôm nay, Lâm Duyệt Minh tỉnh lại thì phát hiện Lý Tường Vũ không ở bên cạnh, đang chuẩn bị xuống giường hoạt động, cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Tô chân nam đá chân chiêu chạy vào.

“Ba ba, hình như bà nội bị bệnh rồi.”

“Bà nội như thế nào? Hiện tại ở đâu vậy?” Trong lòng Lâm Duyệt Minh cả kinh, mặc quần áo, tập tễnh đi ra ngoài.

Lâm Tô theo sát một bên, “Bà ở trong phòng khách, vừa rồi con và bà đang xem TV, bà đột nhiên ôm bụng rên rừ rừ.”

“Ừ, trước tiên chúng ta đi vào xem sao đã.” Lâm Duyệt Minh lại hỏi : “Người trong nhà đâu? Không có ai à?”

Lâm Tô nói : “Chú Lý và cô đi mua đồ, chú nhỏ thì đi học đàn. Cái tên trứng thối Lý Bác Học kia không biết trốn vào xó nào rồi.”

Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, “Sao vậy? Lại cãi nhau với Hồ Con à?”

Nhắc tới chuyện này Lâm Tô thực ủy khuất, thở phè phò nói : “Cậu ấy xấu lắm, không chơi với con, vài ngày nay con không thêm để ý đến cậu ấy.”

Lâm Duyệt Minh dừng bước, chờ Lâm Tô đi tới bên cạnh mình, nắm tay bé, vừa đi vừa giảng giải cho bé, “Cậu ấy không chơi với con nhất định là có nguyên nhân, con có thể hỏi cậu ấy mà, sao lại không để ý tới cậu ấy vậy? Lát nữa có gặp cậu ấy con không được làm lơ nhé, các con ở chung nhà nên phải thân thiết với nhau, biết không? Hồ Con rất tốt với con, đừng khiến cho nhóc nổi giận a.”

“Vâng, con biết rồi.” Lâm Tô gật đầu.

Hai người mới vừa đi vào phòng khách đã thấy Lý lão thái cuộn mình nằm trên sofa.

Cậu lập tức đi tới bên cạnh, ngồi xổm xuống hỏi : “Bác gái, bác cảm thấy khó chịu ở đâu?”

Lý lão thái không trả lời, trong họng phát ra tiếng rên rỉ có vẻ thống khổ.

Lâm Duyệt Minh quan sát thân thể của bà một vòng, mới nhìn rõ tình trạng của bà lúc này.

Sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhăn nhó, trên trán đổ mồ hôi hột, bộ dáng rất khổ sở.

“Để con đưa bác tới bệnh viện.”

Lâm Duyệt Minh đang muốn nâng Lý lão thái dậy, nhưng bà khoát tay cự tuyệt, “Viêm ruột thừa thôi, bệnh cũ ấy mà, đi vào phòng lấy thuốc cho bác uống là được.”

“Không được.” Không cho giải thích, Lâm Duyệt Minh dứt khoát đỡ bà từ ghế sofa lên, “Viêm ruột thừa cấp tính phải trị liệu kịp thời, để lâu sinh ra hoại tử hoặc là thủng ruột sẽ rất phiền phức, đừng cạy mạnh, chúng ta đến bệnh viện thôi.”

Lý lão thái nhìn bụng của Lâm Duyệt Minh, nói : “Con như vậy làm sao mà ra khỏi cửa được? Gọi điện thoại kêu Tường Vũ về, bác còn có thể chống đỡ thêm một chút.”

“Chờ anh ấy về sẽ không còn kịp nữa.” Lâm Duyệt Minh cầm chìa khóa xe lên, quay qua sai Lâm Tô: “Bé Thỏ, giúp ba lấy mũ, khẩu trang và điện thoại đi động lại đây, chúng ta đưa bà nội đến bệnh viện.”

Lâm Tô dạ ran, phóng thẳng lên lầu.

Ngồi vào trong xe, trước tiên Lâm Duyệt Minh gọi cho Lưu Hồng Huy, đơn giản nói qua tình trạng bệnh tình của Lý lão thái, nói hẳn tìm một bác sĩ ngoại khoa tay nghề cao, chuẩn bị sẵn sàng đợi lát nữa làm phẫu thuật cho Lý lão thái.

Lý lão thái đang đau đến nói không ra lời vừa nghe nói mình phải làm phẫu thuật lập tức từ chỗ ngồi giật nảy lên, “Cái gì! ? Phải phẫu thuật hả! ? Bác mặc kệ! Trước đây cho dù đau cỡ nào thì bác uống thuốc cũng đã sống tới bây giờ, lần này cũng vậy thôi, con đưa bác về đi, uống thuốc là được rồi.”

Lâm Duyệt Minh quay đầu nhìn bà nhàn nhạt nói, “Giải phẫu sớm một chút thì cũng sẽ không chịu nhiều đau đớn như vậy, đau dài không bằng đau ngắn.”

Đạo lý này Lý lão thái đương nhiên hiểu rõ, chỉ là bà sợ phẫu thuật, tựa con nít sợ chích vậy, nỗi sợ hãi từ đáy lòng, rất khó khắc phục.

Lý lão thái vừa lắc đầu, lại vừa thì thào tự nhủ : “Bác không làm phẫu thuật, không làm. . .”

Lâm Duyệt Minh vừa lái xe, còn phải dỗ dành bà, chẳng khác gì dỗ con nít, “Chích thuốc tê sẽ không cảm giác được gì, chỉ là tiểu phẫu không có gì đáng sợ đâu.”

. . .

“Nhắm mắt lại ngủ một giấc là giải phẫu đã kết thúc, chờ bác lần thứ hai tỉnh lại bụng cũng sẽ không đau nữa.”

. . .

“Sau khi phẫu thuật chúng ta về nhà, bác muốn ăn cái gì con đều sẽ nấu cho bác ăn.”

. . .

“Tay nghề nấu ăn của con rất tốt đấy.”

Lý lão thái ngẩng đầu lên, nửa tỉnh nửa mê nhìn Lâm Duyệt Minh, nhỏ giọng hỏi : “Những điều con nói đều là thật chứ?”

“Đương nhiên.” Lâm Duyệt Minh cười cười, “Con cũng là bác sĩ mà.”

“Àh, vậy được rồi.” Lý lão thái gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý.

Lúc này Lâm Duyệt Minh lại gọi điện thoại cho Lý Tường Vũ, nói rõ tình hình cho hắn nghe. Qua điện thoại Lý Tường Vũ nói sẽ ngay lập tức chạy tới bệnh viện.

Kết thúc cuộc gọi, vừa lúc ô tô chạy đến cổng bệnh viện, Lâm Duyệt Minh mang mũ và khẩu trang xong, đỡ Lý lão thái đi vào bệnh viện.

Khi Lưu Hồng Huy thấy ba người đi vào khu nội trú thì vô cùng sửng sốt.

Hắn chỉ vào Lâm Duyệt Minh, ngạc nhiên kêu lên, “Cậu, cậu là Duyệt Minh thật hả? Sao lại biến thành hình dạng như này? !”

Lâm Duyệt Minh bàn giao Lý lão thái cho hắn, tức giận nói : “Cái đồ ngốc này! Nói nhỏ chút! Cậu muốn tất cả mọi người đều nhận ra tớ sao? Lát nữa tớ sẽ giải thích, trước tiên đi làm kiểm tra cho lão thái thái đã.”

“Ah.” Lưu Hồng Huy ngậy ngốc lên tiếng, một bên đỡ Lý lão thái đi về phía trước, một bên ngoái đầu lại đánh giá Lâm Duyệt Minh, cảm thấy không hiểu làm sao.

Hiện tại Lâm Duyệt Minh. . . ít nhất. . . Béo thêm khoảng năm mươi cân, bụng thật to, y như một phụ nữ có thai. Khuôn mặt bị mũ và khẩu trang che, lại chỉ lộ ra đôi mắt, mí mắt phù thũng, trước kia mắt phượng hẹp dài giờ híp lại thành một khe hở, nhãn thần ảm đạm, mất đi ánh sáng rực rỡ của ngày xưa.

Nhìn thấy hình dạng này của cậu, Lưu Hồng Huy nghĩ nếu như bỏ đi khẩu trang, sẽ thấy một khuôn mặt vô cùng thê thảm.

Làm kiểm tra xong, y tá định đẩy Lý lão thái vào phòng giải phẫu, Lâm Duyệt Minh đi tới bên cạnh, cúi xuống nhẹ giọng nói với bà : “Bác gái đừng sợ, ngủ một giấc là xong tất cả.”

“Ừ.” Lý lão thái nở nụ cười, lần đầu tiên cười hòa ái như thế, “Còn gọi là bác gái, con hắn là nên đổi thành mẹ được rồi.”

Như có một dòng nước ấm rót vào trong lòng, Lâm Duyệt Minh ngậy ngẩn sửng sốt trong chốc lát, hơi mắt tự nhiên kêu một tiếng “Mẹ”, chỉ là khi cậu thốt thành lời thì Lý lão thái đã bị đẩy vào rồi.

Nhìn Lý lão thái được đẩy vào phòng giải phẫu, Lâm Duyệt Minh mới đem chuyện mình mang thai nói cho Lưu Hồng Huy nghe.

Nghe xong, Lưu Hồng Huy không cảm thấy giật mình, ngược lại còn nghĩ thật kỳ diệu, suy nghĩ một chút rồi hỏi : “Một người đàn ông sao có khả năng mang thai được?”

Lâm Duyệt Minh đơn giản giải thích : “Cơ thể của tớ cấu tạo khác với người thường, bên trong còn có thêm một cơ quan sinh dục nữ, bởi vậy mới có thể hoài thai.”

Lưu Hồng Huy lại hỏi : “Bé Thỏ cũng là cậu sinh ra hả?”

“Đúng vậy.”

Lưu Hồng Huy nhìn thoáng qua Lâm Tô, “Vậy Bé Thỏ cũng có thể sinh phải không? Đứa bé trong bụng cậu tương lai cũng vậy luôn sao?”

Lâm Duyệt Minh trừng mắt : “Liên quan rắm gì đến cậu.”

Lưu Hồng Huy cười rình rích, “Hỏi có một chút xú, cậu không nói thì thôi.”

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lưu Hồng Huy đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện tới Lý Tuyết Linh.

“Em chồng của cậu dạo gần đây rất lạ, không có việc gì lại thường xuyên chạy đến bệnh viện tìm, muốn tới đi ăn, dạo phố cùng cô ấy, giống như đang hẹn hò vậy.”

“Cô ấy có ý với cậu chứ sao.”

“Không đâu!” Lưu Hồng Huy lắc đầu bai bãi.

Ban đầu hắn cũng tưởng là như thế, cho rằng Lý Tuyết Linh thích mình, thế nhưng đi ra ngoài chơi vài lần, hắn nghĩ hình như đang tự mình đa tình thì phải.

Ăn cơm đi cả trung đội, dạo phố thì vào chợ đồ cổ, tình nhân hẹn hò sẽ đến những nơi này sao?

Lý Tuyết Linh thích uống bia, tửu lượng mạnh kinh người, vừa uống vừa đấu khẩu, phóng khoáng còn hơn một chàng trai vùng Đông Bắc. Một nam một nữ ở cùng nhau, nếu như nói người phụ nữ này thích người đàn ông kia, vậy thì ở trước mặt hắn khẳng định liều mạng bảo vệ hình tượng của chính mình, nếu là ngược lại, có lẽ cô ta xem người đàn ông này như bạn thân, cho nên mới không cố kỵ nhiều như vậy.

Lưu Hồng Huy dám khẳng định Lý Tuyết Linh chỉ xem mình như bạn thân mà thôi, cách hai người ở bên nhau không giống như tình yêu nam nữ, tựa như bằng hữu không lãng mạn thăng thần vô tư trong sáng, không ngại để lộ bản tính và khuyết điểm ở trước mặt đối phương.

Tuy rằng Lưu Hồng Huy rất thích ở bên cạnh Lý Tuyết Linh, nhưng trong lòng hắn lại có hơi mâu thuẫn. Hắn rất tán thưởng tính cách của Lý Tuyết Linh, còn trộm ảo tưởng mình có thể cùng Lý Tuyết Linh trở thành đôi bạn thân khác giới, thế nhưng hắn vẫn nghĩ tìm vợ nên kiếm một người phụ nữ ôn nhu hiền lành có thể chăm lo cho gia đình.

Hiển nhiên Lý Tuyết Linh không phải là người như thế, cô là một nữ thủ lĩnh xã hội đen, mỗi ngày dẫn theo một đám em út trong bang phái chém chém giết giết, giữ chỗ, chiếm địa bàn, sống dưới lưỡi đao đổ máu có ngày.

Cuộc sống như thế Lưu Hồng Huy chỉ ở thấy trên TV, hắn chưa từng nghĩ tới một nửa. . . khác của mình sẽ là trùm xã hội đen.

Xã hội đen? Cuộc sống chém chém giết giết sao? Hắn thực sự khó mà chấp nhận được.

Sau khi Lưu Hồng Huy nói ra tâm sự của mình, Lâm Duyệt Minh lập tức tròn hai mắt, “Xã hội đen làm hại đến cậu à? Hay là cậu coi thường xã hội đen? !”

Lưu Hồng Huy vội vàng biện giải : “Tớ không phải nói ý này, chỉ nghĩ là tớ và cô ấy không hợp. . .”

“Thôi đi!” Lâm Duyệt Minh cười nhạo, “Bộ dạng cậu nhìn như gấu trúc thế này! Vậy mà cỡ em chồng của tớ còn chưa vừa mắt cơ đấy!”

Lưu Hồng Huy không nói gì, hắn rút cuộc cũng hiểu rõ, hiện tại bọn họ là người một nhà, còn mình giờ đây chỉ là người ngoài, trước mặt Lâm Duyệt Minh nói điều không hay về Lý Tuyết Linh, cậu đương nhiên phải ra mặt bảo vệ.

Muốn trách thì tự trách mình lắm miệng, vốn tưởng nói ra cho bớt phiền não, ngược lại còn bị mĩa mai nữa chứ.

“Ai không vừa mắt ai thế?” Một thanh âm trầm thấp vang lên từ hành lang, trong giọng nói mang theo tiếu ý.

Hai người nhìn theo hướng thanh âm phát ra, thấy Lý Tường Vũ đang đi tới, phía sau là Lý Tuyết Linh.

Lưu Hồng Huy sợ Lâm Duyệt Minh nói ra lời khi này, bèn đành trước : “Không có gì, tôi và Duyệt Minh đang nói chuyện phiếm thôi.”

“Àh.” Lý Tường Vũ đi tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh hỏi : “Mẹ có khỏe không?”

“Không sao, đang phẫu thuật.”

“Thế em thì sao?” Lý Tường Vũ đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Duyệt Minh, nhéo nhéo bàn chân, “Chân của em phù nhiều như vậy, có chịu được không?”

Lâm Duyệt Minh cười nói : “Em không sao.”

Lý Tường Vũ lo lắng, đưa tay cởi giày của cậu ra, “Để tôi nhìn chân em nào, thuận tiện còn có thể giúp em mát xa.”

“Không cần đâu.” Lâm Duyệt Minh co chân lại, hạ giọng nói : “Ở bên ngoài đừng có buồn nôn như thế, người ta nhìn kìa!”

“Quản hần làm gì.” Lý Tường Vũ mạnh mẽ cởi giày ra, giúp cậu xoa bóp lòng bàn chân, biên độ rất nhỏ, động tác nhẹ nhàng.

Lâm Duyệt Minh cứ lẳng lặng ngồi như vậy, chẳng thèm nhắc lại, cũng không phản kháng nữa, cúi đầu, nhìn vào mắt Lý Tường Vũ, nhìn đến thần cả người.

Hai người dường như trong mắt chỉ có nhau, vô tình không chú ý đến xung quanh.

Lý Tuyết Linh bế Lâm Tô lên, ghé vào tai bé thì thầm : “Cô dẫn con đi mua chocolate ăn được không?”

Lâm Tô gật đầu.

“Ngoan.” Lý Tuyết Linh quay qua nháy mắt với Lưu Hồng Huy, “Đi theo tôi, đừng làm phiền họ.”

Lưu Hồng Huy lập tức hiểu ý, theo sát phía sau, dành không gian cho hai người.

Lý lão thái sau khi vào phòng giải phẫu mới phát hiện mình bị lừa.

Đầu tiên bác sĩ đứng mổ nói cho bà biết giải phẫu xong không thể ăn, chừng nào xì hơi rồi mới có thể ăn một ít thức ăn lỏng. Lý lão thái là “Động vật ăn thịt”, một ngày đêm không có thịt trong lòng phát hoảng. Hiện tại bảo bà một thời gian chỉ được ăn rau củ, mới nghĩ đến thôi, bà đã thấy kinh khủng rồi.

Lúc chích thuốc tê thiếu chút nữa bà chết vì đau. Gây tê phải chích thẳng vào tuỷ sống, châm đến đầu khớp xương sườn chừng như muốn nứt ra, đương nhiên là rất đau rồi, thân thể của bà lại cứng cồng, đâm vài lần mới trúng, đau đến nỗi bà la lên oai oái.

Sau khi gây tê, bà nghĩ thầm mình ngủ một giấc thức dậy phẫu thuật cũng kết thúc, thế nhưng làm cách nào cũng không ngủ được, toàn bộ quá trình phẫu thuật đều cảm nhận được, rõ ràng bà cảm giác được có một cái gì đó cứ khuấy đảo trong bụng mình, tuy rằng không đau đớn, nhưng bà vẫn nghĩ rất kinh khủng, sợ thuốc tê mất hiệu lực, vì vậy vẫn bị vây trong trạng thái cảm xúc lo lắng hãi hùng.

Mãi đến khi giải phẫu sắp kết thúc bà mới thiếp đi, ra khỏi phòng giải phẫu như thế nào, rồi vào phòng dưỡng bệnh ra sao bà chẳng biết gì cả. Tới khi bà tỉnh lại thì thuốc tê đã hết, cảm giác đau đớn kéo tới, thiếu chút nữa lấy đi cái mạng già của bà.

Bác sĩ cư nhiên cũng sẽ lừa dối người ta sao? !

Bà thề sẽ không bao giờ. . . Tin tưởng vào lời của Lâm Duyệt Minh nữa!

38. Chương 38

Lý Bác Học chắc phải lấy dao tự đâm chết chính mình mất thôi.

Mấy ngày nay tránh tránh né né khiến trong lòng nhóc cũng không chịu nổi, rốt cục đành phải quyết tâm quảng cầu thề ra sau đầu, chủ động đề nghị chơi trò đổ vui.

Nào ngờ Lâm Tô lại nói : “Hiện tại tớ không thích chơi đổ vui nữa.”

Lý Bác Học ngạc nhiên, “Sao vậy? ! Cậu vẫn còn giận tớ hả?”

“Không phải đâu.” Lâm Tô lắc đầu, sau đó cười tủm tỉm nhìn nhóc, “Chú nhỏ chỉ cho tớ chơi một trò khác, vui lắm, cậu chơi với tớ nha? O(_)O~ “

“Ah. . .”

Lý Bác Học không hiểu gì cả, nhìn Lâm Tô mở máy vi tính, lên mạng gia nhập trò chơi, liền vui vẻ, “Thì ra cậu muốn tớ cùng chơi trò Đặt bom với cậu hả?”

“Đúng vậy, chơi rất vui đó.” Lâm Tô tìm vào một phòng chơi, bấm nút ready rồi ngồi yên chờ đợi.

Ít giây sau, trò chơi bắt đầu.

Lý Bác Học ngồi một bên nhìn bé chơi, càng xem mặt càng đen.

Chỉ vào nhân vật bị kẹt ở trong góc : “Bên trái là vách tường cậu cứ cố sức đi về phía đó làm gì? Đi qua bên phải kia!”

Hiển nhiên đường nhìn của Lâm Tô không rơi vào nhân vật kia, tay ấn bàn phím rung động ngắt trời, “Bên trái có vách tường không nên đi sao?”

Lý Bác Học nhìn theo ánh mắt của bé, khóe miệng co quắp, nhóc thấy trên màn hình các nhân vật đang chạy tán loạn đều là của người khác! Trò chơi bắt đầu lâu như vậy rồi mà thao tác và nhân vật đều không phân biệt rõ ràng lắm!

Lý Bác Học chỉ tiếc rên sất không thành thép kêu lên : “Trên đầu có mũi tên mới là nhân vật của cậu! Mặc áo tím, béo tròn trùng trục đó!”

“Ah.” Lâm Tô nhìn chăm chăm tìm kiếm trên màn hình, cuối cùng cũng thấy được nhân vật của mình, nhưng mà nhân vật của bé đã chết, “Thì ra cái này mới là tớ, vừa rồi còn tưởng bàn phím không được nhảy. . . (+ +)~”

Lý Bác Học không nói gì : Vợ của mình chính là ngu ngốc như vậy đó -_-|||

Trò chơi kết thúc, nhân vật áo tím béo tròn trùng trục bị chủ phòng đuổi ra ngoài.

Lâm Tô quay đầu nhìn Lý Bác Học, đẩy vế tội nghiệp, “Vì sao hần không thích tớ? T_T “

Vậy còn chưa rõ ràng hay sao? ! Cậu không biết chơi a! Kéo chân mọi người chứ sao!

Nhưng Lý Bác Học không đành lòng đả kích bé, vờ nghiêm trang nói : “Bởi vì kỹ thuật của cậu quá tốt, cho nên hần đổ kị.”

“Phải không?” Lâm Tô nở nụ cười, “Hần không chơi với tớ, vậy cậu chơi với tớ ha.”

“Được!”

Lý Bác Học trước đây chưa từng chơi Đặt bom.

Nhóc nghĩ trò này quá ngây thơ, chẳng đáng để chơi.

Thế là vì Lâm Tô, nhóc miệt mài không ngừng khổ luyện để tăng level, sau đó mua một bộ trang bị thật hoa lệ.

Khi nhóc nghĩ kỹ thuật của mình không còn ai địch nổi nữa, nghênh ngang đi tới trước mặt Lâm Tô, nói : “Đăng nhập trò chơi đi, tớ dẫn cậu đi chơi Đặt bom. o(v)o~~ “

Lâm Tô khoát khoát tay, “Hiện tại tớ không thích chơi Đặt bom nữa rồi.”

(o) Nhiệt tình theo nước trôi về biển Đông, ngũ quan Lý Bác Học vắn vẹo, hét thật to, “Vì — sao — vậy —”

Lâm Tô cười tủm tỉm, “Chú nhỏ lại mới dạy tớ chơi trò khác, rất vui nha, cậu chơi với tớ ha? O(_)O~”

Áh! ! !

Lý Bác Học cố nén xúc động bạo phát, hít sâu một hơi, lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi. . . (_)”

Lần này là trò Kart, Lâm Tô vẫn giống như trước chơi rất kém, luôn luôn là người về chót còn chưa nói, dùng đạo cụ loạn xạ ngẫu, kéo chân toàn bộ người chơi trong tổ, bởi vậy cứ mỗi khi Game Over bé đều bị chủ phòng đá ra ngoài.

Kỳ thực đá nhóc ra khỏi phòng coi như là nhẹ, gặp phải người nóng tính liền chửi ầm lên, mắng đến thương tích đầy mình, khiến cho bé vô cùng ủy khuất.

Lý Bác Học ở một bên nhìn thấy bèn bốc hỏa, len lén nhớ kỹ tên những người này : Dám ăn hiếp vợ của ta sao? ! Các người chán sống thật rồi! (#)

Chưa từng chơi Kart Lý Bác Học lại ở lì trong phòng vài ngày khổ luyện kỹ thuật.

Sau một thời gian tôi luyện nhóc nghĩ kỹ thuật của mình đã đạt được tới trình độ đỉnh cao xuất thần nhập hóa, thâm sâu khó lường, liền nạp tiền mua một chiếc xe xịn cùng trang bị toàn thân lóe sáng, chuẩn bị dẫn Lâm Tô đăng nhập vào trò chơi tìm đám người kia báo thù.

Lại không nghĩ rằng thêm một lần nữa gặp phải đả kích.

Lâm Tô lắc đầu xua tay, vẫn là câu nói kia, “Hiện tại tớ không thích chơi Kart nữa rồi.”

Lý Bác Học cảm thấy trái tim mình tổn thương!

Đưa tay ôm lấy ngực, yếu ớt hỏi, “Vì sao. . .”

Lâm Tô nói rất nghiêm túc : “Ba ba nói thường xuyên chơi Game online sẽ bị nghiện đấy!”

Lý Bác Học không nói gì.

Lâm Tô bổ sung : “Ba ba tớ còn nói thường xuyên chơi trò đồ vui có thể rèn luyện trí óc, đối với tớ rất có ích! Cho nên giờ chúng ta chơi trò đồ vui ha. O(_)O~”

Lý Bác Học triệt để tan vỡ : Đủ rồi, không cần chơi trò nào nữa, cậu trực tiếp cầm đao đâm tớ một nhát chết quách cho rồi! /(o)/

~~. : .

Cả ngày hôm nay Lâm Duyệt Minh đều ở trong bệnh viện.

Lý lão thái ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh lại, vừa tỉnh liền phát giận, lúc thì kêu đau, ba hồi lại quay qua mấy đứa con tổ khổ, nói Lâm Duyệt Minh lừa dối bà, rằng Lâm Duyệt Minh không phải là người tốt.

Lý Tường Vũ ngồi một bên chơi điện thoại di động, mặc kệ bà.

Lý Tường Duệ tuy rằng ngồi nghe bà oán giận, thế nhưng nghe vào tai trái lại chạy qua tai phải, bộ dáng như đi vào cõi thần tiên, đầu óc không biết phiêu dạt phương nào.

Lý Tuyết Linh thì không thềm khách khí, trực tiếp đả kích bà, “Anh Lâm không nói như vậy mẹ chịu mỗ sao? Không mỗ bệnh của mẹ có hết được không? Một chút xiu đau đốn đó ráng chịu tí là được, lúc con chảy máu vì đao cũng chưa từng nhỏ một giọt nước mắt đâu!”

Lý lão thái bị quē độ nói không ra lời.

Lâm Duyệt Minh cười cười, giúp bà nâng giường bệnh lên, ngồi như vậy cũng thoải mái hơn.

“Mẹ, con nói chuyện phiếm với mẹ nhé, dời đi lực chú ý cũng sẽ không đau nhức như vậy nữa.”

“Phải không?” Lý lão thái bán tín bán nghi nhìn cậu, qua nửa ngày mới nói, “Trò chuyện cũng được, thử tin con một lần nữa vậy.”

Một lúc lâu, Lâm Duyệt Minh vẫn ngồi bên cạnh, nói chuyện phiếm với bà, kể một ít chuyện lý thú mà mình đã chứng kiến trước đây, quả nhiên thành công dời đi lực chú ý của bà.

Hàn huyền một chút đã đến quá trưa, Lý lão thái nghĩ bụng mình cũng không đau như trước nữa, biện pháp này hình như không tồi. Nhìn Lâm Duyệt Minh có vẻ không được tự nhiên nói một câu, “Thằng bé này rất tốt bụng, sao lại cứ luôn giả dạng người ác làm chi khiến cho người ta ghét chứ.”

Lâm Duyệt Minh nghe xong cười, từ chối cho ý kiến.

Đến giờ cơm chiều, mọi người thấy tình trạng của Lý lão thái đã ổn định, mới chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Lâm Duyệt Minh mới vừa đi ra khỏi phòng bệnh, một y tá gọi cậu lại.

“Xin hỏi anh là Lâm Duyệt Minh phải không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Lâm Duyệt Minh nhìn cô y tá, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Cô y tá này đại khái là mới tới đây, nhìn rất lạ mặt.

Y tá tiến đến bên tai, nhỏ giọng nói thào một câu.

“Ừm, tôi biết rồi.”

Cô y tá đi rồi, Lâm Duyệt Minh quay đầu nói với Lý Tường Vũ đứng bên cạnh : “Em đến khoa phụ sản một chút, Nghe Cảnh Thần tìm em có việc.”

“Tôi đi cùng em.”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu, nhẹ giọng cự tuyệt : “Thôi khỏi, anh chờ em ở phòng bệnh, em đi một lát sẽ quay lại.”

“Vậy cũng được.”

Lý Tường Vũ đỡ Lâm Duyệt Minh đến cửa thang máy, nhìn cậu bước vào trong rồi, mới xoay người đi vào phòng bệnh.

Đi vài bước thì quay đầu lại, Lý Tường Vũ cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hắn nghĩ Nghe Cảnh Thần cho dù có tìm người nhắn lời, cũng sẽ không thần thần bí bí như thế.

Hơn nữa hắn còn chú ý thấy sau khi Lâm Duyệt Minh nghe xong lời y tá nói nơi đây mắt xẹt qua một tia hoảng loạn.

Tuy rằng chỉ là thoáng qua, nhưng cũng bị hắn bắt được.

Lẽ nào cục cưng có chuyện?

Lý Tường Vũ âm thầm cười nhạo mình quá nhạy cảm, nghĩ thầm cứ chờ Lâm Duyệt Minh quay về rồi hỏi là biết mà.

Thang máy lên tầng hai mươi bốn. Lâm Duyệt Minh không bước ra, ấn nút xuống dưới lầu ba, thang máy lại đi xuống.

Lời cô y tá nói vẫn quanh quẩn bên tai cậu, cứ lặp đi lặp lại không thoát ra được.

“Bác sĩ Tô nói anh đến phòng làm việc tìm anh ấy, có chuyện liên quan đến đứa bé muốn cùng anh thương lượng, anh ấy còn nói anh tới một mình thôi, không nên dẫn theo người khác.”

Đứa bé? Lâm Tô?

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Đến lầu ba, Lâm Duyệt Minh ra khỏi thang máy, dọc theo đường đi gặp rất nhiều người quen. Cậu kéo sụp vành nón xuống che khuất mặt, cúi đầu đi vào phòng làm việc của trưởng khoa.

Thấy cậu tới, hơn nữa lại chỉ có một mình, ánh mắt Tô Phóng có chút đặc ý, “Duyệt Minh, anh biết là em sẽ đến mà.”

“Có việc gì nói mau đi.” Lâm Duyệt Minh đứng ở cửa, khẩu khí không quá thân thiện.

Tô Phóng chỉ chỉ cái ghế ở trước bàn làm việc, “Đóng cửa lại, ngồi xuống rồi nói.” Sau đó bồi thêm một câu, “Anh muốn nói chuyện về con của chúng ta.”

Lâm Duyệt Minh đóng cửa lại, nhưng không ngồi xuống, chỉ lạnh lùng hỏi : “Chuyện gì?”

“Anh muốn bắt con, rồi đưa nó qua Mỹ.”

Tô Phóng nói rất nhẹ nhàng, tựa như đang nói chuyện thời tiết vậy. Nhưng đối với Lâm Duyệt Minh mà nói, đâu khác gì một quả bom hạng nặng, không những mang đến cho cậu đả kích thật lớn, mà còn khiến trái tim cũng không thể bình tĩnh lại được.

“Không bao giờ!” Lâm Duyệt Minh hung dữ trừng mắt nhìn Tô Phóng, lời nói như rít qua kẽ răng, “Đây là mục đích anh về nước phải không! ?”

Lần đầu tiên gặp nhau tại bệnh viện, Lâm Duyệt Minh đã không thể tin lời của Tô Phóng.

Nếu như hẳn thực sự hối hận, vì sao trước kia không về nước tìm mình, mà phải đợi đến chín năm?

Xem ra muốn bắt con mới là mục đích chân chính của hắn.

Lâm Duyệt Minh còn nhớ rõ hẳn đã từng nói qua, Tô gia toàn là con độc nhất, cả gia tộc trông cậy vào hắn nối dõi tông đường kéo dài hương khói, vì thế hẳn không dám come out với người nhà.

Hắn khát vọng tự do, lại không dám cãi lời người nhà. Bởi vậy hắn muốn dùng Lâm Tô đổi lấy tự do cho mình.

Lâm Duyệt Minh đoán không sai. Tô Phóng thấy cậu không đồng ý đành phải nói thật, “Kỳ thực anh về nước cũng không phải chỉ vì chuyện này, anh muốn nói lại mối quan hệ với em, chỉ có điều em không cho anh cơ hội. Duyệt Minh, em không thể ích kỷ như thế, em hiện tại quá mức hạnh phúc, có người yêu lại sắp sinh em bé, cũng nên suy nghĩ cho anh chứ. Em biết rõ anh không có cách nào củng cố phụ nữ phát sinh quan hệ, anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, người nhà bắt buộc anh kết hôn sinh con, trong khoảng thời gian này sắp bị bọn họ bức đến phát điên. Nếu như mang con qua đó bọn họ sẽ bỏ qua cho anh, van cầu em, để con trai lại cho anh đi, chúng tôi sẽ rất thương yêu nó, không để nó chịu bất cứ một ủy khuất nào.”

Nghe xong lời hắn nói, Lâm Duyệt Minh thật không biết mình nên khóc hay cười, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên có cảm giác chua xót, một cơn ớn lạnh không hiểu từ đâu lan tràn khắp cơ thể, dường như trong miệng vừa nếm cái gì đó vừa cay vừa đắng.

Lâm Duyệt Minh sớm đã biết Tô Phóng là người rất nhu nhược và ích kỷ, thật không ngờ qua nhiều năm như thế, hắn chẳng những không hề thay đổi mà còn có xu hướng trầm trọng thêm, cứ nhiên lại còn vô sỉ nữa chứ.

“Tôi ích kỷ ấy hả?” Lâm Duyệt Minh cười nhạt, “Ban đầu là ai không cần đứa bé này? Con trai là của riêng tôi, anh nên bỏ đi cái ý niệm trong đầu này đi, tôi sẽ không trao bé cho anh, hơn nữa nó cũng sẽ không nhìn nhận anh đâu!”

Tô Phóng khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở cầu xin, “Nhường con trai cho anh đi, được không?”

“Không được.”

Tô Phóng thùy hạ mi mắt, chậm rãi khôi phục vẻ bình tĩnh, “Không thể thương lượng sao? Thực sự không nhường cho anh phải không?”

“Không cần thương lượng.”

“Tốt lắm, em bắt nhân đừng trách anh bất nghĩa.” Tô Phóng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay, “Đàn ông mang thai có tính là tin giật gân không ta? Nếu như người trong bệnh viện biết em mang thai, sau đó em còn có thể đi làm được không? Nếu như mọi người ở N thị biết em mang thai, em và người nhà của mình có thể sống yên lành không đây?”

Đầu óc oanh một tiếng như muốn nổ tung, âm thanh ong ong vang lên, Lâm Duyệt Minh khó tin trừng to mắt, há miệng nhưng nói không ra lời.

Mất đi công việc cũng không đáng lo, thế nhưng không thể để liên lụy đến người nhà được.

Còn Lâm Tô phải làm sao bây giờ?

Căn bản là không thể rời xa bé được.

Một bên là gia đình mới, một bên là đứa con trai đã sống cùng mình suốt chín năm trời.

Rốt cuộc nên xem trọng bên nào đây?

Cho đến ngày hôm nay Lâm Duyệt Minh mới biết được, mỗi người đều chiếm vị trí quan trọng trong lòng mình, cho dù là ai, đều rất trọng yếu, cậu đều luyện tiết, không muốn họ phải đau khổ, chẳng để họ bị tổn thương.

Qua một hồi lâu, Lâm Duyệt Minh mới lấy lại được bình tĩnh, kiềm chế sự hoảng loạn trong lòng, hạ giọng hỏi : “Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”

“Không có.” Tô Phóng vừa cười vừa nói, cười đến vô cùng hài lòng.

Lâm Duyệt Minh nghĩ nụ cười đó đặc biệt chói mắt, hận không thể xông lên vả vào khuôn mặt đối trá kia một cái.

“Anh đang thương lượng cùng em, chỉ cần em đồng ý đương nhiên anh sẽ không lăm miệng, bằng không thì đừng trách anh.” Nói xong, Tô Phóng làm tư thế dang tay, vẻ mặt như là bất đắc dĩ.

“Đồ dê tiện.”

“Đâu có, anh còn cho em thời gian suy nghĩ mà, nhưng đừng lâu quá, sự nhẫn nại của anh có hạn đấy.”

Lâm Duyệt Minh nhìn hẩn thật lâu, sau đó mở cửa, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trên đường về nhà, Lâm Duyệt Minh vẫn lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ đang phong bế chính mình.

Lý Tường Vũ hỏi nguyên nhân, cậu chẳng chịu nói gì.

Lý Tường Vũ thở dài trong lòng, hay đây là thói quen của em ấy, thích che giấu cảm xúc của mình, chẳng thà một mình đau khổ, cũng không tự nguyện nói ra. Em ấy sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác, sợ người khác không vui, sợ. . .

Khụ khụ, mình thật đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi!

Nhớ lại chuyện đã phát sinh trước đây, trái tim ần ần đau.

Lâm Duyệt Minh ôm ngực, nhưng tâm trạng cũng không thay đổi tốt hơn, tim vẫn đang rất đau, cái loại cảm giác bất an này, lan tràn ra toàn thân.

Trời thu tháng mười ánh mặt trời vẫn chói chang, năm nay mùa thu nóng hơn mọi năm.

Giống như thời tiết mùa hè, oi bức khó chịu.

Trong lòng Lý Tường Vũ dường như cũng nóng nẩy chẳng khác gì tiết trời hôm nay, nặng nề và vô cùng lo lắng.

Từ lần ở bệnh viện trở về, hẩn rõ ràng cảm giác được Lâm Duyệt Minh đột nhiên trở nên buồn bã hẩn lên.

Đã qua mấy ngày rồi, tình trạng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Lâm Duyệt Minh cả ngày mặt ủ mày chau, bộ dáng đang có tâm sự rất nặng nề, nếu không ngủ thì sẽ ngắm người, xem TV, nhìn bầu trời mà ánh mắt như vô định, có khi ngồi trên bồn cầu em ấy cũng có thể nhìn vách tường mà chờ ra suốt một giờ.

Thấy tình trạng của cậu như vậy, Lý Tường Vũ lòng nóng như lửa đốt, hỏi nguyên nhân, cậu cũng không chịu nói, nóng nảy ép buộc, cậu còn phát giận nữa chứ.

Trong ấn tượng của Lý Tường Vũ, Lâm Duyệt Minh hình như không bao giờ tức giận, phạm là gặp chuyện không vui, tối đa là sẽ không thèm để ý đến người ta mà thôi.

Tức giận? Đây là lần đầu tiên.

Sau khi tức giận, cậu sẽ sắp lại gần lên tiếng “Xin lỗi” .

Vừa đánh vừa xoa, khiến cho Lý Tường Vũ dễ khóc dễ cười.

Tham khảo ý kiến bác sĩ, rồi lên mạng tra cứu tư liệu, cuối cùng Lý Tường Vũ cũng tìm ra nguyên nhân.

Hẩn hoài nghi Lâm Duyệt Minh bị chứng u buồn trước khi sinh!

Đối với tất cả mọi chuyện đều không có hứng thú, cả ngày khuôn mặt buồn bã, dễ nổi giận và hay phiền muộn, ngủ quá nhiều, không thích ăn. . .

Đây chính là chứng trầm cảm tiền sản.

Vợ bị chứng trầm cảm tiền sản, chồng Lý Tường Vũ này tất nhiên phải bày mưu tính kế tìm hết mọi biện pháp pha trò làm cho cậu vui vẻ.

Lý Tường Vũ gọi điện thoại cho Nghe Cảnh Thần, nhờ hắn mời một bác sĩ tâm lý, trị liệu chứng trầm cảm tiền sản cho Lâm Duyệt Minh, nhưng qua điện thoại mới biết được một tin tức làm hắn khiếp sợ.

Nguyên lai ngày đó Lâm Duyệt Minh không phải đi tìm Nghe Cảnh Thần!

Vậy em ấy đi đâu?

Đến chỗ Lưu Hồng Huy?

Không thể nào.

Em ấy sau khi trở về liền rầu rĩ không vui, xem ra chỉ có một nguyên nhân.

Đó chính là đi tìm bạn trai trước đây.

Nghĩ tới đây, Lý Tường Vũ lại thấy chán nản, trong lòng như có bình dấm bị đổ, tất cả toàn là vị chua.

Sáng sớm nay tỉnh lại, Lý Tường Vũ thấy Lâm Duyệt Minh lục lọi tủ quần áo dường như đang tìm cái gì, vẻ mặt hoang mang rối loạn.

“Duyệt Minh, em tìm gì thế?”

“Tìm quần áo a.”

“Em muốn đi ra ngoài hả?”

“Đúng vậy, em muốn đưa Bé Thỏ đi học.”

Lý Tường Vũ từ trên giường ngồi lên, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Em quên rồi hả, bắt đầu từ khi học kỳ này, Bé Thỏ và Hồ Con đều đi xe bus đến trường, chúng nó nói muốn rèn luyện chính mình, bồi dưỡng khả năng tự chăm sóc, lúc đó em cũng đồng ý rồi mà.”

“Phải không?” Lâm Duyệt Minh sững sờ, “Có lẽ là em quên mất.”

Lý Tường Vũ kéo cậu ấn xuống giường, ngồi xổm phía trước, ngược mắt nhìn cậu, hỏi : “Em làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy hôm nay trông em rất kì lạ.”

Lâm Duyệt Minh nhìn qua hướng khác, “Đâu có gì.”

“Thực sự không có việc gì sao?” Lý Tường Vũ vươn tay chế trụ cằm của cậu, để cậu nhìn thẳng vào mình, “Vì sao em muốn gạt tôi?”

Ánh mắt Lâm Duyệt Minh có chút hoảng loạn, nhưng biểu tình thì không thay đổi, “Em lừa anh cái gì chứ?”

“Ngày đó tại bệnh viện em đi gặp ai thế? Đừng nói với tôi là em đi gặp Nghe Cảnh Thần nhé!”

Lâm Duyệt Minh thản nhiên nói : “Đúng là không phải hắn, là Tô Phóng. Anh còn muốn biết cái gì nữa không?”

Lý Tường Vũ vốn còn tưởng rằng Lâm Duyệt Minh sẽ chẳng thừa nhận, không nghĩ tới nhanh như vậy cậu đã nói thật. Hạ tay xuống, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nói như thế nào.

“Anh đừng suy nghĩ lung tung.” Nhìn vẻ kinh ngạc của đối phương, trong lòng Lâm Duyệt Minh đột nhiên cảm thấy đau đớn, nâng khuôn mặt của lên, nhẹ nhàng vuốt ve, “Em không cố ý giấu anh, thật ra lời đã tới khóe miệng rồi nhưng vẫn không thốt thành câu, em rất muốn đem mọi hỉ nộ ái ố trong lòng chia sẻ cùng anh, thế nhưng em lại sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, sợ anh không vui, như vậy em có phải là người rất đáng ghét hay không?”

Khó có được dịp Lâm Duyệt Minh nói một câu buồn nôn như thế, Lý Tường Vũ thiếu chút nữa bị cậu làm cho cảm động đến chết, “Không đâu, chẳng đáng ghét chút nào, em như thế này tôi rất thích.”

Lâm Duyệt Minh cười cười, “Dóc tổ, không biết là ai cả ngày than thở vậy kìa, lỗi tai em muốn lòng bùng rồi đó.”

Lý Tường Vũ ngồi xuống bên cạnh, ôm cậu vào trong ngực, nhẹ nhàng lay động, “Tôi thấy em không vui, trong lòng cũng phát sầu a!”

“Nói mau, ngày đó hẳn và em nói cái gì? Vì sao lại rầu rĩ không vui hả?”

“Vâng.”

Lâm Duyệt Minh đem chuyện xảy ra ngày đó nói hết một lần, cuối cùng, thở dài, “Hắn thay đổi rồi, thì ra là một người dễ tiện như thế.”

Lý Tường Vũ lạnh lùng cười, “Muốn quay về đòi con trai? Hắn dựa vào cái gì? !”

Lâm Duyệt Minh lẩm bẩm : “Đúng, dựa vào cái gì. . .”

Nhưng mà nhược điểm của mình bị hắn nắm trong tay.

“Việc này cứ để cho tôi giải quyết.” Lý Tường Vũ nghiêm túc nói : “Em yên tâm, tôi sẽ không để cho hắn mang Bé Thỏ đi, hơn nữa trên đời này không ai có khả năng uy hiếp được tôi.”

Lâm Duyệt Minh gật đầu, nở nụ cười.

“Cười thêm một cái.”

Lâm Duyệt Minh lại cười cười.

“Thêm một cái nữa đi.”

Lâm Duyệt Minh giả vờ khó chịu, “Anh trêu chọc em đấy à?”

Lý Tường Vũ lấy ra một cái gương nhỏ từ tủ đầu giường rồi để trước mặt cậu, giả giọng bông đùa, “Em nhìn mình xem, mặt xưng phù giống như một cái bánh bao, vốn đã rất xấu rồi, còn trưng ra bộ mặt khổ não, thật là khó coi chết đi được!”

Lâm Duyệt Minh nhìn thoáng qua hình bóng của mình trong gương, quả thật là rất khó coi.

Cả khuôn mặt bị phù sưng, con mắt sưng húp lại. Sắc mặt vàng vọt, lại còn bóng loáng nữa chứ.

“Anh sẽ ghét bỏ em sao?”

“Không có, cho dù em biến thành cái dạng gì tôi cũng không bao giờ ghét bỏ.” Lý Tường Vũ hôn cậu một cái, “Em cười nhiều vào, tôi thích nhìn em cười.”

“Vâng.”

Lo lắng trong lòng mấy ngày nay được đưa ra ánh sáng, Lâm Duyệt Minh nở nụ cười phát ra từ nội tâm, sự chăm sóc và yêu thương của Lý Tường Vũ như một tia nắng, chiếu vào trong lòng cậu, ấm áp thấm vào tận trong tim.

Tô Phóng vẫn kiên trì chờ đợi, chờ Lâm Duyệt Minh đến cầu xin mình.

Thế nhưng Lâm Duyệt Minh mà hắn đợi không tới, lại có một đám đàn ông hung thần ác sát, dẫn đầu là đại ca Lý Tường Vũ đến tìm.

Cửa nhà bị một cước đá văng ra.

Tô Phóng không rõ người đàn ông này làm thế nào mà biết được nơi ở của mình, cũng tự hỏi rốt cuộc sức lực của hắn phải mạnh đến mấy mà một cước có thể đá văng cánh cửa phòng chống trộm rắn chắc không gì phá nổi kia.

Lẽ nào bàn chân hắn bằng sắt?

Kỳ thực từ lúc biết được nơi ở của tên kia, Lý Tường Vũ đã kêu thủ hạ giở trò trước lên cánh cửa, bằng không hẳn làm gì có bản lĩnh đó, chỉ một cái đập đã đá văng cửa bảo vệ a.

Mặc kệ dùng phương pháp gì, hiệu quả cuối cùng mới quan trọng.

Tô Phóng sợ run, hơn nữa phải nói là rất rất sợ.

Lúc cửa bị đá văng thì hắn đã hoảng sợ rồi, rồi khi thấy một đám người cầm đao vọt vào hắn bị dọa đến thiếu chút nữa tè ra quần.

Tô Phóng nhìn Lý Tường Vũ, run như cầy sấy hỏi : “Này, các người muốn làm gì? Xâm nhập gia cư bất hợp pháp là có tội đấy. . .”

Lý Tường Vũ nhìn hắn cười, “Thằng nhóc, mày cũng có gan đấy, dám uy hiếp người của tao hả? Lần trước những lời tao nói lúc ở bệnh viện mày quên hết rồi, đúng không?”

Tô Phóng lần từng bước đến bàn để điện thoại, muốn gọi báo nguy, một cây đao đột nhiên kề tới sát cổ hắn, tiếp theo bụng bị trúng một quyền, đau đến nỗi hắn hự lên thành tiếng.

“Mày còn dám báo nguy sao? Muốn chết hả!” Hoàng Mao cầm trong tay cây đao vừa đánh vừa mắng, quay đầu lại nói với Lý Tường Vũ, “Lý ca, để em tặng nó một đao làm thịt quách cho rồi.”

Nghe xong lời này, hai chân Tô Phóng như nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, “Đừng, đừng giết tôi. . .”

Lý Tường Vũ đi tới bên cạnh hắn, từ trên cao nhìn xuống, “Không giết mày cũng được, nhưng có một số việc mày phải rõ ràng.”

Quay đầu sai bảo : “Hoàng Mao, đọc gia quy cho hắn nghe.”

“Tuân lệnh, Lý ca.” Hoàng Mao lớn tiếng dạ ran.

“Điều thứ nhất, không được khi dễ người của Lý gia, bao gồm cả thủ hạ, người hầu, súc vật. Trái lệnh, chết!”

“Thứ hai, không được hủy hoại thanh danh người của Lý gia, bao gồm thủ hạ, người hầu, súc vật. Nếu vi phạm, ngũ lôi tru diệt!”

“Thứ ba, phạm là địch nhân của Lý gia, cho dù là người, động vật hay là thực vật, đều phải chết dưới vạn đao!”

. . .

“Đừng đọc, đừng đọc nữa.” Tô Phóng gập thân mình, van vãn cầu xin tha mạng, “Tôi sẽ không khi dễ người của Lý gia, không hủy hoại thanh danh người của Lý gia, cũng sẽ không đối địch với Lý gia, van cầu các ông buông tha tôi đi. . .”

Lý Tường Vũ quay về phía Hoàng Mao nháy mắt một cái, Hoàng Mao ngay lập tức ngậm miệng.

“Ngẩng đầu lên.” Lý Tường Vũ dùng chân đá đá Tô phóng, “Kể tiếp mày biết mình phải làm gì rồi chứ?”

Tô Phóng gật đầu như gà mổ thóc, “Tôi sẽ biến mất, không bao giờ. . . Xuất hiện trước mặt các anh nữa.”

“Được rồi.” Lý Tường Vũ móc vé máy bay từ túi quần ra, ném xuống trước mặt hắn, “Đi ngay bây giờ, sau đó không được trở về, nếu như còn để tao nhìn thấy mày, vậy cứ dựa theo quy củ mà làm việc.”

Tô Phóng nhặt vé máy bay lên, đáp ứng, “Được, được rồi, tôi sẽ lập tức đi ngay.”

“Đồ vô dụng.” Lý Tường Vũ cười nhạo bước ra khỏi cửa, trước khi đi quay qua Hoàng Mao phân phó : “Trông chừng hắn lên máy bay thì gọi điện thoại cho tôi.”

Mãi đến khi thấy bóng lưng Lý Tường Vũ biến mất ngoài hàng hiên, Tô Phóng mới thở phào một hơi, khí lực toàn thân giống như bị rút mất, hắn ngồi phịch xuống đất, kéo kéo tóc, khổ sở cười lên, lần đầu tiên hắn biết tới mùi vị thất bại.

39. Chương 39

Giờ thể dục, thầy giáo nói với mọi người : “Ngày hôm nay kiểm tra đứng lên ngồi xuống, một phút đồng hồ làm được ba mươi cái xem như đạt yêu cầu, ai làm ít nhất sau giờ học ra sân thể dục chạy mười vòng.”

Các bạn học nam cùng nở nụ cười, phía nữ thì la lối rằng không công bằng.

Viên Viên nhìn các bạn học nữ, vẻ mặt xem thường : “Không nên xem trọng người khác rồi tự diệt đi chí khí uy phong của mình, nữ sinh chúng ta lẽ nào đâu không lại mấy kẻ ngu si kia? (_) ”

Cuộc thi bắt đầu.

Nữ sinh kiểm tra trước, đại đa số đều đạt yêu cầu.

Viên Viên xuất ra hết khí lực mới làm được mười bốn cái.

Tất cả nữ sinh đều thở dài một hơi : Xem ra đây là kẻ lót đường rồi.

Các bạn nữ nhìn Viên Viên, có vẻ rất thông cảm.

Viên Viên không hề gì chỉ nhún nhún vai : “Nam sinh còn chưa có kiểm tra mà, cứ chờ xem đi.”

Tổ chất thân thể con trai đương nhiên mạnh hơn nữ sinh, tất cả đều kiểm tra vượt tiêu chuẩn.

Đến lượt Lâm Tô.

Lâm Tô dùng hết sức mới được tám cái.

Sau khi làm xong mặt mày đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại.

Mấy bạn học nữ khoái chí cười.

(@ @)~ Lâm Tô bĩu môi, len lén liếc nhìn Lý Bác Học, vô cùng ủy khuất.

Lý Bác Học mím môi không nói lời nào, bẻ các đốt ngón tay kêu răng rắc, tiến vào chỗ.

Thời gian bắt đầu được tính, Lý Bác Học cắn chặt răng, liều mạng chỉ làm có sáu cái.

Cả lớp trợn tròn mắt.

Thầy giáo thể dục khoe miệng co quắp : Kien tương thể dục chỉ làm được có sáu cái là sao nè trời? !

Tiếng chuông tan học vang lên, Lý Bác Học cởi áo khoác phủ lên đầu Lâm Tô, phóng khoáng vung tay lên, động tác đặc biệt tiêu sái : “Tớ đi chạy mười vòng đây.”

Lâm Tô ôm áo khoác đi theo : “Lý Bác Học, tớ đứng ở bên cạnh sân thể dục tiếp thêm sức mạnh cho cậu nhé! O(_)O~~ “

Lý Bác Học xoay người nhắm ngay mặt Lâm Tô hôn một cái : “Vợ của mình thật tốt! o(v)o~~ “

Cả lớp ớn lạnh : Hai đứa bày ít nhiều gì cũng phải chú ý đến cảm nhận của người xung quanh nhá! -_-|||

. : .

Lâm Duyệt Minh không biết Lý Tường Vũ sẽ dùng biện pháp gì để giải quyết chuyện này.

Pháp luật, hay vũ lực?

Cậu cảm thấy cả hai đều không thích hợp.

Giữa lúc nghĩ hoài không ra, thì nhận được điện thoại của Nghê Cảnh Thần.

Tô Phóng chạy rồi.

Giờ này đang ở sân bay, trước khi đăng ký hân gọi điện thoại đến bệnh viện từ chức.

Nghe được tin này, Lâm Duyệt Minh rất kinh ngạc cũng âm thầm bội phục năng lực làm việc của Lý Tường Vũ.

Một việc làm mình âu sầu mất mấy ngày, mà hẳn lại dễ dàng giải quyết chỉ trong vài tiếng.

Về phần quá trình Lâm Duyệt Minh cũng không muốn biết, đi là được, cũng coi như chấm dứt.

Thời gian trôi cực nhanh, mùa thu ở N thị thật ngắn, mới đó mà đã lập đông rồi.

Trong nháy mắt ngày dự sinh chỉ còn không tới một tháng.

Bụng dưới của Lâm Duyệt Minh thỉnh thoảng lại đau quặn lên, cùng với đó, thất lưng cũng mỗi ngày.

Lý Tường Vũ lập tức dẫn cậu đến bệnh viện để kiểm tra.

Cực kỳ phát triển rất tốt, các chỉ số cũng bình thường, chỉ có điều dây rốn cuốn quanh cổ của bé. Lâm Duyệt Minh rất hoảng loạn, cậu sợ dây rốn quấn quá chặt sẽ khiến thai nhi thiếu dưỡng khí.

Nghê Cảnh Thần nói cậu không cần lo lắng. Nghê Cảnh Thần còn cho biết, hiện tượng dây rốn cuốn cái cổ của đứa bé là bình thường, cũng hay xảy ra, chuyện này không có biện pháp sửa lại, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi. Nghê Cảnh Thần còn nói cũng có trường hợp cá biệt thai nhi có thể tự cử động ngược trở lại khiến dây rốn rời ra, đến khi lâm bồn kiểm tra trước là được.

Lúc này Lâm Duyệt Minh mới thoáng yên lòng.

Càng gần đến kỳ hạn sinh nở, tâm trạng Lâm Duyệt Minh càng trở nên khẩn trương. Giống như lần mang thai Lâm Tô vậy, trong lòng luôn luôn lo nghĩ và bất an mà không có lý do.

Lại nói sinh tự nhiên cực kỳ khi đi qua được xương chậu đè ép có lợi cho sự phát triển của bộ não, Lâm Duyệt Minh cũng muốn sinh bình thường, nhưng Nghê Cảnh Thần kiến nghị cậu nên sinh mổ, vì thai nhi quá lớn, sinh mổ mới là sự lựa chọn tốt nhất, đến lúc đó cậu cũng sẽ không chịu nhiều khổ sở.

Vốn cũng đã sớm quyết định, nhưng vì đứa bé Lâm Duyệt Minh lại thay đổi chủ ý, trước tiên cứ thử sinh bình thường, nếu không được mới tính tới chuyện sinh mổ.

Lâm Duyệt Minh còn nhớ rõ năm cậu mang thai Lâm Tô, tâm trạng rất tệ, tình hình kinh tế eo hẹp, dinh dưỡng và các phương diện khác không được tốt, cho nên cậu rất gầy, bụng cũng chẳng lớn. Cậu cứ tưởng rằng phải mang thai mười tháng mới sinh, nào ngờ chưa tới ba mươi bảy tuần thì bụng đã có phản ứng.

Khi sinh Lâm Tô cậu không đau nhiều lắm, chỉ khi đứa bé chui ra, mới hơi đau một chút. Lâm Tô lúc mới sinh nhỏ tí teo, đầu to hơn thân thể, làn da đỏ tươi non nớt, ướt nhẹp, mắt nhắm lại an tĩnh nằm trên tay cậu, hô hấp hơi yếu ớt, khiến người ta nhìn cảm thấy yêu thương. Lúc đó rất nghèo, tuy rằng không có cách nào để cân trọng lượng, nhưng cậu dám chắc đứa bé này tuyệt đối không được năm cân, tối đa là hơn bốn cân một chút xíu, so với bàn tay của mình không lớn hơn được bao nhiêu.

Nếu sinh Lâm Tô dễ như vậy, thì sinh đứa bé này chắc cũng sẽ không mất nhiều sức lực.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Duyệt Minh đều dành thời gian lên mạng một lát, vào diễn đàn dành cho những bà mẹ giao lưu học hỏi kinh nghiệm sinh em bé.

Có một bà mẹ nói, lúc cô mang thai thì cực kỳ cũng bị cuốn rốn quấn cổ, trước khi sinh một ngày cô đi dạo rất lâu, kết quả đứa bé tự quay ngược khiến cho cuốn rốn rời ra.

Một bà mẹ khác lại nói, đi bộ nhiều sẽ dễ sinh hơn.

Lâm Duyệt Minh nghĩ các cô nói rất có lý, cho dù chân bị phù rất nặng, cậu vẫn kiên trì tản bộ trong hoa viên.

Lý Tường Vũ nhìn vừa thương lại đau lòng, ai nấy đều thấy được, Lâm Duyệt Minh rất quan tâm đến đứa bé này. Nếu có ai hỏi tại sao, Lý Tường Vũ đồng ý tuyên bố, bởi vì Lâm Duyệt Minh yêu mình, cho nên đương nhiên cũng sẽ yêu thương con của hắn.

Nghe xong lời này, Lâm Duyệt Minh trợn trắng hai mắt, không lưu tình chút nào đả kích hắn, “Anh nói cái gì vậy? Yêu anh thì tự nhiên cũng sẽ yêu con của anh ấy hả? Hóa ra đứa bé này là của một mình anh sao? Vậy anh đợi kiếp sau đi nhá!”

Lý Tường Vũ chẳng những không bị đả kích, còn nhân cơ hội này bày tỏ tâm ý, ra sức lấy lòng vợ, “Nếu như có thể, tôi rất muốn để thay em, để em không phải chịu đau đớn khổ sở.”

Lâm Duyệt Minh ngoài mặt rét run nổi cả da gà, mặc kệ hần, kỳ thực trong lòng cảm thấy còn ngọt ngào hơn so với ăn mật ong.

Lại qua hơn mười ngày, cuối cùng cũng tới ngày dự sinh, thế nhưng Lâm Duyệt Minh thấy bụng chẳng có động tĩnh gì, không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy cậu sắp sinh cả.

Tình huống này cũng rất bình thường, Lâm Duyệt Minh không lo lắng mấy, nhưng Lý Tường Vũ thì lại khác, hần nhất quyết phải đưa cậu đến bệnh viện để kiểm tra.

Lâm Duyệt Minh suy nghĩ một chút, cũng không cự tuyệt, trước khi sinh làm kiểm tra có thể an tâm hơn.

Bên ngoài u ám, trên không trung hoa tuyết bay đầy trời, toàn bộ thành phố chìm trong rét lạnh.

Trước khi ra ngoài Lâm Duyệt Minh mặc tầng tầng lớp lớp áo trong áo ngoài, mũ, khẩu trang, rồi khăn quàng cổ, nom cậu kín mít, chỉ còn lại đôi mắt lộ ra ngoài.

Trước khi hai người vào xe, Lâm Duyệt Minh thấy hình ảnh của mình phản chiếu trên cửa kính, bật cười thành tiếng, “Nhìn em giống xác ướp ghê.”

Lý Tường Vũ sửa lại cho đúng : “Nói vậy, xác ướp là điềm xấu, em phải nói mình giống một Ninja, vậy mới oai chứ.”

Lâm Duyệt Minh bị hần chọc cười, “Anh lúc nào cũng đùa giỡn được hết trơn á.”

“Tôi muốn em vui vẻ mà.” Lý Tường Vũ mở cửa xe, “Mau ngồi vào đi, bên ngoài rất lạnh.”

“Vâng.” Lâm Duyệt Minh ngồi vào ghế phó lái, “Anh cũng vào mau đi.”

Bên trong xe mở điều hòa, vô cùng ấm áp, tuyết phủ đầy trên nóc xe, năm nay tuyết rơi hơi sớm.

Lâm Duyệt Minh nhìn hoa tuyết bay lả tả ngoài cửa kính, nhớ lại tối mùng một Tết năm ngoái, cậu và Lâm Tô ngồi trong Mcdonald's, ngoài cửa sổ hoa tuyết cũng bay như vậy, cậu đã từng cho rằng mình sẽ vẫn mãi cô đơn. Thế nhưng sau đó lại phát hiện thụ thai, đến bây giờ đã vào đầu tháng mười hai, thời gian chỉ mới có mười tháng, cuộc sống của cậu biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lâm Duyệt Minh thầm cảm thán trong lòng, một năm trôi qua thật nhanh, năm ngoái mới vừa quen biết Lý Tường Vũ, hiện tại hần đã trở thành người gần gũi nhất của mình.

“Đặt tên đứa nhỏ là Lý Nhạc nhé, em mong muốn bé luôn vui vẻ hạnh phúc, không có điều phiền não.” Lâm Duyệt Minh nói rồi cười cười.

Lý Tường Vũ cũng cười, “Em bảo tôi tầm thường, em đặt tên con như vậy cũng đâu kém gì.”

“Phải không?” Lâm Duyệt Minh cau mày suy nghĩ một chút rồi nói : “Em thấy cái tên Lý Nhạc này nghe rất êm tai mà, trai hay gái đều có thể dùng được.”

“Lý Nhạc, Lý Nhạc, đọc lên đúng là nghe rất thuận miệng.” Lý Tường Vũ sáng khoả đáp ứng, “Được, đặt tên này vậy.”

Lúc này Lâm Duyệt Minh cảm giác được cục cứng trong bụng máy một cái, hưng phấn nói : “Cục cứng cũng rất thích cái tên này đó nha, bé vừa dùng hành động để hưởng ứng đấy.”

Lý Tường Vũ phấn khởi vì hành vi trẻ con của cậu, đưa tay sờ sờ lên bụng cậu rồi nói : “Nhạc Nhạc, đồng tình thì đồng tình, con cũng đừng làm cho mẹ đau nhá.”

Lâm Duyệt Minh xoay mình trợn trắng mắt, “Không đứng đắn chút nào.”

Đến bệnh viện, làm kiểm tra xong, chứng minh sự lo lắng của Lý Tường Vũ là dư thừa.

Hiện tại bọn họ chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng đón thời khắc cục cứng chào đời mà thôi.

Trên đường về nhà, ô tô đi ngang qua chợ bán hoa và chim thú cảnh, Lâm Duyệt Minh đột nhiên muốn xuống xe mua đồ. Trước đây Lâm Tô từng đề cập với cậu rằng bé muốn nuôi một con rùa nhỏ, nhưng vẫn

chưa có cơ hội mua cho bé. Một tháng nữa sẽ tới sinh nhật Lâm Tô, hôm nay tiện đường đi ngang qua đây, vừa lúc mua một đôi rùa nhỏ tặng cho bé.

Chợ hoa và chim thú cảnh không có nơi đậu xe, Lâm Duyệt Minh xuống xe, chuẩn bị một mình đi dạo một hồi, chờ Lý Tường Vũ đậu xe rồi, hai người sẽ hợp lại.

Lâm Duyệt Minh mua xong đôi rùa, Lý Tường Vũ vẫn chưa xuất hiện.

Gọi điện thoại mới biết được, vì là cuối năm cho nên chợ hoa và chim thú cảnh rất đông người, thế nên rất khó kiếm chỗ đậu xe, Lý Tường Vũ lái xe đã vài vòng mà vẫn chưa tìm được chỗ đậu.

Lâm Duyệt Minh vốn định quay về, nhưng Lý Tường Vũ lại nói cậu cứ ở chợ mua sắm, hẳn đậu xe xong sẽ ngay lập tức tìm cậu.

Lâm Duyệt Minh vừa cúp điện thoại, thì một cửa hàng bán hoa hấp dẫn ánh mắt của cậu.

Chợ hoa và chim thú cảnh được chia ra làm hai, phía trước là cửa hàng, phía sau là khu dân cư, tất cả đều là nhà ba tầng đã khá cũ, cửa hàng bán hoa này mở ở phía trước một ngôi nhà thuộc khu dân cư, vị trí không tiện lợi còn chưa nói, bảng hiệu cũng chẳng có, nếu không nhìn kỹ chẳng ai phát hiện ra ở đây có một cửa hàng bán hoa.

Cửa hàng rất nhỏ, chỉ khoảng hơn mười thước vuông, vừa nhìn là biết đây là nhà ở được ngăn ra một khoảng nhỏ để buôn bán, trên mái hiên treo một khối gỗ nhìn như là bảng hiệu, trên đó viết — Nhà của trạch nam, bên trong cửa hàng không có trưng bày gì, toàn bộ hoa tươi được đặt ở cửa, chủ cửa hàng đang ngồi ở bên trong lên mạng.

Lâm Duyệt Minh cảm thấy thú vị, vừa đi vào thì phát hiện hoa ở đây rất tươi, nhiều chủng loại, số lượng ít, mỗi một đóa hoa hay cành lá đều được chủ cửa hàng tỉ mỉ cắt tỉa, làm cho người ta nhìn thấy thì ngay lập tức muốn mua.

Chủ cửa hàng nhìn thấy khách vào, mỉm cười đi tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh, chỉ đứng nhìn cậu chọn lựa, không nói lời nào.

Lâm Duyệt Minh cầm một cành lys lên hỏi giá.

Chủ cửa hàng móc từ túi áo ra tấm giấy bìa cứng, hí hoáy viết rồi đưa đến trước mắt Lâm Duyệt Minh, trên đó viết : Hoa Lys mười lăm nguyên một cành.

Chủ cửa hàng lại đưa ra một tờ giấy nữa, mặt trên viết : Có mua không?

Lâm Duyệt Minh nói rõ : “Mua sáu bông, thêm cây cỏ, hay hồng môn cũng được, cậu giúp tôi phối hợp nhé.”

Chủ cửa hàng gật đầu, mỉm cười chọn hoa.

Lâm Duyệt Minh tinh tế đánh giá chủ cửa hàng, ra đời còn chưa đến mười tám tuổi, mi thanh mục tú, là một cậu bé xinh đẹp. Trên mặt lộ ra vẻ xán lạn tươi cười, tựa như ánh dương quang, chỉ tiếc là cậu ta không nói được.

Cũng không lâu lắm, chủ cửa hàng đã bó xong hoa đưa tới trước mặt Lâm Duyệt Minh, nhìn cậu bằng vẻ mặt chờ mong, sau đó hé miệng, làm khẩu hình : Anh vừa lòng không?

“Đẹp quá, tôi rất thích.” Lâm Duyệt Minh nghĩ đứa bé này làm cho người ta thấy thích, hợp với những lời nói dịu dàng, lại hỏi : “Bao nhiêu tiền thế?”

Cậu nhóc khoa tay múa chân : Chín mươi .

Lâm Duyệt Minh cảm thấy lạ, sáu cành Lys cũng đã chín mươi đồng rồi, chẳng lẽ những thứ khác không lấy tiền sao?

Cậu bé đại khái đoán được suy nghĩ của cậu, làm khẩu hình : Tặng cho anh.

Rồi chỉ chỉ vào bụng cậu.

“Cảm ơn cậu.” Lâm Duyệt Minh nở nụ cười, cảm thấy rất vui vẻ.

Lâm Duyệt Minh đang định trả tiền, một người tuổi còn trẻ đẹp trai đột nhiên xông vào, vọt thẳng tới bên cạnh cậu bé, nhứ mày trừng mắt, có vẻ rất tức giận.

“Đình Đình, cậu vẫn còn muốn chiến tranh lạnh với tớ sao?”

Cậu bé thản nhiên nhìn hắn, chỉ vào thông báo trên cửa, rồi xoay người đi vào cửa hàng, đóng cửa lại.

Tên nhóc vừa đọc được nội dung trên đó sắc mặt liền thay đổi, tay thì đập cửa và miệng hô to : “Đình Đình, mở cửa đi, tớ sai rồi! Tớ sẽ không bao giờ. . . nổi giận bừa bãi nữa!”

Lâm Duyệt Minh đọc thông báo, nhin không được bật cười thành tiếng.

Trên thông báo dán ảnh của nhóc đẹp trai, phía dưới viết một hàng chữ to màu đỏ tươi : Người này không được đi vào.

Tên nhóc nghe được tiếng cười, xoay người rộng to hơn : “Có cái gì mà cười!”

Còn hỏi thêm : “Anh là ai a? Lén lút ở chỗ này muốn làm gì vậy?”

Thằng nhóc này thật là vô lễ! Lâm Duyệt Minh nhăn mặt, tức giận nói : “Tôi mua hoa.”

“Anh mua xong rồi thì nhanh biến đi chứ! Muốn chê cười tôi hả?”

Lâm Duyệt Minh không muốn tính toán với con nít, “Tôi chưa trả tiền.”

Tên nhóc xòe tay ra, “Đưa cho tôi là được.”

Lâm Duyệt Minh đưa cho hắn tờ một trăm nguyên, rồi nói : “Trả lại cho tôi mười nguyên.”

Tên nhóc nhìn bó hoa trong tay Lâm Duyệt Minh, ngạc nhiên nói : “Giá bó hoa này là một trăm nguyên, anh còn nói tôi trả lại mười nguyên là sao? ! Có lầm hay không a?”

Thái độ đối phương kiêu ngạo như thế, Lâm Duyệt Minh có hơi tức giận, “Chủ cửa hàng nói giá là chín mươi nguyên.”

“Quên đi, tính anh một trăm luôn, tôi không có tiền lẻ trả lại đâu.” Tên cầm tiền trên tay Lâm Duyệt Minh, xoay người tiếp tục gõ cửa, “Đình Đình, sao cậu ngu quá vậy, bó hoa một trăm nguyên lại tính cho người ta có chín mươi, cậu cứ bán kiểu này cửa hàng sớm muộn gì cũng đóng cửa cho mà xem.”

Cửa mở, chủ cửa hàng nghiêm mặt bẻ một chậu nước tạt vào tên nhóc, xong rồi liền đóng cửa lại.

Mùa đông giá lạnh bị người tạt một chậu nước lạnh, tư vị này tuyệt đối không dễ chịu. Tiểu tử bị xối ướt sũng, ôm thân thể run lập cập. Tâm tình Lâm Duyệt Minh sáng khoái vô cùng, hả hê nở nụ cười.

Cười xong lại cảm thấy không ổn, bụng dường như hơi đau, cơn đau quặn lên nơi bụng dưới càng ngày càng rõ ràng. Hình như hạ thể có nước chảy ra, sau đó bụng lập tức bắt đầu đau đốn dữ dội.

Lâm Duyệt Minh có dự cảm, đứa bé sắp ra đến nơi rồi.

Bó hoa trong tay rơi trên mặt đất, Lâm Duyệt Minh ôm bụng nhỏ giọng rên rỉ.

Tên nhóc thấy cậu không thích hợp, cúi xuống hỏi : “Anh làm sao vậy?”

Bụng đau giống như bị rút gân, đến nói cũng trở nên rất khó khăn, Lâm Duyệt Minh hít vào một hơi, giọng đứt quãng nói : “Tôi, hình như tôi sắp sinh rồi. . .”

“Không thể nào? !” Tên nhóc trừng to mắt, đỡ Lâm Duyệt Minh lên, lo lắng dò hỏi : “Sinh ngay bây giờ sao? Trời ạ, tôi không biết đỡ đẻ đâu đây! Giờ tôi đưa anh đến bệnh viện còn kịp không?”

Xong quay đầu la to : “Đình Đình mau ra đây, người này sắp sinh em bé rồi nè!”

Nghe được tiếng la, cậu bé hoang mang bối rối chạy ra, quay qua tên nhóc nói chuyện bằng thủ ngữ.

“Được, chúng ta lập tức đưa anh ấy đến bệnh viện.”

Tên nhóc đang định ôm cậu lên, Lâm Duyệt Minh lại nói : “Phiền hai người gọi điện thoại cho chồng tôi, di động trong túi của tôi.”

“Được.” Tên nhóc móc điện thoại ra, “Chồng anh gọi là gì? Đọc số đi?”

“Lý Tường Vũ.” Lâm Duyệt Minh nói rõ : “Là số đầu tiên trong danh bạ đó.”

“Thấy rồi!” Tên nhóc nhanh chóng bấm điện thoại.

Lúc nhận được điện thoại, Lý Tường Vũ mới đậu được xe đang đi vào chợ hoa và chim thú cảnh.

Vừa nghe nói Lâm Duyệt Minh sắp sinh, hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới cửa hàng hoa.

Ôm lấy Lâm Duyệt Minh, để lại một câu cảm ơn, chạy lúp xúp về bãi đỗ xe.

Hai người đi rồi, cậu bé nhặt hoa trên mặt đất lên, nhìn về hướng hai người rời đi xuất thần thật lâu.

Tên nhóc ôm cậu bé vào trong ngực, nói : “Đinh Đinh, cậu có phát hiện ra người có thai hình như là đàn ông thì phải, giọng nói giống như đàn ông vậy.”

Cậu bé liếc hắn một cái.

“Cậu không tin hả? Cảm giác của tớ không sai đâu, khẳng định đó là một người đàn ông.”

Cậu bé mặc kệ hắn.

Tên nhóc lại nói : “Đinh Đinh, chừng nào thì cậu cũng sinh cho tớ một cục cưng hả?”

Cậu bé trừng mắt liếc hắn, giẫy ra khỏi vòng tay ôm, bước nhanh vào phòng trong.

Tên nhóc cười hì hì đi theo, khi đến trước cửa tiện tay gỡ tấm ảnh của mình xuống.

Lý Tường Vũ bế Lâm Duyệt Minh đặt vào băng sau, lấy nệm mềm lót cho cậu ngồi rồi mới nhanh chóng lái xe chạy về nhà.

Trên đường, hắn gọi điện thoại cho Nghê Cảnh Thần, rồi lại dặn Lý lão thái ở nhà chuẩn bị sẵn sàng, lúc lái xe thì cứ nhìn vào kính chiếu hậu quan sát tình trạng của Lâm Duyệt Minh, lo lắng và sốt ruột, tất cả đều hiện lên trên mặt.

Đau đớn dồn dập từng cơn, cứ cách vài phút, sẽ đau một lần, Lâm Duyệt Minh sợ Lý Tường Vũ lo lắng, có đau cũng không dám lộ ra, lẳng lặng nằm ở băng sau, áo trong bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, nơi đựng quần cũng ướt một mảng lớn.

Hai người chạy về đến nhà thì Nghê Cảnh Thần đã tới rồi, những người khác cũng đứng chờ ở cổng.

Lý Tường Vũ bế Lâm Duyệt Minh vào phòng sinh, lo lắng hỏi Nghê Cảnh Thần đứng bên cạnh, “Sẽ mổ lấy thai ngay bây giờ hả?”

“Ừm, trước tiên phải khử trùng.” Nghê Cảnh Thần sợ hắn nghe không hiểu, sửa lại : “Là chúng ta phải khử trùng, toàn bộ những người phụ giúp phải thay y phục giải phẫu.”

“Vâng, vâng.” Mọi người vội vã đáp ứng.

Sau khi mọi người thay y phục, khử trùng xong rồi, đeo khẩu trang mang bao tay, Nghê Cảnh Thần phân phó : “Một người kiểm tra huyết áp, một người nghe tim thai, tôi đi chuẩn bị thuốc tê, lát nữa trở lại sẽ khử trùng cho cậu ấy.”

“Chờ một chút.” Lâm Duyệt Minh đột nhiên kêu lên, “Tôi nghĩ thử sinh tự nhiên xem sao.”

Nghe xong lời này, mọi người đều kinh ngạc, chẳng phải đã quyết định sinh mổ hay sao?

Nghê Cảnh Thần nói : “Rất đau đấy, nhất là giai đoạn đầu, tôi sợ cậu chịu không nổi đâu.”

“Thử xem sao cái đã.” Lâm Duyệt Minh cười nhạt, quay đầu nhìn Lý Tường Vũ, hỏi : “Anh thấy có được không?”

Lý Tường Vũ gỡ khẩu trang xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, “Được, tôi tôn trọng quyết định của em, dù thế nào tôi sẽ vẫn ở bên cạnh em.”

“Vâng.” Có người yêu ở bên cạnh, Lâm Duyệt Minh tuyệt không thấy sợ gì cả. Trước đây cũng đã sinh em bé, cho nên cậu hiểu rõ, sinh con không có việc gì lớn, cần rằng chịu đau một chút rồi sẽ qua thôi.

Lý Tường Vũ đã đồng ý, Nghê Cảnh Thần cũng không có lý do để phản đối nữa, cởi quần Lâm Duyệt Minh ra, hạ thân đã chảy rất nhiều máu, ở phía dưới mông đọng một mảng nước ối, khử trùng, đo huyết áp, nghe tim thai, làm xong tất cả hẳn nói, “Vỡ nước ối rồi, tử cung cơ bản cũng đã nở gần hết, chỉ cần bụng đau dồn thì cậu phải dùng lực mà rặn đấy, biết chưa?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu.

“Trước tiên tôi dạy cách thở, cậu làm theo tôi này.” Nghê Cảnh Thần hít sâu một hơi, sau đó dồn sức thở mạnh ra, giống như muốn tống tất cả không khí trong buồng phổi ra ngoài.

Lâm Duyệt Minh bắt chước làm theo, cảm giác tựa như thổi bong bóng, rất lao lực.

Nghê Cảnh Thần nói thêm : “Luyện tập thêm mấy lần nữa, một lát nữa sẽ tốt cho cậu.”

“Được.”

Lâm Duyệt Minh làm vài lần, trong lòng có cảm giác như là nước tới chân mới nhảy, giờ mới học thì không thể nắm vững kiểu hít thở này.

Đúng lúc này, bụng đột nhiên đau dội lên, Lâm Duyệt Minh cảm giác được hạ thể của mình chảy rất nhiều nước, không biết là máu hay nước ối, bụng căng như muốn nổ tung, thắt lưng cũng đau như bị chặt đứt, hậu môn nở lớn, cảm giác giống như muốn đi đại tiện vậy.

Nghê Cảnh Thần nhìn dáng vẻ có chút không khống chế được của cậu, thoải mái nói : “Cứ thả lỏng đi, khi nào đau thì điều chỉnh hô hấp.”

Lâm Duyệt Minh thử điều chỉnh hô hấp, nhưng lại không thể thả lỏng được. Bỗng nhiên mắc ối đến cực điểm, nhưng lại chỉ có thể nôn khan, ngay sau đó tựa như bị động kinh, hai tay không ngừng run lẩy bẩy.

Thấy một màn như vậy, toàn bộ những người có mặt trong này đều lo lắng hẳn lên, không ai giữ được bình tĩnh.

Nghê Cảnh Thần đo huyết áp, so với bình thường thì cao hơn rất nhiều, lại đo nhiệt độ, có hơi nóng, liền cho cậu đeo mặt nạ dưỡng khí, để cậu thở oxy.

Lý Tường Vũ lo lắng hỏi : “Có chuyện rồi phải không?”

Nghê Cảnh Thần chần chờ chốc lát, mới nói : “Tình huống của cậu ấy không quá ổn định, phải quan sát một chút nữa mới biết được.”

Lúc này Lý Tường Vũ cũng không biết nói gì, chẳng thể làm gì khác hơn là ngây ngốc Ừ một tiếng.

40. Chương 40

Buổi chiều tan học về nhà, Lý Bác Học và Lâm Tô sánh vai nhau đi trên đường.

Lúc chờ qua đường, đèn xanh vừa sáng lên, Lâm Tô lập tức chạy nhanh về phía trước.

Lý Bác Học theo sau, hỏi : “Bé Thỏ, cậu chạy nhanh như vậy làm gì?”

Lâm Tô chạy một hơi đến bên kia đường, rồi nói : “Tớ sợ không kịp, nếu như đi tới giữa đường đèn đỏ bật lên thì làm sao bây giờ?”

Lý Bác Học hôn mê, “Làm gì có, đèn xanh tới 20 giây, từ từ đi cũng kịp mà.”

“Àh.” Lâm Tô đáp lại, rồi bỗng nhiên lại chạy tiếp.

Lý Bác Học lại đuổi theo, hỏi : “Bé Thỏ, sao cậu lại chạy nữa rồi?”

Lâm Tô chỉ chỉ phía sau, “Xe bus tới, chạy nhanh lên nào! !”

Lý Bác Học nhìn đuôi xe, bắt đắ dĩ thở dài, “Bé Thỏ, xe đó số 318, xe của chúng ta là 381.”

Lâm Tô tinh thần đang hăng hái chạy một mạch tới trạm xe bus, sau đó quay qua cười nói với Lý Bác Học : “Vây à, tớ biết rồi.”

Lý Bác Học không nói gì nữa.

Xe 381 tới, Lâm Tô nắm chặt quai đeo cặp ló đầu vào định bước lên, lại bị đám đông chen vào làm văng ra bên ngoài.

Lý Bác Học đi lên phía trước nắm chặt tay bé kéo lên xe bus, bỏ tiền vào hộp sau đó lo lắng hỏi : “Bé Thỏ cậu không sao chứ? Có bị đụng trúng vào đâu không?”

“Không đau.” Lâm Tô móc ra hai đồng tiền xu cười tùm tùm nói : “Tớ đến bỏ tiền! O(_)O~~ “

Lý Bác Học không kịp ngăn cản, Lâm Tô đã bỏ tiền xu vào trong hộp, sau đó đi đến cạnh ghế lái nhìn tài xế lái xe.

Lý Bác Học xoa xoa mi tâm cũng vào theo, nhóc vốn định kéo Lâm Tô ra nhưng không ngờ chú tài xế đột nhiên quay lại quát hai đứa : “Đi ra ngoài, đi ra ngoài ngay, nơi này là chỗ tụi bay đùa giỡn đấy à? !”

Tính tình Lý Bác Học bướng bỉnh, đứng sững lại một chỗ, không chịu đi ra.

Nhưng Lâm Tô lại a lên một tiếng, ôm bụng chui ra ngoài.

Chú tài xế lại rống : “Ra phía sau, đừng đứng ở đằng trước.”

Lâm Tô dạ một tiếng, cúi đầu đi ra phía sau.

Thấy Lâm Tô phải chịu ủy khuất, Lý Bác Học đau lòng muốn chết, đưa mắt trừng tài xế, rồi theo sát Lâm Tô.

Hai người đứng ở đuôi xe bus, Lâm Tô nhìn ra ngoài cửa kính không nói một câu, bộ dạng thoát nhìn có vẻ ngơ ngác.

Lý Bác Học sợ bé đau lòng, tiến đến bên cạnh, khẽ gọi : “Bé Thỏ — “

Lâm Tô quay qua phía khác : “Chuyện gì?”

Lý Bác Học quay đầu bé lại, đối mặt với mình, chăm chú thâm tình nhìn bé một hồi, rồi ngây ngô nói : “Đừng buồn.”

“Ah.” Lâm Tô ngơ ngác, “Buồn cái gì cơ?”

Lý Bác Học ôm đầu bé vào trong ngực, vùi mặt vào gáy, thấp giọng nỉ non bên tai : “Cậu mà buồn, tớ cũng buồn theo! Nếu cậu không vui, thì tớ cũng vậy! Phải vui vẻ biết không? Tớ thích nhìn đáng vẻ vui vẻ của cậu.”

Lâm Tô bứt tóc, “Tớ đâu có buồn, cũng chẳng rầu rĩ mà.”

“Ah! ” Lý Bác Học ngây ngốc, buông bé ra hỏi : “Nếu cậu không buồn, sao lại chẳng rên tiếng nào vậy?”

Lâm Tô đáp : “Tớ đang tính số trạm dừng mà.”

Khóe miệng Lý Bác Học co rút, không nói gì.

Lâm Tô còn nói : ” Chúng ta phải ngồi qua tám trạm đúng không?”

Lý Bác Học sửa lại : “Mười một trạm lận.”

“Ah.” Lâm Tô xòe đầu ngón tay ra tính, “Chúng ta đã đi qua hai trạm rồi, vậy là còn chín trạm nữa đúng không?”

Lý Bác Học trả lời : “Đúng vậy.”

Lâm Tô nở nụ cười : “Thật là vui nha!”

Lý Bác Học không theo kịp ý nghĩ của bé, “Có gì đâu mà cậu vui dữ vậy?”

Lâm Tô khoa tay múa chân rồi pose ra kí hiệu chữ “V”, “Vây là chúng ta lời thêm được ba trạm rồi! o(v)o~~ “

Lý Bác Học không hiểu, “Cái gì mà lời ba trạm a?”

Lâm Tô nói giống như đương nhiên là vậy, “Vốn tớ cho rằng tụi mình ngồi qua tám trạm, giờ cậu bảo là mười một trạm, thế không phải lời ba trạm hay sao?”

--||| Lý Bác Học .

Lâm Tô cười híp cả mắt : “Ngồi xe bus thật là vui ghê! (^o^)/~~ “

Lý Bác Học mắt tròn trắng, “Có cái gì chơi đâu mà vui chứ?”

“Chơi vui, rất vui mà!” Về mặt Lâm Tô đây chờ mong hỏi : “Chúng ta ngồi tới trạm cuối cùng rồi hãy trở lại có được không?”

Lý Bác Học mặt đầy hắc tuyến, “Thực sự chơi vui như vậy sao?”

Lâm Tô gật đầu thật mạnh.

“Được rồi.” Lý Bác Học đang tay vẽ bất lực, “Vây thì cậu ngồi vào chỗ đi. (_) ”

Cứ như vậy hai nhóc ngồi từ thành Đông qua thành Tây, sang thành Nam, lại từ thành Nam về thành Bắc. . .

Thay đổi vài tuyến xe bus, đi mấy vòng thành phố, tới lúc quay về chỗ cũ, tuyến xe về nhà đã ngừng chạy.

Đứng ở trước cổng trường, Lý Bác Học một tay kéo Lâm Tô, tay kia lấy di động ra gọi cho Lý Tường Vũ.

Điện thoại được kết nối, Lý Bác Học nhìn bầu trời đen kịt, giọng vô cùng thâm nói : “Bố già, mau tới trường đón, tụi con về nhà không được rồi, con đói quá à! (@ @)~~ “

Lý Tường Vũ nghe điện thoại xong, đứng ở cửa đốt điều thuốc, nhìn đốm lửa lóe lên lại ngẩn ra, sau đó ấn tàn thuốc, đi vào phòng sinh.

Lý Tường Vũ vừa thay đồ vô trùng vừa nói với Lý Tuyết Linh : “Em đến trường đón hai đứa nhóc giúp anh đi.”

Lý Tuyết Linh dạ một tiếng, đi ra ngoài.

Lý Tường Vũ nặng nề hít vào một hơi, đi tới bên cạnh Nghê Cảnh Thần nói : “Mổ luôn đi.”

Từ lúc vào phòng sinh đến giờ đã mấy tiếng, vẫn chưa sinh được đứa bé ra.

Thấy Lâm Duyệt Minh bị đau chịu khổ, nỗi đau đồn trong lòng Lý Tường Vũ cứ dội lên từng cơn, giống như có một cái cưa cứ quay tít trong lòng, làm hần khó chịu muốn chết.

Nếu như sinh thường vất vả như vậy, hà tất phải chịu tội như vậy.

Lý Tường Vũ không muốn Lâm Duyệt Minh tiếp tục chịu đau đớn nữa, phải hạ quyết tâm rất lớn mới ra được quyết định này.

Nghê Cảnh Thần không trả lời, mà nhìn Lâm Duyệt Minh, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của cậu.

Lâm Duyệt Minh chớp mắt, gật đầu.

Không phải là cậu chịu không nổi đau đớn, mà lo lắng cục cưng bị ngộ.

Những thứ ăn vào trước đó, cậu đã sớm dùng hết toàn bộ, cả người tỉnh bì lực tẫn, không còn chút sức lực nào, trong lúc chờ sinh đứa bé này hầu như cậu luôn rơi vào trạng thái buồn ngủ.

“Được rồi.” Nghê Cảnh Thần quay đầu nói với Lý Tường Vũ : “Tôi đi chuẩn bị, anh nói chuyện với cậu ấy nhé.”

“Ừ.”

Lý Tường Vũ khom lưng nhìn Lâm Duyệt Minh, dùng khăn tay giúp cậu lau đi mồ hôi hột trên trán, khẽ hỏi : “Kiên trì được không?”

“Còn chịu được.” Lâm Duyệt Minh nhàn nhạt nở nụ cười, mắt phượng dài nhỏ tuy để lộ ra vẻ uể oải, nhưng nét mặt vô cùng kiên định, “Em còn rất vững vàng mà.”

Lý Tường Vũ sờ sờ lên ngực, nói : “Chỗ này của tôi đau quá, em nhất định phải sinh hạ cục cưng bình an nhé .”

Lâm Duyệt Minh mở lớn hai mắt.

“Sinh con xong, chờ thân thể của em khôi phục lại bình thường, chúng ta ra nước ngoài kết hôn nhé, được không?”

Lâm Duyệt Minh cười gật đầu.

“Ừm, giờ em thử tưởng tượng phong cách của hôn lễ một chút đi, giáo đường bố trí như thế nào, mặc y phục gì. Không cần suy nghĩ chuyện khác, tâm tình thả lỏng đừng khẩn trương, có tôi ở đây sẽ không xảy ra bất cứ việc gì cả.”

“Dài dòng.” Lâm Duyệt Minh cười cười, đưa tay xoa nhẹ lên những nếp nhăn trên trán Lý Tường Vũ, “Người thực sự khẩn trương là anh mới đúng.”

“Không có việc gì đâu, tiểu phẫu thôi mà, anh phải tin tưởng vào năng lực của Cảnh Thần chứ.” Ngược lại Lâm Duyệt Minh còn thoải mái động viên hẳn, “Chích thuốc tê sẽ không đau nữa, em và cục cưng sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

Nghê Cảnh Thần bưng khay dụng cụ phẫu thuật vừa đi tới cũng phụ họa : “Đúng vậy, tin tôi đi, sẽ không sao đâu, loại phẫu thuật này một năm tôi làm không biết bao nhiêu lần, chưa từng xảy ra sai sót gì cả.”

“Vậy à.” Lý Tường Vũ đứng thẳng lên, hỏi : “Có cần hỗ trợ gì không?”

“Tạm thời chưa cần.”

“Ah.” Lý Tường Vũ nhếch miệng, bộ dạng có vẻ nghiêm túc, “Chừng nào cần nhớ kêu nhé.”

Nghê Cảnh Thần liếc nhìn hẳn, phì cười ra tiếng, “Anh đừng khẩn trương như thế, làm hại tôi cũng khẩn trương theo.”

“Tôi, không có khẩn trương.” Lý Tường Vũ nhếch miệng, răng nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi, “Cho nên anh cũng đừng có mà khẩn trương.”

“Được rồi, được rồi, không nói chuyện nữa, thấy anh như vậy khiến cho tôi cảm thấy áp lực thật lớn.” Nghê Cảnh Thần vỗ vỗ thắt lưng Lâm Duyệt Minh nói : “Cong người lại, trước tiên tôi chích thuốc tê, cho cậu khỏi phải chịu đau nữa.”

“Được.” Lâm Duyệt Minh cong người lại, cảm giác phần eo lưng bị đâm vào, hơi hơi đau, ngay sau đó nửa người dưới mất đi cảm giác, cơn đau bụng sinh cũng biến mất.

Nghê Cảnh Thần còn nói : “Nằm ngửa lại.”

Lâm Duyệt Minh muốn trở mình, nhưng không động đậy được.

“Đỡ cậu ấy nằm ngửa lại đi.” Nghê Cảnh Thần quay qua Lý Tường Vũ phân phó, lấy ra một cây kim chọc chọc vào bụng Lâm Duyệt Minh, hỏi : “Có cảm giác không?”

Lâm Duyệt Minh lắc đầu : “Hình như chân của tôi chưa duỗi thẳng thì phải?”

Nghê Cảnh Thần cười, “Rất thẳng rồi, có thể đó là trạng thái của cậu trước khi gây tê đó.”

“Anh đĩnh thật đó nha.” Lâm Duyệt Minh khen ngợi : “Sau này không làm bác sĩ phụ sản, cũng có thể làm chuyên gia gây mê rồi.”

“Chứ gì nữa, tôi còn có thể làm bác sĩ Trung y nữa đó.” Nghê Cảnh Thần cười trêu chọc, “Cậu quên rồi sao? Lúc trước là tôi phát hiện ra chuyện cậu mang thai mà.”

“Anh toàn năng như thế, sau này nếu như tôi mở phòng khám mời anh đến phù trợ.”

Nghê Cảnh Thần vừa chèn ống dẫn nước tiểu vừa nói : “Thế nhưng tôi rất cao giá đó, phỏng chừng cậu mời không nổi đâu.”

Lâm Duyệt Minh trợn trắng mắt, “Mới khen có một câu mà anh đã lên mặt rồi.”

Nghê Cảnh Thần vô cùng đắc ý, “Tôi vốn rất lợi hại mà!”

Hai người cứ anh một câu tôi một câu nói chuyện qua lại như vậy khiến người ta cảm thấy có bao nhiêu là thoải mái, tựa như chỉ cần trở tay một cái là phẫu thuật sẽ xong xuôi.

Thấy cảnh tượng này, Lý Tường Vũ buồn bực hỏi : “Lẽ nào hai người không thấy khẩn trương sao? Chẳng sợ gì à?”

“Có cái gì đâu mà phải khẩn trương.” Nghê Cảnh Thần tức giận, đeo mặt nạ dưỡng khí cho Lâm Duyệt Minh, “Phẫu thuật sớm một chút cũng sẽ không phí sức nhiều như vậy đâu.”

Nghê Cảnh Thần và Lâm Duyệt Minh đều là bác sĩ, từ lâu đã quen nhìn những trường hợp thế này, đương nhiên sẽ không thấy khẩn trương.

Nhưng Lý Tường Vũ thì không giống vậy, phẫu thuật lấy thai này lại xảy ra trên người mà hắn yêu nhất, vợ phải kề cận với dao mổ, hắn có thể không khẩn trương sao? Tiếp theo sẽ gặp tình huống gì ai cũng nói không được, tuy rằng Nghê Cảnh Thần nhiều lần cường điệu không xảy ra việc gì, nhưng hắn vẫn rất lo lắng.

Khi cái bụng bị dao rạch một đường, rồi máu chảy ra, hắn còn cảm giác được sự run rẩy của trái tim.

Lúc mở nhau thai nước ối tràn ra, tim hắn đập kịch liệt.

Và khi thấy Nghê Cảnh Thần thò tay vào bụng, lực lợi một hồi, hình như nâng đầu của thai nhi lên, tay kia tăng áp lực đưa thai nhi ra ngoài, hắn càng thêm khẩn trương, hô hấp như muốn ngừng lại, tim càng run đến lợi hại.

Lý Tường Vũ hít vào một hơi, chuẩn bị đi lên phía trước hỗ trợ, nhưng khi nhìn rõ, lại không còn một chút sức lực, cảm giác này quá khó để trải nghiệm.

Hắn còn chưa đưa ra yêu cầu gì, lại thấy Nghê Cảnh Thần dùng lực kéo đứa bé ra.

Trẻ con mới sinh ra, trên người dính đầy máu, còn kéo theo cuống rốn dài hơn một thước.

Nghê Cảnh Thần kinh ngạc nói : “Trách không được khó sinh như vậy, hai người nhìn xem đứa bé này to thật đấy!”

“To không tốt sao?” Lý Tường Vũ hưng phấn xông lên, vừa kích động lại vừa lo lắng hỏi : “Trẻ con sau khi sinh không phải đều khóc sao? Bé này chẳng khóc gì hết trơn vậy?”

Nghê Cảnh Thần giúp cục cưng làm sạch nhót dãi trong khoang miệng và xoang mũi, giải thích : “Không phải đứa bé nào vừa ra sinh ra cũng lập tức khóc ngay được đâu, đợi một lát thử xem.”

Sau khi hút đàm, tiếng khóc thanh thúy nỉ non vang lên trong phòng, to và vang dội, như xuyên thẳng vào trong tim của mỗi người.

Cục cưng hình như rất ủy khuất, nắm lấy ngón tay Nghê Cảnh Thần, găng sức gào to.

Lý Tường Vũ quan sát tỉ mỉ mỗi một động tác của cục cưng, hạnh phúc như dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

Cục cưng khóc một chút thì ngừng, hươ hai bàn tay bé xíu, đập đập hai chân nhỏ, sau đó ngủ khì.

Nghê Cảnh Thần cắt cuống rốn, để cục cưng qua một bên, quay lại khâu vết mổ cho Lâm Duyệt Minh, động tác thành thạo, nhanh chóng kết thúc, căn bản không cần người giúp đỡ.

Lúc hắn tắm cho cục cưng xong, sau khi cân lớn giọng tám tặc : “Chắc chắc, vừa tròn bốn kg, thật sự rất lớn đó nha.”

Nghê Cảnh Thần nhéo nhéo tiếu kê kê của cục cưng, nói với Lý Tường Vũ : “Chúc mừng anh! Là con trai đấy! Để tôi mặc quần áo cho cục cưng, một chút nữa anh trở lại ôm bé được rồi.”

“Ừ! !” Lý Tường Vũ vọt nhanh tới bên cạnh Lâm Duyệt Minh, cúi đầu hôn lên mặt cậu, trong lòng có một cảm giác kích động không thể nói thành lời.

“Em khỏe cục cưng rồi.”

“Cảm ơn em.”

“Thật là may mắn, em và cục cưng đều bình an cả.”

“Duyệt Minh, tôi yêu em!”

. . .

Lý Tường Vũ đang kích động nên nói năng có chút lộn xộn.

Lâm Duyệt Minh cười yếu ớt, “Bé con lại đây cho em xem nào.”

“Được!”

Lý Tường Vũ khi tiếp nhận đứa trẻ từ tay Nghê Cảnh Thần căn bản không dám dùng sức, cục cưng bụ bẫm, mềm mềm, tựa như không có xương, nhắm mắt nằm cuộn mình trong khuỷu tay của hắn.

Lý Tường Vũ rón rén bế cục cưng tới gần Lâm Duyệt Minh, “Em xem này, Nhạc Nhạc rất khả ái.”

Cục cưng tóc đen lại dày, lông mày nhàn nhạt, da trắng, môi hồng, mũi cao, rất đẹp.

Nhìn bé con của mình, Lâm Duyệt Minh mỉm cười, trái tim như tan thành nước.

“Để mẹ ôm bé một chút nào.” Lý lão thái vui mừng, tiến đến bên cạnh bọn họ ôm đứa bé vào lòng, nhìn cháu nội bé bỏng của mình, lão thái thái cười đến không khép miệng lại được.

Lý lão thái chơi đùa với cháu nội một hồi, quay qua nói với Lâm Duyệt Minh : “Tuy rằng vừa rồi mẹ không giúp được gì, thế nhưng mẹ sẽ trông em bé, con cứ việc yên tâm bồi dưỡng cơ thể là được rồi.”

Lâm Duyệt Minh gật đầu, “Cảm ơn mẹ.”

“Người một nhà còn khách khí làm gì.” Lý lão thái đưa em bé cho Lý Tường Vũ, vừa nói vừa đi ra ngoài, “Mẹ đi pha sữa cho cục cưng, Tường Vũ con đưa Duyệt Minh vào phòng ngủ để nghỉ ngơi đi, mẹ còn muốn hầm canh gà cho nó bồi bổ thân thể.”

“Con biết rồi.”

Lý Tường Vũ đáp ứng, kêu Nghê Cảnh Thần giúp đưa Lâm Duyệt Minh vào trong phòng.

Cuối cùng mọi việc cũng xong, Nghê Cảnh Thần nhìn đôi vợ chồng son đang rúc vào với nhau, nở nụ cười từ đáy lòng, lén lút đi ra khỏi phòng ngủ, còn đóng cửa dùm cho họ.

Nghê Cảnh Thần xoa xoa vai, cúi đầu đi xuống lầu.

Mới vừa đi tới tầng dưới, một dáng người nhỏ gầy đứng chặn trước mặt hắn.

Nghê Cảnh Thần ngẩng đầu, nhìn người hỏi : “Tường Duệ? Có việc gì sao?”

Lý Tường Duệ đỏ mặt, nghẹn một hồi rồi bật thốt ra, “Anh thật là tuyệt vời! Em rất thích anh!”

Nghê Cảnh Thần nhướn mày, mắt trừng to, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Cậu, cậu nói cái gì vậy? !”

41. Chương 41

Lâm Tô không nghĩ tới vừa tan học về nhà là đã có thể trông thấy em trai, niềm vui tới quá đột ngột, nhìn em bé trong lòng Lâm Duyệt Minh, nhất thời bé tưởng mình đang nằm mơ.

Cục cứng nho nhỏ, bụ bẫm, mắt nhắm lại miệng ngậm núm vú cao su đang ngủ say, rõ ràng là đã ngủ rồi, cứ cách vài phút bé lại mút mút như đang bú sữa, cái miệng nhỏ nhắn chớp chớp nhìn vô cùng khả ái.

(*@ @*) Lâm Tô như đang say, hai mắt lấp lánh đầy sao đi tới bên giường, nhìn chăm chăm vào em bé, hưng phấn kêu to “Con bế, con bế —”

Tay vừa vươn ra, thì Lý lão thái đã ẵm em bé từ trong lòng Lâm Duyệt Minh lên, nói : “Hôm nay trời rất lạnh, để mẹ mặc thêm quần áo cho em bé.”

Lý lão thái ôm cục cứng đi tới phòng trẻ con, Lâm Tô chảy nước dãi theo sát phía sau.

Nhìn cục cứng mặc xong y phục, Lâm Tô lại đưa tay ra, “Con bế, cho con bế!”

Lý lão thái cười cười, đang định đưa cục cứng cho bé, thì Lý Tuyết Linh đi trước một bước ôm lấy cục cứng, “Wow! Bé con này thật là bụ bẫm, khá nặng đấy! Khoẻ mạnh kháu khỉnh rất khả ái nha!”

Lý Tuyết Linh ôm cục cứng đu đưa một hồi, đi lòng vòng trong phòng. Lâm Tô mỏi mắt, trông mong đứng nhìn, nhỏ giọng lầm bầm, “Con bế, con muốn bế. . .”

Đợi khi Lý Tuyết Linh có vẻ mệt rồi, nhìn về phía Lâm Tô cười, “Bé Thỏ, con bế đi nè, phải cẩn thận nha, coi chừng làm rớt em đó.”

“Vâng vâng!” Lâm Tô mừng muốn chết, nhanh chóng đưa tay ra.

Lúc này, Lý Tường Duệ không biết từ nơi nào chui ra, đoạt mất em bé từ trong tay Lý Tuyết Linh, vui vẻ ồn ào, “Để chú ôm cháu bé bỏng một chút nào, (o) Ah! Nó cười với mình nè, dễ thương quá! Dễ thương muốn chết! !”

Lâm Tô gấp đến độ gơ chân, “Rõ ràng là tới phiên con mà!”

Lý Tường Duệ đang tưởng tượng mình thành một cái máy bay, ôm cục cứng chạy ra chạy vô trong nhà, leo lên rồi chạy xuống, chơi vui đến không biết trời trăng.

Lâm Tô chạy ra chạy vô theo phía sau, hết lên lại xuống, miệng thì không ngừng lầm bầm, “Con bế, cho con bế một chút đi mà. . .”

Lý Tường Duệ chạy một hồi một lữ, Lâm Tô liền mừng rỡ, cuối cùng cũng đến phiên mình rồi! o(v)o

~~Lại không nghĩ tới Lý Tường Vũ ẵm cục cứng từ trong lòng Lý Tường Duệ, nói : “Đã đến giờ rồi, Nhạc Nhạc phải uống sữa, tôi đi cho nó bú đây, mọi người đợi lát nữa rồi lại bế.” Sau đó ôm cục cứng quay về phòng.

Lâm Tô vô cùng tủi thân : Con còn chưa được bế mà. . . T_T

. : .

Nghê Cảnh Thần sống qua ba mươi năm, lần đầu tiên được người ta tỏ tình, lập tức sững sờ ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng như thế nào.

Lý Tường Duệ thấy hắn không đáp lời nào, đỏ mặt nói : “Vừa rồi thực sự anh rất cừ khôi! Em vô cùng sùng bái anh! Bác sĩ thật vĩ đại! Đặc biệt là bác sĩ sản khoa!”

Nghe xong câu này, Nghê Cảnh Thần đã hiểu.

Hắn nghĩ rằng theo như lời Lý Tường Duệ thì từ thích này chỉ là một loại tình cảm sùng bái mù quáng hay là quá mức ngưỡng mộ, tựa như thanh thiếu niên thần tượng ngôi sao, cuồng nhiệt, thăng thần, khó tránh khỏi làm ra những hành vi điên cuồng.

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Nghê Cảnh Thần cười cười, “Sùng bái thì sùng bái, nhưng lần tới cũng đừng làm cho tôi sợ. Cậu đột nhiên lao tới nói thích tôi, tôi già rồi xương khớp không chịu nổi sự hù dọa như thế đâu.”

Lý Tường Duệ nghe vậy sững sốt, lập tức nhỏ giọng thì thầm, “Em nói sự thật thôi mà. . .”

“Được rồi, tôi phải về nhà đây, mệt mỏi quá.” Nghe Cảnh Thần cố ý vò rối tóc của cậu ta, “Nhóc con biết thích là như thế nào không? Lo học cho giỏi đi, lần khác gặp, đi nhé.”

“Em không còn nhỏ nữa, đã mười tám tuổi rồi đấy!” Lý Tường Duệ bắt măn cãi lại, thấy Nghe Cảnh Thần đã đi ra tới cửa bèn chạy đuổi theo.

” Anh Nghe, chờ một chút — “

Nghe Cảnh Thần quay đầu lại hỏi : “Còn chuyện gì nữa?”

Lý Tường Duệ đột nhiên trở nên ấp úng, bẻ bẻ ngón tay, “Ồ thì. . . Uhm. . .” Ấp a ấp úng, nói không ra lời.

“Chuyện gì nào?” Nghe Cảnh Thần bị cậu chọc cười, “Có chuyện thì nói thẳng, đừng khí vừa nãy vút đi đâu mất rồi?”

“Chính là, chuyện. . .” Lý Tường Duệ hít một hơi thật sâu, như có một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái nói liên tu bất tận, ngay cả dấu chấm câu cũng bỏ đi.

“Tháng tới thành phố tổ chức một cuộc thi yoga em đã đăng ký tham gia đến lúc đó anh nhất định phải tới ủng hộ cho em nhất định phải tới không được cự tuyệt đâu đó!”

“Thi yoga?” Nghe Cảnh Thần tỉ mỉ đánh giá, chân dài cổ cao, eo nhỏ mỏng vảnh, dáng người cân đối thon dài, vóc người này thích hợp học múa hơn, “Cậu cũng tập yoga à? Vóc người của cậu thích hợp múa ba lê lắm đó.”

“Phải không?” Lý Tường Duệ cười hì hì tiến đến gần, không coi hấn vào đâu, “VẬY em đi học ba lê nhé?”

Nghe Cảnh Thần dở khóc dở cười, “Tôi nói vậy thôi, trước tiên cậu cứ luyện yoga cho tốt là được rồi.”

“Vâng!” Lý Tường Duệ hài lòng gật đầu, “Anh sẽ đến xem em thi chứ? Nha, được không? Chắc chắn sẽ đến nhé?”

Gặp được một người giống như chú hề, Nghe Cảnh Thần cảm thấy vui vẻ, cười nói : “Được, chắc chắn sẽ đến!”

“Anh Nghe, anh thực sự là người tốt!” Lý Tường Duệ ôm cánh tay hấn làm nũng, “Em tiễn anh về! Anh sẽ để em làm như thế chứ? Đi mà, được không?”

Nghe Cảnh Thần bị cậu lay động đến choáng váng đầu óc, vội vã đáp ứng : “Được, được. . .”

Đi tới ga ra, Lý Tường Duệ lại muốn tiễn Nghe Cảnh Thần về nhà.

Nghe Cảnh Thần nghĩ thầm cậu tiễn tôi về nhà, đến lúc đó tôi lại phải tiễn ngược lại cậu à.

Vừa định từ chối đã thấy Lý Tường Duệ mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Nghe Cảnh Thần không biết làm sao đành cười cười, ngồi vào lái xe rời đi.

Cảnh tượng về đêm ở một thành phố phồn hoa rất náo nhiệt, ánh sáng của đèn nê ông lấp lánh hai bên đường, dòng xe cuộn cuộn chạy không ngừng.

Ô tô chạy tới trung tâm thành phố, nơi con đường phồn hoa nhất thì bị kẹt xe.

Dọc theo đường đi, Lý Tường Duệ tựa như một con chim sẻ nhỏ, cứ lú lú không ngừng.

Lúc thì nói những chuyện thú vị ở trường, khi lại kể chuyện trong nhà, tựa hồ đem tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên cạnh mình đều kể cho Nghe Cảnh Thần.

Nghe Cảnh Thần là một người rất biết lắng nghe, lặng lẽ, thỉnh thoảng lại mỉm cười, không cắt ngang, cũng không nghi ngờ những lời cậu nói.

Lý Tường Duệ giống như bị bệnh truyền nhiễm, vừa bắt đầu là nói không dừng lại được. Lúc thì nói về lí tưởng cuộc sống, khi bàn luận mấy tin đồn và sinh hoạt cá nhân của người nổi tiếng nào đó, một hồi lại nói

về những việc lật vật trong sinh hoạt cá nhân, cứ nghĩ đến đâu thì nói đến đấy, nội dung thường rời rạc, còn phần lớn thời gian đều nói lời vô nghĩa.

Gặp người giống như mình cậu ta có thể không ăn không uống trò chuyện mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng được, còn ở chung với người kín tiếng cậu lại ra sức tìm đề tài sau đó quẩn quít lấy người ta nói liên tục, bạn học và người nhà đều ngại tính nói nhiều của cậu, mỗi lần cùng cậu nói chuyện đều mượn cớ đi cho mau, rất sợ lỗi tai bị tra tấn.

Chỉ có Nghe Cảnh Thần không chê cậu dông dài, còn mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại phối hợp nói một hai câu.

Gặp một người biết lắng nghe, lâu rồi Lý Tường Duệ không có nói đã miệng như thế, nhìn hàng xe thật dài ở phía sau, cậu hy vọng lần kẹt xe này cứ kéo dài mãi.

“Anh Nghe, anh có nghĩ em rất dông dài hay không? Lại đáng ghét nữa?”

Lý Tường Duệ đột nhiên hỏi.

Nghe Cảnh Thần sững sốt, sau đó mỉm cười, “Không đâu.”

Nghe Cảnh Thần nói thật, có một người như con chim sẻ nhỏ ở bên cạnh, hẳn nghĩ rất thú vị, có thể giải sầu.

“Em biết anh là một người tốt, sẽ không chê em phiền toái!” Lý Tường Duệ chẳng biết từ đâu lấy ra một cái gương nhỏ, ngắm tới ngắm lui rồi nó : “Anh Nghe, anh thấy em có đẹp không?”

Nghe Cảnh Thần lại sững sốt, nhóc này đặt vấn đề trực tiếp thật.

“Đẹp.”

“Em có phải là người đẹp nhất trên đời này hay không?”

. . .

“Có phải hay không, phải không nào?”

Khóe miệng Nghe Cảnh Thần co quắp, “Đúng vậy.”

Lý Tường Duệ vui sướng, nhìn hình ảnh của mình trong gương, vô cùng đắc ý, “Em cũng nghĩ thế, sao mình lại đẹp như vậy ta? Thực sự là đẹp trai đến nỗi thần tiên cũng phải ghen tị!”

Về mặt Nghe Cảnh Thần đầy hắc tuyến, nhóc này thực là tự kỷ. . . Quá mức rồi!

Lý Tường Duệ nói tiếp : ” Anh Nghe, anh rất đẹp trai, miễn cưỡng có thể xếp hạng sau em cũng được.”

Nghe Cảnh Thần : . . .

Lý Tường Duệ rất tự kỷ, gặp người lạ đầu tiên là hỏi mình có đẹp hay không.

Nếu như phủ nhận, cậu sẽ không tiếp tục hỏi nữa.

Còn nếu như nói là đẹp, cậu sẽ hỏi vấn đề thứ hai.

Hai vấn đề này, từ nhỏ đến lớn cậu ta đã hỏi qua không biết bao nhiêu lần.

Người hiểu rõ cậu đều nói, nếu một ngày gặp phải loại sự tình này, nghìn vạn lần đừng nên hòa theo, bằng không cậu sẽ không dứt được cơn tự kỷ của mình.

Nghe Cảnh Thần chẳng những không hiểu cậu, mà còn trả lời giống như mong muốn, khiến cho tâm ham hư vinh của cậu vô cùng thỏa mãn.

Cuối cùng dòng xe cộ ùn tắc cũng dần dần được khai thông, Lý Tường Duệ bắt đầu ca ngợi ngũ quan của mình, trán, lông mi, mắt, mũi, miệng, cằm, đều khen hết một lượt, ngay cả một nốt ruồi nhỏ xíu trên gương mặt cũng không buông tha, đều được cậu trắng trợn ca ngợi một hồi.

Nghe xong lời cậu ta nói, Nghe Cảnh Thần quả thực dở khóc dở cười. Người thẳng thắn hẳn gặp qua không ít, nhưng trắng trợn đến thế thì đây chính là lần đầu tiên.

Nhưng suy nghĩ lại thì, Nghe Cảnh Thần cảm thấy sự thẳng thắn của cậu ta rất đáng yêu, tư tưởng đơn thuần, thẳng thắn mà chân thành, giống như một đứa bé vậy.

Ô tô chạy đến dưới lầu, Nghe Cảnh Thần đột nhiên muốn đùa giỡn cậu, đậu xe ở ven đường nói : “Tôi đã về đến nhà rồi, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ, có phải là nên xuống xe hay không?”

Lý Tường Duệ cất cái gương nhỏ, nhìn tòa nhà trước mắt hỏi : “Nhanh như vậy sao? Anh ở nhà nào?”

“Lầu bảy, nhà số 1802.”

Lý Tường Duệ vươn đầu nhìn dáo dác ngoài cửa xe, sau đó nở nụ cười, “Anh Nghe, em nhìn thấy cửa sổ nhà anh rồi!”

“Khi nào rảnh sẽ tới nhà anh chơi!” Lý Tường Duệ mở cửa xe, nhảy xuống, quay đầu nhìn về phía Nghe Cảnh Thần vui vẻ, “Em về đây, anh cũng nhanh lên nhà nghỉ ngơi đi nhé!”

Nghe Cảnh Thần không kịp phản ứng, hần vồn tưởng rằng Lý Tường Duệ sẽ không xuống xe, ồn ào náo loạn đòi mình đưa cậu về nhà, tình hình như hiện tại thật ngoài dự liệu của hắn.

Khi Nghe Cảnh Thần phục hồi lại tinh thần, thì Lý Tường Duệ hoạt bát đã đi xa rồi.

Nghe Cảnh Thần muốn đuổi theo, nhưng lại thấy cậu ngoắc taxi đi mất.

Nhìn xe taxi rời đi, Nghe Cảnh Thần cười cười, tâm tình đột nhiên trở nên sáng khoái, hình như sự uể oải đã biến mất.

. . .

Người ta nói thời gian ở cũ là thống khổ nhất.

Sau khi sinh em bé xong, Lâm Duyệt Minh chân chính cảm nhận được loại thống khổ này.

Người già tư tưởng rất cổ hủ, Lý lão thái bắt cậu trong lúc ở cũ nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không muốn ngủ cũng phải nằm, không được tắm gội, không cho ra gió, chẳng thể ăn cay trái cây chua, không được xem TV đọc sách.

Lâm Duyệt Minh hiểu rõ Lý lão thái chính là vì muốn tốt cho mình.

Thế nhưng Lý lão thái vì sức khỏe mà hạn chế tự do thân thể của cậu, thực sự khiến cậu cảm thấy mình sắp hỏng mất.

Cái này không thể làm cái kia bị cấm, cả ngày không có việc gì, chỉ có thể nằm trên giường, khiến cho cậu sắp điên lên mất.

Lúc trước sau khi sinh Lâm Tô, cậu cũng đâu chú ý đến điều gì, nhiều năm như vậy cậu vẫn sống an ổn, thân thể cũng đâu xuất hiện vấn đề gì lớn.

Lâm Duyệt Minh thực sự rất muốn xuống giường đi lại một chút, nằm lâu trên giường toàn thân đều đau, cơ thể cứng ngắc, các khớp xương cũng mỏi nhừ. Hơn nữa cậu còn muốn gội đầu tắm rửa, lúc sinh em bé chảy rất nhiều mồ hôi, hiện tại toàn thân đều bốc mùi, tóc cũng chèn nhẹp, dính bết vào nhau, còn lồi thoi hơn kẻ lang thang. Thế nhưng Lý lão thái giống như một bóng ma vậy, một khi phát hiện bất cứ động tĩnh gì liền vô thanh vô tức có mặt, đứng ở đầu giường, giám thị nhất cử nhất động của cậu.

Lâm Duyệt Minh khó chịu trong lòng, liền mượn Lý Tường Vũ trút giận.

Cậu không được tắm gội, hắn cũng không thể, hơn nữa còn chẳng được rửa mặt lần cạo râu.

Cậu không thể xem TV báo chí, hắn cũng không được, hơn nữa ngay cả chơi game cũng không cho.

Cậu không thể ăn món gì, thì hắn cũng chẳng được đụng đũa, hơn nữa ngay cả nước tương cũng không cho ăn.

Thế trạng của Lâm Duyệt Minh khác biệt, kích thích tố sinh dục nam quá thấp, bình thường không có râu mép.

Nhưng Lý Tường Vũ thì lại không giống, sự trao đổi chất của hắn rất mạnh, râu mọc khá nhanh, mỗi ngày đều phải cạo, bằng không thì sau một tuần nhìn rất giống dã nhân.

Cho dù Lâm Duyệt Minh làm khó dễ cho mình, hắn cũng không giận, bắt làm gì thì hắn sẽ theo ngay, không có nửa câu oán hận, hơn nữa lại còn có vẻ thích thú. Mỗi ngày cứ để khuôn mặt đầy râu ria ôm Lâm Duyệt Minh ngủ, ngày ngắn mà ngủ, linh hội lạc thú không phải làm gì cả.

Thấy hình dạng hai người lôi thôi, mí mắt Lý lão thái chớp lia lịa.

Tuy rằng bà cấm Lâm Duyệt Minh tắm gội, nhưng đâu có nói không cho cậu rửa mặt a.

Nghĩ tình lúc này cậu đang ở cỡ, Lý lão thái tạm thời lười tính toán, cũng coi như mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thế nhưng Lý Tường Vũ lại đang náo nhiệt cái gì đây trời?

Râu ria xồm xoàm kéo từ thái dương xuống tới hầu kết, hai bên mặt đều bị che khuất, căn bản nhìn không ra khuôn mặt ở đâu. Nhìn từ xa, trên mặt đen kịt một mảnh, trông rất dọa người.

Nhìn khuôn mặt râu ria xồm xoàm của con cả, Lý lão thái tức giận nói không ra lời, hận không thể ngay lập tức lấy kéo xoẹt một nhát tiêu diệt chòm râu kia đi.

Tuy hành vi của hai người làm cho Lý lão thái rất tức giận, nhưng đúng là gừng càng già càng cay.

Lý lão thái mượn cớ ôm cục cưng đi, nói bọn họ quá dơ, nhiều vi khuẩn sẽ truyền nhiễm cho cục cưng.

Lâm Duyệt Minh tròn mắt, mỗi ngày đều nhàn rỗi không có việc gì, lấy chuyện chơi đùa với cục cưng làm lạc thú duy nhất trong cuộc sống, hiện tại bé bị ôm đi mất, cậu chỉ có thể trút giận lên người Lý Tường Vũ mà thôi.

Lúc thì cần, khi lại cầu vẻo, làm cho Lý Tường Vũ không có được giờ phút bình an.

Chỉ tiếc là cậu không biết, trong lòng Lý Tường Vũ lại rất vui vẻ, ước gì em ấy cứ làm nũng với mình, tính tình ưa đùa giỡn nhỏ mọn.

Lý Tường Vũ hoài nghi hay là mình bị cuồng ngược, Lâm Duyệt Minh một ngày đêm không cần, trong lòng hắn thấy khó chịu, nếu như Lâm Duyệt Minh không làm khó dễ, hắn lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Cứ như vậy trong một tháng, Lâm Duyệt Minh ngày ngày ăn ngon ngủ yên, được mọi người xem như Bồ Tát mà cung phụng, thân thể béo tròn tròn trĩnh trịch.

Mà Lý Tường Vũ mỗi ngày nhận hết dần vất, ăn không ngon ngủ không yên, bị sai bảo giống như người hầu, gầy đi rất nhiều, gương mặt ồm ồm, hốc mắt sâu hoắm, lại còn phối hợp thêm râu ria đầy mặt, so với quỷ còn đáng sợ hơn.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn thích chí, chỉ cần vợ mình vui vẻ, bảo làm cái gì hắn cũng cam tâm tình nguyện.

42. Chương 42

Cục cưng tròn một tuổi liền được cho chọn đồ vật đoán tương lai.

Mọi người phủ lên bàn cơm một cái khăn trải bàn màu đỏ, bên trên để rất nhiều đồ vật, đặt cục cưng ngồi ở giữa bàn, tùy bé lựa chọn.

Cục cưng bò qua bò lại trên bàn, nhưng lại chẳng chọn gì, làm cho mọi người lo lắng.

Lý Tường Vũ chỉ vào tập tiền giấy nói : “Con trai, chọn cái này đi, tương lai sẽ trở thành người giàu có.”

“Đừng có tầm thường như thế!” Lâm Duyệt Minh mắt tròn trắng, chỉ vào một quyển tự điển mới cứng in rất đẹp nói với cục cưng : “Nhạc Nhạc phải chọn cái đó, mai này học hành giỏi giang nha.”

“Học hành giỏi có ích lợi gì.” Lý lão thái cầm cái mũ cảnh sát nệnng cục cứng, “Nhạc Nhạc, lại đây nào, đội mũ lên, tương lai làm cảnh sát nhé, rất uy phong, làm một nam tử hán khí khái nha!”

“Mẹ, nhà chúng ta là xã hội đen, mẹ lại bảo Nhạc Nhạc làm cảnh sát là sao? !” Lý Tuyết Linh chịu không nổi la lớn, cầm thanh đao nhựa khua vài cái, “Nhạc Nhạc, chọn cái này, về sau cô giao bang hội lại cho con.”

“Không nên nói đến chuyện chém chém giết giết nha.” Lý Tường Duệ cũng chạy vô giúp vui, chỉ vào đôi hài múa hừng phần nói : “Cháu cưng, chọn cái kia đi, chờ con lớn chú dạy con luyện yoga.”

Lý lão thái trừng mắt rống to : “Luyện cái rắm á! Đừng để tao thấy mày luyện yoga đó nhé.”

Lý Tường Duệ khóc ròng : Chết! lỗ miệng. . . T_T

Nhìn cái bàn đầy những đồ vật cổ quái kì lạ, Lý Bác Học cực kỳ bất đắc dĩ : Tiền mặt, tự điển, mũ cảnh sát, đao, hài múa? Mọi người có thể bình thường chút được không? (_)

Ý kiến bất đồng, người trong nhà xảy ra tranh chấp kịch liệt.

Cầm thứ mà mình thích rồi cãi nhau đỏ mặt tía tai.

Trong phòng ầm ĩ không chịu nổi, nhìn mấy người lớn tranh luận không ngớt, vẻ mặt Lý Bác Học đầy hắc tuyến : -_-||| Mọi người có thể đừng ấu trĩ như thế nữa được không?

Lúc này, cục cưng ở trên bàn này giờ bò rất nhiều vòng đột nhiên trợn tròn hai mắt, cười ngây ngô, chảy nước miếng bò rất nhanh về phía Lâm Tô đang đứng ở cạnh bàn.

(o) Lâm Tô cũng trợn tròn hai mắt, nhìn cục cưng nhào vào trong lòng mình, lập tức ôm lấy cục cưng cười vui vẻ, “Nhạc Nhạc bắt con rồi nè, ha ha! (^o^)/~~ “

Mọi người trong nhà trợn tròn mắt.

Lý Bác Học thấy cục cưng trét nước bọt lên cổ Lâm Tô, còn vươn đầu lưỡi liếm cằm của bé.

Một dự cảm xấu bao phủ trong lòng, Lý Bác Học tức giận : (_)# Nhóc con xấu xa đừng có giành giật vợ của tao! Cậu ấy là anh trai của mi! Anh trai ruột đó! !

. . .

Một tháng ở cử gian nan cuối cùng cũng qua.

Lâm Duyệt Minh từ trên giường nhảy xuống, cử động tay chân, giãn gân cốt, đi vài vòng trong phòng, mãi đến khi thân thể bớt nhức mỏi, cậu mới lấy từ ngăn kéo ra một bộ quần áo sạch sẽ chạy ào đi tắm.

Sau khi tắm rửa xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Lâm Duyệt Minh thỏa mãn thở ra thật dài, đứng ở trước gương chải đầu.

Nhìn hình ảnh mập phì lù trong gương, thực tại làm cho Lâm Duyệt Minh càng thêm hoảng sợ.

Mặt trái xoan biến thành dưa hấu, trên người đều là mỡ núng nính, tiện tay nhéo một chỗ cũng có thể thấy nung núc thịt, y như một cái bánh bao lớn.

Từ sau khi mang thai, Lâm Duyệt Minh rất ít soi gương.

Cậu biết mình mập lên rất nhiều, nhưng không nghĩ tới mức này, hoàn toàn giống với người bị bệnh béo phì.

Lâm Duyệt Minh nhéo nhéo cái cằm đầy mỡ, nhú chặt mày suy nghĩ, rồi mặc quần áo đi ra khỏi phòng tắm.

Sau khi đi vào phòng ngủ, Lâm Duyệt Minh lôi dưới gầm tủ ra một cái cân sau đó đứng lên.

Khom lưng nhìn số trên cân, tim cậu đập mạnh, tám mươi bốn kg!

Lâm Duyệt Minh cất cái cân đi, ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhìn thân hình phì lù của mình, ở trong lòng cân nhắc nên giảm béo như thế nào.

Lý Tường Vũ từ bên ngoài đi vào, thấy bộ dáng nhũn mỳ của cậu, không khỏi lo lắng hẳn lên.

“Duyệt Minh, em làm sao vậy?”

Lâm Duyệt Minh cũng không ngẩng đầu lên, trả lời : “Không có gì.”

Lý Tường Vũ đi tới bên cạnh, đưa tay xoa xoa mi tâm, “Nếu không có gì, vì sao nhìn rầu rĩ không vui như vậy?”

“Không có việc gì thật mà.” Lâm Duyệt Minh sợ hãi đoán mò, nói thêm : “Chỉ là có chút lo lắng.”

Lý Tường Vũ kinh ngạc, Lâm Duyệt Minh ngày ngày ăn ngon ngủ yên, trong nhà cậu chẳng cần quan tâm đến một việc nhỏ nào, còn có chuyện gì đáng để em ấy lo lắng đây?

“Em lo lắng cái gì? Nói cho tôi nghe đi.”

Lâm Duyệt Minh cười có vẻ ảm đạm, hơi ngượng ngùng, “Hiện tại trông em rất béo phải không?”

Lý Tường Vũ ngẩn người, nói dối không chớp mắt, “Không béo tí nào, tôi thích như vậy.”

Lâm Duyệt Minh hai mắt tròn trắng, “Nói thật đi.”

Lý Tường Vũ do dự một chút rồi đáp : “Đúng là có một chút, nhưng không phải là rất béo.”

“Anh không cần an ủi em, cơ thể của em thì em phải là người biết rõ nhất chứ.” Lâm Duyệt Minh nắm cổ tay Lý Tường Vũ, đặt cạnh tay mình để so sánh.

Cánh tay của hai người, một thì trắng trẻo ú nu, tới nỗi chẳng nhìn thấy đầu khớp xương đâu cả; Tay kia thì dày rộng, khớp xương ngón tay rõ ràng, thoát nhìn tràn đầy sức mạnh.

“Anh nhìn tay chúng ta xem, khác nhau rất nhiều.” Lâm Duyệt Minh cười cười, “Trước kia em còn gầy hơn anh nữa.”

Sau đó bàn tay to bao lấy bàn tay béo.

Lý Tường Vũ nắm chặt tay cậu, nhẹ giọng nói : “Béo thì sao, chỉ cần tôi thích là được.”

“Ừm.” Lâm Duyệt Minh đáp, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Lý Tường Vũ lại nói : “Không phải em muốn giảm béo chứ?”

Lâm Duyệt Minh không lên tiếng.

“Đừng nên giảm cân, không chỉ khổ sở mà còn có hại cho thân thể, cứ như vậy đi, béo cũng tốt mà, sờ rất thoải mái.”

Lâm Duyệt Minh tức giận, “Anh có thể đứng đắn chút được không? !”

“Được, được rồi, tôi sẽ đứng đắn.” Lý Tường Vũ kéo cậu từ trên giường đứng dậy, vừa dục cậu ra ngoài, vừa hưng phấn nói: ” Đi thôi, ngày hôm nay thức ăn rất nhiều, một tháng rồi toàn dùng thức ăn nhẹ đã đến lúc chúng ta thay đổi khẩu vị rồi.”

“Đừng đấy, em tự đi được mà. Bộ anh là quỷ chết đói hả?” Lâm Duyệt Minh buồn cười đi ngang qua hẳn liếc một cái, nghĩ thầm chuyện giảm cân ngày mai hẵng tính.

Ngày hôm sau, bốn bữa sáng trưa chiều tối toàn là đồ ăn ngon, Lâm Duyệt Minh lại vui vẻ ăn mấy chén cơm, xong rồi bụng căng cứng, tựa như sắp nứt ra, không muốn động đây, chỉ thích nằm.

Vuốt cái bụng tròn căng, Lâm Duyệt Minh thở dài, ngày mai nhất định phải giảm béo.

Thế nhưng, tới ngày hôm sau, cơm nước vẫn vô cùng thịnh soạn, Lý Tường Vũ còn mua rất nhiều thuốc bổ cho cậu uống, chuyện giảm béo cứ qua ngày mai rồi tính, tâm trạng của Lâm Duyệt Minh cũng càng ngày càng mâu thuẫn, nhìn thấy đồ ăn ngon cậu lại không kiềm chế được, còn thuốc bổ này nọ mua rất đắt tiền, làm cậu thấy tiếc, mọi người trong nhà sẽ không uống, ngăn ngừa cả nửa ngày, cuối cùng những . . . thứ thuốc bổ này cậu đành uống hết.

Lâm Duyệt Minh nghĩ mình sắp thành heo mất rồi, khi mang thai mỗi ngày không phải ăn thì là ngủ, sinh con rồi thì hết ngủ lại ăn, tối ngày ăn ăn ngủ ngủ. Chuyện giảm béo chỉ nghĩ ở trong đầu, căn bản là không thể biến thành hành động, hôm nay thì nghĩ thôi để ngày mai, qua ngày hôm sau lại chắc lưỡi mai nhất định sẽ ăn kiêng, cái loại ý nghĩ này cứ quần quýt ngày này qua ngày kia không biết tới lúc nào mới bắt đầu được.

Vài ngày sau đó làm tiệc đầy tháng cho cục cưng, lúc này Lý lão thái rất bận rộn, lần trước tiệc cưới vốn náo loạn bị chê cười, nếu như lúc này đột nhiên nhiều thêm một em bé, bà sợ người ta lại nói xấu, ngoại trừ Lưu Hồng Huy và Nghê Cảnh Thần là hai người biết được nội tình, bà không dự định mời ai nữa.

Trong nhà chẳng những có một con dâu là đàn ông, mà lại còn có thể sinh con, người làm trong Lý gia đã sớm bị Lý lão thái cho nghỉ việc. Ngày đó mời khách, một bàn tiệc lớn tất cả đều do một mình bà xử lý, Lâm Duyệt Minh vài lần muốn đến hỗ trợ, đều bị bà cự tuyệt.

Nhưng Lâm Duyệt Minh đặc biệt cố chấp, càng muốn giúp, Lý lão thái ném cho cậu mấy củ tỏi, bảo bóc vỏ, xong rồi bà đuổi cậu ra khỏi bếp.

Nấu nướng xong xuôi thì toàn bộ mọi người đều đông đủ.

Lưu Hồng Huy và Lý Tuyết Linh cùng nhau trở về.

Lưu Hồng Huy một tay xách quần áo trẻ con, bên kia thì nắm tay Lý Tuyết Linh, biểu tình có vẻ không được tự nhiên.

So với hẳn Lý Tuyết Linh tự nhiên hơn, nắm chặt tay, mặt tươi như hoa đào, cười vô cùng xán lạn, vừa nhìn biết ngay là cô gái đang chìm đắm trong hạnh phúc của biển tình.

Nhìn vẻ thân mật của hai người, tất cả mọi người đều cả kinh choáng váng.

“Hai người sao lại dính với nhau thế?” Lý Tường Vũ cảm thấy rất khó tin, hai người có từng cùng nhau xuất hiện lần nào chưa nhỉ?

“Sao bọn em lại không thể cùng nhau?” Lý Tuyết Linh ôm khuỷu tay Lưu Hồng Huy, cực kỳ đắc ý, “Em thích anh ấy, anh ấy cũng thích em, cho nên cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

“Hai người bí mật quá ha, vô thanh vô tức rồi đột nhiên bùng một cái.” Lý Tường Vũ có hơi choáng, nghĩ nghĩ lại nở nụ cười, Lưu Hồng Huy là một người đàn ông tốt, em gái của mình sống cùng hẳn chắc là sẽ hạnh phúc.

“Giật mình hả? Ngạc nhiên chứ?” Lý Tuyết Linh cười ha hả, “Em chính là muốn nhìn bộ dáng giật mình của anh mà.”

“Đích xác là rất ngạc nhiên!” Lý Tường Vũ tức giận, “Dè dặt chút đi, bây giờ em đã có bạn trai rồi đấy, đừng có tùy tiện thô lỗ giống như trước, tốt nhất là sửa đổi toàn bộ tật xấu đi, sau này còn phải gặp người lớn đó.”

“Đã gặp rồi.” Lý Tuyết Linh đắc ý dào dạt, “Ba mẹ anh ấy rất thích em.”

Lý Tường Vũ nhìn về phía Lưu Hồng Huy cười cười, “Thằng nhóc này hành động cũng nhanh quá nhỉ!”

Lưu Hồng Huy ngây ngô cười khúc khích, “Tuyết Linh muốn gặp ba mẹ tôi.”

Lý Tuyết Linh trừng mắt, “Rốt cuộc ai muốn gặp ai hả?”

Lưu Hồng Huy ngăn người, nhanh chóng đổi giọng, “Là bố mẹ anh muốn gặp em! Đừng giận, đừng tức giận.”

“Cũng không khác nhau là mấy.” Lý Tuyết Linh kéo hẳn đi lại bàn ăn, miệng mồm thì liến thoắng : “Đừng đứng ngốc ở đây a! Mau đưa đồ ăn lên, rửa tay ăn cơm thôi.”

Lâm Duyệt Minh nhìn theo bóng lưng hai người rồi nói với Lý Tường Vũ : “Em chồng sao lại ưng tên ngốc này vậy, có điều nhìn hai người rất xứng.”

“Đúng vậy.” Lý Tường Vũ cười đầy vẻ xấu xa, “Nửa đời còn lại của tên gốc này chẳng còn cơ hội xoay người nữa đâu.”

“Cậu ấy là người thật thà.” Lâm Duyệt Minh nhắc nhở : “Anh bảo em gái đừng khi dễ cậu ấy.”

“Em lo lắng cho hấn sao?” Lý Tường Vũ đưa tay kéo Lâm Duyệt Minh vào trong ngực, nhỏ giọng uy hiếp, “Không cho quan tâm đến người khác, tôi sẽ ghen đấy!”

Lâm Duyệt Minh vỗ tay hấn, “Khùng.”

Lý Tường Vũ liền sáp lại, “Tôi có khủng cũng tại vì em thôi.”

Lời kịch sao nghe quen thế nhỉ?

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Lâm Duyệt Minh lại thấy Nghe Cảnh Thần đến, nhìn hấn, rồi nhìn Lý Tường Vũ, lắc đầu cười cười, hai người này đều thiếu đứng đắn như nhau, ngay cả lời nói cũng y hệt.

Nghê Cảnh Thần xách theo một túi to đựng đồ dùng trẻ con, nhìn Lâm Duyệt Minh vui vẻ, đang định đi lên phía trước chào hỏi, lại bị Lý Tường Duệ cản đường.

“Anh Nghe, anh đã đến rồi.”

Tiếng “Anh Nghe ” gọi vô cùng ngọt ngào, khiến cho Nghe Cảnh Thần đáp lại đầy sung sướng, “Tiểu Duệ, xin chào.”

“Anh Nghe, để em cất đồ dùng cho.” Còn chưa nói dứt câu, Lý Tường Duệ đã cầm cái túi trong tay Nghe Cảnh Thần, “Anh mau đi rửa tay rồi ăn cơm.”

“Được.” Nghe Cảnh Thần vừa cười vừa đi vào toilet, Lý Tường Duệ xách cái túi vui vẻ hài lòng theo sát phía sau.

Dõi theo bộ dáng nói nói cười cười của hai người, Lâm Duyệt Minh cảm thấy buồn bực, quay đầu hỏi Lý Tường Vũ, “Bọn họ trở nên thân quen như thế từ lúc nào vậy?”

Lý Tường Vũ cũng buồn bực, “Tôi cũng đâu có biết. . .”

Lúc chính thức vào bàn ăn.

Bên ngoài lạnh thấu xương, trong phòng thì tứ bề ấm áp.

Người một nhà ngồi quanh bàn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, vui vẻ hòa thuận.

Lưu Hồng Huy đột nhiên nói một câu đánh vỡ bầu không khí hòa hợp.

“Duyệt Minh, sinh con xong sao cậu vẫn còn béo như thế hả? Không biết còn tưởng trong bụng cậu có một em bé nữa đó.”

Nghe vậy Lâm Duyệt Minh ngậy dại, miếng đồ ăn vừa gắp lên rơi lại xuống đĩa.

Lưu Hồng Huy còn cười cười nói thêm : “Cậu phải giảm béo đi nhé, nếu không sao có thể đi làm được chứ?”

Lâm Duyệt Minh cười xấu hổ, “Đúng vậy, tôi còn muốn đi làm. . .”

Thấy biểu tình của Lâm Duyệt Minh không được tự nhiên, Lý Tuyết Linh hung hăng đá Lưu Hồng Huy một cước, trừng mắt nhìn hấn găm nhẹ : “Anh không nói lời nào cũng chẳng ai bảo cầm điếu đâu!”

Lưu Hồng Huy vô cùng ủy khuất, “Chuyện gì nữa vậy? Anh nói sai cái gì sao?”

Lý Tuyết Linh sắp bị hấn làm cho tức chết rồi, “Anh chỉ cần im miệng là được rồi!”

“Ah.” Lưu Hồng Huy gục đầu xuống, yên lặng ăn cơm.

“Cậu ấy nói không sai gì cả.” Lâm Duyệt Minh cười nhạt, “Đừng trách cậu ấy.”

Mỗi ngày đều sống trong an nhàn sung sướng, Lâm Duyệt Minh thiếu chút nữa đã quên là mình còn muốn làm việc.

Cho dù là quay về bệnh viện, hay tự mở phòng khám, Lâm Duyệt Minh nghĩ hình tượng hiện nay của mình thực sự không thích hợp đi làm.

Lâm Duyệt Minh có yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với chính mình, chính vì vậy cho nên chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt được sự tín nhiệm của lãnh đạo leo lên được vị trí trưởng khoa.

Thử hỏi một người không vận động trong một thời gian dài, người béo phì làm sao có đủ thể lực để đứng phẫu thuật chứ?

Lâm Duyệt Minh ra ngay đáp án là không thể.

Cậu ở trong lòng thâm nhủ, kì này nhất định phải giảm cân!

Nếu đã quyết tâm giảm béo, Lâm Duyệt Minh lên một phương án hoàn chỉnh để thực hiện.

Tiếp tục ăn nhẹ nhiều rau, năng vận động, ít ngủ, chỉ cần kiên trì là có thể thành công.

Mỗi sáng thức dậy, Lâm Duyệt Minh uống một ly sữa không béo để bổ sung năng lượng, cầm trứng luộc nước trà và sandwich vừa ăn vừa đi tản bộ, chờ sau khi dạ dày chậm rãi tiêu hóa, cậu liền bắt đầu chạy bộ, không vội chẳng nóng nảy, chạy đều kiên trì trong một giờ.

Buổi trưa ăn một chén cơm nhỏ, cơm nước xong thì làm việc nhà, Lý gia trên dưới ba tầng lầu năm trăm thước vuông, phòng to nhỏ hơn mười căn. Phủ bụi, lau sàn, dọn dẹp phòng ốc, sau khi làm xong, bọn nhỏ cũng tan học về nhà.

Buổi tối cậu không ăn gì cả, đói bụng thì nhai đỡ hoa quả. Trước tiên giúp Lâm Tô làm bài tập, dỗ Nhạc Nhạc ngủ xong thì đi tản bộ, sau khi trở về uống một ly nước mật ong, xem TV rồi đi ngủ.

Kiên trì hơn một tuần, cậu thực sự xuống ký.

Chỉ là Lý Tường Vũ sắp đau lòng muốn chết.

Mỗi ngày ăn ít như vậy, khẳng định là không đủ dinh dưỡng. Hơn nữa tưởng tượng một người cứ làm công việc nhà không ngừng, chẳng khác gì cái máy, sớm muộn gì thân thể cũng suy yếu.

Lý Tường Vũ không ngừng khuyên cậu không nên giảm béo, nhưng đời nào cậu nghe lời.

Cuối cùng, Lý Tường Vũ suy nghĩ ra một biện pháp.

Buổi trưa cơm nước xong lập tức kéo cậu vào phòng ngủ, lột hết y phục ra, giúp cậu vận động.

Sau đó, Lý Tường Vũ giải thích : “Mặc kệ làm cái gì cũng được, chỉ cần đạt hiệu quả là tốt rồi. Vận động kiểu này thật hay, vừa có thể hưởng thụ lại còn giảm béo, so với làm công việc nhà mất sức hơn nhiều.”

Giảm béo đích thực rất thống khổ.

Đồ ăn ngon để ngay trước mắt nhưng lại không thể ăn, cho dù có mệt cỡ nào cũng phải kiên trì tập luyện, cái loại tư vị thống khổ gian nan này so với ở cũ chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm Duyệt Minh rất hối hận, sớm biết giảm béo khổ cực như thế, thì lúc đầu không nên buông thả, hẳn là lúc nào cũng phải trông chừng cái miệng tham ăn này.

Hối hận cũng vẫn phải tiếp tục, Lâm Duyệt Minh chỉ oán giận trong lòng một chút. Tới ngày hôm sau vẫn kiên quyết kiêng ăn, kiên trì tập luyện.

Mỗi một ngày trôi qua, bao vất vả khổ cực và nỗ lực cuối cùng cũng có hồi báo.

Sau mấy tháng, Lâm Duyệt Minh loại bỏ lớp mỡ thừa trên người, khôi phục vóc dáng thanh tú trước kia.

Da trắng, cổ cao, mặt trái xoan.

Nụ cười nhàn nhạt, điệu bộ so với trước kia còn đẹp hơn.

43. Chương 43

Nhạc Nhạc là bảo bối của cả nhà.

Bé khóc, mọi người đều cảm thấy bối rối.

Bé cười, tất cả cũng thoải mái theo.

Trừ Lý Bác Học ra.

Chưa đến một tuổi, Nhạc Nhạc đã biết nói.

Ba ba, bà, anh, chú, bác đều gọi được, chỉ là nói từng chữ có hơi đứt đứt không rõ lắm.

Thế nhưng có hai từ bé gọi rất rõ ràng, đó là “Thỏ Thỏ”.

Nhạc Nhạc mỗi lần thấy Lâm Tô liền vui sướng hưng phấn hoa chân múa tay, miệng không ngừng đứt đứt nói một tràng dài, mọi người cũng chẳng nghe được rốt cuộc bé nói cái gì, thỉnh thoảng vang lên hai từ “Thỏ Thỏ” từ miệng bé phát ra.

Lâm Tô cũng rất thích Nhạc Nhạc, mỗi ngày tan học về đến nhà là phải chơi đùa với bé một hồi, ôm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó mới đi làm bài.

Từ khi có Nhạc Nhạc, Lâm Tô thay đổi tập quán xem TV sau khi ăn mà mình vẫn duy trì bấy lâu nay, cơm nước xong chơi với Nhạc Nhạc cho đến lúc đi ngủ.

Lý Bác Học u oán, Lâm Tô hoàn toàn bị Nhạc Nhạc chiếm lấy, căn bản không thèm đếm xỉa tới nhóc.

Để hấp dẫn sự chú ý của Lâm Tô, Lý Bác Học tìm cách lấy lòng bé.

Lý Bác Học đem bộ sưu tập Transformer mà bản thân đã gìn giữ suốt năm năm trời nói với Lâm Tô : “Bé Thỏ, mấy cái này nhìn đỉnh không?”

Lâm Tô gật đầu thật mạnh, “o(v)o~~ Dữ thiệt nha!”

Lý Bác Học nhét bộ sưu tập vào trong tay Lâm Tô, “Cho cậu nè.”

“Cho tớ hả?” Lâm Tô kinh ngạc trừng to mắt, rồi lập tức toét miệng cười, “O(_)O~~ Cảm ơn nha, Lý Bác Học thật tốt!”

Lý Bác Học cực kỳ đắc ý, “Đương nhiên rồi! Hơn nữa, của tớ cũng là của cậu, giữa chúng ta cần gì phải tính toán nhiều như vậy!”

Lâm Tô cầm bộ biến hình chơi một hồi, sau đó gói lại bỏ vào hộp, động tác nhẹ nhàng, đặc biệt cẩn thận.

Thấy Lâm Tô cẩn thận tỉ mỉ đối với mấy món đồ chơi của mình như vậy, Lý Bác Học cảm động muốn chết, quả nhiên vợ rất quan tâm tới mình nha! ~~o(>_<)o>

~~Vì muốn cho Lâm Tô càng thêm vui, Lý Bác Học nói : “Bé Thỏ, không muốn chơi thì bỏ đi, mai mốt tớ mua cho cậu cái khác, còn dữ hơn nữa!”

Lâm Tô lắc đầu, “Cái này cũng đã xịn lắm rồi, tớ rất thích!”

Lý Bác Học rơi lệ : Vợ thật quan tâm đến mình! /(o)/

~~Lâm Tô nói thêm : “Tớ muốn đem cất thật kĩ, đợi đến lúc Nhạc Nhạc trưởng thành, để dành cho bé chơi!”

Lý Bác Học .

Sau khi cất kĩ bộ transformer, Lâm Tô hứng khởi đi ra khỏi phòng ngủ, “Tớ đi tìm Nhạc Nhạc chơi đây ~~”

Lý Bác Học bi thương : Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, lúc nào cũng Nhạc Nhạc! Nhạc Nhạc đáng ghét ~~T_T

. : .

Lý Tường Vũ vốn nghĩ trong nhà có một người vợ đẹp, thật đúng là chuyện đáng tự hào.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng vợ đẹp cũng sẽ mang đến nhiều khổ não.

Sau khi Lâm Duyệt Minh khôi phục vóc người, quyết định đi làm trở lại.

Lý Tường Vũ không muốn cậu quay lại bệnh viện.

Trách nhiệm của bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình rất lớn, lại giải phẫu nhiều, thường xuyên tăng ca. Làm xong một cuộc phẫu thuật phức tạp, bình thường từ trưa đến chiều cũng không được nghỉ ngơi.

Lý Tường Vũ sợ cậu khổ cực, hôm trước mới nghe cậu nói phải quay về bệnh viện đi làm, hôm sau liền chạy đến sở y tế thành phố hỏi về thủ tục mở phòng khám, chuẩn bị giúp cậu mở phòng mạch.

Sau khi xử lý xong mọi việc, hắn mới báo tin này cho Lâm Duyệt Minh, khiến cho Lâm Duyệt Minh có muốn cũng không thể cự tuyệt.

Lý Tường Vũ đích thị là một thương nhân khôn khéo.

Hắn mở phòng khám tại tiểu khu mà Lâm Duyệt Minh sống trước đây.

Thứ nhất, xung quanh đều là người quen, không sợ ế.

Thứ hai, hắn muốn tạo cơ hội để ở chung với Lâm Duyệt Minh, chỉ có hai người thôi.

Ở Lý gia rất nhiều người, cho nên mỗi lần cả hai muốn thân thiết đều không được thoải mái. Tới buổi tối, lại thêm Nhạc Nhạc ngủ giữa hai người, Lý Tường Vũ muốn hôn vợ cũng khó, thường thường còn chưa kịp nhoài qua, đã bị Lâm Duyệt Minh đẩy trở lại, hỏi nguyên nhân, Lâm Duyệt Minh lúc nào cũng nói đúng một câu — Đừng làm ảnh hưởng đến em bé.

Lý Tường Vũ phiền muộn muốn chết, cứ cảm thấy sau khi có em bé Lâm Duyệt Minh đối với mình càng ngày càng lạnh nhạt.

Mở phòng khám trong tiểu khu, thời gian rảnh, có thể đóng cửa lại, đưa vợ lên lầu thân thiết, thật là thuận tiện a!

Lý Tường Vũ mới tính toán trong đầu mà đã cảm thấy sướng rồi.

Trong thời gian phòng khám còn đang lắp đặt thiết bị, hắn liền tưởng tượng đến cảnh mỗi ngày cùng Lâm Duyệt Minh ở phòng trên lầu diên cuồng triền miên.

Sau khi Lý Tường Vũ nói ra ý nghĩ của mình, bị Lâm Duyệt Minh mắng không đứng đắn. Nói hắn là người có đầu óc xấu xa, toàn có nghĩ và làm chuyện xấu.

Lý Tường Vũ cũng không ngại, đắc ý cười, “Tôi vốn là người xấu mà.”

Sự thực là vậy, đối với hắn mà nói có thể cùng cùng vợ đêm ngày triền miên, là chuyện hay nhất trên đời này.

Phòng khám đúng hạn khai trương, ngày đó Lâm Duyệt Minh mời mọi người trong tiểu khu ăn bữa cơm, thuận tiện làm quảng cáo luôn.

Sống chung cùng với Lý Tường Vũ, Lâm Duyệt Minh thực sự thay đổi rất nhiều.

Trước đây khuôn mặt cậu luôn luôn lạnh lùng, tính cách lạnh nhạt thường không để ý đến người khác, hiện tại cả người đều trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, trên mặt luôn nở nụ cười, gặp hàng xóm láng giềng thì chủ động chào hỏi.

Cứ như vậy, ấn tượng của mọi người đối với cậu thay đổi rất nhiều, phát giác tính cách của cậu bình dị dễ gần gũi. Có cảm mạo hay bệnh nhẹ đều đến phòng khám, căn bản không đi bệnh viện.

Lâm Duyệt Minh làm việc nghiêm túc cẩn thận, đối đãi bệnh nhân tựa như với thân hữu. Thái độ phục vụ kiên nhẫn mềm mỏng, tận lực giảm bớt đau đớn cho người bệnh, động viên để họ lạc quan.

Bởi vậy cậu chiếm được sự tín nhiệm rất cao của mọi người, có vài ông bà cụ rõ ràng không sinh bệnh, thể nhưng thân thể nhứt mỗi, hơi choáng váng, đều tìm đến, mà cậu cũng không ngại phiền phức, mấy ông bà cụ cũng giống như con nít thích được người khác dỗ dành, muốn người khác quan tâm tới họ.

Vì điều này mà Lâm Duyệt Minh càng thêm được yêu mến, trong tiểu khu người có bệnh hay không đều thích ghé qua phòng khám ngồi chơi, có món gì ngon cũng sẽ đem đến cho cậu.

Lại có cụ bà nhiệt tình thấy bên cạnh cậu không có phụ nữ, còn cầm một loạt ảnh chụp mỹ nữ giới thiệu đối tượng cho cậu.

Lâm Duyệt Minh cười nhẹ, khéo léo từ chối.

Chuyện đến tai Lý Tường Vũ, thiếu chút nữa khiến hắn tức chết. Hắn hận không thể gắn lên người Lâm Duyệt Minh một cái băng hiệu, tuyên bố với mọi người đây là vật sở hữu của hắn.

Lâm Duyệt Minh lại mắng hắn tầm thường, nói cậu cũng đâu có đáp ứng người ta, cần gì phải tức giận, có đáng để ghen không?

Lý Tường Vũ có hơi hối hận, sớm biết như vậy, ban đầu không nên mở phòng khám ở nơi này.

Hơn nữa vợ mình càng ngày càng đẹp, làm cho hắn cảm thấy nguy cơ rình rập, hắn cứ lo lắng Lâm Duyệt Minh bị người ta quấy rầy, cả ngày đầu óc không yên, chẳng thể an ổn làm việc, cứ phải canh chừng chăm chấp thì mới yên tâm.

Lý Tường Vũ thầm tính toán, từ sau khi mở phòng khám, so với trước đây Lâm Duyệt Minh càng thêm bận rộn, phòng khám khách ra vô không ngừng, từ sáng sớm cho đến chiều muộn cũng không thể nghỉ ngơi, sau khi về đến nhà còn phải chăm con nhỏ, thời gian ở bên hắn càng ngày càng ít.

Mà sau đó thì càng không cần phải nói, mệt mỏi suốt một ngày thì làm gì còn tinh lực, đến tối rửa mặt xong, Lâm Duyệt Minh vừa nằm lên giường liền ngủ mất. Thấy Lâm Duyệt Minh vất vả như vậy, Lý Tường Vũ cũng không đành lòng quấy rối, chỉ có thể phiền muộn một mình.

Buổi trưa hôm nay, Lý Tường Vũ sắp đặt xong mọi chuyện trong nhà hàng, xách cặp lồng đi tới phòng khám đưa cơm cho Lâm Duyệt Minh.

Vừa đi tới cửa, một đoạn đối thoại kì dị văng vào trong tai hắn.

“Bác sĩ Lâm, em bị bệnh rồi.”

“Bệnh ra sao?”

“Cả người vô lực, ăn không ngon, ngủ chẳng yên, tim đập rất mạnh.”

“Tình trạng này xuất hiện khi nào? Được bao lâu rồi?”

“Từ khi nhìn thấy anh thì đã bắt đầu, đã duy trì liên tục gần hai năm rồi.”

...

“Bác sĩ Lâm, anh thật là đẹp, từ lúc nhìn thấy anh, chẳng còn ai lọt vào mắt em được nữa.”

...

“Mỗi ngày ăn cơm không vô, lúc nào cũng nhớ anh, em cảm thấy mình sắp chết rồi.”

...

“Anh nói thử xem, bệnh này có trị được không?”

“Được.”

“Dùng biện pháp gì? !”

“Tôi đi hủy sắc đẹp, sẽ không lọt vào mắt cậu được nữa.”

“Ha ha! Bác sĩ Lâm, anh thật là biết đùa! Em yêu anh chết mất!”

...

Đứng ở ngoài cửa, Lý Tường Vũ càng nghe càng bốc hỏa.

Hắn muốn nhìn thử xem, tên nào to gan lớn mật cư nhiên dám có ý với vợ của mình.

Hắn đẩy cửa, đi vào phòng khám với vẻ mặt đầy giận dữ.

Đập vào mắt là một nam sinh có khuôn mặt búp bê đang thăm thì gì đó vào tai Lâm Duyệt Minh.

Tên nhóc kia cười đầy vẻ nhỉnh nọt, nét mặt lỗ mắng, ra mời đang đùa giỡn Lâm Duyệt Minh.

Mà Lâm Duyệt Minh thì lại không tức giận, biểu tình có chút bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn tên nhóc cứ nhiên còn mang theo vài phần sùng nịch.

Lý Tường Vũ trợn tròn mắt.

Sửng sốt hồi lâu, mới ho khan một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu, cười nói : “Anh đến rồi.”

Lý Tường Vũ đi tới trước bàn chẩn bệnh, đặt cặp lồng lên bàn, ừ một tiếng, giọng mũi rất nặng.

Lâm Duyệt Minh cười cười, “Phiền phức như thế làm gì, em tùy tiện ăn ở gần đây là được, chạy tới chạy lui chi cho cực.”

Lý Tường Vũ không lên tiếng, ánh mắt bắn về phía tên nhóc, trên người tản mát ra khí tức lạnh như băng.

Tên nhóc bị ánh mắt đầy sát khí của hắn làm cho sợ hãi, nhỏ giọng hỏi Lâm Duyệt Minh, “Bác sĩ Lâm, người này là ai vậy a? Thật là đáng sợ a!”

Lâm Duyệt Minh đi tới bên cạnh Lý Tường Vũ, kéo tay hắn, trình trọng giới thiệu, “Anh ấy là người yêu của anh, Lý Tường Vũ. Anh đã từng nói với em rồi đó.”

Tên nhóc bĩu môi, “Chẳng phải anh nói hắn rất ôn nhu, sống chung rất dễ chịu sao? Hình như không giống a!”

Lâm Duyệt Minh cười cười chẳng trả lời, cậu đương nhiên biết nguyên nhân vì sao mà Lý Tường Vũ phụng phịu rồi.

Bộ ghen cảm thấy thú vị lắm sao?

Lâm Duyệt Minh giơ tay lên nhìn đồng hồ, quay qua tên nhóc hỏi : “Gần hai giờ rồi, em không đi học sao?”

“Buổi chiều không có tiết, chẳng cần đi.” Tên nhóc cười hì hì sắp lại, “Bác sĩ Lâm, để em ở lại phòng khám đi mà, em không muốn về nhà.”

Lâm Duyệt Minh bất đắc dĩ, “Lại muốn chọc giận chú của em chứ gì?”

“Bị anh đoán trúng rồi.” Tên nhóc cười ngây ngô một hồi, đột nhiên hai tay chống nạnh, gào tướng lên, “Bác sĩ Lâm anh không biết đó thôi, lão già kia càng ngày càng bá đạo! Không cho em ăn quán ven đường, em nhịn! Chỉ cho có năm tệ tiền tiêu vặt em cũng nhịn! Hiện tại hắn còn không cho em đi làm thêm, thực sự là quá đáng mà! ! Hắn cũng không ngấm lại xem, em đi làm thêm là vì ai a? Còn không phải là để mua quà cho hắn à! Cũng không chịu hỏi nguyên nhân, cứ hạn chế sự tự do của em, thật là đồ đáng ghét! !”

Lâm Duyệt Minh xoay người, mắt trợn trắng, tức giận, “Hắn là bởi vì quan tâm em, đừng có mà không biết phải trái như thế.”

“Còn có kiểu quan tâm như thế sao? Một chút tự do cũng không có!” Tên nhóc cười đắc ý, “Em vừa nhắn tin cho hắn, nói mình bỏ nhà đi, phỏng chừng hiện tại hắn đang gấp đến rồi tỉnh rồi mù rồi!”

“Tên nhóc xấu xa, sao em không nghĩ hiện tại hắn đang tìm em khắp nơi hả? !”

“Không thể nào? Hắn cũng đâu có ngốc như vậy?” Tên nhóc không cười nữa, đứng lên gỡ gỡ đầu, biểu tình có vẻ hoảng loạn, “Nếu không em gọi điện thoại hỏi một chút?”

Lâm Duyệt Minh gật đầu, “Đúng, gọi đi, không thôi hắn lại lo lắng.”

Tên nhóc lấy điện thoại cầm tay ra, sau khi bấm máy, mặt mày có vẻ khổ sở, “Di động của hắn tắt máy.”

“Vậy em mau về nhà chờ hắn.”

Tên nhóc khuôn mặt bối rối nói : “Vì để cho hắn tin em thực sự bỏ nhà đi, em đâu có cầm chìa khóa theo.”

Lâm Duyệt Minh không biết nói gì.

“Quên đi, em đến công ty tìm hân.” Tên nhóc vừa đi ra ngoài vừa nói : “Bác sĩ Lâm, nếu anh thấy chú em thì bảo hân ở nhà chờ em nhé.”

Lâm Duyệt Minh còn chưa kịp đáp lời, tên nhóc đã chạy thật xa.

Tên nhóc đi rồi, Lâm Duyệt Minh nhếch khóe miệng cười cười nhìn Lý Tường Vũ, cũng không nói gì, chỉ cười không ngừng, cười đến nỗi làm cho Lý Tường Vũ sợ hãi.

“Em cười gì vậy?”

Lâm Duyệt Minh vẫn cười mãi, “Anh nói xem?”

“Sao tôi biết được.”

“Ghen ăn ngon lắm sao?”

. . .

“Tên nhóc kia có người yêu rồi, bọn họ sống ở tầng lầu trong cùng của tiểu khu.”

“Àh.”

“Anh không nhận thấy cậu ấy là người hay nói giỡn sao?”

“Không thấy. . .”

“Cậu ta rất nghịch ngợm! Thoạt nhìn tưởng là học sinh trung học, kỳ thực đã hơn hai mươi tuổi rồi, đối xử với người khác chân thành, đầu óc đơn thuần giống như một đứa trẻ vậy.”

“Ừm. . .”

“Em xem cậu ấy như một người bạn nhỏ.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Còn ghen không?”

Lý Tường Vũ lắc đầu, cười vẻ có lỗi.

Lâm Duyệt Minh nhìn ra ngoài cửa, nhẹ giọng nói : “Ở đây nhiều năm như vậy, thế mà em không biết mình có người hàng xóm dễ thương như vậy.”

“Trước kia em chưa bao giờ chủ động tiếp xúc với người khác, đối xử lạnh lùng, không hề kiên trì, kể cả hàng xóm chung một tầng lầu tên họ là gì em cũng không rõ.” Nói đến đây ánh mắt Lâm Duyệt Minh đột nhiên trở nên ảm đạm, “Tên nhóc vừa rồi là bệnh nhân của em, hai năm trước cậu ấy nhập viện một thời gian, cứ tưởng rằng sẽ không gặp lại cậu ta nữa, không ngờ cả hai sống chung trong một tiểu khu. Suy nghĩ kỹ lại thì, trước kia em cư xử thật sự rất tệ hại, không làm cho người ta thích, chẳng có bạn bè, mà bản thân cũng không vui vẻ gì. . .”

Nghe cậu nói xong, trong lòng Lý Tường Vũ cảm thấy chua xót.

Trước đây có lẽ Lâm Duyệt Minh gặp rất nhiều đau khổ, chính vì vậy mà em ấy mới phải giả trang. Sự lạnh lùng của em ấy tất cả đều là giả tạo, một mình chung sống cùng con trai chín năm, không có ai để dựa vào, đành bắt buộc mình phải kiên cường lên, thế nhưng cho dù là người kiên cường đến mấy thì cũng có lúc yếu đuối, mong muốn được người khác che chở, muốn có một tình yêu đích thực, giống như hạt dẻ, khi tách lớp vỏ cứng dày ra, nhân bên trong mềm mại dễ vỡ, trái tim con người khi khao khát tình yêu cũng vậy.

Ai cũng không muốn bị cô lập, Lý Tường Vũ biết bản tính của cậu không phải là một người lạnh lùng, bởi vì bị tổn thương, cho nên mới đóng chặt cánh cửa tâm hồn, kỳ thực em ấy cũng rất mâu thuẫn, sợ hãi cùng người khác trao đổi tình cảm, nhưng lại cũng muốn thử, vì thế cuộc sống của em ấy mới không vui.

Lý Tường Vũ vươn tay kéo cậu ôm vào lòng, in lên trán vô số những nụ hôn, “Đừng nghĩ ngợi lung tung, không nên nói như vậy. Ở trong mắt tôi em là tốt nhất, cẩn thận tí mĩ, hay chăm sóc người khác, thiện

lượng. Hiện tại mọi người trong tiểu khu đều thích em, mẹ của tôi là một người xoi mói như vậy mà cũng rất thoả mãn, em đã làm rất tốt.”

“Em không nghĩ lung tung, chỉ nhớ lại trước kia một chút mà thôi.” Lâm Duyệt Minh mỉm cười dựa vào người Lý Tường Vũ, cúi đầu vào cổ hắn, “Bây giờ em rất vừa lòng, cuộc sống thật phong phú, những... Người láng giềng đối với em rất tốt. Kỳ thực người ta sống chung với nhau rất đơn giản, mình tươi cười đối với người khác, họ cũng sẽ đối với mình giống như vậy, trước kia em đã bỏ lỡ rất nhiều điều tốt đẹp, may mắn là vẫn chưa quá muộn, có được điều này đều phải cảm ơn anh.”

Lý Tường Vũ vui vẻ, “Sao lại khách khí như vậy a? Cảm khái như thế để làm gì? Khiến tôi cảm thấy không quen.”

Lâm Duyệt Minh ngẩng đầu, hếch cằm, liếc xéo hắn, “Chẳng phải anh hay oán giận em không nói chuyện thật lòng cho anh nghe sao? Hiện giờ nói thật, cứ nhiên bị anh ghét bỏ là sao?”

“Làm gì có! Sao mà ghét bỏ cho được!” Lý Tường Vũ lắc đầu, cúi đầu hôn nhẹ, rồi cười nói : “Em muốn cảm ơn à, vậy đóng cửa lại để tôi làm một hồi?”

“Như vậy sao được, nhớ lát nữa có người đến khám bệnh thì làm sao bây giờ?”

Lý Tường Vũ giả bộ đáng thương, “Chúng ta đã lâu không có làm chuyện kia, tôi rất khó chịu.”

“Đã lâu thật sao?” Lâm Duyệt Minh xoay người mắt tròn trố, “Ba ngày trước là ai lợi dụng lúc em đang ngủ thì đè lên hả?”

“Lần đó không tính!”

Không nhắc tới thì thôi, nhớ lại chuyện ngày hôm đó Lý Tường Vũ vẫn còn phiền muộn.

Đêm đó làm mới được phân nửa, Nhạc Nhạc tỉnh, nằm ở bên cạnh hai người oa oa khóc lớn, cứ như vậy, cả hai đều mất hứng, động qua loa vài cái cho xong, Lý Tường Vũ bèn tiết ra, Lâm Duyệt Minh cũng đầu hưởng thụ được gì.

Hai bàn tay to sờ loạn trên người Lâm Duyệt Minh, Lý Tường Vũ kề sát vào bên tai, gấp gáp nói : “Để cho tôi làm đi mà? Một lần thôi? Ừ đi?”

Lâm Duyệt Minh giãy ra khỏi đôi bàn tay không an phận kia, đứng lên, đi ra phía trước.

Một cảm giác mát mát đột ngột dội lên trong lòng, nhìn bóng lưng Lâm Duyệt Minh, Lý Tường Vũ thở dài.

Lâm Duyệt Minh xoay người, nhìn mặt có vẻ thản nhiên, kì thực trong lòng đang trộm vui vẻ, bình tĩnh nói : “Ngồi góc đó làm gì? Không đi sao?”

Lý Tường Vũ ngớ ngẩn hỏi : “Đi đâu?”

“Đóng cửa, lên lầu, làm chuyện mà anh muốn.”

Về mặt Lý Tường Vũ lúc này nhìn rất ngu, cười ngây ngô đi lại gần, cười ngớ ngẩn lúc ôm Lâm Duyệt Minh, ngây ngốc cúi đầu hôn cậu.

Môi lưỡi giao hòa, nửa ngày mới buông ra.

Lâm Duyệt Minh cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện, “Không lên lầu hả?”

“Không cần.” Lý Tường Vũ đặt lên ghế sofa, đóng cửa gài then cẩn thận, rồi quay vào, vừa đi vừa cởi quần áo, “Làm ở chỗ này được rồi.”

“Không được đâu, ở đây không có mũ.”

Lý Tường Vũ cởi hết y phục của mình, lại tới cởi quần áo của Lâm Duyệt Minh, “Không sao đâu, lát nữa không bắn vào là được.”

Lâm Duyệt Minh do dự một chút, rồi miễn cưỡng gật đầu.

Làm trong một khung cảnh mới. Đặc biệt có cảm giác. Phòng khám mở ở ngay cổng của tiểu khu, hiện giờ là thời gian đi làm đến trường buổi chiều, có người thường xuyên đi qua cửa kính, Lâm Duyệt Minh không dám kêu ra tiếng, chỉ có thể ra sức kiềm nén.

Lý Tường Vũ vừa thúc, vừa nói : “Không sao đâu, kêu lên đi, không ai để ý đâu.”

Lâm Duyệt Minh mím chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng, nhẫn nại có vẻ rất khổ cực.

Lý Tường Vũ hạ thất lưng, ngậm đôi môi cậu, dùng đầu lưỡi tách khớp hàm ra, lực va chạm mạnh thêm một chút.

Tiếng rên rỉ cao vút tràn ra, Lâm Duyệt Minh nhanh tay bịt miệng lại.

“Kêu ra tiếng thoải mái hơn phải không?” Lý Tường Vũ cười cười, hôn cậu, rồi ghé vào bên tai khẽ nói “Tiếng rên nghe thật khêu gợi a. . . Ngoan, kêu lớn lên cho tôi nghe. . .”

Nụ hôn triền miên cùng âm thanh mê hoặc khiến cho Lâm Duyệt Minh chậm rãi mất đi lý trí, trong miệng bắt giác vang lên tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Theo sự va chạm càng ngày càng mạnh, tiếng rên rỉ cũng mỗi lúc mỗi lớn hơn, Lâm Duyệt Minh ôm chặt Lý Tường Vũ, toàn thân run lên liên tục.

Khi cậu nghĩ mình sắp nhận không được nữa, chợt có tiếng đập gấp gấp vang lên.

Ngay sau đó một giọng nói có vẻ lo lắng từ bên ngoài truyền vào.

“Bác sĩ Lâm có trong đó không? Anh ở đâu vậy? Tôi có việc gấp tìm anh!”

44. Chương 44

Thanh âm đột nhiên vang lên làm cho Lâm Duyệt Minh hoảng sợ, tiểu huynh đệ đang ngẩng cao đầu nhất thời xù xuống.

“Mau xuống đi.” Lâm Duyệt Minh vừa nói vừa vươn cánh tay, định đẩy người ra.

Đang lúc cao hứng, làm sao mà Lý Tường Vũ có thể ngừng lại. Ép sát thân thể, ngực dán ngực, đem Lâm Duyệt Minh gắt gao đặt ở dưới thân.

“Đừng động đây.” Lý Tường Vũ thấp giọng nói, hạ thân vắn ra sức va chạm, sau đó vội vàng thẳng người lên. Mỗi một động tác, hầu như rút toàn bộ lửa nóng ra, sau đó lại hung hăng thúc vào, sự ma sát sinh ra khoái cảm làm cho Lâm Duyệt Minh lần thứ hai có cảm giác.

Tiếng đập cửa vẫn đang dồn dập, Lâm Duyệt Minh nhìn Lý Tường Vũ, biểu tình thay đổi, dường như là chờ đợi, rồi lại giống như đang cố gắng kiềm chế.

Ánh mắt mê muội, ướt át, giống như những gợn nước mùa xuân.

“Đừng vậy mà, bên ngoài có người. . .”

Lý Tường Vũ mất diết tại ngơ, tiếp tục vận động.

Tiếng gọi lần thứ hai ầm ĩ vang lên.

“Bác sĩ Lâm, rốt cuộc cậu có ở trong nhà hay không?”

Lâm Duyệt Minh hơi sốt ruột, đôi môi đỏ mọng run rẩy, “Đừng mà, dừng lại đi, sẽ bị người ta phát hiện. . .”

“Cho dù là thị trưởng tới tôi cũng sẽ không dừng lại.” Lý Tường Vũ xoay người cậu lại, hai tay nâng hông lên, chỉ một động tác đã đi hết vào, “Em cứ hưởng thụ là được, đừng cử động nhiều như vậy, người ta gọi một hồi không ai lên tiếng tự nhiên sẽ đi thôi.”

Lâm Duyệt Minh dúi đầu vào lưng ghế sofa, mím chặt môi, không hề phát ra âm thanh, vênh tai nghe động tĩnh bốn phía.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng da thịt va chạm vào nhau. Âm thanh làm cho cậu xấu hổ không thôi, sợ người bên ngoài nghe được, nhúc nhích cái mông, trườn về phía trước, ngay lập tức lại bị kéo trở về.

“Chuyên tâm nào.” Thời khắc tình cảm mãnh liệt, hẳn không cho phép cậu phân tâm, Lý Tường Vũ nhủu mày, cổ sức thúc vào như muốn đụng tới nơi sâu nhất trong trực tràng.

Lâm Duyệt Minh đau đớn kêu ra tiếng, một cảm giác tê dại mãnh liệt từ đốt cuối xương sống lan ra toàn thân. Đầu óc hỗn loạn, trút bỏ tất cả tạp niệm, thậm chí muốn mãnh liệt hơn.

Thấy cậu không hề từ chối, Lý Tường Vũ thỏa mãn nở nụ cười, gia tăng tốc độ và lực va chạm.

Âm thanh càng lúc càng lớn, tần suất cũng rất nhanh.

Thở hổn hển khi cực khoái áo tới, Lý Tường Vũ nắm chặt thắt lưng Lâm Duyệt Minh, đem tinh dịch bắn vào trong trực tràng.

Lâm Duyệt Minh cảm giác được một luồng khí nóng phụt ra trong cơ thể, phân thân vẫn còn bên trong run run, ma sát tràn ngập, sống lưng tê rần, cao giọng rên rỉ phóng xuất ra dịch thể màu trắng.

Ngoài cửa giọng nói lại một lần nữa vang lên.

Lúc này hình như không phải của một người.

Đối thoại của mấy người kia truyền vào tai Lâm Duyệt Minh, không sót một từ nào.

“Bác Lưu, bác lại tới tìm bác sĩ Lâm nữa hả?”

“Đúng vậy, nhưng kêu nửa ngày rồi mà không có ai lên tiếng a.”

“Hắn là anh ấy không có trong phòng khám.”

“Không đâu, tôi thấy sau khi cậu ấy vào trong đó thì chưa có đi ra mà.”

“Nãy giờ bác cũng đâu có đứng mãi ở đây, sao có thể chứng minh anh ấy chưa đi ra ngoài?”

“Ừ, cũng có thể là vậy.”

“Bác tìm anh ấy làm gì?”

“Tôi nhức mình nhức mẩy, muốn cậu ấy khám xem thế nào.”

“Giời ơi, hôm nay trời lạnh, tối qua lại có mưa, bác lớn tuổi nên bệnh phong thấp lại tái phát thôi! Việc nhỏ ấy mà, làm phiền người ta làm gì? Về nhà đắp khăn nóng là ổn rồi.”

“Ah, vậy cũng được.”

“Mau về nhà đi, còn đứng ở đây làm gì nữa?”

“Hình như tôi vừa nghe trong phòng khám có âm thanh.”

“Bác nghe lầm thôi, cửa khóa rồi, bên trong có người nào đâu chứ?”

“Thật mà, ba ba ba, không biết là là thanh âm gì, nghe rất lạ.”

“Cái gì mà ba ba ba, bác cũng hơn tám mươi, xuất hiện tình trạng huyền thính rồi! Mau về nhà đi, đừng quên quần khăn nóng vào khớp chân nhé!”

“Được được, tôi đi trước đây.”

“Vâng, Bác Lưu đi cẩn thận đấy.”

. . .

Thanh âm dần xa, trong phòng khôi phục sự yên lặng.

Lâm Duyệt Minh hé mắt nhìn Lý Tường Vũ, “Ba ba ba! Anh không biết làm khê một chút à? !”

Lý Tường Vũ cười hì hì sắp lại, “Sợ cái gì, ông ấy cũng đâu có nghe rõ ràng chứ.”

Lâm Duyệt Minh vươn một tay đẩy hấn ra, “Anh chẳng phải đã nói không bắn vào trong hay sao?”

Lý Tường Vũ lấy khăn tay trên bàn, giúp cậu lau chùi hạ thân, “Không sao đâu, chỉ một lần mà thôi, sẽ không dính bầu đâu.”

“Lau khô cho em.” Lâm Duyệt Minh ghé vào lưng ghế sofa, nhếch cái mông lên để hấn lau chùi, miệng thì oán giận, “Nếu lần này mà mang thai nữa, vậy thì anh tự sinh đi!”

“Tôi sinh, tôi sinh là được chứ gì.” Lý Tường Vũ cúi đầu khom lưng, cẩn cẩn dực dực lau chùi hạ thân cho vợ, xoa tới xoa lui hạ thân lại rục rịch, vừa nãy hấn chưa mặc quần, tiểu huynh đệ mới phát tiết lại cao cao ngẩng đầu. Nâng mông Lâm Duyệt Minh lên, cắm thẳng vào.

Lâm Duyệt Minh bị xâm nhập bất ngờ, sững sốt một lát, hỗn hển la lên: “Anh điên rồi! Sẽ mang thai nữa đấy! !”

Lý Tường Vũ đích thực điên rồi, vừa thúc vào, vừa nói càn rỡ, “Không sao đâu, có thai thì tôi sinh.”

Lâm Duyệt Minh thật muốn đánh chết hấn, “Anh sinh như thế nào? Đồ điên!”

“Thì cứ vậy mà sinh thôi.”

Lâm Duyệt Minh ra sức giãy dụa, “Làm sao sinh? ! Buông ra, có nghe hay không?”

Lý Tường Vũ không thèm nhắc lại, lấy tay đè mông Lâm Duyệt Minh lại, không cho cậu giãy dụa, ra sức vận động pít-tông. . .

Sau đó, Lý Tường Vũ thần thanh khí爽 bị Lâm Duyệt Minh đuổi ra khỏi phòng khám.

Tối tối, Lâm Duyệt Minh lại đuổi hấn ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Duyệt Minh thực sự tức giận, cậu không muốn làm một cái máy dễ.

Vừa sinh xong một đứa lại có thai đứa kế tiếp, nghĩ mà thấy sợ.

Lý Tường Vũ tự biết mình đuối lý, phải bỏ ra rất nhiều mánh khéo mới có thể dỗ cho cậu hết giận.

Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt cái đã qua hai tháng rồi.

Hôm nay Lâm Duyệt Minh vẫn còn trong giấc mộng thì bị âm thanh ồn ào đánh thức.

Mở mắt ra liền thấy Lý Tuyết Linh và Lý Tường Duệ đang đứng trước giường.

Một người mặc Tây trang, người kia mặc lễ phục màu trắng bạc, có vẻ như là trang phục tham gia hoạt động long trọng.

Lâm Duyệt Minh sững sờ nhìn hai người, hỏi : “Hai người ăn mặc trịnh trọng như thế là sao? Có việc gì à?”

Lý Tường Duệ cười ra vẻ thần bí, đưa tới trước mặt cậu một bộ âu phục.

“Chị dâu mau đứng lên đi, thay đồ rồi đi theo bọn em.”

“Đi đâu?” Lâm Duyệt Minh nhìn bộ tây trang màu trắng trước mắt, có chút khó hiểu.

“Tối rồi anh sẽ biết.” Lý Tường Duệ cười hì hì kéo cậu từ trên giường dậy, “Bộ âu phục này là thiết kế riêng cho anh đấy, bọn em chờ anh ở bên ngoài, mặc xong rồi ra ngay nhé.”

Nói xong, không đợi cậu đáp lời, hai người đã đi ra ngoài.

Lâm Duyệt Minh rửa mặt xong, mặc y phục đi vào phòng khách, hai người nhìn thấy cậu mắt liền sáng ngời.

Lý Tuyết Linh tấm tắc cảm thán, “Anh Lâm, đẹp trai quá nha! Bộ đồ này thật vừa người, cũng rất hợp với anh.”

Lâm Duyệt Minh cười nhẹ, nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng càng thêm nghi hoặc, “Người trong nhà đâu hết rồi? Sao chẳng thấy ai hết vậy?”

“Đại khái là đi rồi.” Lý Tường Duệ hỏi cậu đi ra ngoài, “Sắp trễ rồi, chị dâu đừng hỏi nhiều như vậy, mau đi theo tụi em nào.”

Mặc dù nghi hoặc, Lâm Duyệt Minh cũng đi theo bọn họ ra cổng.

Đi tới sân bay, mãi cho đến lúc ngồi trên máy bay, Lâm Duyệt Minh vẫn còn mơ mơ màng màng, hỏi nguyên nhân hai người không chịu nói.

Máy bay cất cánh, Lâm Duyệt Minh nhìn âu phục trắng tinh trên người, lại ngó vé máy bay trong tay đích, tựa hồ cũng đoán ra điều gì đó.

Nhìn mây bay ngoài cửa sổ, Lâm Duyệt Minh nở nụ cười.

Cảm giác hạnh phúc, tận sâu nơi đáy lòng dâng tràn khắp cơ thể.

Bên ngoài sân bay đậu một chiếc Limousine dài ngoằng, tài xế thấy bọn họ đi ra, mở cửa xe, cung kính đứng sang một bên.

Sau khi ngồi vào, Lâm Duyệt Minh tinh tế thưởng thức phong cảnh của nơi được mệnh danh là “Quốc gia cối xay gió”, mùa xuân ở đây đẹp nhất thế giới.

Đạp vào mắt cậu là một biển hoa, cách một khoảng, cậu lại nhìn thấy một cối xay gió cổ kính mà trang nhã, biển hoa Uất kim hương rực rỡ kèm với cối xay gió từ từ chuyển động, tất cả khiến cậu tưởng như mình đang sống trong thế giới thần thoại.

Xe dừng trước cửa giáo đường.

Lý Tường Vũ mặc bộ lễ phục cách tân màu đen, cổ và tay áo viền trắng, thoát nhìn có chút mới mẻ, ánh nắng vàng chiếu vào, làm cho đường nét trên gương mặt tăng thêm vẻ đẹp trai.

Lý Tường Vũ cầm trong tay bó hoa tươi, trong mắt ánh lên ý cười vui sướng.

Lâm Duyệt Minh chậm rãi đi đến gần, mang theo tình cảm chân thành.

Khi đến gần, hai người siết chặt tay nhau.

. . .

v i t h a n h

Lâm mỹ nhân lại tức giận.

Hỏi nguyên nhân, mọi người đều cười toe toét.

Trong nhà lại sắp tăng thêm thành viên mới!

Cả nhà vui vẻ, chỉ riêng Lâm mỹ nhân ảo não.

Vào thời khắc thiêng liêng nhất, linh mục vừa đọc xong lời thề, hỏi có nguyện ý hay không, cậu lại mất mặt ối ngay lúc đó.

Ngày hôm trước ăn rất nhiều thứ, mỡ mịt ngồi vào xe, dạ dày khó chịu muốn chết, cậu nôn ra mật xanh mật vàng.

Cảm giác lằng mạn không còn sót lại chút gì, sau đó hôn lễ diễn ra như thế nào, cậu chẳng còn chút ấn tượng, chỉ nhớ cảm giác lúc đó vô cùng xấu hổ, đầu óc cũng mơ mơ hồ hồ.

Sau hôn lễ, tiếp tục đến tuần trăng mật, cậu cũng đâu được hưởng thụ chút nào, lại phát giác mình đã có thai, mỗi ngày cả người vô lực, ngoại trừ ngủ thì chính là ngủ, hoàn toàn chẳng có tư vị của tuần trăng mật gì cả.

Tất cả là tại tên Lý Tường Vũ.

Ngày đó rõ ràng nói đừng bắn vào bên trong, thế nhưng hấn lại càng muốn làm vậy, một lần vẫn chưa hài lòng, còn làm thêm lần thứ hai, Lâm Duyệt Minh hận không thể băm thây hấn thành muôn vạn mảnh!

Để chuộc tội, Lý Tường Vũ mỗi ngày cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc vợ mình, lần thứ hai hóa thân thành người hầu, làm trâu làm ngựa cũng không tiếc.

Hoài thai trong bao lâu, thì hần khổ bấy lâu, gần đến ngày dự sinh, hần đi kiểm tra trọng lượng, quả nhiên gầy hơn hai mươi cân.

Mà vợ hần lại béo lên năm mươi cân, trở thành một đại phì lữ.

Trải qua hơn chín tháng, Lâm Duyệt Minh thuận lợi sinh hạ đứa con thứ ba.

Lần này là một công chúa nhỏ, rất giống Lâm Duyệt Minh, mắt phượng, môi hơi mỏng, tương lai khẳng định sẽ là một đại mỹ nhân.

Sau khi có công chúa nhỏ, Lâm Duyệt Minh vô cùng bình lặng.

Cuộc sống của vợ chồng son mỗi ngày trôi qua êm đềm, gia đình hạnh phúc, bọn nhỏ hiểu chuyện nghe lời, nhàn rỗi không có việc thì làm một trận mây mưa. Tình yêu, vĩnh viễn không hạ nhiệt.

Lâm Duyệt Minh đương nhiên sẽ không quên nhắc Lý Tường Vũ đội mũ cho tiểu đệ đệ của mình.

Lần này sau khi sinh con, Lâm Duyệt Minh không vội giảm béo, thuận theo tự nhiên, vừa làm việc ở phòng khám, vừa chăm sóc con, từ từ rồi cũng gầy đi.

Lâm Duyệt Minh đột nhiên mất tích một năm, lần thứ hai xuất hiện trong tiểu khu, mọi người đối với cậu rất nhiệt tình, phòng khám rất đông khách, công việc của cậu trở nên bận rộn hẳn lên.

Lý Tường Vũ lại một lần nữa cảm thấy mất mát, tới phòng khám làm quản lý, cam tâm tình nguyện phục vụ vợ mình.

Vợ chồng son mỗi ngày như hình với bóng, vô cùng ngọt ngào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhoáng một cái đã sang năm mới.

Lâm Tô dựa vào nỗ lực của chính mình thi đậu đại học, tuy rằng chỉ là một trường tầm tầm, nhưng cậu cũng rất hài lòng.

Trường của cậu chung một thành phố với trường Lý Bác Học, một người ở phía nam, người kia phía bắc, cứ mỗi cuối tuần Lý Bác Học lại đón xe tới trường thăm cậu.

Điều quan trọng là, sau khi vào đại học không lâu hai người chính thức xác lập quan hệ, tình cảm rất ngọt ngào.

Lâm Tô mười tám tuổi, cậu trở nên rất hiểu chuyện, bất quá có đôi khi vẫn mơ mơ màng màng, ra ngoài mua đồ thì dễ quên, thường không tìm được phòng học, có một lần còn nhớ nhầm số phòng ngủ của mình.

Lâm Duyệt Minh sợ cậu không tự chăm sóc được chính mình, khai giảng chưa bao lâu, liền tay xách tay mang đi tới trường của cậu.

Sau khi Lâm Tô học xong trở lại phòng ngủ, nhìn người nằm trên giường, thở dài.

“Ba, mau trở về đi thôi, con có thể tự chăm sóc mình mà.”

Lâm Duyệt Minh xoay người, tiếp tục ngủ.

“Ba, nếu còn không chịu về, chú Lý sẽ lo lắng đấy, để con gọi điện thoại cho chú ấy tới đón ba nhé?”

Lâm Duyệt Minh từ trên giường bật dậy, “Bé Thỏ, con nở đuôi ba đi sao? Con không cần ba ba nữa à?”

Lâm Tô liên tục xua tay, “Không phải mà! Ba đã mang thai mấy tháng rồi, không bao lâu bụng sẽ lộ rõ, mau về nhà dưỡng thai đi.”

“Ba không về!” Lâm Duyệt Minh đột nhiên mất bình tĩnh, “Hiện tại ba đã ba mươi bảy tuổi, cái tên ma quỷ kia còn hại ba mang thai, giờ ba là sản phụ cao tuổi a! !”

“Phải gọi là sản phụ cao tuổi chứ!” Lâm Tô cực kỳ bất đắc dĩ, “Bởi vậy. . . Ba lại càng phải về a!”

Lâm Duyệt Minh nằm lăn ra giường, chơi xấu, “Ba mặc kệ, ba sẽ ở lì chỗ này, cứ để cho hần sốt ruột, thuận tiện còn có thể chăm sóc con.”

Rốt cuộc là ai chăm sóc ai a?

Lâm Tô nghĩ mà buồn cười, cảm thấy đồng cảm với Lý Tường Vũ.

Ai kêu hần yêu chiều vợ làm chi, khiến cho ba ba càng ngày càng yếu ớt.

Ngày hôm sau, ở phòng khách Lý gia.

Lý lão thái chỉ thẳng vào mũi Lý Tường Vũ, lớn giọng quát : “Cái tên vô dụng, vợ mình cũng quản không được, hiện tại nó mang theo cháu của tao chạy mất! ! Nếu như đứa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện, tao sẽ không để yên cho mày đâu! !”

Lý Tường Vũ mặt thì ra vẻ bình tĩnh, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đã hai ngày rồi, Lâm Duyệt Minh vẫn chưa trở về, kêu người đi tìm đến bây giờ còn không có tin tức, một người đàn ông đang mang bầu có thể chạy đi đâu được chứ?

Đột nhiên di động đổ chuông, Lý Tường Vũ nhấn nút nghe, thanh âm Lâm Tô vang lên.

“Chú Lý nhanh đến trường đón ba ba về đi, trên mặt ba nổi đầy nốt đỏ, cả người còn có rất nhiều mụn nước, thật là đáng sợ!”

Lý Tường Vũ đang định trả lời, thì nghe tiếng Lâm Duyệt Minh truyền đến.

“Bé Thỏ, con là kẻ phản bội! Ba ba không bao giờ. . . Yêu con nữa!”

Đến đây điện thoại bị cắt.

Lý Tường Vũ nhìn điện thoại di động với biểu cảm vui vẻ.

Được à nha, trốn tới trường của con, khó trách mình tìm không được!

Lần này nhìn xem em chạy đâu cho thoát!

Trên mặt nổi mụn nước hả?

Đáng đời!

— chính văn hoàn —

45. Chương 45: Phiên Ngoại 1 : Tâm Sự Của Lý Hạ Thiên

Tên con là Lý Hạ Thiên, năm nay sáu tuổi, đang học lớp một.

Hôm nay lúc ở trong lớp con trò chuyện với mấy bạn học nữ về đề tài gia đình.

Không giống với các bạn, gia đình của con rất đặc biệt.

Con có hai người ba.

Ba ba lớn Lý Tường Vũ là một người cha tốt, rất cưng chiều con cái, cho dù bọn con có yêu cầu gì ba đều cười đáp ứng, nếu lỡ không cẩn thận phạm lỗi, ba cũng sẽ không đánh mắng, đối xử với tụi con rất hòa nhã.

Ba ba nhỏ Lâm Duyệt Minh lại là một người nghiêm khắc, mặc kệ là trong sinh hoạt hay học tập ba đều rất nghiêm khắc. Để tập cho tụi con năng lực độc lập tự chủ, từ nhỏ đã đề ra lắm quy định, nhiều chuyện phải tự mình làm lấy. Tỷ như mặc quần áo, gấp chăn, giặt quần lót và tất v . v. . . những việc nhỏ này con đều phải tự làm lấy. Ban đầu con làm rất miễn cưỡng, lúc đó con còn đang đi nhà trẻ, bạn nhỏ trong lớp không phải đều được người nhà thương yêu xem như bảo bối sao? Có vài bạn đũa cũng không biết cầm, còn bạn khác lại không biết cách cởi đồ, thường hay tè ra quần. Con thì cái gì cũng biết, tự ăn, tự cởi quần,

mang giày, vì thế giáo viên thường biểu dương, khi đó con nghĩ ba ba nhỏ tuy rằng hơi nghiêm khắc, nhưng điều đó chứng tỏ ông rất yêu thương tụi con.

Bất quá anh trai Tiểu Hổ nói đừng thấy ba ba nhỏ đối với tụi con nghiêm khắc như thế mà lầm, trước đây ông cũng là một người cha cưng chiều con bậc nhất đấy, chính xác là ông rất cưng chiều anh Tiểu Thố.

Kỳ thực không cần anh Tiểu Hổ nói, con cũng có thể nhìn ra mà.

Nhà có bốn người con, trừ anh Tiểu Hổ, còn lại ba người đều là do ba ba nhỏ sinh ra.

Anh Tiểu Hổ và Tiểu Thố năm nay mười tám tuổi, đang học đại học ở phương Bắc.

Lý Nhạc năm nay bảy tuổi rưỡi, lớp một, học chung khối với con, anh ấy bị lưu ban a, về chuyện này sẽ nói sau, trước tiên là nói về việc ba ba nhỏ cưng chiều anh Tiểu Thố ra sao.

Bọn con cùng đi siêu thị mua đồ, ba ba nhỏ nói với con và Lý Nhạc, đồ ăn vặt chỉ cho mua một món giống nhau, ba nói là không muốn bọn con quen tính xa xỉ, nhưng đối với anh Tiểu Thố ba lại không có bất luận yêu cầu gì, anh Tiểu Thố phụ giúp mua sắm chọn một xe đồ ăn vặt, ba chỉ cười rồi trả tiền.

Bọn con cùng đi công viên trò chơi, ba ba nhỏ nói với con và Lý Nhạc, chỉ chọn những trò có thể chơi cùng với nhau, mà anh Tiểu Thố lại có thể chơi bất cứ trò gì mình thích, nhìn anh ấy chơi, con và Lý Nhạc chỉ có thể đứng một bên len lén gạt lệ.

Quần áo của anh Tiểu Thố toàn giặt bằng máy, chăn mền của anh ấy là do anh Tiểu Hổ xếp, trong ngày anh Tiểu Thố muốn ăn cái gì thì nhà bếp sẽ nấu món đó, bọn con chỉ có thể hưởng ké chút ánh sáng từ anh ấy mà thôi, căn bản không được hưởng thụ đãi ngộ đặc thù giống vậy, để mỗi ngày có cơm ngon để ăn, con và Lý Nhạc đành phải bỏ qua mấy món ăn yêu thích của mình, nỗ lực thích ứng với thói quen ăn uống của anh Tiểu Thố, nói thật là, bọn con sống cũng không mấy dễ dàng!

Hả? Mọi người nói giọng điệu của con có vẻ ê ẩm sao?

Không có, con cũng đâu có ganh tị! Thực sự không có ganh tị nha! !

Được rồi, con thừa nhận mình có một xíu ganh tị!

Anh Tiểu Thố đã thành niên rồi, vậy mà ba ba nhỏ vẫn cưng chiều anh ấy. Bọn con còn con nít, vì sao lại sống thê thảm như thế a? !

May mắn thay, anh Tiểu Thố rất thương yêu em út, đồ ăn vặt tới cuối cùng cũng chui hết vào bụng mấy đứa con. Sau khi đi công viên trò chơi về, ngày hôm sau anh ấy lại kêu anh Tiểu Hổ dẫn đi một lần nữa, con thích nhất là anh Tiểu Thố!

Tính tình của anh ấy cực tốt, rất thương em út, có cái gì ngon đều để giành cho tụi con.

Hơn nữa anh Tiểu Thố còn rất đẹp, tóc mềm, vuốt rất thoải mái, con thích thắt bím cho anh ấy, trái phải mỗi bên tết một bím, trên đỉnh đầu cột một cây dứa thẳng đứng lên, nhìn rất đẹp nha.

Nhưng mà anh Tiểu Hổ lại không vui, anh ấy không thích bọn con quần quít lấy anh Tiểu Thố. Bình thường anh ấy hay hung dữ nói với bọn con, anh Tiểu Thố là vợ của mình, là người của anh ấy, bảo bọn con cách xa anh Tiểu Thố ra một chút.

Nói thật, con rất sợ người này, tuy rằng anh ấy đẹp trai, nhưng đối xử với bọn con chưa bao giờ hoà nhã, cả ngày khuôn mặt cứ khó đăm đăm, con còn hoài nghi anh ấy không phải là ruột thịt của mình! !

Đối mặt với anh Tiểu Thố, anh ấy lại thay đổi một trời một vực, khuôn mặt lúc nào cũng cười tươi như hoa, suốt ngày theo đuôi anh Tiểu Thố, cứ Bé Thố ơi Bé Thố à suốt, nghe thấy ớn!

Con nghe anh Tiểu Thố bảo, anh và Tiểu Hổ đã ghi danh vào trường đại học ở phía Bắc, khi thư báo về đến nhà, ba ba nhỏ buồn bã thật lâu, anh Tiểu Thố sắp đi xa, ba rất không nỡ.

Ba ba nhỏ thì đau buồn, nhưng anh Tiểu Hổ lại trốn ở trong phòng mừng vui khôn xiết.

Con biết là anh ấy không yên lòng mà! Anh ấy và Tiểu Thố đến phía Bắc, như vậy có thể thoát khỏi bọn con, cùng với anh Tiểu Thố sống thế giới của hai người, thật là giảo hoạt!

Bất quá hai người không học chung một trường, anh Tiểu Thố thành tích không được tốt, có thể đậu đại học là may lắm rồi, mà anh Tiểu Hồ lại đậu vào một trường danh tiếng, tuy rằng hai người ở cùng thành phố, thế nhưng trong nhà có hơi lo lắng, mọi người sợ anh ấy không có nhiều thời gian và tinh lực chiếu cố cho anh Tiểu Thố.

Hiện tại hai người đi cũng được nửa năm rồi, con mong kì nghỉ đông đến nhanh một chút, như vậy có thể sớm ngày gặp lại anh Tiểu Thố.

Lý Nhạc thật đáng ghét!

Vừa rồi hấn chạy ào vào phòng cướp búp bê của con mất rồi.

Con hận hấn gần chết! ! ! ! !

Nhắc tới Lý Nhạc, con vô cùng tức giận!

Hấn rất bá đạo, thường thích cướp đồ chơi và đồ ăn vặt của con.

Mấy món đồ chơi bị hấn cướp đi kết quả vô cùng thâm hiểm, đều bị hấn làm rách nát hết.

Con đem mấy món đồ chơi đó chôn ở hoa viên, hấn lại còn chế giễu con quá ngây thơ, nói đầu óc con có vấn đề, con thực sự thực sự hận chết hấn mà!

Đầu óc của hấn mới có vấn đề, căn bản là con không thể hiểu cách suy nghĩ của hấn, thằng nhóc này bị chứng cuồng luyến anh trai mất rồi! Hấn cư nhiên thích anh Tiểu Thố! !

Hơn nữa hấn là một tên ngu ngốc, bị lưu ban đó!

Lẽ ra hấn đã học lớp hai rồi, kết quả lưu ban, giờ học chung với con.

Nguyên nhân cũng tức cười, hấn rất nghịch ngợm, lại mắc chứng khó kiềm chế hành động. Đi học thì hay quấy rối bạn bè xung quanh, làm hại mọi người không thể an tâm nghe giảng bài, giáo viên bắt hấn chép phạt, rồi mời phụ huynh, hấn không bỏ được tật xấu, vẫn như cũ gây mất trật tự trong lớp. Chủ nhiệm lớp của hấn không có cách nào, bèn muốn tống khứ hấn đi, ra sức yêu cầu ban giám hiệu để hấn chuyển xuống lớp một.

Sau khi điều tra ban giám hiệu đã đồng ý với yêu cầu của chủ nhiệm lớp, tống hấn xuống học lại lớp một.

Lúc nhận được thông báo, ba ba nhỏ tức giận thiếu điều muốn chết, nhốt hấn ở trong phòng hung hăng dạy dỗ một hồi.

Con đứng ở ngoài cửa nghe thấy hấn khóc rất thảm. Con biết ba ba nhỏ thực sự tức giận, tuy rằng bình thường ông nghiêm khắc với bọn con, nhưng cũng chưa đánh bao giờ, lần này Lý Nhạc đã làm ông ấy đau lòng.

Thời gian Lý Nhạc chịu đòn người trong nhà không ai cầu tình cho hấn, ngay cả ba ba lớn thương yêu bọn con nhất cũng mắt nhắm mắt mở để tùy ý ba ba nhỏ đánh hấn, cuối cùng chỉ có anh Tiểu Thố mới cứu được hấn.

Anh Tiểu Thố từ bên ngoài trở về, nghe xong chuyện này thì khe khẽ thở dài, đứng ở ngoài cửa cầu xin ba ba nhỏ tha cho hấn.

Ba ba sau khi nghe anh Tiểu Thố nói, cũng không quá lâu, liền mở cửa ra, ba ba nhỏ đi ra với khuôn mặt lạnh lùng, trông rất đáng sợ. Ông nói với anh Tiểu Thố, sau này đừng cưng chiều các em như vậy, sẽ làm hại bọn nó.

Lúc ba ba nói thì nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn con, sợ đến nỗi lá gan của con thiếu chút nữa rút ra ngoài, vội vã trốn ở phía sau anh Tiểu Thố.

Anh Tiểu Thố xoa xoa đầu con, động tác rất ôn nhu, anh ấy cười nói với ba ba nhỏ, ba cũng rất cưng chiều con mà, nhưng có làm hại gì tới con đâu.

Ba ba không thèm trả lời, thở dài, đi vào phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng của ba ba nhỏ, con chỉ muốn hét lớn một tiếng : Tiểu Thố, anh thực sự quá tuyệt vời!

Sau khi anh Tiểu Thổ cứu Lý Nhạc, Lý Nhạc càng thêm thích, suốt ngày cứ quẩn quít lấy anh ấy.

Trước mặt con Lý Nhạc rất đáng ghét, mà trước mặt anh Tiểu Thổ hẳn làm ra bộ dạng rất ngoan ngoãn, con chịu không nổi nhất là khi hẳn phô ra dáng vẻ này.

Nhớ tối hôm trước lúc có sấm sét, hẳn ôm gối đi vào phòng anh Tiểu Thổ, giả vờ rất sợ hãi muốn ngủ cùng với anh Tiểu Thổ, anh Tiểu Hổ đuổi hẳn ra ngoài, hẳn nhào vào trong lòng anh Tiểu Thổ kêu sợ, còn chảy vài giọt nước mắt cá sấu, thế là anh Tiểu Thổ mềm lòng, ôm ấp dỗ dành hẳn đi vào giấc ngủ, anh Tiểu Hổ buồn bực muốn chết, từ đó về sau buổi tối ngủ luôn luôn khóa trái cửa, để tránh hẳn bất ngờ xông vào.

Anh Tiểu Hổ đưa Tiểu Thổ đi ra ngoài chơi, hẳn cũng đòi theo, không cho đi, hẳn sẽ ôm anh Tiểu Thổ nước mắt lưng tròng, nhìn thương cảm miễn bàn luận. Ngoại trừ anh Tiểu Thổ, trong nhà mọi người đều biết hẳn giả bộ, nhưng anh Tiểu Thổ luôn bị đánh lừa hết lần này tới lần khác, chỉ cần hẳn vừa khóc, chuyện gì cũng nghe theo, làm anh Tiểu Hổ tức giận thiếu điều muốn bóp chết hẳn.

Mỗi khi thấy cảnh tượng như vậy, con cảm thấy hài lòng vô cùng, con thừa nhận mình có chút hả hê, ai kêu anh Tiểu Hổ luôn hung dữ với bọn con làm chi, chỉ cần có Lý Nhạc ở đây, anh ấy cũng đừng mong cùng anh Tiểu Thổ sống thế giới của hai người.

Nhưng anh Tiểu Hổ dù sao cũng là người lớn, Lý Nhạc làm sao đấu lại anh ấy.

Anh Tiểu Hổ và Tiểu Thổ đi học ở phía Bắc, ngày hai người lên đường, Lý Nhạc khóc đến gần như muốn xỉu đi, lúc này hẳn không có giả vờ, thực sự khóc rất thương tâm, con nhìn thấy cũng khổ sở thay hẳn.

Hẳn ôm thất lưng anh Tiểu Thổ không cho đi, nhưng lúc này anh Tiểu Thổ cũng đâu thể nhượng bộ, hai người đi học, chứ đâu phải đi chơi, không thể dẫn theo hẳn được.

Anh Tiểu Thổ đi rồi Lý Nhạc sa sút tinh thần mất vài ngày, nhưng cũng chỉ vài ngày mà thôi. . .

Không lâu sau đó, hẳn liền sống lại, bắt đầu ăn hiếp con, con thật hoài niệm mấy ngày hẳn sa sút ý chí tinh thần kia.

Búp bê vừa bị cướp đi khẳng định sẽ bị hẳn phá tan tành, đợi lát nữa ăn cơm tối xong, con còn phải đến hoa viên đào một cái hố để chôn búp bê. Bên ngoài hình như đang chuyển mưa, nếu như quần áo bị dơ, chẳng biết ba ba nhỏ có đánh con hay không? Lý Nhạc là đồ —, G0 A: Q6 H# 1

Bất quá trong khoảng thời gian này ba ba nhỏ không còn sức lực quản bọn con, ông lại mang thai, bụng đã nhìn thấy rất rõ, ba nói ba tháng nữa sẽ sinh cục cưng ra.

Con mong muốn đứa bé trong bụng ba là một em gái, như vậy mới có người chơi với con, hơn nữa hai chị em con có thể liên hợp chống lại Lý Nhạc, không thể để cho hẳn cứ ngồi trên đầu mình mãi được!

Con tên là Lý Hạ Thiên, con không thích cái tên này, người sáng suốt vừa nghe là đã biết con sinh ra vào mùa hè, con thích một cái tên nhiều hàm súc, có ý nghĩa.

Con quen tính thời gian, em gái sinh ra vào mùa xuân.

Mấy ngày trước con thử một lần ôm tâm tình nói với ba ba lớn, gợi ý cho ông ấy đặt tên em gái là “Lý Xuân Thiên”.

Không nghĩ tới ba ba lớn đồng ý ngay lập tức.

Hắc hắc, là con cố ý đấy!

46. Chương 46: Ngoại Truyện 2 : Chuyện Của Bé Thổ Và Hổ Con

Lâm Tô rất ngốc, tất cả mọi người đều biết.

Sau khi vào sơ trung, cậu mới ý thức được mình và bạn bè cùng trang lứa không giống nhau, cậu gần như không theo kịp tốc độ của người khác.

Cùng một đề toán, người khác nghe thầy giáo giảng một lần sẽ hiểu, nhưng cậu lại không thể, học toán đối với cậu mà nói tựa như vịt nghe sấm. Cho dù là như thế, cậu vẫn không nghĩ tới chuyện bỏ cuộc, lên lớp thì chăm chú nghe giảng, ghi chép đầy đủ, sau khi tan học về đến nhà sẽ đem bài học ra ôn tập nhiều lần, chỗ nào thực sự không hiểu, Lý Bác Học sẽ giảng lại cho cậu, vì thế cậu cũng miễn cưỡng theo kịp tiến độ của cả lớp, có điều cậu phải học rất cật lực, trên phương diện học tập mất nhiều thời gian và sức lực hơn so với người khác.

Miễn cưỡng cũng đậu vào cao trung, cậu và Lý Bác Học lại học chung một ban.

Sau khi lên cao trung, việc học càng nặng thêm, Lâm Tô thường có cảm giác lực bất tòng tâm, cũng may mà còn có Lý Bác Học.

Lý Bác Học một mực giúp đỡ, học bù, cổ vũ, khiến cho việc học của cậu không bị kém đi.

Trong sinh hoạt, Lý Bác Học cũng chăm sóc cậu đặc biệt cẩn thận.

Sáng sớm thì chuẩn bị khăn nóng và bàn chải đánh răng xong rồi mới gọi rời giường, giúp mặc y phục, nhìn cậu đánh răng rửa mặt xong, lại dẫn đi học.

Ở trong trường một tác cũng không rời.

Đi học, đi ăn, hay đến thư viện, học thể dục, ngay cả vào WC cũng đi theo, một ngày đêm hai mươi bốn tiếng đồng hồ hai người hoàn toàn dính cùng một chỗ.

Thời kỳ phát dục tuổi vị thành niên, thân thể lặn lẽ phát sinh thay đổi. Lý Bác Học phát triển rất nhanh, thoát nhìn so với đám thiếu niên cùng tuổi thành thực hơn nhiều lắm, tướng mạo khôi ngô, trong rất giống ba ba của nó, vóc dáng lại cao, đặc biệt đẹp trai, Lâm Tô đứng bên cạnh tựa như một học sinh sơ trung chưa phát triển.

Sau khi lớn lên Lý Bác Học trở nên nội liễm trầm ổn hơn rất nhiều, không còn hay đùa giỡn, hình như có thể giới riêng của mình.

Khi còn bé nó thường nói với mọi người Lâm Tô là vợ của mình, sau khi lớn lên thì lại ít nói về điều đó hơn.

Không phải nó đã quên lời đính ước khi còn thơ, mà chính nó cũng đoán không ra suy nghĩ của Lâm Tô.

Lâm Tô vẫn giống như khi còn bé, mơ mơ màng màng, người khác nói làm gì cậu đều nghe theo, nhìn rất nhu thuận vâng lời, làm mất đi cơ hội bộc lộ suy nghĩ của chính mình, Lý Bác Học chỉ biết là cậu rất ỷ lại vào mình.

Mọi việc không thể cưỡng cầu, Lý Bác Học muốn dùng một phương thức khác để bảo vệ Lâm Tô.

Nhìn cậu chậm rãi lớn lên, nhẹ nhàng ở chung, yên lặng quan tâm, chờ cậu tự mình thông suốt.

Sau khi thi học kỳ năm cuối cấp ba, Lý Bác Học được nhận vào một trường đại học danh tiếng.

Buổi tối ngày nhận được tin tức đó, mọi người trong nhà đều vui vẻ chúc mừng, chỉ Lâm Tô có vẻ rầu rĩ không vui, miệng thì cười, kỳ thực trong mắt không che giấu được nét cô đơn, Lý Bác Học đều thu tất cả vào đáy mắt.

Lúc ngủ, Lâm Tô giống như bình thường, cười nói câu ngủ ngon với nó, sau đó lặn vào phía trong, quay mặt vào tường, trùm chăn kín cả người, có vẻ như rất buồn ngủ.

Lý Bác Học từ phía sau vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu, kéo vào trong lòng mình.

Sau khi hiểu chuyện, phải nói là thời kỳ vị thành niên, Lý Bác Học không làm động tác thân mật như thế với Lâm Tô nữa, nó sợ mình cảm lòng không được, chẳng muốn tổn thương Lâm Tô.

Nhưng nó lại không muốn tách ra ngủ riêng với Lâm Tô, xao động trong lòng nhịn một chút là được, nó muốn giờ khắc nào cũng phải ở cùng với Lâm Tô.

Lý Bác Học ôm Lâm Tô, chôn mặt vào gáy của cậu, nhẹ nhàng hỏi : “Bé Thỏ, cậu không vui hả?”

Lâm Tô không lên tiếng, nhưng thân thể thì run bắn lên.

Tiếng nước nở yếu ớt vang lên trong phòng, làm cho người nghe có cảm giác đau lòng nói không nên lời.

Lý Bác Học đưa tay sờ sờ gương mặt Lâm Tô, ướt át lạnh lẽo.

Lý Bác Học xoay người cậu lại, thấy khuôn mặt đầm nước mắt.

Tim co rút đau đớn không thôi, Lý Bác Học lại hỏi : “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Tô lau nước mắt, cười một cách xấu xí, “Không sao, đã quên chúc mừng, cậu thật sự rất giỏi.”

Nhìn Lâm Tô cười đầy miễn cưỡng, Lý Bác Học yêu thương muốn chết, giờ khắc này tựa hồ đã hiểu rõ nguyên nhân khiến Lâm Tô thương tâm khổ sở, nó vào được đại học danh tiếng, có nghĩa là hai người sắp phải chia lìa.

Trong lòng Lý Bác Học khó chịu, ngoài miệng lại an ủi, “Cậu phải nỗ lực nhé, tương lai chúng ta phải cùng vào đại học, đi làm chung, còn phải. . .”

“Không thể nào đâu.” Lâm Tô cắt ngang lời nó, nước mắt lại lã chã rơi xuống, “Tớ thì không đậu đâu, cho dù có nỗ lực cỡ nào cũng thì không đậu. . .”

Thanh âm run rẩy ưu thương mà tuyệt vọng, nước mắt rơi xuống gối, làm ướt một khoảng lớn.

Lâm Tô khóc đến thương tâm, trong miệng thì không ngừng thì thào tự nói.

“Tớ thì không đậu. . .”

“Tớ thực sự không thể. . .”

“Sẽ không đâu, chỉ cần cậu cố hết sức là có thể thi đậu mà.” Lý Bác Học ôm cậu thật chặt, không ngừng hôn lên môi và mặt cậu.

Tâm, chưa bao giờ đau như vậy. Đau đến toàn thân co rút, đau đến nỗi không thể hít thở.

Lý Bác Học cũng khóc, nó cũng biết rõ năng lực của Lâm Tô mà thi đậu đại học thì rất khó, đại học có tiếng đối với cậu ấy mà nói thực sự là ngoài tầm tay với, sẽ rất khó nếu hai người vẫn muốn tiếp tục ở cạnh nhau.

Nếu như thực sự phải xa Lâm Tô, Lý Bác Học tình nguyện bỏ qua cơ hội lần này.

“Học sinh tuyển thẳng, hay đại học danh tiếng gì đó, tớ cũng chẳng cần!” Lý Bác Học nhìn Lâm Tô, nói bằng một giọng vô cùng nghiêm túc : “Bé Thỏ, tớ không biết suy nghĩ của cậu, cho nên không dám nói gì với cậu. Tớ rất thích cậu, từ nhỏ cho đến bây giờ, thích tròn chín năm rồi, tớ vẫn một mực chờ cậu chậm rãi nhận ra, nhưng hiện tại tớ không muốn đợi nữa, tớ sẽ luôn ở bên cạnh, sau này cậu vào đại học nào thì tớ sẽ học ở đó, mai sau cậu muốn làm cái gì thì tớ sẽ theo ý cậu, mãi mãi không xa nhau.”

Lâm Tô ngây ngốc ngẩn đầu, qua thật lâu mới nói : “Nếu như tớ không thi đậu đại học, cậu cũng không học sao?”

Lý Bác Học nhìn cậu cười, giọng điệu kiên định, “Đúng vậy, không học.”

“Không được đâu!” Lâm Tô lắc đầu quầy quậy, “Một cơ hội tốt như vậy cậu không được bỏ qua!”

“Nếu như cậu muốn tớ tiếp tục học, thì phải tự tin và nỗ lực hơn, cậu hãy tin tưởng vào bản thân mình.” Lý Bác Học vừa giúp cậu lau nước mắt, vừa khuyên nhủ, “Cho dù tương lai chúng ta không học chung trường, nhưng ít nhất có thể ở cùng một thành phố, còn có thể thuê phòng ở chung bên ngoài, mỗi ngày đều bên cạnh nhau.”

“Được.” Lâm Tô gật đầu.

“Đừng buồn.” Lý Bác Học bảo đảm, “Tớ sẽ không rời xa cậu.”

Buổi tối hôm đó, đẹp đẽ và khó quên.

Lâm Tô không rõ vì sao mình lại khóc dữ như vậy, vừa nghĩ đến chuyện phải xa Lý Bác Học, trong lòng cậu thật khó chịu.

Hai người sống chung nhiều năm như vậy, đã sớm khắc sâu hình ảnh đối phương vào tận đáy lòng, ai cũng không muốn xa nhau.

Cậu không hiểu được ý nghĩ của tình yêu, chỉ biết Lý Bác Học giống như là người thân thương nhất, không thể dứt bỏ.

Vì thế gần tới kì thi vào đại học, cậu lao vào học như điên.

Mỗi ngày chỉ ngủ có năm tiếng, ngoại trừ học chính là học, thi xong nhìn gầy nhom.

Cuối cùng thì sự nỗ lực của cậu không uổng phí, cậu thực sự dựa vào chính năng lực của mình mà thi đậu đại học.

Khi thư báo nhập học về đến nhà, mọi người trong nhà đều không thể tin được.

Lúc trước điền nguyện vọng là Lý Bác Học dạy cậu, cho nên cả hai đều đậu vào trường ở cùng một thành phố.

Cuộc sống đại học bắt đầu rồi.

Sau khi chính thức khai giảng được một tuần, Lý Bác Học tới trường của Lâm Tô, phát giác cậu và bạn cùng phòng ở chung cũng khá ổn, mọi người đối xử rất tốt, biết cậu hay mơ hồ, nên cũng dành nhiều sự quan tâm chăm sóc.

Vốn đây là chuyện tốt, nhưng nhìn Lâm Tô và người khác thoải mái ở chung, trong lòng Lý Bác Học lại thấy khó chịu.

Không có lí do gì mà xum xoe thì chẳng phải kẻ gian dân cũng là phường trộm cắp, quen biết chưa được bao lâu, vì sao những người đó lại đối xử tốt với Lâm Tô như vậy?

Lâm Tô lớn lên có vẻ đẹp như một cô thiếu nữ, tính cách dịu ngoan nhu thuận khiến cho người ta thích, nó sợ bạn cùng phòng có ý với Lâm Tô.

Đặc biệt là người ngủ ở giường phía trên Lâm Tô, vừa nhìn là biết không có ý tốt. Giúp Lâm Tô lấy nước mua cơm, giờ tự học thì giữ chỗ cho cậu, ăn cùng nhau, ngồi học kề bên, cùng đến thư viện, cả ngày như hình với bóng.

Lý Bác Học nghĩ tất cả mọi chuyện đáng ra mình phải làm đều bị người kia chiếm mất, thời gian lâu dài nếu Lâm Tô sinh ra tính ỷ lại với hắn thì làm sao bây giờ? !

Tối đó Lý Bác Học không quay về, thuê phòng ở một khách sạn mini tại cổng trường, kéo Lâm Tô đi vào.

Mới vừa vào phòng Lý Bác Học đã hôn Lâm Tô, dùng cách thức hôn môi tiêu chuẩn nồng nhiệt và dữ dội, làm cho Lâm Tô đầu óc choáng váng.

Cả nửa ngày mới buông cậu ra, hỏi : “Cậu là gì của tớ hả?”

Lâm Tô tỉnh tỉnh mê mê nhìn Lý Bác Học, không biết trả lời như thế nào.

Lý Bác Học dùng thân thể và cánh tay ép cậu sát vào tường, hạ giọng : “Cậu là vợ của tớ, hai năm nay tớ không nói, cậu quên rồi sao?”

Lâm Tô lắc đầu rồi lại gật đầu.

Lắc đầu ý nói cậu chưa từng quên chuyện xảy ra khi còn bé.

Gật đầu có nghĩa là cậu thừa nhận mình là vợ của Lý Bác Học.

Lý Bác Học sao có thể biết ý nghĩ trong lòng cậu, nhìn bộ dạng ngốc ngốc của cậu thì tức giận, cúi đầu, áp vào trán nhau, “Tớ mà biết cậu quên mất! Thì sẽ trừng phạt cậu đấy!

Không để cho cậu có cơ hội cải lại, hôn lên lần thứ hai, lúc này còn dữ dội hơn so với lần trước, đầu lưỡi chui vào khoang miệng khuấy đảo, dây dưa, liếm mút, như mưa rền gió dữ không có một chút do dự công thành đoạt đất.

Lâm Tô bị hôn đến mê man, hoàn toàn tê liệt xụi lơ trong lòng Lý Bác Học.

Thừa dịp ý nghĩ của cậu đang tê liệt, Lý Bác Học bá đạo tuyên bố.

“Nhớ cho kỹ, hiện tại cậu là vợ của tớ! Tuy rằng tớ không thể ở bên cậu mỗi ngày, nhưng cuối tuần tớ sẽ đến thăm. Hãy giữ khoảng cách nhất định với bạn học, chuyện của mình thì tự làm lấy, đừng để cho bọn họ cứ quần quít bên cạnh.”

“Mỗi ngày gọi điện thoại ba lần cho tớ, sớm trưa chiều, thông báo tình hình sinh hoạt của cậu, mỗi ngày ăn cái gì, làm việc gì đều phải nói cho tớ nghe. Không nên chờ tớ gọi cho cậu, phải chủ động, biết không?”

Vừa trải qua một nụ hôn nồng nhiệt, đại não của Lâm Tô chưa kịp tỉnh táo, nói cái gì, cậu đều gật đầu, vẫn một bộ dạng ngốc nghếch, Lý Bác Học cũng không biết rốt cuộc cậu có nghe lọt vào tai hay không.

Dù sao cái gì nên thì nhất định phải nói, sau khi nói ra được, trong lòng mới dễ chịu hơn một chút, nếu như không phải sợ có thai, Lý Bác Học thật muốn ngay lập tức làm với cậu, lưu lại dấu vết của mình trên người, để cậu ấy chân chính trở thành vợ của mình, là một người vợ đích thực, như vậy sau này sẽ không còn phải buồn phiền nữa.

Nói chung, quan hệ của hai người cứ như thế mà xác định.

Lâm Tô là một đứa trẻ nhu thuận nghe lời, những gì Lý Bác Học nói cậu đều nhớ kỹ.

Sau khi trở lại trường, cậu bắt đầu giữ khoảng cách với bạn học, tự mình tới căn tin mua cơm ăn, đi tới phòng học.

Lơ tơ mơ là thiên tính của cậu rồi, ra cửa quên đem tiền là việc bình thường, để quên phiếu ăn trong phòng ngủ, cậu thường phải chạy tới chạy lui hai lần mới mua được cơm.

Đi học cũng vậy, trường học quá lớn, mỗi một môn đều học riêng, ban đầu đi nhầm phòng học là chuyện hầu như xảy ra mỗi ngày, thời gian dài cậu cũng thông minh lên một chút, nhận rõ mặt bạn học, người khác đi như thế nào, cậu lén lút đi theo phía sau đối phương, từ nay về sau không còn đi nhầm phòng học nữa.

Mỗi ngày gọi điện thoại cho Lý Bác Học ba lần, sáng sớm rời giường, buổi trưa cơm nước xong, buổi tối trước khi đi ngủ. Rất quy củ, tuyệt đối không thêm cuộc gọi nào.

Làm việc gì, ăn cái gì, toàn bộ đều báo.

Hơn nữa còn nói tương đối chi tiết, tỷ như ăn cơm nhai phải một cục sạn làm răng ê ẩm muốn chết, nNgủ thiếp đi trong giờ học làm ngã ngang xuống đất, đi thì suy nghĩ xuất thần về bài học kết quả đụng vào thân cây khiến đầu u lên một cục. . .

Nghe cậu nói xong, Lý Bác Học nghĩ mà buồn cười lại thấy yêu thương, vội vã hỏi cậu có đau hay không.

Điện thoại truyền đến một giọng cười vui vẻ, cậu nói, không đau một chút nào.

Trong lòng dâng lên một niềm xúc động không hiểu nổi, có thể quen biết Lâm Tô, Lý Bác Học nghĩ đây là may mắn lớn nhất mà Ông Trời ban tặng cho mình.

Một cậu nhóc có chỉ số thông minh không cao, nhưng lại chưa từng từ bỏ điều gì.

Cậu ngốc, nhưng vẫn ra sức nỗ lực trong cuộc sống.

Nhìn thì có vẻ nhu nhược, kỳ thực so với bất cứ ai đều kiên cường hơn nhiều.

Sinh hoạt của Lâm Tô rất đơn giản, đi học, ăn, ngủ, cuộc sống khép kín trong một thế giới rất nhỏ. Tới cuối tuần, cậu cũng không ra ngoài chơi cùng bạn học, thành thành thật thật ở phòng ngủ chờ Lý Bác Học tới tìm mình.

Mùa đông phương Bắc tới sớm hơn phía Nam, mới đầu tháng mười hai mà tuyết đã rơi trắng xóa bao phủ toàn bộ thành phố màu xám này, nhiệt độ không khí đã xuống dưới không độ.

Không còn bao lâu nữa sẽ tới lễ Giáng Sinh, vào ngày đặc biệt này mọi người đều muốn tặng quà cho người mà mình thương yêu.

Trong trường đang thịnh hành tặng áo len, các nữ sinh tụ lại một chỗ, vừa giao lưu kỹ thuật, vừa bày tỏ tình yêu qua chiếc áo len, có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Lâm Tô thấy vậy, bèn đến siêu thị mua len và kim đan len lén trốn trong chăn đan áo len.

Cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ đan áo, lúc đi học thì quan sát người khác đan, nhớ kỹ phương pháp, sau khi về phòng chậm rãi làm thử, thực sự làm không được, lên mạng tìm hiểu cách thức, rồi từng mũi từng mũi mà đan.

Đan áo đối với cậu là quá khó, sau khi thử vài lần cậu liền từ bỏ, quay qua đan khăn quàng cổ. Mỗi ngày sau khi bạn cùng phòng ngủ, cậu soi đèn pin ở đầu giường, chầm chầm qua đầu gối đan khăn.

Một cái khăn quàng cổ đan mất nửa tháng mới xong, cậu bỏ vào hộp định gói, lại nghĩ món quà có vẻ nhẹ, liền dùng số len còn thừa quấn thành dây móc điện thoại di động.

Đêm Giáng sinh, còn chưa tan học Lý Bác Học đã đi tới trường Lâm Tô, trên tay ôm một con gấu bông rất dễ thương.

Gấu bông cao một thước, đặt ở trên giường Lâm Tô chiếm mất phân nửa diện tích, Lý Bác Học nói cậu phải xem gấu bông này như cậu ấy vậy, như thế sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Lâm Tô gạt đầu, lấy một hộp quà nhét vào trong tay Lý Bác Học, nói đây là quà giáng sinh cho nó.

Lý Bác Học hoàn toàn không ngờ tới Lâm Tô sẽ tặng quà cho mình, từ nhỏ đến lớn Lâm Tô cho dù làm chuyện gì đều dựa theo yêu cầu của mọi người. Khi còn bé nghe lời Lâm Duyệt Minh, hiện tại là Lý Bác Học, kêu cậu làm gì thì cậu làm nấy, tựa như một con rối gỗ, không có chính kiến riêng của mình, để mặc cho một đôi tay nhìn không thấy điều khiển cuộc sống.

Nhận được món quà, Lý Bác Học cảm thấy rất vui mừng. Lâm Tô đang chậm rãi lớn lên, điều đạt được trước mắt là cậu đã biết nỗ lực.

Lý Bác Học nhanh chóng mở gói quà ra, nhìn thứ nằm ở bên trong, cảm thấy vô cùng xúc động.

Lâm Tô phản ứng chậm, sợ phiền phức, cho nên không quá thích thử những gì mới mẻ, cho dù bị ép buộc, nếu khó khăn cậu cũng sẽ bỏ dỡ, nhưng hiện tại lại không ngại phiền phức đan một cái khăn quàng cổ.

Lý Bác Học lấy khăn quàng cổ ra, để ở trước mắt tinh tế quan sát, màu sắc rực rỡ, dài hơn một thước, hai đầu khăn còn có những tua bằng sợi len, trần ngập phong cách nữ tính.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Tô thích thú nhồi bông màu phấn hồng, giờ đan khăn quàng cổ này cũng là dựa theo hần sở thích của cậu. Về điểm ấy Lý Bác Học rất rõ ràng, cười cười quấn khăn lên cổ, hỏi nhìn mình có đẹp hay không.

Lâm Tô gạt đầu rất mạnh, cười vô cùng vui vẻ.

Lúc này Lý Bác Học lại phát hiện trong hộp quà còn một cái móc treo điện thoại, lấy ra nhìn, là sợi len quấn thành một nùi nhìn không ra đó là hình gì.

Lâm Tô cười nói, đây là hổ con.

Lý Bác Học nhanh tay móc cái được gọi là hổ con này lên di động, hổ con nhìn có vẻ còn lớn hơn cả điện thoại, nhét căng cả túi quần.

Lý Bác Học ôm Lâm Tô hung hăng hôn vài cái, còn đưa bàn tay vào trong y phục sờ loạn một hồi, khiến cậu cười khanh khách.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của bạn cùng phòng đứng ở cửa, Lý Bác Học cực kỳ đắc ý, đây là vợ ta, ta muốn thế nào là như thế đó, bất luận kẻ nào cũng không quản được.

Lý Bác Học giúp Lâm Tô đội mũ quàng khăn mang bao tay, bao cậu kín mít, còn mình thì quàng khăn do cậu tự tay đan, nắm tay nhau, thẳng tiến đến trung tâm thành phố.

Trên xe bus Lý Bác Học vẫn gắt gao ôm Lâm Tô vào trong ngực, hai người kê đầu vào nhau, thì thầm nói chuyện, một giờ ngồi xe trôi qua rất nhanh.

Đi tới trung tâm thành phố, tiếng nhạc giáng sinh rộn rã vang lên khắp nơi, các cửa hàng trưng bày cây thông Nô – en được trang trí bằng dây kim tuyến với rất nhiều đèn màu và những món đồ dễ thương.

Lý Bác Học cầm máy ảnh, kêu Lâm Tô đứng ở trước cây thông Nô – en, chụp được cho cậu rất nhiều ảnh. Khi hai người không ở cùng nhau, những ảnh chụp này có thể vui với bất nỗi nhớ nhung.

Đến giờ cơm chiều. Đứng trên con đường bán đồ ăn vặt, Lý Bác Học hỏi cậu muốn ăn gì.

Lâm Tô chọn tới chọn lui, đi từ đầu tới cuối đường, rồi lại quay ngược về đầu đường, về mặt rồi rắm.

Lý Bác Học nói vài món cho cậu chọn, giúp cậu thu nhỏ phạm vi lựa chọn.

Lâm Tô đứng ở đầu phố trầm tư, bỗng tuyết bay bay rồi đậu trên người cậu.

Lý Bác Học phải tuyết cho cậu, lại thu nhỏ phạm vi chỉ còn hai món, bắt buộc cậu phải lựa chọn.

Lâm Tô trờng to mắt, nhìn nó với vẻ khó tin, người này từ trước đến nay tất cả đều thuận theo ý mình, chưa bao giờ ép buộc, biết mình có chứng sợ lựa chọn, cho dù là ăn uống hay mua sắm đều làm dùm, đây chính là lần đầu tiên buộc cậu lựa chọn.

Giơ tay lên chỉ chỉ quầy hàng trước mắt, ngoái đầu với vẻ mặt chờ mong nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy sự dò hỏi.

Lý Bác Học sửa lại mũ cho cậu, nhẹ giọng nói không nên sợ lựa chọn, bởi vì trong cuộc đời mỗi người sẽ có vô số lần lần phải làm vậy, lớn thì nói chuyện hôn nhân nhỏ là ăn uống áo quần. Khi bắt buộc phải đưa ra sự lựa chọn, nhất định phải tự hỏi nội tâm của mình thực sự muốn cái gì, như vậy sẽ không sợ nữa.

Lâm Tô gật đầu đáp ứng, đem câu nói này nhớ kỹ trong lòng.

Sau đó Lý Bác Học mua rất nhiều đồ ăn vặt cho Lâm Tô, ăn không hết thì cho vào hộp để dành ăn khuya.

Cơm nước xong đã tám giờ, hai người đi đến nhà thờ.

Làn sóng người bắt đầu đổ về cổng nhà thờ, khắp mọi nơi đều là người và người.

Lý Bác Học vẫn nắm chặt tay Lâm Tô, rất sợ lạc mất nhau, nên một khắc cũng không rời.

Tới lúc phát quà, Lý Bác Học kéo Lâm Tô tới trước mặt linh mục nhận một hộp quà, kỳ thực chỉ là một sợi dây chuyền nhỏ có mặt hình chữ thập màu bạc, cầm trong tay nặng trĩu, hẳn là bằng chì, sau đó phủ màu bạc bên ngoài.

Đối với Lâm Tô mà nói món quà này tuy rằng không đáng tiền, nhưng lại biểu lộ tâm ý của Lý Bác Học.

Lâm Tô đeo sợi dây lên cổ, rồi ngược nhìn Lý Bác Học, nở nụ cười vô cùng sung sướng.

Đêm bình an, tiếng chuông giáo đường ngân vang, báo hiệu một năm mới sắp đến. Pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, dàn đồng ca ngân nga bài thánh ca Holy night , đám đông sôi nổi hẳn lên, vui vẻ náo nhiệt. Lâm Tô bắt chước mọi người cùng nhau hoan hô, Lý Bác Học đứng ở bên cạnh, lẳng lẳng nhìn cậu, trên mặt là nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

— H O À N —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-nha-thuong-nhau>